ASIMOV

Nemesis

SF 24

Teora

ISAAC ASIMOV

Nemesis

Traducere:
IOANA-MAGDALENA MANEA

Coperta:
VALENTIN TĂNASE

Versiunea 1.0 standard RIF1

Teora
2000, 1997

Lui Mark Hurst, valorosul meu editor,
care, cred, lucrează la manuscrisele mele mai mult decât mine.

NOTA AUTORULUI

Această carte nu face parte din Ciclul Fundaţiei, din Ciclul Roboţilor sau din Ciclul Imperiului. Ea este o lucrare independentă. M-am gândit să vă avertizez de la bun început, pentru a evita orice neînţelegeri. Bineînţeles, într-o bună zi s-ar putea să scriu un alt roman care să facă legătura între acesta şi celelalte, dar tot aşa de bine s-ar putea să n-o fac. La urma urmei, cât timp credeţi că-mi pot flagela mintea pentru a o determina să dea la iveală seriale complexe, dar funcţionale, despre istoria viitorului? Încă un aspect: cu multă vreme în urmă, m-am hotărât să urmez cu străşnicie, în toate scrierile mele, o regulă de căpătâi: claritatea. Am renunţat de mult la orice tentativă de a scrie într-un stil poetic, simbolic sau experimental, sau în orice alt stil care ar putea (dacă aş fi destul de bun) să-mi asigure un premiu Pulitzer. Mă străduiesc, de atunci, să scriu pur şi simplu clar şi în acest fel să stabilesc o relaţie caldă între mine şi cititorii mei, iar criticii… ei bine, ei pot face ce poftesc.

Cu toate acestea însă, mă tem că, de cele mai multe ori, poveştile mele se scriu singure, iar în cazul celei de faţă descopăr cu groază că am scris-o urmărind două fire narative diferite. Un set de evenimente se petrece în prezentul poveştii, celălalt în trecutul acesteia, apropiindu-se constant de prezentul primului set. Sunt sigur că nu veţi întâmpina dificultăţi în urmărirea acestei structuri, dar, de vreme ce suntem cu toţii prieteni, m-am gândit că n-ar strica să vă previn.

PROLOG

Stătea acolo, singur, închis.

Afară erau stele, şi mai ales o anumită stea, cu micul său sistem de lumi. O vedea cu ochii minţii mai clar decât ar fi putut-o vedea în realitate dacă s-ar fi obosit să dezopacizeze hubloul.

O stea mică, purpurie, de culoarea sângelui şi a distrugerii, şi cu un nume pe măsură.

Nemesis!

Nemesis, Zeiţa Răzbunării Divine.

Începu din nou să se gândească la povestea pe care o auzise odinioară, când era tânăr, o legendă, un mit, povestea unui Potop care cuprinsese lumea întreagă şi înlăturase omenirea păcătoasă şi degenerată, lăsând în urmă-i doar o singură familie, de la care lumea avea să înceapă din nou.

De data asta însă, nu mai era nevoie de un potop. Nemesis era de-ajuns.

Omenirea degenerase din nou, iar sentinţa planetei Nemesis venea în urma unei judecăţi corecte. N-avea să fie un Potop. Nici pe departe ceva atât de simplu ca un Potop.

Chiar cei care ar putea scăpa… încotro s-o apuce?

Oare de ce nu simţea tristeţea? Omenirea nu mai putea continua să existe aşa cum era. Se stingea încet-încet prin propriile-i greşeli. Şi dacă în locul unei morţi lente şi chinuitoare avea să aibă parte de una mai rapidă – era ăsta, oare, un motiv de tristeţe?

Iată, aici, învârtindu-se în jurul planetei, un satelit. Şi învârtindu-se în jurul satelitului, Rotor.

În urma străvechiului Potop, câţiva scăpaseră într-o Arcă. N-avea decât o idee foarte neclară despre ce putea fi acea Arcă, dar Rotor, asta ştia, era echivalentul ei. El purta o mostră de omenire, care avea să fie salvată şi din care se va clădi o lume nouă şi mult mai bună.

Cât despre lumea veche, nu-i rămânea decât Nemesis!

Încercă să se gândească din nou. O pitică roşie, pe orbita sa inexorabilă. Ea şi lumile ei erau în siguranţă. Nu şi Pământul.

Ehei, Pământule, Nemesis a pornit pe drumul său!

Şi aduce cu ea Răzbunarea Divină!

1. MARLENE

1

Marlene văzuse ultima oară Sistemul Solar când trecuse doar cu puţin de vârsta de un an. Bineînţeles, nu şi-l amintea.

Citise mult despre el, dar niciuna dintre multele lecturi n-o făcuse să simtă că acest sistem ar fi fost vreodată o parte din ea, sau ea o parte din el.

De cincisprezece ani, de când se născuse, nu-şi amintea decât de Rotor, la care întotdeauna se gândise ca la o lume mare. La urma urmei, avea opt kilometri în diametru. De când împlinise zece ani, îşi luase obiceiul ca, din când în când, o dată pe lună, când reuşea, să-l străbată de la un capăt la altul ca pe un exerciţiu fizic, uneori alegând drumurile cu gravitaţie mică, aşa încât să poată luneca şi pluti puţin. Asta era întotdeauna o distracţie. Dar indiferent dacă ea mergea, luneca sau plutea, Rotor îşi vedea de drumul său, cu clădirile, parcurile, fermele şi, mai ales, oamenii săi.

Îi trebuia o zi întreagă să-l străbată, dar mama ei nu se supăra. Rotor era un loc sigur, spunea ea. Nu ca Pământul, completa apoi, dar niciodată nu explica *de ce* nu era un loc sigur. „N-are importanţă”, atât spunea.

Oamenii erau cei care-i plăceau cel mai puţin Marlenei. La următorul recensământ, se spunea că vor fi şaizeci de mii de oameni pe Rotor. Mult prea mulţi. Şi fiecare dintre ei purta o mască. Marlene aproape că ura acele chipuri nesincere fiindcă ştia că dincolo de ele se ascundea cu totul altceva. Şi nici măcar nu putea vorbi despre asta. Încercase

mai demult, când era mică, dar mama ei se supărase şi-i atrăsese atenţia să nu mai vorbească niciodată despre aşa ceva.

Pe măsură ce creştea, însă, putea vedea nesinceritatea măştilor din ce în ce mai limpede, deşi o deranja din ce în ce mai puţin. Se obişnuise s-o ia ca atare şi petrecea cât de mult timp putea cu ea însăşi şi cu gândurile ei.

În ultima vreme, gândurile ei gravitau adesea în jurul planetei Erythro, pe a cărei orbită se aflaseră aproape toată viaţa ei. Nu ştia de unde şi de ce-i vin acele gânduri, dar se descoperea adeseori lunecând către puntea-observator la ore ciudate şi, odată ajunsă acolo, îşi petrecea orele privind absorbită planeta unde şi-ar fi dorit să se afle, da, chiar acolo, pe Erythro.

Mama o tot întreba agasată de ce şi-ar fi dorit să fie pe o planetă pustie şi părăsită, dar fata n-avea niciodată un răspuns de dat. Nu ştia. „Aşa vreau eu”, răspundea.

Şi-acum, singură pe puntea-observator, privea planeta cu pricina. Rotorienii nu prea veneau pe-aici. Marlene presupunea că o văzuseră destul şi, din cine ştie ce motiv, îşi pierduseră orice interes pentru Erythro.

Iat-o însă acolo, o parte luminată, o parte scufundată în întuneric. Printre amintirile fetei, exista una foarte înceţoşată, în care cineva o ţinea în braţe, înălţând-o să vadă planeta lunecând uşor în câmpul vizual, apoi îşi amintea că o tot vedea din când în când, de fiecare dată mai mare, pe măsură ce Rotor se apropia lent, acum mulţi ani.

Era oare o amintire adevărată? La urma urmei, pe vremea aceea se apropia de 4 ani, aşa că s-ar fi putut să fie.

Dar acum, acelei amintiri, adevărate sau nu, i se suprapuneau alte gânduri, pe măsură ce realiza cât de mare este de fapt o *planetă*. Erythro avea peste 12.000 de kilometri în diametru, nu doar opt. Îi era greu să-şi închipuie aceste dimensiuni. Pe ecran nu părea atât de mare şi nu putea să-şi imagineze cum ar fi să stea pe această planetă

şi să-şi lase privirea să rătăcească peste sute sau chiar mii de kilometri. Dar ştia că asta-şi dorea. Foarte tare.

Pe Aurinel nu-l interesa Erythro, ceea ce constituia o dezamăgire pentru Marlene. El spunea că are alte lucruri mai interesante la care să se gândească, de exemplu, pregătirea pentru facultate. Băiatul avea 17 ani şi jumătate. Marlene abia împlinise 15. Nu era mare diferenţa, se gândea ea revoltată, pentru că oricum fetele se maturizează mai repede.

Sau cel puţin aşa ar trebui. Se privi şi constată cu mirare dezamăgită, ca de obicei, că, nu se ştie de ce, ea încă mai arăta ca un băieţoi, scundă şi îndesată.

Privi din nou spre Erythro, planeta mare şi frumoasă, de un roşu cald în zona luminată. Era destul de mare pentru a fi o planetă, deşi ea ştia că, de fapt, era doar un satelit, învârtindu-se în jurul lui Megas. Megas, care o depăşea cu mult în dimensiuni, era într-adevăr o planetă, deşi toată lumea o numea astfel pe Erythro. Şi amândouă, Megas şi Erythro, *şi* Rotor pe deasupra, se învârteau în jurul stelei Nemesis.

— Marlene!

Marlene auzi vocea din spatele ei şi ştiu că era Aurinel. În ultima vreme devenise din ce în ce mai tăcută în prezenţa lui, iar motivul o stânjenea grozav. Îi plăcea mult felul cum îi pronunţa numele. Îl rostea corect. Trei silabe, şi *r*-ul uşor vibrat. Era suficient să-l audă şi o căldură plăcută o învăluia.

Se întoarse către el şi mormăi „Bună, Aurinel”, încercând să nu se îmbujoreze.

El îi zâmbi.

— Iar te uiţi la Erythro, nu?

Ea nu-i răspunse. Bineînţeles că asta făcea. Toată lumea cunoştea atracţia ei pentru Erythro.

— Da’ tu cum de-ai venit pe-aici? („Spune-mi că pe mine mă căutai”, gândi ea).

Aurinel spuse:

— M-a trimis mama ta.

— („Mă rog.”) De ce?

— Zicea că nu eşti în apele tale şi că întotdeauna când te apucă autocompătimirea vii aici, iar eu a trebuit să vin să te iau pentru că zicea că ai să devii şi mai morocănoasă dacă rămâi aici. Deci, de ce nu eşti în apele tale?

— Ba sunt. Şi dacă n-aş fi, aş avea eu motivele mele.

— Ce motive? Haide, doar nu mai eşti un copil. Trebuie să fii în stare să te exprimi.

Marlene ridică din sprâncene.

— Sunt perfect capabilă să mă exprim. Motivele mele sunt că mi-ar plăcea să călătoresc.

Aurinel râse.

— Păi ai călătorit, Marlene. Ai călătorit peste doi ani-lumină. În toată istoria Sistemului Solar nu există cineva care să fi călătorit mai mult de o fracţiune infimă dintr-un an-lumină. În afară de noi. Aşa că n-ai motiv să te plângi. Tu eşti Marlene Insigna Fisher, călătoare galactică.

Marlene îşi reprimă chicoteala. Insigna era numele de fată al mamei ei şi de câte ori Aurinel îi pronunţa cele trei nume, obişnuia să le însoţească cu un salut şi o strâmbătură comică. Nu mai făcuse asta de mult, însă. Ea credea că n-o mai făcuse pentru că se apropia de vârsta adultă şi că era firesc să-şi exerseze o atitudine demnă.

— Nu-mi amintesc deloc acea călătorie, zise ea. Ştii bine că n-am cum, iar dacă nu mi-o amintesc, înseamnă că nu contează. Acum suntem aici, la peste doi ani-lumină de Sistemul Solar, şi nu ne vom mai întoarce vreodată.

— De unde ştii?

— Haida-de, Aurinel. Ai auzit tu vreodată pe cineva de pe-aici pomenind de întoarcere?

— Mă rog, şi chiar dacă nu ne mai întoarcem, cui îi pasă? Pământul e o lume suprapopulată şi, de altfel, întregul Sistem Solar începe să fie suprapopulat şi epuizat. Mai bine că suntem aici, stăpâni pe tot ce vedem cu ochii.

— Nu, nu suntem. O putem vedea pe Erythro, dar uite că nu coborâm pe ea s-o luăm în stăpânire.

— Ba da. Avem un Dom perfect funcţional pe Erythro, ştii doar.

— Nu pentru noi. Doar pentru oameni de ştiinţă. Eu vorbesc de *noi*. Nu suntem lăsaţi să mergem acolo.

— Cu timpul vom fi, zise Aurinel încercând s-o înveselească.

— Da, sigur, când oi fi babă. Sau oale şi ulcele.

— Nu e dracu' chiar atât de negru. Oricum, hai de-aici, hai înapoi în lumea adevărată şi n-o mai supăra pe mama ta. Eu nu mai pot rămâne aici. Am treabă. Dolorette…

Marlene simţi că încep sa-i vuiască urechile şi nu mai auzi clar ce spunea Aurinel. Îi fusese de-ajuns să audă de Dolorette. Marlene o *ura* pe Dolorette, care era înăltuţă şi… şi *superficială*. Dar la ce bun? Aurinel se tot învârtea pe lângă ea şi Marlene ştia exact, numai uitându-se la el, cât de atras era de Dolorette. Şi acum, pentru că fusese trimis s-o găsească pe ea aici, era convins că-şi pierde vremea. Ştia ea bine că aşa gândea băiatul şi mai ştia şi cât de nerăbdător era să se întoarcă la acea… acea Dolorette. (Oare cum de ştia întotdeauna lucrurile astea? Uneori era îngrozitor.)

Deodată, Marlene vru să-l rănească, să-i spună vreo două vorbe ca să-l usture. Dar vorbe adevărate. Nu l-ar minţi.

— N-o să ne mai întoarcem niciodată în Sistemul Solar, zise ea. Şi eu *ştiu* de ce.

— Da? De ce? Şi când Marlene ezită şi nu-i răspunse, el adăugă: Mister?

Marlene căzuse în capcană. N-avea voie să vorbească despre toate astea. Mormăi:

— Nu vreau să-ţi spun. N-ar trebui să ştii.

Dar tare *ar fi vrut* să-i spună. În clipa aceea şi-ar fi dorit să afle *toată lumea* şi să le pară rău.

— Dar o să-mi spui. Doar suntem prieteni, nu?

— Chiar suntem? întrebă Marlene. Apoi continuă: Bine, o să-ţi spun. Nu ne mai întoarcem pentru că Pământul va fi distrus.

Aurinel nu reacţionă aşa cum se aşteptase ea. Pur şi simplu izbucni într-un hohot sonor de râs. Îi trebui o vreme ca să se potolească, iar ea îi aruncă o privire indignată.

— Marlene, zise el, de unde-ai auzit aşa o poveste? Te-ai uitat prea mult la filme de groază.

— *Ba nu!*

— Bine, dar ce te-ar putea face să spui aşa ceva?

— O spun pentru că ştiu. Îmi dau seama. Din tot ceea ce spun şi totuşi nu spun oamenii şi din ceea ce fac când nu-şi dau seama ce fac. Şi pentru că îmi spune şi calculatorul când ştiu cum să-l întreb.

— Şi ce-ţi spune?

— Doar n-o să-ţi spun *tocmai ţie*.

— Da' nu crezi că e posibil... aşa, *puţin*, şi ridică două degete foarte apropiate, ca de fapt să fie doar imaginaţia ta prea bogată?

— Nu, nu e posibil. Pământul nu va fi distrus imediat, poate nici în câteva mii de ani, dar va fi în cele din urmă distrus. – Şi înclină solemn din cap, cu o expresie intensă pe chip. – Şi nu există nimic care să-l poată salva.

Marlene se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă, supărată că Aurinel se putuse îndoi de adevărul spuselor ei. Nu, nu era vorba de îndoială. Era mai mult decât atât. Aurinel îşi închipuia probabil că ea nu mai era în toate minţile. Poftim. Vorbise prea mult şi nu câştigase nimic. *Totul* era pe dos.

Aurinel rămase privind lung în urma ei. Râsul pierise de pe chipul lui de adolescent chipeş şi o nedumerire încurcată îi umbrea acum uşor fruntea.

2

Eugenia Insigna trecuse de prima tinereţe în timpul călătoriei către Nemesis şi în lungul timp care se scursese de când sosiseră aici. De-a lungul acestor ani, din timp în timp, îşi repetase: „Asta e o decizie pentru tot restul vieţii mele şi a copiilor mei, până în viitorul îndepărtat şi neştiut."

Şi gândul acesta o deprimase întotdeauna.

De ce? Ştiuse doar că aceasta avea să fie consecinţa inevitabilă a tot ceea ce făcuseră din momentul în care Rotor părăsise Sistemul Solar.

Toţi cei de pe Rotor – toţi voluntari – ştiuseră. Cei pe care nu-i lăsase inima să-ndure despărţirea veşnică părăsiseră satelitul Rotor înainte de plecare şi printre ei fusese şi...

Eugenia nu-şi sfârşi gândul. Era un gând care-i dădea târcoale adeseori şi pe care se străduia să nu-l termine niciodată.

Acum iată-i aici, pe Rotor, dar se putea, oare, numi Rotor „acasă”? Era „acasă” (pentru Marlene, fiindcă ea nu avusese niciodată alt cămin). Dar pentru ea, pentru Eugenia? „Acasă” însemna Pământul, Luna, Soarele, Marte şi toate lumile care însoţiseră omenirea pe parcursul istoriei şi preistoriei sale. Ele toate însoţiseră viaţa însăşi, de când apăruse ea. Nici chiar acum nu se putea elibera de gândul că „acasă” nu era aici, pe Rotor.

Ea îşi petrecuse primii 28 de ani ai vieţii în Sistemul Solar şi-şi făcuse studiile chiar pe Pământ, între 21 şi 23 de ani.

Era ciudat cum gândurile despre Pământ o acaparau din când în când şi o părăseau foarte greu... Nu-i plăcuse Pământul. Nu-i iubise aglomeraţia, proasta organizare, combinaţia de anarhie în problemele importante şi implicarea guvernamentală în cele minore. Nu-i iubise valurile de vreme rea, cicatricele care-i brăzdau faţa, risipa de apă a oceanelor. Se întorsese pe Rotor copleşită de un sentiment de recunoştinţă şi cu un soţ pe care încercase să-l facă să îndrăgească această mică lume orbitală atât de dragă ei. Încercase să-l ajute să-i placă ordinea confortabilă a satelitului tot atât de mult ca şi ei, care, probabil, se născuse pentru asta.

Dar el nu reuşise să conştientizeze decât dimensiunile reduse ale acestei lumi.

— În şase luni nu-ţi mai ajunge nici pe-o măsea, spunea el.

De altfel nici ea însăşi nu reuşise să-i trezească interesul pentru mai mult de atât. Mă rog…

Lucrurile aveau să intre în normal, cu timpul. Nu pentru ea. Eugenia Insigna era pentru totdeauna pierdută între două lumi. Dar pentru copii, poate. Eugenia se născuse pentru Rotor şi putea supravieţui şi fără Pământ. Marlene se născuse pe Rotor şi putea trăi şi fără Sistemul Solar, doar cu vaga senzaţie că rădăcinile i se trăgeau de acolo. Copiii Marlenei, la rândul lor, n-aveau să mai ştie nici măcar asta şi nici nu le va păsa. Pentru ei, Pământul şi Sistemul Solar aveau să fie mituri, iar Erythro va fi devenit o lume într-o rapidă înflorire.

Sau cel puţin aşa spera ea. Marlene făcuse deja această stranie fixaţie pentru Erythro, deşi lucrurile luaseră amploare abia în ultimele luni şi era posibil să-i treacă tot aşa repede cum o apucase.

Una peste alta, ar fi fost culmea nerecunoştinţei să se plângă. Nimeni nu şi-ar fi imaginat o lume locuibilă pe orbita stelei Nemesis. Fusese nevoie de o conjunctură ieşită din comun pentru a se ajunge la condiţiile ce permiteau viaţa aici. Dacă estimai probabilitatea ca o astfel de lume să poată exista şi adăugai în ecuaţie distanţa relativ mică dintre Nemesis şi Sistemul Solar, te vedeai nevoit, în cele din urmă, să negi că această lume s-ar fi putut naşte.

Eugenia se întoarse la rapoartele zilei, pe care calculatorul aştepta să i le ofere, cu infinita răbdare ce caracterizează această specie.

Dar înainte de a fi apucat să le ceară, primi un semnal de la secretară şi o voce catifelată izvorî din emiţătorul minuscul prins pe umărul stâng al hainei ei: „Aurinel Pampas doreşte să vă vadă. Nu are o programare anterioară.”

Insigna se strâmbă uşor, apoi îşi aminti că ea îl trimisese după Marlene.

— Să intre, spuse ea.

Aruncă o privire grăbită în oglindă. Arăta rezonabil. Din punctul ei de vedere, arăta mai tânără decât pentru cei 42 de ani ai ei. Spera să arate astfel şi pentru ochii celorlalţi.

Părea absurd să-şi facă griji în legătură cu felul cum arăta numai pentru că urma să primească un băiat de şaptesprezece ani, dar Eugenia Insigna o văzuse pe biata Marlene uitându-se la el într-un anumit fel şi ştia prea bine ce însemna acea privire. Insigna nu prea credea că Aurinel, care era atât de evident încântat de propriul său aspect fizic, s-ar putea vreodată uita la o fată ca Marlene, care încă nu reuşise să se descotorosească de aerul ei de copil dolofan şi nu putea fi decât cel mult amuzantă într-un fel copilăresc. Dar, cu toate acestea, dacă Marlene avea să trăiască în această privinţă primul ei eşec, măcar să nu creadă că eşecul s-ar fi putut datora faptului că mama ei fusese altfel decât fermecătoare cu băiatul.

„Oricum va da vina pe mine”, gândi Insigna cu un oftat, în vreme ce băiatul intră cu un surâs din care timiditatea adolescentină nu pierise încă.

— Ei bine, Aurinel, zise ea. Ai găsit-o pe Marlene?

— Da, să trăiţi. Chiar unde aţi spus c-o să fie, şi i-am zis că nu doriţi să mai zăbovească pe-acolo.

— Şi cum îi e?

— Ca să fiu sincer, doctor Insigna, nu-mi dau seama dacă e vorba de o depresie sau de altceva, dar fata are idei cel puţin ciudate. Nu cred, însă, că ar vrea să vă spun mai multe despre asta. Nici mie nu-mi place s-o spionez, dar în ultima vreme are cam des idei ciudate şi mă îngrijorează.

— Te rog, spune-mi ce zicea.

Aurinel clătină din cap:

— Bine, dar să nu-i spuneţi că de la mine ştiţi. E vorba de ceva *de-a dreptul* nebunesc. Spunea că Pământul va fi distrus.

Băiatul aşteptă ca Insigna să izbucnească-n râs. Însă, în loc de aşa ceva, femeia explodă:

— *Cum?!* De ce-ar fi spus aşa ceva?

— Nu ştiu, doctor Insigna. E fată deşteaptă, ştiţi doar, dar câteodată are nişte idei tare fistichii. Sau poate voia doar să mă aiurească pe mine.

Insigna îl întrerupse:

— Da, poate că da. Are un simţ al umorului destul de ciudat. Deci, ascultă, nu vreau să mai pomeneşti nimănui de ceea ce mi-ai spus acum. N-aş vrea să înceapă să circule tot soiul de istorii absurde, înţelegi?

— Bineînţeles.

— Vorbesc serios. Nicio vorbă, nimănui.

Aurinel dădu din cap cu convingere.

— Dar îţi mulţumesc că mi-ai povestit, Aurinel. Era important pentru mine. Voi discuta cu Marlene şi voi încerca să aflu ce nu-i în regulă cu ea… Şi n-am să-i spun că ştiu ceva de la tine.

— Mulţumesc, zise Aurinel. Dar pot să vă întreb şi eu ceva?

— Spune.

— Pământul *chiar* va fi distrus? Insigna se holbă la el şi apoi râse forţat:

— Bineînţeles că nu! Poţi pleca acum.

Insigna privi în urma lui şi-şi dori din tot sufletul să fi putut nega mai convingător.

3

Janus Pitt era o apariţie impresionantă, cu aerul său maiestuos care îl ajutase să se ridice în ierarhia puterii până la rangul de Guvernator al satelitului Rotor. În zilele de odinioară ale naşterii Coloniilor, preferinţa pentru locuitorii de înălţime medie câştigase teren, pentru că toţi se gândeau la necesităţi de trai, spaţiu şi resurse reduse pe cap de locuitor. În cele din urmă, această măsură de precauţie fusese considerată inutilă şi abandonată. Cu toate acestea, prejudecata înălţimii rămăsese cumva încrustată în genele locuitorilor din primele Colonii şi aşa se făcea că rotorianul tipic era şi azi cu un centimetru sau doi mai scund decât locuitorii Coloniilor mai târzii.

Pitt, însă, era înalt, cu părul puţin încărunţit, cu un chip prelung, cu ochii de un albastru profund şi cu un trup care

încă mai făcea dovada condiţiei fizice, în ciuda celor cincizeci şi şase de ani ai săi.

Pitt ridică privirea şi îi zâmbi Eugeniei Insigna când aceasta intră, deşi simţea valul difuz de încordare care o însoţea. Eugenia Insigna avea ceva care te făcea întotdeauna să te crispezi uşor şi, uneori, asta putea fi chiar obositor. Avea ea motivele ei de a acţiona şi motivele astea păreau s-o chinuie în permanenţă.

— Îţi mulţumesc că ai acceptat să mă primeşti, Janus, spuse ea, deşi nu te-am anunţat din vreme.

Pitt lăsă calculatorul să aştepte şi se rezemă confortabil în scaun, afişând deliberat un aer relaxat.

— Hai, lasă, zise el, nu e loc de formalităţi între noi. Ne ştim de prea multă vreme.

— Şi-am trecut prin multe împreună, adăugă Insigna.

— Într-adevăr, fu Pitt de acord. Ce mai face fiica ta?

— Păi chiar despre ea vreau să-ţi vorbesc. Suntem izolaţi?

Pitt arcui sprâncenele:

— De ce să fim izolaţi? Ce avem de ascuns şi cui?

Însăşi această întrebare îl determină pe Pitt să realizeze, încă o dată, nefireasca poziţie a satelitului Rotor. Pentru că, din toate punctele practice de vedere, acesta era singur în Univers. Sistemul Solar era la mai bine de doi ani-lumină depărtare şi era foarte posibil ca pe o rază de sute de ani-lumină în jur să nu existe nicio altă lume purtătoare de inteligenţă. Ba chiar, după câte ştiau ei, pe o rază de milioane de ani-lumină în orice direcţie.

Rotorienii puteau, aşadar, să aibă crize de singurătate sau nesiguranţă, dar măcar n-aveau a se teme de niciun fel de imixtiuni din afară. Mă rog, aproape de niciun fel, gândi Pitt.

Insigna zise:

— Ştii bine ce avem de ascuns. Doar tu ai insistat întotdeauna asupra confidenţialităţii.

Pitt activă ecranul de izolare şi replică:

— Iar o luăm de la capăt? Te rog, Eugenia, doar totul e stabilit. Era stabilit încă de acum paisprezece ani, când am

plecat. Ştiu că, din vreme-n vreme, îţi aduci aminte şi te frământă, dar…

— Mă „frământă”? Şi de ce nu? E steaua *mea*, şi braţul ei săgetă aerul în direcţia stelei Nemesis. E răspunderea *mea*.

Pitt îşi încleştă maxilarele. „Iar trebuie să trec prin toată această discuţie?” – se întrebă în sinea sa. Cu glas tare, zise:

— Acum suntem izolaţi. Spune, ce te frământă?

— Marlene. Fata mea. Nu pricep cum, dar ştie.

— Ce ştie?

— Despre Nemesis şi Sistemul Solar.

— Cum ar putea şti? Doar nu i-ai spus tu?

Insigna îşi desfăcu braţele în lături, într-un gest neputincios:

— Bineînţeles că nu i-am spus eu, dar nici nu era nevoie. Nu pot să-mi explic cum, dar Marlene pare să vadă şi să audă totul. Şi din toate lucrurile mărunte pe care le vede şi le aude, puse cap la cap, înţelege, întotdeauna a avut această capacitate, doar că-n ultimii ani lucrurile s-au înrăutăţit.

— Bine, deci ghiceşte şi uneori are norocul de a ghici corect. Spune-i că se înşală şi ai grijă să nu mai spună nimănui.

— Dar i-a spus deja unui tânăr, care a venit şi mi-a spus mie. Aşa am aflat. Aurinel Pampas. E un prieten de familie.

— A, da. Îl ştiu parcă. Spune-i, pur şi simplu, să nu creadă tot ce înşiră o fetiţă cu prea multă imaginaţie.

— Nu e o fetiţă. Are cincisprezece ani.

— Pentru el e o fetiţă, te asigur. Am spus că-l ştiu pe tânărul cu pricina. Am impresia că se străduieşte foarte din greu să devină adult şi-mi aduc aminte că şi pentru mine, când eram de vârsta lui, fetiţele de cincisprezece ani nu erau demne de a fi luate în seamă, mai ales dacă mai erau şi…

Insigna răspunse cu amărăciune:

— Înţeleg. Mai ales dacă mai erau scunde, dolofane şi neexcelând în frumuseţe. Are vreo importanţă că este neobişnuit de inteligentă?

— Pentru tine, sau pentru mine? Bineînţeles. Pentru Aurinel, bineînţeles că nu. Dacă e nevoie, voi vorbi eu cu băiatul. Tu vorbeşte cu Marlene. Spune-i că ideea ei este ridicolă, că nu e adevărat şi că nu are voie să împrăştie basme alarmante.

— Dar dacă *este* adevărat?

— Nu despre asta e vorba. Ascultă, Eugenia, noi doi am păstrat acest secret ani de zile şi ar fi foarte bine să continuăm să-l păstrăm. Dacă se află, va câştiga teren, va fi amplificat şi va exista o reacţie emoţională din ce în ce mai intensă vizavi de această problemă, ceea ce înseamnă un consum inutil. Nu va reuşi decât să ne distragă de la treburile noastre, de care ne-am văzut liniştiţi de când am părăsit Sistemul Solar şi de care ne vom vedea, probabil, timp de generaţii întregi.

Ea îl privi surprinsă, neîncrezătoare:

— Chiar nu te mai însufleţeşte niciun sentiment legat de Sistemul Solar, nu te mai leagă nimic de Pământ, lumea pe care s-a născut omenirea?

— Ba da, Eugenia, mă însufleţesc tot felul de sentimente. Dar sunt iraţionale şi nu le pot îngădui să mă clatine. Am părăsit Sistemul Solar pentru că am considerat că a venit timpul ca omenirea să înceapă să se răspândească în spaţiu. Vor fi alţii care ne vor urma, sunt sigur, poate chiar au făcut-o deja. Datorită nouă, omenirea a devenit un fenomen galactic şi nu avem voie să mai gândim în termenii unui singur sistem planetar. *Aici* este locul şi menirea noastră.

Se priviră unul pe altul intens, apoi Eugenia zise, cu o nuanţă de deznădejde în glas:

— M-ai convins din nou. Mă convingi de atâta amar de ani.

— Da, dar va trebui s-o fac din nou la anul, şi-apoi la anul iar. Nu vrei să rămâi convinsă, Eugenia, şi mă oboseşti. O dată ar fi trebuit să fie de-ajuns.

Şi se întoarse din nou la calculatorul său.

2. NEMESIS

4

Prima oară când o convinsese, fusese în urmă cu şaisprezece ani, în anul 2220, anul acela memorabil în care posibilităţile Galaxiei se deschiseseră larg în faţa lor.

Pe atunci, părul lui Janus Pitt era castaniu închis, iar el încă nu era Guvernator pe Rotor, deşi toată lumea îl considera principalul candidat pentru o funcţie importantă, un tip cu perspective solide. Se afla, într-adevăr, la conducerea Departamentului de Explorare şi Comerţ, iar proiectul Sonda Îndepărtată era responsabilitatea sa şi, într-o mare măsură, rezultatul acţiunilor sale.

Proiectul reprezenta cea dintâi încercare de a lansa materia în spaţiu cu ajutorul unui motor hiperasistat.

Din câte se ştia, Rotor era singurul loc unde se putuse dezvolta hiperasistenţa, iar Pitt fusese principalul avocat al păstrării confidenţialităţii absolute asupra proiectului.

La o întrunire a Consiliului, el spusese:

— Sistemul Solar este suprapopulat. Există, la ora actuală, prea multe Colonii şi prea puţin loc pentru ele. Chiar şi centura de asteroizi reprezintă doar o ameliorare temporară. Foarte curând şi ea va deveni suprapopulată şi neconfortabilă. În plus, fiecare Colonie are echilibrul său ecologic şi suntem, şi în această privinţă, în pericol de a pierde controlul. Comerţul va fi, în scurt timp, sufocat din cauza temerilor tuturor de a nu se contamina cu paraziţii sau agenţii patogeni ai cine ştie cărui habitat. Singura soluţie, stimaţi colegi consilieri, este să părăsim Sistemul Solar, fără surle şi trâmbiţe şi fără avertisment. Să plecăm,

aşadar, şi să ne găsim un nou cămin, unde să putem clădi o lume nouă, populată cu oameni noi, ai unei noi societăţi, caracterizată de un nou mod de viaţă, al nostru. Acest lucru nu este realizabil fără hiperasistenţă, al cărei secret îl deţinem. Şi alte Colonii vor sfârşi prin a-l descoperi şi a pleca. Sistemul Solar va fi, în curând, doar un fruct îmbătrânit, bun de sământă, ale cărui diverse componente se vor risipi în spaţiu. Dar avantajul nostru, dacă plecăm primii, ar fi de a găsi o lume înaintea altora care ne vor urma. Ne vom putea stabili undeva, cu certitudine, astfel încât, când alţii ne vor urma, noi să fi devenit destul de puternici pentru a-i putea trimite în altă parte. Galaxia este mare şi există, în mod sigur, destule alte locuri.

Desigur, existaseră obiecţii, şi încă aprige. Existaseră voci care se ridicaseră de teamă, teama de a părăsi ceva cunoscut. Existaseră voci care se ridicaseră din loialitate şi ataşament pentru planeta pe care se născuseră. Existaseră şi voci care se ridicaseră din idealism, din dorinţa de a răspândi cunoştinţele acumulate până atunci, astfel încât şi alţii să poată pleca.

Pitt nici nu crezuse că va câştiga uşor. Dar câştigase, totuşi, pentru că Eugenia Insigna îi furnizase argumentul decisiv. Ce noroc incredibil că venise întâi la el!

Era tânără pe atunci, n-avea decât douăzeci şi şase de ani, şi era căsătorită, deşi nu încă gravidă. Era emoţionată, îmbujorată şi cu braţele încărcate de pagini scrise la calculator şi scoase la imprimantă.

Pitt se încruntase, îşi amintea acum, sâcâit de această nepoftită. El era Secretar al Departamentului, pe când ea… ei bine, ea era un nimeni, deşi, ţinând seama de ceea ce avea să urmeze, erau ultimele momente când se mai putea spune asta despre ea.

Atunci, desigur, el n-avea de unde să ştie aşa ceva şi era foarte agasat că femeia reuşise să răzbată până la el. Se crispă de-a binelea când o văzu ce emoţionată era. Avea de gând, în mod evident, să-l oblige să parcurgă nesfârşitele documente de care avea braţele pline şi asta cu un entuziasm care pe el avea să-l epuizeze numaidecât.

Ar fi trebuit să predea o sinteză a documentelor respective vreunui asistent de-al lui, gândi el şi se hotărî să-i spună asta de la obraz.

— Înţeleg, doctor Insigna, că aveţi date pe care doriţi să le supuneţi atenţiei mele. Îmi va face plăcere să le iau în considerare la timpul potrivit. Ce-ar fi să le lăsaţi unuia dintre oamenii mei? Şi-i indică femeii uşa, sperând cu ardoare că aceasta va face stânga-împrejur şi se va deplasa în direcţia indicată. (Uneori, la ani şi ani după toate acestea, în momente de relaxare, avea să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă ea chiar ar fi ieşit atunci şi numai la gândul acesta îi îngheţa sângele în vine.)

Dar ea replică:

— Nu, nu, domnule Secretar. Eu trebuie să stau de vorbă cu dumneavoastră şi cu nimeni altcineva. Vocea îi tremura de parcă emoţiile care o consumau erau insuportabile. Este vorba de cea mai mare descoperire făcută de când… de când… Renunţă să mai caute. *Cea mai mare.*

Pitt privi cu îndoială spre teancurile de hârtii din braţele femeii. Tremurau şi ele, dar el nu simţi că i s-ar transmite vreo emoţie. Specialiştii ăştia credeau, întotdeauna, că vreun progres insignifiant, în domeniul lor insignifiant, avea să dea peste cap tot sistemul.

Spuse, resemnat:

— Ei bine, doctor Insigna, poţi să-mi explici pe scurt despre ce este vorba?

— Suntem izolaţi?

— De ce să fim?

— Nu vreau să audă nimeni altcineva despre toate astea până când voi fi sigură, absolut sigură. Va trebui să verific iar şi iar, până când nu va mai fi rămas loc de nicio îndoială. Deşi eu personal nu am nicio îndoială. Nu prea e logic ce spun, nu?

— Nu, nu este, zise Pitt cu răceală, atingând un comutator. Acum suntem izolaţi. Spuneţi.

— Am aici totul. Să vă arăt.

— *Nu.* Întâi spuneţi-mi. În câteva cuvinte. Scurt.

Ea trase aer adânc în piept:

— Domnule Secretar, eu am descoperit cea mai apropiată stea. Femeia îl privea cu ochii măriţi şi respira sacadat.

— Cea mai apropiată stea este Alpha Centauri şi asta se ştie de patru secole, zise el.

— Este cea mai apropiată stea din câte cunoaştem, dar nu cunoaştem totul. Eu am descoperit una mai apropiată. Soarele are o îndepărtată Stea Vecină. Vă vine să credeţi?

Pitt o cântări cu privirea. Era tipic. Dacă erau destul de tineri, destul de entuziaşti şi destul de neexperimentaţi, explodau prematur de fiecare dată când li se părea că au dat lovitura, puteai paria pe asta.

— Sunteţi sigură? întrebă el.

— Sunt. Pe cuvânt. Permiteţi-mi să vă prezint datele. Este cea mai impresionantă descoperire în domeniul astronomiei de la…

— *Dacă* există într-adevăr. Şi nu-mi prezentaţi datele. Le voi consulta eu mai târziu. *Povestiţi-mi* despre asta. Dacă există, într-adevăr, o stea mai apropiată de noi decât Alpha Centauri, de ce n-a fost descoperită până acum? De ce v-a fost lăsată dumneavoastră s-o descoperiţi, doctor Insigna?

Ştia că era prea sarcastic, dar ea nu părea a da atenţie tonului lui. Era prea emoţionată.

— Există un motiv. Steaua se află în spatele unui nor, un nor întunecat, o formaţiune de praf galactic ce, pur şi simplu, o desparte de noi. Fără absorbţia acestui praf, ar fi o stea de magnitudinea opt şi ar fi fost, cu siguranţă, observată până acum. Dar praful îi estompează luminozitatea şi o face de magnitudinea nouăsprezece, pierdută printre multe alte milioane de stele cu luminozitate slabă. Nici nu avea cum să fie descoperită până acum. Nimeni nu s-a uitat spre ea. Se află în îndepărtatul cer sudic al Pământului, iar majoritatea telescoapelor dinainte de perioada Coloniilor nici măcar nu se puteau orienta în direcţia respectivă.

— Dacă într-adevăr aşa stau lucrurile, cum se face că aţi observat-o dumneavoastră?

— Din cauza proiectului Sonda Îndepărtată. Vedeţi dumneavoastră, această Stea Vecină şi Soarele îşi modifică poziţiile corelat, desigur. Eu presupun că atât ea cât şi Soarele îşi execută mişcarea de revoluţie în jurul unui centru gravitaţional comun şi o fac foarte lent, cu o perioadă de milioane de ani. Cu câteva secole în urmă, poziţiile lor ar fi putut fi de aşa natură încât Steaua Vecină să fi fost observabilă în plină strălucire la unul dintre capetele norului, numai că atunci am fi avut nevoie de un telescop permanent pentru a o putea observa, iar telescoapele nu au decât şase secole, ba chiar şi mai puţin în acele zone ale Pământului de unde ar fi fost vizibilă Steaua Vecină. Peste câteva secole va fi din nou vizibilă cu claritate, strălucind la celălalt capăt al norului de praf. Numai că nu e nevoie să aşteptăm câteva secole. Sonda Îndepărtată a rezolvat problema pentru noi.

Pitt simţi că se aprinde, un miez îndepărtat de căldură începând să radieze în adâncul lui.

— Vreţi să spuneţi că Sonda Îndepărtată a luat imagini din acea parte a cerului care cuprinde această Stea Vecină şi că Sonda a ajuns destul de departe în spaţiu pentru a putea vedea pe după nor şi pentru a detecta Steaua Vecină în plină strălucire?

— Exact. Am obţinut imaginea unei stele de magnitudinea opt acolo unde nu trebuia, teoretic, să existe nicio astfel de stea, iar spectrul era al unei pitice roşii. Nu prea sunt şanse să detectezi piticele roşii dacă sunt prea departe, aşa că asta trebuia să fie destul de aproape.

— Da, dar de ce se află mai aproape decât Alpha Centauri?

— Fireşte, am studiat apoi acelaşi sector de cer aşa cum se vede de pe Rotor, iar steaua de magnitudinea opt nu era acolo. Totuşi, destul de aproape, apărea o stea de magnitudinea nouăsprezece care, însă, nu era în imaginile luate de Sonda Îndepărtată. Am presupus că aceste două stele sunt de fapt una şi aceeaşi, magnitudinea diferită

datorându-se norului. De asemenea, am presupus că nu se aflau *exact* în acelaşi loc datorită unei dislocări paralactice.

— Da, asta am înţeles. Văzut din locuri diferite, un obiect apropiat poate părea, dacă fundalul este îndepărtat, că se află în două poziţii diferite.

— Exact, numai că cele două stele sunt atât de îndepărtate, încât, chiar dacă Sonda ar fi călătorit aproape un an-lumină, fenomenul de dislocare paralactică n-ar fi cauzat o deplasare observabilă a stelelor îndepărtate, aşa cum ar fi făcut-o în cazul unora mai apropiate. Iar în cazul Stelei Vecine, deplasarea a fost imensă, prin comparaţie, vreau să spun. Am verificat cerul, văzut din mai multe poziţii diferite ale Sondei, pe parcursul călătoriei ei în spaţiu. Există trei imagini luate în acest interval, când Sonda se afla în spaţiu, şi Steaua Vecină apare în ele din ce în ce mai strălucitoare, pe măsură ce Sonda o vede din ce în ce mai aproape de marginea norului. Făcând calculele pe baza dislocării paralactice, Steaua Vecină pare a fi la o distanţă de ceva mai mult de doi ani-lumină de noi, ceea ce reprezintă doar jumătate din distanţa ce ne desparte de Alpha Centauri.

Pitt o privi gânditor şi, în lunga tăcere care urmă, femeia deveni neliniştită şi nesigură.

— Domnule Secretar Pitt, spuse ea, doriţi să vedeţi datele acum?

— Nu, replică el. Mă mulţumesc cu ceea ce mi-aţi spus. Dar acum trebuie să vă pun câteva întrebări. Mi se pare, dacă v-am înţeles corect, că şansa cuiva de a se concentra asupra unei stele de magnitudinea nouăsprezece şi de a încerca să-i determine paralaxa şi distanţa la care se află este neglijabilă.

— De fapt, nulă.

— Există vreo posibilitate de a observa că o stea obscură se află foarte aproape de noi?

— Ar putea avea o mişcare proprie destul de amplă, pentru o stea. Vreau să spun că, dacă e urmărită constant, mişcarea ei i-ar modifica poziţia pe cer, după o linie mai mult sau mai puţin dreaptă.

— Şi în cazul nostru, asta s-ar observa?

— Probabil, numai că nu toate stelele au o mişcare proprie destul de amplă, chiar dacă sunt apropiate de noi. Stelele se mişcă în trei dimensiuni, iar noi vedem mişcarea lor proprie doar într-o proiecţie bidimensională. Vă pot explica…

— Nu, continuu să vă cred pe cuvânt. Această stea, despre care vorbim, are o mişcare proprie amplă?

— Ne-ar trebui ceva timp ca să o determinăm. Am câteva imagini mai vechi ale acelui sector de cer şi aş putea să-mi dau seama de existenţa unei mişcări proprii, dacă aceasta este apreciabilă. Dar e nevoie de multă muncă.

— Dar credeţi că are o mişcare proprie care să-i oblige pe astronomi s-o remarce, dacă s-ar întâmpla s-o descopere accidental?

— Nu, nu cred.

— Atunci e posibil ca noi, cei de pe Rotor, să fim singurii care ştim despre această Stea Vecină, de vreme ce suntem singurii care am lansat o sondă în spaţiu, Sonda Îndepărtată.

— Sonda Îndepărtată nu este un proiect cu desăvârşire secret, domnule Secretar. Noi am primit rezultatele unor experimente similare de la celelalte Colonii şi am comentat acea parte a lucrurilor cu toată lumea, chiar şi cu cei de pe Pământ, care în ultima vreme nu prea se mai interesează de astronomie.

— Da, *e* adevărat, au lăsat-o în seama Coloniilor, ceea ce e relativ uşor de înţeles. Dar dacă şi alte aşezări au trimis vreo Sondă Îndepărtată şi *păstrează* secretul asupra proiectului?

— Mă îndoiesc, domnule. Ar avea nevoie de hiperasistenţă pentru asta, iar asupra acestei tehnici noi am păstrat confidenţialitatea absolută. Dacă alte Colonii ar stăpâni această tehnică, am şti şi noi. Pentru că ar avea de efectuat experimente în spaţiu care i-ar da de gol.

— În conformitate cu Acordul Deschis Asupra Ştiinţei, toate datele culese de Sonda Îndepărtată ar trebui făcute publice. Asta înseamnă că aţi informat deja…

Insigna interveni, indignată:

— Bineînţeles că nu. Ar trebui să am mult mai multe date precise înainte de a face public ceva. Ceea ce am acum este doar un rezultat preliminar, pe care vi-l dezvălui în condiţii de confidenţialitate absolută.

— Dar dumneavoastră nu sunteţi singurul astronom care lucrează la Sonda Îndepărtată. Presupun că aţi împărtăşit şi altora rezultatele cercetării dumneavoastră.

Insigna se îmbujoră şi îşi abătu privirea. Apoi începu să se apere:

— Nu, nu am împărtăşit nimic, nimănui. Am observat doar datele şi le-am urmărit. Am încercat să le înţeleg semnificaţia. *Eu.* Şi am vrut să mă asigur că mi se va recunoaşte acest merit. Există o singură stea care este cea mai apropiată de Soare, iar eu doresc să figurez în analele astronomiei ca descoperitoare a ei.

— Ar putea exista o alta şi mai aproape, zise Pitt şi îşi permise primul surâs de la începutul conversaţiei.

— Ar fi fost descoperită de mult. Chiar şi steaua mea ar fi fost cunoscută până acum, dacă n-ar fi fost vorba de neobişnuita prezenţă a acelui mic nor care o acoperă. Dar a mai exista o stea, mai apropiată, este absolut exclus.

— Atunci totul se reduce la următorul fapt, doctor Insigna. Eu şi cu dumneavoastră suntem singurii oameni care ştiu despre Steaua Vecină. Am dreptate? Mai ştie altcineva?

— Nu, domnule Secretar, nu mai ştie nimeni altcineva. Aveţi dreptate. Deocamdată suntem singurii.

— Nu doar deocamdată. Secretul trebuie păstrat cu stricteţe până când voi fi pregătit să-l dezvălui anumitor persoane.

— Dar Acordul Deschis Asupra Ştiinţei…

— Trebuie ignorat. Întotdeauna există şi excepţii, de la orice regulă. Descoperirea dumneavoastră ridică probleme de securitate a Coloniilor. Şi dacă este pusă în pericol

securitatea Coloniilor, nu avem voie să ne grăbim a o face publică. Nici hiperasistenţa nu a fost făcută publică, nu?

— Dar existenţa Stelei Vecine nu are nicio legătură cu securitatea Coloniilor.

— Dimpotrivă, doctor Insigna, are. Poate nu vă daţi seama, dar descoperirea dumneavoastră poate schimba destinul speciei umane.

5

Ea stătea acolo, împietrită, privindu-l fix.

— Ia loc. Noi doi suntem acum conspiratori şi e nevoie să fim prieteni. De acum înainte, când suntem singuri, pentru mine tu vei fi Eugenia, iar eu voi fi Janus pentru tine.

Insigna ripostă:

— Nu cred că ar fi regulamentar.

— Trebuie să fie, Eugenia. Nu putem conspira într-o atmosferă rigidă şi convenţională.

— Dar eu nu vreau să fac parte din nicio conspiraţie, alături de nimeni, pur şi simplu. Şi nu văd motivul pentru care am păstra secretul în ceea ce priveşte datele despre Steaua Vecină.

— Bănuiesc că ţi-e teamă ca nu cumva să nu-ţi mai fie recunoscută paternitatea descoperirii.

Insigna ezită doar o fracţiune de secundă, apoi spuse:

— Poţi paria pe cel din urmă cip din calculatorul tău, Janus, că mi-e teamă. Doresc să mi se recunoască meritul.

— Pentru moment, îi răspunse el, uită că Steaua Vecină există. Ştii doar că de câtva timp pledez pentru ca Rotor să părăsească Sistemul Solar. Care este părerea ta în această problemă? Ţi-ar plăcea să părăseşti Sistemul Solar?

Femeia ridică din umeri:

— Nu sunt sigură. Ar fi frumos să pot vedea, pentru prima dată, un obiect astronomic, dar este şi puţin înspăimântător, nu?

— Adică să-ţi părăseşti căminul?

— Da.

— Dar nu ţi-ai părăsi căminul. Acesta este căminul tău, Rotor. Braţul lui descrise o mişcare de alunecare prin aer. Te-ar însoţi.

— Chiar şi aşa, domnule Sec... Janus, Rotor nu reprezintă în întregime căminul meu. Aici avem un întreg complex de învecinări, celelalte Colonii, Pământul, întregul Sistem Solar.

— Este un complex prea aglomerat. În cele din urmă, unii dintre noi tot vor trebui să-l părăsească, indiferent că vrem sau nu. Pe Pământ a existat, cândva, o vreme în care oamenii trebuiau să treacă lanţuri de munţi şi să traverseze oceane. În urmă cu două secole, oamenii de pe Pământ au trebuit să-şi părăsească planeta şi să întemeieze Coloniile. Aşadar noi vom face, pur şi simplu, pasul următor pe un drum istoric.

— Înţeleg, dar există şi oameni care n-au plecat niciodată. Există oameni care se află încă pe Pământ. Există oameni care trăiesc, de generaţii şi generaţii, în aceeaşi regiune restrânsă de pe Pământ.

— Şi tu vrei să te numeri printre acei neclintiţi.

— Cred că soţul meu, Crile, vrea. Are opinii destul de puternice referitoare la punctele tale de vedere, Janus.

— Ei bine, pe Rotor există libertatea cuvântului şi libertatea de a gândi, aşa că poate foarte bine să nu fie de acord cu mine, dacă aşa doreşte. Uite, aş vrea să te mai întreb ceva. Când oamenii de pe Rotor, sau de aiurea, intenţionează să părăsească Sistemul Solar, unde se gândesc, în general, să plece?

— Pe Alpha Centauri, desigur. Este steaua pe care toată lumea o crede cea mai apropiată. Chiar stăpânind tehnica hiperasistenţei, nu ne vom putea deplasa mai repede decât cu viteza luminii, aşa că ne-ar trebui patru ani. Orice altă destinaţie ar necesita mai mult timp, iar patru ani reprezintă, deja, un timp destul de lung pentru o călătorie.

— Dar presupunând că am putea călători mai repede de atât şi presupunând că am putea ajunge mult mai departe de Alpha Centauri, unde te-ai duce?

Insigna se gândi o vreme în tăcere, apoi spuse:

— Cred că tot pe Alpha Centauri. Ar fi tot în împrejurimi. Noaptea, cerul înstelat ar arăta cam tot aşa. Asta ne-ar crea un sentiment de confort. Ne-am simţi mai aproape de casă, dacă am vrea să ne întoarcem. În plus, Alpha Centauri A, cea mai mare dintre cele trei stele care alcătuiesc sistemul Alpha Centauri, este practic geamăna Soarelui. Alpha Centauri B e mai mică, dar nu prea mică. Chiar dacă o ignorăm pe Alpha Centauri C, o pitică roşie, tot am avea două stele la preţul uneia singure, ca să zic aşa, deci două seturi de planete.

— Să presupunem că o Colonie a plecat să se stabilească în Sistemul Alpha Centauri şi a găsit acolo condiţii mulţumitoare de trai, stabilindu-se, în cele din urmă, pentru a fonda o lume nouă, iar acasă, în Sistemul Solar, se ştie că aşa s-a întâmplat. Unde s-ar duce *următorii oameni* care s-ar hotărî şi ei să părăsească Sistemul Solar?

— Tot în Sistemul Alpha Centauri, de bună seamă, răspunse Insigna fără ezitare.

— Deci oamenii au tendinţa de a se îndrepta spre locul cel mai evident, iar dacă prima Colonie reuşeşte, altele i-ar urma în scurt timp, până când noua lume ar fi la fel de suprapopulată ca şi cea veche, până când ar exista acolo prea multe popoare, cu prea multe culturi diferite şi, în cele din urmă, prea multe Colonii, cu prea multe sisteme ecologice diferite.

— Atunci va fi venit vremea să caute alte stele.

— Dar succesul repurtat într-un loc va atrage noi Colonii, Eugenia. O stea sănătoasă, o planetă bună, vor atrage întotdeauna valuri de locuitori.

— Presupun că da.

— Dar dacă am pleca spre o stea care este la ceva mai mult de doi ani-lumină de noi, deci la jumătatea distanţei care ne desparte de Alpha Centauri şi despre care nu ştie nimeni în afară de noi, cine să ne urmeze?

— Nimeni, până se va afla de Steaua Vecină.

— Dar asta ar putea dura multă vreme. Şi în acea vreme se vor îndrepta toţi spre Alpha Centauri sau spre

vreuna dintre celelalte variante evidente. Nici n-ar băga de seamă o pitică roşie care se află chiar sub nasul lor sau, dacă ar observa-o, ar considera-o nepotrivită vieţii omeneşti, bineînţeles, în cazul în care n-ar şti că alţii au început deja să se intereseze de ea.

Insigna îl privi pe Pitt cu nedumerire.

— Unde vrei să ajungi? Să presupunem că mergem pe Steaua Vecină şi nu mai află nimeni altcineva despre asta. Care ar fi avantajul?

— Avantajul ar fi că am putea cuceri această lume. Dacă există vreo planetă locuibilă.

— Nu cred că există. Nu în preajma unei pitice roşii.

— Apoi, putem utiliza orice material care există acolo în stare brută, pentru a ne construi câte Colonii dorim.

— Vrei să spui că va fi mai mult spaţiu pentru noi.

— Da. Mai mult decât dacă ar veni alţii puhoi după noi.

— Deci avem ceva mai mult timp, Janus. Dar, în cele din urmă, vom sfârşi prin a umple spaţiul disponibil în preajma Stelei Vecine, chiar dacă nu suntem decât noi acolo. Aşadar ne-ar ajunge cinci sute de ani în loc de două sute. Care ar fi deosebirea, totuşi?

— Deosebirea ar fi enormă, Eugenia, nici nu-ţi poţi închipui. Dacă toate Coloniile se îngrămădesc în urma noastră, vom avea o mie de culturi diferite, purtând cu ele toată ura şi nefericitele accidente ale istoriei Pământului. Dacă, în schimb, am avea timp să ajungem acolo şi să rămânem singuri, am putea construi un sistem de Colonii uniform din punct de vedere cultural şi ecologic. Ar fi o situaţie mult mai bună, mai puţin haotică, mai puţin anarhică.

— Mai puţin interesantă. Mai puţin diversificată. Mai puţin vie.

— Câtuşi de puţin. Ne vom diversifica, sunt convins. Diferitele Colonii vor avea caracteristicile lor, dar, cel puţin, ar exista o bază comună din care ar izvorî aceste caracteristici. Şi din acest punct de vedere ar fi un grup de Colonii mult mai reuşit. Şi chiar dacă mă înşel, cu siguranţă îţi dai şi tu seama că este vorba de un experiment care

trebuie încercat. De ce să nu rezervăm o stea pentru o astfel de dezvoltare planificată şi gândită şi să vedem ce rezultate dă? Putem alege o stea, de exemplu o pitică roşie aproape epuizată, care în mod obişnuit n-ar interesa pe nimeni, şi s-o folosim pentru a vedea dacă putem construi un tip nou, poate mai bun, de societate. Hai să vedem ce am putea face, continuă el, dacă energiile nu ne-ar fi secătuite şi fragmentate de divergenţe culturale inutile şi dacă biologia lumilor noastre n-ar fi permanent pervertită de direcţii ecologice străine.

Insigna se simţi mişcată. Chiar dacă n-ar fi mers, omenirea ar fi putut învăţa multe dintr-o astfel de încercare, începând chiar cu faptul că n-ar fi mers. Şi apoi, dacă totuşi *n-ar fi mers*?

Dar clătină din cap:

— Atunci am putea folosi materiile prime care or fi existând pe acolo pentru a construi nenumărate Colonii.

— Vrei să spui că am câştiga mai mult spaţiu.

— E un vis inutil. Steaua Vecină va fi descoperită în mod independent, indiferent cât de mult ne-am strădui să păstrăm secretul.

— Dar în ce măsură a fost descoperirea ta accidentală, Eugenia? Fii sinceră! S-a întâmplat, pur şi simplu, să remarci această stea. S-a întâmplat, pur şi simplu, s-o compari cu ce se putea vedea pe alte hărţi. Dar nu există o posibilitate foarte mare să-ţi scape din vedere? Şi, în aceleaşi împrejurări, nu crezi că alţii ar putea să n-o remarce?

Insigna nu răspunse, dar expresia de pe chipul ei era satisfăcătoare pentru Pitt. Vocea lui deveni mai blândă, aproape hipnotică:

— Şi dacă există o întârziere de o sută de ani. Dacă avem şansa să profităm doar o sută de ani de singurătate, să construim această nouă societate, vom fi o aşezare destul de mare şi puternică pentru a ne putea apăra şi a-i determina pe alţii să ne ocolească şi să-şi continue drumul spre alte stele. Nici n-am avea nevoie să ne ascundem mai mult de atât.

Din nou Insigna nu răspunse. Pitt întrebă:

— Te-am convins?

Femeia păru să se scuture:

— Nu întru totul.

— Atunci reflectează asupra celor ce ţi-am spus, nu sufla o vorbă nimănui despre Steaua Vecină şi dă-mi mie să păstrez toate datele legate de ea. Nu voi distruge nimic. Promit. Vom avea nevoie de ele dacă, într-adevăr, vom porni spre Steaua Vecină. Eşti dispusă să faci măcar atât, Eugenia?

— Da – răspunse în cele din urmă, abia auzit. Apoi ripostă brusc: Totuşi, mai am o pretenţie. Trebuie să mi se permită să botez această stea. Dacă îi dau eu un nume, va fi steaua mea.

Un surâs fugar trecu peste chipul lui Pitt:

— Cum vrei să-i spui? Steaua Insigna? Steaua Eugenia?

— Nu, nu sunt *atât* de stupidă. Vreau să se cheme Nemesis.

— Nemesis? N-E-M-E-S-I-S?

— Da.

— De ce?

— Cândva, în secolul XX, a existat o perioadă când erau la modă speculaţiile în legătură cu existenţa unei stele vecine Soarelui. La vremea respectivă nu s-a ales nimic din ele. Nu a fost descoperită nicio Stea Vecină, dar ziarele făceau referire la ea sub numele Nemesis. Aş dori să aduc un omagiu târziu acelor îndrăzneţi înaintaşi.

— Nemesis? Nu era o zeiţă greacă cu acest nume? Una neplăcută?

— Zeiţa răzbunării legitime, a pedepsei. A pătruns în limbaj ca un cuvânt bombastic. Calculatorul l-a numit „arhaic”, atunci când l-am verificat.

— Şi de ce voiau „strămoşii noştri” să numească această stea Nemesis?

— Era ceva în legătură cu un nor provenit de la comete. Se pare că, în mişcarea sa de revoluţie în jurul Soarelui, Nemesis trece prin acest nor şi provoacă un cataclism cosmic al cărui rezultat este uciderea unei importante părţi

a vieţii de pe Pământ, la fiecare douăzeci şi şase de milioane de ani.

Pitt părea uluit:

— E adevărat?

— Nu, lucrurile nu stau chiar aşa. Ipoteza respectivă nu a supravieţuit, dar eu aş vrea totuşi să păstrez numele Nemesis. Şi aş vrea să figureze în anale şi faptul că eu am numit-o astfel.

— Îţi promit că aşa va fi, Eugenia. Este descoperirea ta şi va intra în analele noastre. În cele din urmă, când şi restul omenirii va descoperi regiunea nemesiană – oare aşa să-i spun? – vor putea afla cu toţii cine şi cum a făcut descoperirea. Steaua ta, Nemesis *a ta*, va fi prima stea, în afara Soarelui, care va străluci peste o civilizaţie umană şi cea dintâi, fără excepţie, care va străluci peste o civilizaţie umană ale cărei origini sunt în altă parte.

Pitt o privi plecând şi se simţi plin de încredere. Femeia avea să se dea pe brazdă. Faptul că îi îngăduise să-şi boteze steaua fusese o concesie decisivă. Pentru că, în mod sigur, femeia avea să-şi dorească să plece spre steaua ei. În mod sigur avea să fie tentată de ideea construirii unei civilizaţii logice şi organizate pe steaua ei, o civilizaţie din care puteau, apoi, să se nască altele care să cucerească Galaxia.

Şi apoi, chiar în clipa când începuse să se relaxeze, încălzit de strălucirea unui viitor de aur, fu scuturat de un vag fior de groază, care îi era cum nu se poate mai străin.

De ce Nemesis? De ce i-o fi venit ei ideea de a-şi boteza planeta după Zeiţa Răzbunării?

Şi fu chiar atât de slab încât să creadă că ar putea fi un nume de rău augur.

3. MAMA

6

Era vremea cinei şi Insigna era într-una din acele stări de spirit în care aproape că se temea puţin de propria-i fiică. În ultima vreme, nu ştia de ce, aceste stări de spirit deveniseră mult mai intense. Poate că motivul era tendinţa din ce în ce mai pronunţată a Marlenei de a fi tăcută, închisă şi de a părea întotdeauna absorbită de gânduri prea profunde pentru a fi cuprinse în vorbe.

Uneori, această teamă sâcâitoare a mamei era amestecată cu un sentiment de vinovăţie. Insigna se simţea vinovată pentru lipsa ei de răbdare maternă în relaţia cu fata, pentru că era prea conştientă de dezavantajele fizice ale fetei. Marlene nu moştenise nici drăgălăşenia convenţională a mamei sale şi nici farmecul incredibil de bărbat chipeş al tatălui său.

Marlene era scundă şi… *bondoacă*. Acesta era singurul cuvânt pe care-l putea găsi Insigna pentru a o descrie pe biata Marlene.

Şi *biata*, bineînţeles. Era adjectivul pe care-l folosea aproape întotdeauna în gând şi pe care reuşea cu greu să nu-l folosească şi cu glas tare.

Scundă. Bondoacă. Solidă, fără a fi grasă, aşa era Marlene. N-avea nimic graţios. Avea părul castaniu închis, nici lung, nici scurt, drept. Nasul îi era puţin borcănat, gura i se răsucea puţin în jos la colţuri, bărbia îi era mică, întreaga ei atitudine era pasivă şi închisă în ea.

Mai erau, desigur, ochii, mari, întunecaţi, scânteietori, cu sprâncene negre, bine conturate, arcuite, cu gene atât

de lungi încât păreau aproape artificiale. Totuşi, numai ochii nu puteau compensa tot restul, oricât de fascinanţi ar fi fost, când şi când.

Insigna ştiuse, încă de când Marlene n-avea decât cinci ani, că acesteia avea să-i fie aproape imposibil să atragă vreodată un bărbat numai pe plan fizic şi an de an faptul devenise tot mai evident.

În copilărie, Aurinel îi cam dusese trena, vizibil atras de inteligenţa ei precoce şi de capacitatea ei de înţelegere aproape iluminată. Iar în prezenţa lui, Marlene fusese timidă şi încântată, de parcă ar fi realizat vag că obiectul numit „băiat” avea ceva drăguţ şi plăcut, deşi nu ştia ce anume este acel ceva.

Insigna avea însă impresia că, în ultimii doi-trei ani, Marlene îşi clarificase în sfârşit sensul cuvântului „băiat”. Fără îndoială că setea ei de cărţi şi filme prea mature pentru trupul, dacă nu pentru mintea ei, o ajutase, numai că şi Aurinel crescuse şi, pe măsură ce hormonii începuseră să-l influenţeze, băiatul nu mai era deloc în căutare de amiciţie.

În seara aceea, la cină, Insigna întrebă:

— Cum a fost ziua de azi, draga mea?

— A fost o zi liniştită. Aurinel a venit să mă caute şi presupun că ţi-a dat raportul. Îmi pare rău că trebuie să mă vânezi în felul ăsta.

Insigna oftă.

— Dar, Marlene, uneori nu pot să nu mă gândesc că eşti nefericită şi nu e, oare, natural să mă îngrijoreze aşa ceva? Îţi petreci prea mult timp în singurătate.

— Îmi place singurătatea.

— Nu prea se vede. Nu pari deloc fericită fiindcă eşti singură. Există mulţi oameni în jurul tău care ar dori să fie mai prietenoşi, iar tu ai fi mai fericită dacă i-ai lăsa să fie. Aurinel îţi este prieten.

— Era. Actualmente este foarte prins în alte relaţii. Iar astăzi lucrul acesta a devenit evident. M-a scos din sărite. Imaginează-ţi-l transportat cu totul la gândul că Dolorette îl aşteaptă.

Insigna spuse:

— Nu prea poti să-i faci o vină din asta, ştii, Dolorette este de vârsta lui.

— Din punct de vedere fizic, replică Marlene. Ce fraier!

— La vârsta lui, punctul de vedere fizic contează foarte mult.

— Se şi vede. A devenit un fraier. Şi, cu cât se învârte mai mult pe lângă ea, cu atât mai gol pare să-i fie capul. E limpede.

— Dar va continua să crească, Marlene, şi când va fi puţin mai matur, îşi va da seama, poate, care sunt lucrurile cu adevărat importante. Şi să ştii că şi tu ai să creşti…

Marlene o privi ironic pe Insigna. Apoi zise:

— Haida-de, mamă. Nici tu nu crezi ceea ce încerci să sugerezi. Nu crezi câtuşi de puţin.

Insigna se îmbujoră. Îşi dădu, brusc, seama că Marlene nu ghicea, ci *ştia* precis. Dar cum? Insigna rostise remarca dinainte cât de sincer putuse şi încercase chiar să *simtă* ceea ce spune. Dar, fără efort, Marlene văzuse prin ea ca prin sticlă. Şi nu era prima dată când se întâmpla. Insigna începuse, de la o vreme, să aibă impresia că Marlene cântărea inflexiunile vocii, ezitările mişcărilor ce le-nsoţeau şi astfel ştia întotdeauna şi ceea ce nu voiai să spui. Probabil tocmai din cauza acestei abilităţi, pe Insigna o speria din ce în ce mai mult Marlene. Cui îi place să se simtă transparent şi expus privirilor dispreţuitoare ale celuilalt?

Ce spusese Insigna, de exemplu, care să-i indice Marlenei că Pământul era condamnat la distrugere? Mai devreme sau mai târziu acest subiect trebuia discutat.

Deodată, Insigna se simţi obosită. Dacă tot n-avea s-o poată păcăli pe Marlene, ce rost avea să mai încerce?

— Ei bine, zise ea, să dăm cărţile pe fată, draga mea. Ce vrei tu, de fapt?

— Văd că vrei într-adevăr să afli, răspunse Marlene, aşa că am să-ţi spun. Vreau să plec.

— Să pleci? – Insigna se trezi incapabilă de a înţelege cuvintele simple pe care le folosise fiica ei. – Unde ai putea să pleci?

— Lumea nu se rezumă la Rotor, mamă.

— Bineînţeles că nu. Dar este singur pe o rază de doi ani-lumină în jur.

— Nu, mamă, nu e adevărat. Erythro se află la mai puţin de două mii de kilometri de noi.

— Da, dar asta abia dacă are importanţă. Nu poţi trăi acolo.

— Dar *există* oameni care trăiesc acolo.

— Da, într-un Dom. Un grup de savanţi şi tehnicieni care trăiesc acolo pentru că munca lor ştiinţifică este extrem de necesară. Domul este însă mult mai mic decât Rotor. Dacă aici te simţi înghesuită, acolo cum ai să te simţi?

— Pe Erythro există o întreagă lume în afara Domului. Cândva, oamenii se vor răspândi şi vor trăi pe toată suprafaţa planetei.

— Poate. Dar nu e nicidecum o certitudine.

— Eu nu am nicio îndoială că este o certitudine.

— Chiar dacă ar fi, ar dura secole.

— Da, dar tot trebuie să înceapă, mai devreme sau mai târziu. De ce să nu fiu şi eu o parte a acestui început?

— Marlene, eşti ridicolă. Aici ai un cămin foarte confortabil. Când ai început să te gândeşti la toate astea?

Marlene strânse din dinţi, apoi răspunse:

— Nu sunt sigură. Acum câteva luni, dar e din ce în ce mai rău. Nu mai suport să stau aici, pe Rotor.

Insigna o privi încruntată pe fiică-sa. „Simte că l-a pierdut pe Aurinel”, gândi ea, „se crede dezamăgită pentru totdeauna şi consideră că plecând îl va pedepsi. E în stare să se condamne singură la exilul într-o lume pustie, numai ca să-l facă pe el să-i pară rău…”

Da, era întru totul posibil. Îşi aducea aminte de ea însăşi la cincisprezece ani. La vârsta asta inimile sunt atât de fragile încât chiar şi un simplu bobârnac e suficient ca să le sfărâme. Adolescenţii se vindecă repede, dar niciun adolescent n-ar vrea şi nici n-ar putea să creadă aşa ceva

când are inima sfărâmată. Cincisprezece ani! Abia mai târziu, *mai târziu*…

N-avea rost să se gândească la asta acum! Spuse doar:

— Ce te atrage spre Erythro, Marlene?

— Nu sunt sigură. E o planetă mare. Nu ţi se pare normal să-ţi doreşti să trăieşti pe o planetă mare, aşa ca… – şi ezită înainte de a sfârşi fraza, reuşind să îngaime ultimul cuvânt – Pământul?

— Ca Pământul! reacţionă Insigna vehement. Dar tu n-ai fost niciodată pe Pământ! Nu ştii nimic despre Pământ!

— Am văzut multe filme despre el, mamă. Videotecile sunt pline de benzi despre Pământ.

(Da, erau. De câtăva vreme, Pitt susţinea că astfel de filme ar trebui puse sub sechestru, dacă nu chiar distruse. Şi mai susţinea că despărţirea de Sistemul Solar trebuia să însemne într-adevăr o *ruptură*; că era o mare greşeală permanenta cultivare a unor sentimente artificial romantice legate de Pământ. Insigna nu fusese deloc de acord, dar acum parcă începea să înţeleagă motivele pentru care Pitt gândea cum gândea.)

— Marlene, reluă ea, nu te poţi lua numai după filmele acelea pe care le-ai văzut. Lucrurile sunt foarte idealizate acolo. Şi marea majoritate a acelor filme se referă la un trecut foarte îndepărtat, când, pe Pământ, starea lucrurilor era mai bună. Deşi, într-un fel, n-a fost ea niciodată atât de bună cum încearcă să sugereze filmele astea.

— Şi totuşi.

— Nu „şi totuşi”. Ştii tu cum e Pământul? Este ca o mahala în care nu mai e de trăit. De aceea l-au părăsit oamenii şi au întemeiat Coloniile. În ultimă instanţă, oamenii au renunţat la o planetă mare şi groaznică în favoarea Coloniilor, mai mici, dar mai civilizate. Nimeni nu-şi doreşte acum să schimbe direcţia şi să se întoarcă împotriva curentului.

— Dar există încă miliarde de oameni care locuiesc pe Pământ.

— Tocmai de aceea am şi spus că e o mahala în care nu mai e de trăit. Şi cei care au rămas acolo abia aşteaptă să

plece, cât de curând vor putea. De aceea s-au născut atât de multe Colonii şi sunt atât de aglomerate. Şi de aceea, draga mea, am părăsit noi Sistemul Solar şi am venit *aici*.

Marlene răspunse, cu o voce joasă:

— Tata era pământean. El nu a părăsit Pământul, cu toate că ar fi putut.

— Nu, n-a făcut-o. A rămas acolo. Femeia se încruntă, încercând să-şi păstreze vocea egală.

— De ce, mamă?

— Hai, Marlene. Doar am mai discutat despre asta. Sunt mulţi care au rămas acasă. N-au vrut să se despartă de un loc familiar. Aproape că nu există familie pe Rotor să nu aibă rude care au rămas pe Pământ. Ştii asta foarte bine. Vrei să te întorci pe Pământ? Despre asta e vorba?

— Nu, mamă, câtuşi de puţin.

— Chiar dacă ai vrea să te întorci, eşti la peste doi ani-lumină distanţă de Pământ şi nu te poţi întoarce acolo. Sunt sigură că înţelegi asta.

— Bineînţeles că înţeleg. Încercam doar să-ţi atrag atenţia că avem un alt Pământ chiar aici: Erythro. Acolo vreau să plec. Acolo tânjesc să plec.

Insigna nu se mai putu opri. Aproape cu groază se auzi spunând:

— Deci vrei să fugi de mine, cum a fugit şi tatăl tău.

— E adevărat, mamă, zise ea, că a fugit de tine? Poate că dacă te-ai fi purtat altfel, lucrurile s-ar fi petrecut altfel. – Apoi adăugă cu o voce slabă şi incoloră, de parcă ar fi anunţat că şi-a încheiat masa. – Tu l-ai făcut să fugă, nu-i aşa, mamă?

4. TATĂL

7

Ce ciudat – sau poate, mai bine zis, ce stupid – că încă mai era în stare să-şi facă rău, insuportabil de rău, cu gânduri de felul ăsta, şi încă după paisprezece ani.

Crile avea peste 1,80 metri, în vreme ce pe Rotor înălţimea medie era puţin sub 1,70 metri. Şi asta era suficient (ca şi în cazul lui Janus Pitt) pentru a-i conferi o aură de autoritate impunătoare care persistase încă multă vreme după ce ajunsese ea să-şi dea seama (fără însă a recunoaşte vreodată complet faţă de ea însăşi) că nu se putea baza pe această autoritate.

Şi trăsăturile îi erau abrupte şi colţuroase, nasul proeminent şi pomeţii ascuţiţi, bărbia puternică, o expresie parcă flămândă şi nestăpânită. Totul la el respira masculinitate. Când se întâlnea cu el, aproape că avea senzaţia unui parfum aparte şi asta o fascina.

La vremea aceea, Insigna era încă studentă la astronomie, pe Pământ, dar aştepta cu nerăbdare întoarcerea pe Rotor, unde ar fi avut posibilitatea să se califice pentru a lucra pe Sonda Îndepărtată. Visa cu ochii deschişi la progresul pe care acest proiect l-ar fi făcut posibil (şi nici prin cap nu-i trecea că ea însăşi va contribui la progresul respectiv, în modul cel mai uluitor).

Apoi l-a cunoscut pe Crile şi s-a trezit, spre marea ei nedumerire, îndrăgostită nebuneşte de un pământean – un PĂMÂNTEAN! Peste noapte, îşi dăduse seama că gândurile ei părăseau Sonda Îndepărtată şi se pregăteau s-o determine să rămână pe Pământ, doar pentru a fi cu el.

Încă îşi mai amintea cum o privise el cu uimire şi îşi spusese:

— Să rămâi aici, cu mine? Mai degrabă aş prefera să vin eu cu tine pe Rotor.

Ea nu-şi putuse închipui că *el* ar fi în stare să renunţe la lumea lui pentru *ea*.

Cum a reuşit apoi Crile să obţină permisiunea de a veni pe Rotor, Insigna nu a ştiut şi nici n-avea să afle vreodată.

La urma urmei, regulile de imigrare erau foarte stricte. Odată ce o Colonie ajungea să aibă o populaţie apreciabilă, imigrarea era redusă drastic. Întâi pentru că exista un număr finit de persoane pe care Colonia respectivă îi putea adăposti confortabil, iar în al doilea rând, pentru că orice Colonie făcea un efort considerabil pentru a-şi menţine un echilibru ecologic stabil. Cei ce veneau de pe Pământ cu afaceri importante – sau chiar cei ce veneau din alte Colonii – erau nevoiţi să treacă prin proceduri îndelungate şi plicticoase de decontaminare, printr-o anumită perioadă de izolare şi apoi se trezeau siliţi să plece înapoi cât mai curând cu putinţă.

Şi totuşi, iată-l pe Crile, de pe Pământ. Odată, el chiar i se plânsese, plictisit, de săptămânile de aşteptare care făceau parte din procedura de decontaminare, iar acum, insistenţa lui de a o urma îi provocase femeii o stare de fericire. Era evident că o iubea suficient ca să dorească să se supună procedurii respective, doar pentru a fi cu ea.

Cu toate acestea, erau perioade când el părea a se retrage cu totul în sine, când nu mai era atent cu ea deloc şi atunci ea se întreba care era motivul real care-l mânase pe el spre Rotor şi-l convinsese să înfrunte obstacolele. Poate că nu ea era acest motiv, ci nevoia lui de a evada de pe Pământ. Nu cumva comisese vreo infracţiune? Sau poate îşi făcuse un duşman de moarte? Poate părăsise vreo femeie de care se plictisise? Dar Insigna nu îndrăznise niciodată să-l întrebe.

Iar el nu-i oferise niciodată astfel de informaţii.

Chiar şi după ce i se permisese accesul pe Rotor, exista totuşi problema duratei şederii lui acolo. Biroul de Imigraţii

trebuia să-i acorde un permis special care să-i ateste calitatea de cetăţean al satelitului Rotor, iar acest lucru nu se întâmpla decât arareori, părând cu atât mai puţin probabil acum.

Insigna însă găsea că toate motivele pentru care Crile Fisher nu putea fi acceptat pe Rotor nu erau decât stimulente în plus pentru fascinaţia care o stăpânea. Găsea că originea lui pământeană îl făcea diferit, atrăgător, şi-i conferea aproape o aură de mister. Rotorienii autentici aveau motive să-l dispreţuiască fiindcă era străin – indiferent că avea sau nu să dobândească, într-un târziu, cetăţenia rotoriană – dar ea găsea şi-n asta o sursă de încântare erotică. Ar fi fost în stare să lupte pentru el împotriva unei întregi lumi ostile şi ar fi triumfat.

Când el încercă să-şi găsească o slujbă care să-i permită să-şi câştige existenţa şi să ocupe o poziţie oarecare în noua societate, ea fu aceea care remarcă faptul că dacă s-ar fi căsătorit cu o rotoriană – dar o rotoriană autentică, la a treia generaţie – acesta ar fi constituit un element de puternică persuasiune pentru Biroul de Imigraţii să-i acorde cetăţenia.

Crile păru surprins să audă asta, de parcă lui nici nu-i trecuse prin cap, iar apoi păru mulţumit de idee. Insigna însă încercă un sentiment de dezamăgire. Ar fi fost mult mai măgulitor să te căsătoreşti din dragoste decât pentru a obţine cetăţenia, dar, îşi zise în sinea ei, dacă-i musai…

Aşa că, după o logodnă lungă, tipic rotoriană, se căsătoriră.

Viaţa lor însă nu se schimbă cine ştie ce. El nu era un amant înfocat, dar nici înainte de căsătorie nu fusese. Îi oferise un soi de afecţiune absentă, o căldură ocazională care o ajuta pe ea să-şi păstreze o stare aproape de fericire, chiar dacă nu se simţea copleşită. El nu era niciodată brutal, răuvoitor sau crud în mod făţiş şi, la urma urmei, chiar renunţase la lumea lui de dragul ei, iar pentru a fi cu ea trecuse chiar prin încercări relativ neplăcute. Cu siguranţă că toate acestea puteau fi considerate în favoarea lui, iar Insigna aşa le considera.

Dar chiar şi în calitate de cetăţean cu drepturi depline, căci cetăţenia îi fusese acordată în urma căsătoriei, el îşi păstrase în sinea lui un miez de nemulţumire. Insigna era conştientă de asta şi nu-l învinuia. O fi fost el cetăţean cu drepturi depline, dar nu era rotorian autentic şi, ca atare, multe dintre activităţile cele mai interesante de pe Rotor nu-i erau accesibile. Ea nu ştia ce pregătire profesională avea Crile, pentru că el nu pomenise niciodată nimic despre studiile lui. Nu părea needucat şi, de altfel, a fi autodidact nu era o ruşine, iar Insigna ştia că pe Pământ oamenii nu considerau studiile superioare o necesitate, aşa cum făceau locuitorii Coloniilor.

Gândul acesta însă o sâcâia. N-o deranja că soţul ei era pământean şi că prietenii şi colegii ei ar putea-o privi de sus din cauza asta. Dar nu ştia dacă ar fi în stare să treacă nepăsătoare peste faptul că se măritase cu un pământean fără studii superioare.

Din fericire însă nimeni nu insinua vreodată că soţul ei ar fi fost un pământean fără studii superioare, iar el asculta cu destulă răbdare poveştile despre munca pe Sonda Îndepărtată. Cu toate acestea, ea nu-i punea niciodată cunoştinţele la încercare aducând în discuţii detalii tehnice. Uneori, el punea întrebări sau emitea comentarii care făceau aluzie la eventuale detalii tehnice, iar ea le preţuia când se iveau, pentru că reuşise întotdeauna să se convingă pe ea însăşi că întrebările şi comentariile cu pricina erau inteligente.

Fisher îşi găsise o slujbă la una dintre ferme, o slujbă perfect respectabilă, chiar esenţială, dar nu una care să-i acorde o poziţie importantă pe scara socială. Nu se plângea şi nici nu dădea semne de agitaţie – ea îi recunoştea aceste merite – dar nici nu vorbea niciodată despre munca lui şi nici nu manifesta bucurie în privinţa acesteia. Şi în plus, aerul acela nesatisfăcut nu-l părăsea niciodată.

Aşa că Insigna învăţă să nu încerce să-l întrebe cu veselie „Cum a fost azi la muncă, dragul meu?”.

De puţinele ori când întrebase, la început, răspunsul fusese un sec „Nimic deosebit”. Şi cu asta, basta, nimic în plus, în afară de o fugară privire agasată.

În cele din urmă, ea începu să aibă emoţii în privinţa unor eventuale discuţii cu el, chiar pe teme mărunte, de bârfă şi greşeli elementare de serviciu. Pentru că şi asta ar fi putut constitui un prilej de comparaţii neplăcute între slujba ei şi a lui.

Insigna se simţea nevoită faţă de ea însăşi să recunoască faptul că n-avea motive evidente de temeri în această privinţă şi că, de fapt, era vorba de sentimentul ei de nesiguranţă mai degrabă decât de al lui. Fisher nu dădea semne că şi-ar pierde răbdarea când ea se trezea în situaţii în care discuţia despre ziua ei de muncă devenea aproape necesară. Uneori chiar punea întrebări, cu un interes palid, despre hiperasistenţă, numai că Insigna ştia prea puţine despre aceasta.

El părea interesat de politica de pe Rotor, deşi manifesta nerăbdarea şi intoleranţa tipice unui pământean faţă de meschinăria problemelor. Ea făcea eforturi ca să nu lase să i se vadă nemulţumirea în privinţa acestei atitudini.

În cele din urmă, între ei se instală o tăcere întreruptă doar de discuţii indiferente despre filmele pe care le vedeau, despre activităţile sociale care le umpleau vremea şi despre măruntele schimbări ale vieţii.

Toate acestea nu duseră la o stare manifestă de nefericire. Cozonacul se schimbase repede în pâine albă, dar nu mai rău de atât.

Ba chiar exista şi un mic avantaj al schimbării. Munca în condiţii de securitate şi confidenţialitate dintre cele mai severe însemna că n-aveai voie să vorbeşti *nimănui* despre ea. Dar câţi nu făceau mărturisiri parţiale soţului sau soţiei, în pofida regulamentelor? Insigna n-o făcuse, căci tentaţia era mică, din motive lesne de-nţeles, iar propria ei muncă nu era supusă unor astfel de regulamente.

Când însă descoperi Steaua Vecină, munca ei deveni brusc şi fără avertismente prealabile *strict secretă* şi ea se întrebă cum s-ar fi descurcat dacă lucrurile n-ar fi stat aşa

cum stăteau. Cu siguranţă că lucrul cel mai natural de făcut ar fi fost să-i împărtăşească soţului ei marea descoperire, datorită căreia numele Eugenia Insigna avea să figureze, cu certitudine, în analele astronomice atâta vreme cât va exista omenirea. Poate că i-ar fi spus chiar înainte să-i spună lui Pitt. Poate c-ar fi dat buzna în dormitor ţopăind şi strigând:

— Ghici ce-am descoperit! Ghici ce-am descoperit! Nici prin cap nu-ţi trece…

Dar n-o făcuse. Nici nu se gândise că Fisher ar fi putut fi interesat. Poate că vorbea cu colegii lui de la fermă despre munca lui şi a lor, poate cu acei fermieri sau muncitori necalificaţi, cu ea în niciun caz.

Aşa că nu fu nevoită să facă niciun efort ca să se abţină să pomenească de Nemesis. Între ei doi această problemă era absentă, nu i se simţea lipsa, pur şi simplu nu exista, până în ziua oribilă în care căsnicia lor luă sfârşit.

8

Oare când trecuse ea din toată inima de partea lui Pitt?

La început, fusese indignată şi dezgustată de ideea de a păstra secretul asupra Stelei Vecine şi teribil de tulburată şi temătoare faţă de ideea de a părăsi Sistemul Solar pentru o destinaţie despre care nu ştia mai nimic, în afara poziţiei sale aproximative în spaţiu. I se părea greşit, dezonorant şi chiar nedrept din punct de vedere etic, să porneşti la construirea unei noi civilizaţii pe furiş, într-un fel care excludea tot restul omenirii.

Se lăsase convinsă de argumentul siguranţei Coloniei, dar intenţia ei fusese să continue personal lupta cu Pitt, pentru a aduce noi contraargumente. Le repetase pe toate în gând până când le făcuse imbatabile şi solide, dar apoi, nu ştia nici ea de ce, nu i le mai prezentase lui Pitt niciodată.

Întotdeauna el era cel care lua iniţiativa.

Pitt îi spusese cândva, la început:

— Ţine minte, Eugenia, că ai descoperit Steaua Vecină mai mult sau mai puţin accidental şi oricare dintre colegii tăi ar putea face la fel.

— Este puţin probabil…, începu ea.

— Nu, Eugenia, nu ne putem baza pe probabilităţi, oricât de mici. Trebuie să ne asigurăm. Vei avea grijă ca nimeni să nu facă investigaţii în această direcţie, ca nimeni să nu dorească să studieze acele date tipărite de calculator, care ar divulga poziţia stelei Nemesis.

— Cum aş putea să fac aşa ceva?

— Foarte simplu. Am vorbit cu împuternicitul Comisiei Guvernamentale şi începând chiar din clipa asta eşti singura conducătoare a proiectului Sonda Îndepărtată.

— Dar asta ar însemna că am fost avansată peste capul…

— Da. Înseamnă că ai fost avansată, că ai primit responsabilităţi mari şi că lor le corespund un salariu şi o poziţie socială adecvate. Care dintre aceste aspecte te deranjează?

— Niciunul dintre aceste aspecte nu mă deranjează, zise Insigna, simţind că inima îi bate mai tare.

— Sunt sigur că îţi poţi îndeplini atribuţiile de Astronom Şef mai mult decât corespunzător, dar principalul tău scop va fi să iei toate măsurile pentru ca munca desfăşurată sub conducerea ta să fie de cea mai înaltă calitate şi semnificaţie şi mai ales să nu aibă nimic de-a face cu Nemesis.

— Dar, Janus, nu poţi păstra secretul absolut pentru totdeauna.

— Nici nu intenţionez. O dată ieşiţi din Sistemul Solar, vom şti cu toţii unde ne ducem. Dar până atunci, vor şti cât mai puţini şi chiar şi aceştia vor afla cât mai târziu cu putinţă.

Faptul că fusese avansată, remarcase Insigna în sinea ei puţin ruşinată, îi cam tempera pofta de a avea obiecţii.

Cu altă ocazie, Pitt îi spusese:

— Şi cu soţul tău cum rămâne?

— Ce-i cu soţul meu? fu Insigna gata de apărare.
— Am înţeles că este pământean…
Insigna strânse din buze.
— Este de origine pământeană, dar are cetăţenia rotoriană.
— Înţeleg. Presupun că nu i-ai spus nimic despre Nemesis.
— Absolut nimic.
— Şi soţul ăsta al tău ţi-a spus vreodată de ce a părăsit Pământul şi s-a străduit atât de mult să devină cetăţean rotorian?
— Nu, nu mi-a spus. Şi nici eu nu l-am întrebat.
— Dar nu ţi-ai pus niciodată problema?
Insigna ezită o clipă şi apoi spuse adevărul:
— Ba da, uneori mi-am pus această problemă.
Pitt surâse:
— Atunci poate că ar trebui să-ţi spun eu.
Şi îi spuse, puţin câte puţin. Niciodată într-o manieră prea bătătoare la ochi. Niciodată ca o rupere de zăgazuri, ci mai degrabă ca o prelingere lină de apă la fiecare conversaţie. Şi asta o scoase din carapacea ei intelectuală. Pentru că, trăind pe Rotor, devenea extrem de uşor să nu mai ai în vedere decât aspectele rotoriene ale vieţii.
Dar, mulţumită lui Pitt, mulţumită celor spuse de el şi mulţumită filmelor pe care i le recomandă spre vizionare, Eugenia deveni conştientă de problemele Pământului, de suprapopularea lui, de violenţa şi foametea care stăpâneau regiuni întinse, de droguri şi de alienare, începu să înţeleagă Pământul şi să-l vadă ca pe o prăpastie a nenorocirilor îngrozitoare, de care oricine cu mintea întreagă nu putea dori decât să fugă. Acum nu se mai întreba, bănuitoare, de ce-şi dorise atât de mult Crile Fisher să părăsească Pământul. Nu se mai întreba decât de ce îi urmaseră exemplul atât de puţini pământeni.
Şi nici situaţia Coloniilor nu era cu mult mai strălucită. Deveni şi ea, în sfârşit, conştientă de felul cum începeau toate să se izoleze din ce în ce mai mult, cum se închideau în ele însele, cum oamenii erau împiedicaţi să se mai

deplaseze liber de la o Colonie la alta. Nicio Colonie nu dorea flora şi fauna microscopică a celorlalte, comerţul se domolea încetul cu încetul şi era desfăşurat, din ce în ce mai mult, de nave automate, ale căror încărcături erau sterilizate cu multă grijă.

Coloniile erau, acum, însufleţite doar de certuri, iar părerea fiecăreia despre celelalte era că sunt oribile şi de nesuportat. Şi Coloniile din jurul lui Marte erau într-o situaţie la fel de neplăcută. Numai în zona asteroizilor mai existau Colonii care să se multiplice liber, dar chiar şi acelea deveneau suspicioase şi bănuitoare faţă de Coloniile din interiorul Galaxiei.

Insigna începea să simtă că e din ce în ce mai mult dispusă să fie de acord cu Pitt, ba chiar să se entuziasmeze la ideea abandonării acestei intolerabile stări de lucruri, la perspectiva de a pune bazele unui nou sistem de lumi, din care cauzele răului şi ale suferinţei fuseseră eradicate. Un început nou, o şansă nouă.

Apoi, descoperi că aştepta un copil şi entuziasmul începu să i se domolească de-a binelea. Dacă era vorba doar de ea şi de Crile, riscurile unei călătorii atât de lungi păreau să merite a fi asumate, dar era vorba de un copil, de un nou-născut…

Pitt însă nu se arătă tulburat. O felicită chiar.

— Copilul se va naşte aici şi vei avea chiar ceva timp pentru a te obişnui cu noua ta situaţie de mamă. Până vom fi noi gata de plecare va mai trece un an şi jumătate cel puţin. Şi până atunci, vei fi avut timp să realizezi ce norocoasă eşti că aşteptarea nu-ţi va mai fi prelungită. Copilul nu va păstra în memorie niciun fel de amintiri tragice despre o planetă fără speranţă şi despre o omenire jalnic fărâmiţată în tabere adverse. Nu-i va fi dat să cunoască decât o lume nouă, între ai cărei locuitori vor exista o armonie şi o înţelegere bine fundamentate cultural. Va fi un copil norocos. Un copil cu un destin fericit. Fiul şi fiica mea sunt deja prea mari pentru un astfel de noroc, sunt deja marcaţi.

Şi din nou Insigna fu convinsă şi începu să gândească astfel. Iar mai târziu, pe măsură ce se apropia momentul naşterii lui Marlene şi după aceea, Insigna începu, cu adevărat, să se teamă de întârzieri, să se înspăimânte că, dacă nu plecau mai repede, copilul va fi cumva marcat de eşecul acesta suprapopulat care purta numele de Sistemul Solar.

Era deja de partea lui Pitt, în întregime.

Fisher părea fascinat de Marlene, spre marea uşurare a Eugeniei. Nu crezuse că o să fie cine ştie ce de capul lui ca tată. Şi totuşi, părea s-o răsfeţe chiar şi-şi asumă cu bucurie partea lui de îndatoriri legate de creşterea ei. Ba chiar asta părea să-l înveselească.

În primul an de viaţă al Marlenei, Sistemul Solar se umplu de zvonuri cum că Rotor intenţiona să se desprindă. Rezultatul fu o criză ce cuprinse aproape întregul Sistem Solar, iar Pitt, care era considerat în mod firesc următorul guvernator, fu amuzat într-un fel aproape macabru.

— Ei bine, ce-ar putea face? spunea el. Nu ne pot opri în niciun fel, iar toate acuzaţiile de lipsă de loialitate pe care ni le aduc în gura mare, împreună cu propriile lor demonstraţii de şovinism, nu vor face decât să îi împiedice să-şi continue cercetările în domeniul hiperasistenţei, ceea ce ar fi pentru noi o favoare binevenită.

Insigna spuse:

— Dar oare cum s-o fi aflat, Janus?

— Am avut eu grijă. Pitt surâse. În acest moment nu mă mai deranjează deloc să se afle că dorim să plecăm, atâta vreme cât nu ni se cunoaşte destinaţia. La urma urmei nici n-ar fi posibil să mai păstrăm prea mult secretul plecării noastre. Va trebui să votăm, după cum ştii, şi, de vreme ce toţi rotorienii vor afla despre plecare, va afla şi restul Sistemului Solar.

— Să votăm?

— Sigur. Ia gândeşte-te. Nu putem porni la drum cu o Colonie plină de oameni care se tem să-şi părăsească Soarele sau cărora li se va face dor de el prea curând. N-am reuşi niciodată să ne mai atingem scopul. Nu dorim să-i

luăm cu noi decât pe cei dornici, chiar nerăbdători să ne urmeze.

Avea, bineînţeles, dreptate în întregime. Campania pentru obţinerea acordului locuitorilor de pe Rotor de a părăsi Sistemul Solar începu aproape imediat, iar faptul că vestea „transpirase” deja servi drept pernă de amortizare, atât a reacţiei celor din afara Coloniei Rotor, cât şi a rotorienilor înşişi. Şi, fireşte, unii rotorieni fură entuziasmaţi de perspectiva plecării, alţii fură înspăimântaţi.

Fisher reacţionă printr-o încruntare furioasă şi într-o zi izbucni:

— E o nebunie.

— E inevitabil, răspunse Insigna cu un aer studiat de neutralitate.

— De ce? Nu văd niciun motiv pentru care ar trebui s-o luăm razna printre stele. Unde să ne ducem? Nu există nimic dincolo de Sistemul Solar.

— Ba există miliarde de stele.

— Da, dar câte planete locuibile? Nu cunoaştem nicio planetă locuibilă şi foarte puţine de orice fel. Sistemul Solar este singurul nostru cămin.

— Explorarea este în sângele omenirii. (Asta era una dintre frazele preferate ale lui Pitt.)

— Asta era o prostie romantică. Chiar crede cineva că oamenii vor vota să se rupă de restul omenirii şi să se piardă în spaţiu?

Insigna replică:

— Din câte am înţeles până acum, Crile, se pare că pe Rotor sentimentele sunt în favoarea plecării.

— Asta e propagandă. Chiar crezi că oamenii vor dori să părăsească Pământul? Niciodată. Dacă se ajunge la asta, noi ne întoarcem pe Pământ.

Insigna simţi o gheară care-i încleşta inima. Dar spuse:

— Nu. Vrei să suferi toată viaţa din cauza unui uragan, crivăţ, mistral sau cum i-o mai fi zicând? Vrei nămeţi, cascade, curenţi şuierători de aer?

El ridică din sprâncene.

— Nu e chiar atât de rău, ştii? Din când în când, e drept, mai sunt şi furtuni, dar pot fi prevăzute. Şi de fapt sunt chiar interesante când nu sunt prea puternice. E fascinant: ceva arşiţă, ceva frig, ceva precipitaţii. Asta înseamnă variaţie. Şi te ajută să te bucuri de viaţă. În plus, gândeşte-te la diversitatea specificurilor culinare...

— Specific culinar? Cum te poţi gândi la asta? Majoritatea oamenilor de pe Pământ suferă de subnutriţie. Nu adunăm noi aproape tot timpul transporturi umanitare de hrană pentru a le trimite pe Pământ?

— *Unii* rabdă de foame. Nu înseamnă că e ceva universal valabil.

— Bine, dar nici nu te gândi că aş accepta ca Marlene să trăiască în asemenea condiţii.

— Miliarde de copii trăiesc astfel.

— Iar al meu nu se va afla printre ei, replică Insigna tăios.

De-acum îşi pusese toate speranţele în Marlene, care i se părea ultima şansă de a menţine familia unită. În curând, copilul împlinea zece luni, îi ieşiseră deja doi dinţişori în gingia de sus şi doi în cea de jos, se putea târî de colo-colo, ţinându-se de vergelele de lemn ale ţarcului ei de joacă şi privea lumea cu ochii ei inteligenţi şi uimiţi.

Fisher era încă vrăjit de fata lui urâţică, ba chiar se vedea cu ochiul liber că era mai captivat ca niciodată. Când n-o legăna în braţe sau pe genunchi, o privea cu nesaţ şi se minuna afectuos de ochii ei frumoşi. Părea să nu-i vadă decât această unică trăsătură frumoasă, pe care o considera suficientă pentru a compensa tot ceea ce-i lipsea fetiţei.

În mod sigur Fisher nu s-ar fi întors pe Pământ, dacă asta ar fi însemnat o despărţire definitivă de Marlene. Insigna nu se simţea deloc sigură că Fisher ar fi ales-o pe ea, femeia de care se îndrăgostise şi cu care se căsătorise, în defavoarea Pământului, numai că în ecuaţie mai intra şi Marlene, care, în mod sigur, avea să fie factorul decisiv.

În mod sigur...?

9

În ziua imediat următoare votului, Eugenia Insigna îl găsi pe Fisher alb ca varul de mânie. El rosti, sau mai bine zis şuieră printre dinţi:

— Votul a fost măsluit.

— Şşş, răspunse ea. Trezeşti copilul.

Şi pentru o clipă el chiar îşi ţinu vizibil răsuflarea, strâmbându-se de efortul de a se stăpâni. Insigna se relaxă imperceptibil şi rosti cu voce mică:

— Nu e nicio îndoială că oamenii vor să plece.

— *Tu* ai votat să pleci?

Ea reflectă. N-avea niciun rost să încerce să-i tempereze furia, minţindu-l. Doar îşi manifestase sentimentele destul de evident. Răspunse:

— Da.

— Presupun că aşa ţi-a ordonat Pitt, zise el.

Asta o luă prin surprindere.

— Nu! Sunt în stare să iau şi singură hotărâri.

— Dar tu şi cu el…, lăsă fraza în suspensie.

Ea simţi că-i creşte brusc tensiunea.

— Ce vrei să spui? replică, la rândul ei, furioasă. (Doar n-avea de gând s-o acuze de infidelitate?)

— Ah, politicianul ăla! Vrea să devină Guvernator cu orice preţ. Toată lumea ştie asta. Iar tu vrei să parvii împreună cu el. Loialitatea politică te va ajuta să urci în schemă, nu?

— Unde, unde să urc? Nu doresc să urc nicăieri. Eu sunt astronom, nu politician.

— Dar ai fost avansată, nu? Ai fost promovată peste capul altora mai în vârstă şi cu mai multă experienţă decât tine.

— Îmi place să cred că asta s-a întâmplat datorită faptului că am muncit din greu. („Oare cum avea să reuşească să se apere acum, fără să-i spună adevărul?”)

— Sunt convins că asta este ceea ce îţi place să crezi. Dar, de fapt, i se datorează lui Pitt.

Insigna trase adânc aer în piept.

— Eşti conştient unde vom ajunge cu această discuţie?

— Ascultă! Vocea lui era scăzută, aproape şoptită, de când ea îi amintise că Marlene dormea. Eu nu pot crede că oamenii care alcătuiesc o întreagă Colonie doresc să rişte o călătorie bazată pe hiperasistenţă. De unde poţi şti ce se va întâmpla? De unde ştii că va fi posibil? Am putea muri cu toţii.

— Proiectul Sonda Îndepărtată a fost încununat de succes.

— Şi pe Sonda asta Îndepărtată a existat ceva viu? Dacă nu a existat, cum poţi şti care va fi reacţia unei fiinţe vii la hiperasistenţă? Ce ştii tu, de fapt, despre hiperasistenţă?

— Nimic.

— De ce? Doar lucrezi acolo, în laborator, nu la fermă, pe câmp, ca mine.

(„Ia te uită, chiar este gelos”, îşi zise Insigna.) Cu glas tare însă, spuse:

— Când spui *laborator*, pari să crezi că suntem toţi înghesuiţi într-o singură încăpere. Ţi-am spus. Eu sunt astronom şi nu ştiu nimic despre hiperasistenţă.

— Vrei să spui că Pitt nu ţi-a spus nimic despre asta?

— Despre hiperasistenţă? Nu ştie nici el.

— Vrei să spui că nimeni nu ştie nimic despre hiperasistenţă?

— Bineînţeles că nu asta vreau să spun. Ştiu specialiştii în hiperspaţiu. Hai, zău, Crile. Cei care trebuie să ştie, ştiu. Ceilalţi nu.

— Atunci e secret pentru toată lumea, cu excepţia celor câţiva specialişti.

— Exact.

— Atunci n-ai cum să ştii dacă hiperasistenţa este ceva sigur. Numai specialiştii în hiperspaţiu ştiu. Dar de unde crezi tu că ştiu ei?

— Presupun că au făcut experimente.

— *Presupui.*

— Este o presupunere rezonabilă. Ne-am asigurat că este o metodă lipsită de pericole.

— Şi presupun că specialiştii ăştia şi politicienii de la putere nu mint niciodată.

— Dar vor veni şi ei cu noi. Şi, în plus, sunt *sigură* că au făcut experimente.

El o privi cu ochii îngustaţi:

— Acum eşti *sigură*. Sonda Îndepărtată a fost proiectul *tău*. A existat vreo formă de viaţă la bord?

— Nu am fost implicată în activităţile concrete legate de Sondă. M-am ocupat numai de interpretarea datelor astronomice culese de Sondă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebarea despre forme de viaţă.

Insigna îşi pierdu răbdarea.

— Ascultă, nu am poftă câtuşi de puţin să mă mai las supusă acestui interogatoriu interminabil, iar copilul începe să fie neliniştit. Aş avea şi eu o întrebare de pus. *Tu* ce intenţionezi să faci? Vii?

— Nu sunt obligat. Astea sunt condiţiile votului: cine nu vrea să vină, nu e obligat.

— Ştiu că nu eşti obligat, dar *vei* veni? Cu siguranţă că nu vrei ca familia noastră să se destrame.

Ea încercă să surâdă rostind această replică, dar nu i se păru că a reuşit să fie prea convingătoare.

Fisher spuse rar, posomorât:

— Nu vreau nici să părăsesc Sistemul Solar.

— Şi atunci preferi să mă părăseşti pe mine? Şi pe Marlene?

— De ce ar trebui s-o părăsesc şi pe Marlene? Chiar dacă tu eşti dispusă să-ţi rişti viaţa în aventura asta absurdă, de ce să însemne ca trebuie să rişti şi viaţa copilului?

Ea răspunse încordată:

— Dacă eu plec, Marlene vine cu mine. Bagă-ţi bine asta în cap, Crile. Tu unde ai vrea s-o duci? În cine ştie ce Colonie, pe jumătate moartă, din centura de asteroizi?

— Bineînţeles că nu. Eu sunt de pe Pământ şi mă pot întoarce acolo oricând doresc.

— Să te întorci pe o planetă muribundă? Minunat.

— Mai are încă ani buni în faţă, te asigur.

— Atunci de ce ai plecat de acolo?

— Am crezut că mi-ar prinde bine să văd şi alte locuri. Nu mi-am închipuit că venirea pe Rotor o să se dovedească un drum cu sens unic către nicăieri, o fundătură.

— Nu către nicăieri, izbucni Insigna, torturată dincolo de limitele suportabilului. Dacă ai şti unde mergem, n-ai mai fi aşa dornic să te întorci de unde ai venit.

— De ce? Unde pleacă Rotor?

— Spre stele.

— Spre uitare.

Se priviră fix unul pe altul, iar Marlene, deschizând ochii, scoase un scâncet subţire, vrând parcă să dea un semn că s-a trezit. Fisher îşi coborî privirea asupra copilului şi, îndulcindu-şi vocea, spuse:

— Eugenia, nu e nevoie să ne despărţim. Eu unul nu vreau s-o părăsesc pe Marlene. Şi nici tu nu vrei. Vino cu mine.

— Pe Pământ?

— Da. De ce nu? Am mulţi prieteni acolo. Chiar şi acum. Fiind soţia şi copilul meu, nu veţi avea probleme de imigrare. Pământul nu este atât de obsedat de echilibrul ecologic. Şi vom locui pe o planetă uriaşă, nu pe o prăpădită de băşică în spaţiu.

— Da, vom locui pe o băşică uriaşă, nemaipomenit de prăpădită. Niciodată. Nu.

— Atunci lasă-mă s-o iau pe Marlene cu mine. Dacă tu găseşti că această călătorie merită riscul, pentru că eşti astronom şi vrei să studiezi Universul, asta e treaba ta, dar copilul ar trebui să rămână aici, în Sistemul Solar, în siguranţă.

— În siguranţă pe Pământ? Eşti ridicol. Asta a fost scopul acestei discuţii? Să mă zăpăceşti ca să-mi iei copilul?

— Copilul *nostru*.

— Copilul *meu*. Tu pleci. Şi chiar *vreau* să pleci, dar să nu te atingi de copilul meu. Spui că-l cunosc pe Pitt. Ei bine, da, îl cunosc. Şi asta înseamnă că pot aranja să fii trimis pe centura de asteroizi, indiferent că vrei sau nu, şi pe urmă n-ai decât să-ţi găseşti singur calea înapoi către Pământul tău

iubit, intrat în descompunere. Acum ieşi din casa mea şi găseşte-ţi singur un loc unde să dormi până când vei fi deportat. Şi când îmi vei comunica unde poţi fi găsit, am să-ţi expediez bunurile tale personale. Nici să nu te gândeşti să te întorci. Acest loc va fi pus sub pază.

În clipele când rosti toate acestea, deşi cu inima înecată de amărăciune, Insigna crezu cu tărie fiecare cuvânt. Ar fi putut încerca să-l convingă, să-l farmece, să-l păcălească, să-l implore, să pledeze. Dar n-o făcuse. Îi dăduse doar dovada asprimii ei neiertătoare şi-l gonise.

Şi Fisher *chiar* plecase. Ea *chiar* trimisese lucrurile. Iar el *chiar* refuză să plece cu Rotor. Şi *chiar* fu deportat. Ea presupunea că se dusese pe Pământ.

Dar pe ea şi pe Marlene le părăsise pentru totdeauna.

Ea îl gonise şi el plecase pentru totdeauna.

5. DARUL

10

Insigna stătea pur şi simplu acolo, teribil de surprinsă de ea însăşi. Nu mai împărtăşise nimănui această poveste, deşi trăise cu ea în suflet vreme de paisprezece ani. Nici prin cap nu-i trecuse vreodată s-o spună cuiva. Fusese convinsă că o va lua cu ea în mormânt.

Nu pentru că ar fi fost ceva de care să se ruşineze, ci, pur şi simplu, pentru că era ceva de natură profund personală.

Şi iată că acum o istorisise, pe larg şi fără ocolişuri, fiicei ei adolescente, adică unei persoane pe care, până în momentul când începuse să vorbească, o considerase un copil, un copil condamnat, în mod ciudat şi iremediabil, să nu se maturizeze prea curând.

Iar acest copil o privea acum solemn, cu ochii săi întunecaţi, fără să clipească, cu o expresie cumva adultă, amintind de înţelepciunea unei bufniţe. În cele din urmă, spuse:

— Deci, de fapt, l-ai gonit, tu l-ai gonit, nu?

— Într-un fel, da. Dar eram furioasă. Voia să mi te ia *pe tine*. Să te ducă pe *Pământ*. – Făcu o pauză şi apoi continuă cu o undă de speranţă: Înţelegi?

Marlene întrebă:

— Chiar atât de mult doreai să rămân cu tine?

Insigna replică, indignată:

— Bineînţeles! – Şi apoi, sub privirea calmă şi fixă a acelor ochi, se opri şi încercă să gândească ceea ce până atunci nu îndrăznise. Oare chiar îşi dorise atât de mult să

rămână Marlene cu ea? Apoi răspunse, plină de calm: Bineînţeles. Ce motive aş fi putut avea să nu vreau asta?

Marlene scutură din cap şi, pentru o clipă, avu din nou expresia aceea bosumflată.

— Nu prea cred că am fost un copil fermecător. Poate că *el* mă dorea într-adevăr. Nu cumva ai fost furioasă că mă dorea pe mine mai mult decât pe tine? Nu cumva m-ai păstrat numai pentru că *el* mă dorea atât de mult?

— Ce lucruri oribile spui. Nu e adevărat deloc, zise Insigna, nefiind sigură de ceea ce spunea. Discuţiile de genul ăsta cu Marlene începeau să fie teribil de incomode. Pentru că devenea din ce în ce mai evidentă capacitatea Marlenei de a sesiza esenţa lucrurilor fără greş, în profunzime. Insigna mai observase asta în repetate rânduri, dar o pusese pe seama unor coincidenţe, a faptului că, uneori, acest copil nefericit se întâmpla să o nimerească. Dar coincidenţele începuseră să se repete din ce în ce mai des, iar Marlene părea să fi dat de gustul acestor situaţii, în care putea reteza interlocutorului vorba şi ocolişurile.

— Marlene, zise Insigna. Ce te-a făcut să crezi că eu l-am gonit pe tatăl tău? Doar sunt sigură că nu ţi-am spus niciodată aşa ceva şi nici nu ţi-am dat motive să bănuieşti adevărul, nu?

— Nu ştiu cum se face că ştiu unele lucruri, mamă. Uneori, pur şi simplu, îl pomeneşti pe tata, de faţă cu mine sau cu altcineva, şi întotdeauna e ceva în vocea ta care pare să spună că există ceva de care îţi pare rău, ceva pe care parcă-ţi doreşti să-l poti face din nou, altfel.

— Chiar aşa? Nu am simţit niciodată astfel.

— Şi pe urmă, puţin câte puţin, aceste impresii mi se clarifică. Felul cum vorbeşti, cum arăţi când spui anumite lucruri…

Insigna o privi atent pe fiica ei, apoi spuse brusc:

— La ce mă gândesc acum?

Marlene tresări uşor şi apoi chicoti încetişor. Nu prea îi stătea în obicei să râdă şi acest chicot era, în general, expresia maximă de amuzament. Spuse:

— Asta e simplu. Te gândeşti că ştiu la ce te gândeşti, numai că te înşeli. Nu pot citi gândurile oamenilor. Pot doar să-mi dau seama de anumite lucruri judecând după vorbe, sunete, expresii şi mişcări. Oamenii nu pot păstra cu desăvârşire secret ceea ce gândesc. Iar eu îi studiez de mult.

— De ce? Vreau să spun de ce-ai simţit nevoia să-i observi, atât de atent, pe cei din jurul tău?

— Pentru că atunci când eram copil toată lumea mă minţea. Îmi tot spuneau ce drăgălaşă sunt. Sau îţi spuneau ţie când ştiau că ascult şi eu. Şi întotdeauna aveau o expresie care spunea foarte limpede „De fapt, nu cred deloc aşa ceva”. Şi nici măcar nu-şi dădeau seama că era scris clar pe chipurile lor. La început nici nu mi-a venit să cred că nu-şi dau seama. Dar apoi mi-am spus „Probabil că li se pare mai comod să se amăgească aşa, crezând că spun adevărul”.

Marlene făcu o pauză şi apoi o întrebă brusc pe mamă-sa:

— De ce nu i-ai spus tatei unde urma să plecăm?

— Nu se putea. Nu era numai secretul meu.

— Poate dac-ai fi făcut-o, ar fi venit cu noi.

Insigna scutură din cap violent.

— Nu, n-ar fi venit. Se hotărâse deja să se întoarcă pe Pământ.

— Dar dacă i-ai fi spus, mamă, domnul Guvernator Pitt nu l-ar fi lăsat să plece, nu? Tata ar fi ştiut prea multe.

— Pe atunci Pitt nu era Guvernator, spuse Insigna absentă, nedându-şi seama că asta era irelevant. Apoi, brusc, vigoarea reveni în glasul ei:

— Nu m-aş fi mulţumit să rămână în aceste condiţii. Tu te-ai fi mulţumit?

— Nu ştiu. Nu pot să-ţi spun cum ar fi fost dacă ar fi rămas cu noi.

— Eu însă pot. Insigna se simţea de parcă ar fi retrăit arsura de atunci. Gândul îi zbură înapoi la acea ultimă discuţie şi la ultimul ei strigăt disperat care îi spunea lui Fisher să plece, pentru că *trebuia* să plece. Nu, nu greşise.

Nu ar fi putut trăi cu un prizonier, un cetăţean cu domiciliul forţat, pe Rotor. Nu-l iubise chiar *atât* de mult. Şi dacă se gândea mai bine, nici măcar nu-l urâse atât de tare. Apoi, însă, schimbă repede subiectul, nepermiţând propriei ei expresii s-o trădeze.

— În după-amiaza asta l-ai supărat pe Aurinel. De ce i-ai spus că Pământul va fi distrus? A venit foarte tulburat să-mi povestească.

— N-aveai decât să-i spui că nu sunt decât un copil şi că nimeni nu pleacă urechea la balivernele unui copil. Te-ar fi crezut imediat.

Insigna se făcu că nu aude. Poate soluţia de a evita adevărul era să nu spună nimic.

— Chiar crezi că Pământul va fi distrus?

— Da, cred. Uneori te aud vorbind despre Pământ. Spui „bietul Pământ”. Aproape întotdeauna spui „bietul Pământ”.

Insigna simţi că roşeşte. Oare chiar aşa vorbea ea despre Pământ? Răspunse:

— Ei bine, de ce nu? E suprapopulat, epuizat, plin de ură, foamete şi nenorociri. Îmi pare rău de el. Bietul Pământ.

— Nu, mamă, nu ăsta e tonul pe care-l foloseşti. Când spui „bietul Pământ”… Mâna Marlenei se înălţă în aer bâjbâind, încercând parcă să apuce ceva şi nereuşind.

— Ei bine, Marlene?

— În mintea mea e clar, dar nu ştiu cum să mă exprim.

— Mai încearcă. Vreau să ştiu.

— Felul cum o spui mă face să cred că te simţi vinovată, de parcă din cauza ta ar urma să se întâmple totul.

— De ce? Ce-ţi închipui c-am făcut?

— Te-am auzit odată în camera de observaţie. Te uitai la Nemesis în timp ce-o spuneai şi mi s-a părut atunci că Nemesis e amestecată în toată povestea. Aşa că am întrebat calculatorul ce înseamnă Nemesis şi mi-a spus. Este ceva ce distruge fără milă, ceva ce aduce răzbunarea.

— Dar nu ăsta a fost motivul pentru care a fost ales acest nume, strigă Insigna.

— Tu ai ales acest nume, spuse Marlene calm, implacabil.

Asta nu mai era un secret, bineînţeles, odată ce părăsiseră Sistemul Solar. Insigna putuse să se bucure de recunoaşterea meritelor ei privitoare la descoperirea şi botezarea stelei Nemesis.

— Tocmai pentru că eu am botezat-o, ştiu că nu acesta a fost motivul alegerii numelui.

— Atunci de ce te simţi vinovată, mamă?

(Tăcere, dacă nu vrei să spui adevărul.)

Într-un târziu, Insigna zise:

— Şi cum crezi tu că va fi Pământul distrus?

— Eu nu ştiu, dar cred că tu ştii, mamă.

— E limpede că nu vorbim aceeaşi limbă, Marlene, aşa că hai s-o lăsăm baltă deocamdată. Ceea ce vreau, totuşi, este să mă asigur că ai înţeles că nu ai voie să vorbeşti cu nimeni despre toate acestea: nici despre tatăl tău, nici despre toată prostia asta cu distrugerea Pământului.

— Dacă nu vrei să vorbesc, bineînţeles că n-am să vorbesc, dar partea cu distrugerea Pământului nu este o prostie.

— Eu spun că este, aşa că o să-i spunem pe nume: prostie.

Marlene înclină din cap:

— Cred că am să mă duc pe puntea-observator o vreme, spuse ea cu o aparentă nepăsare. Apoi am să mă duc la culcare.

— Bine. Insigna o privi pe fiică-sa plecând.

„Vinovată”, se gândea ea. „Mă simt vinovată. Se vede pe faţa mea de parcă mi-ar scrie pe frunte. Oricine priveşte mai atent poate vedea asta. Nu, nu chiar oricine. Numai Marlene. Ea are talentul de a vedea astfel.”

Marlene trebuia să aibă ceva în compensaţie pentru tot ce-i lipsea. Inteligenţa nu era de-ajuns. Nu compensa destul, aşa că a primit acest dar de a citi expresiile de pe chipurile oamenilor, de a desluşi intonaţia glasului lor şi de a interpreta tot soiul de mişcări necontrolate, astfel încât nu puteai păstra niciun secret în prezenţa ei.

Oare de când ascundea ea acest talent periculos? De când îşi dăduse seama de înzestrarea ei? Era, oare, ceva ce se intensifica odată cu vârsta? De ce oare tocmai acum scosese la lumină acest talent şi-l lăsa să se întrevadă dincolo de cortina cu care părea să se fi învăluit până acum? Şi mai ales de ce îl folosea ca pe o armă împotriva propriei ei mame?

Oare să fie pentru că i se părea că Aurinel o respinsese definitiv şi irevocabil? Să fie, oare, atât de dezamăgită de neconcordanţa lui cu felul în care şi-l imaginase ea, încât acum lovea la întâmplare pe oricine îi ieşea în cale?

„Vinovată”, se gândea Insigna. „De ce nu m-aş simţi vinovată? Doar este în întregime vina mea. Ar fi trebuit să ştiu de la început, din chiar clipa descoperirii… dar n-am vrut să ştiu.”

6. ABORDAREA

11

De când ştiuse? Din clipa în care botezase steaua Nemesis? Oare simţise, încă de atunci, despre ce era vorba şi ce însemna, oare alesese numele în consecinţă, dar fără a fi conştientă de asta?

Când localizase pentru prima oară steaua, numai simpla ei descoperire contase. În mintea ei nu mai rămăsese loc pentru nimic altceva, în afară de nemurire. Era steaua ei, steaua Eugeniei Insigna. Fusese chiar tentată să-i dea numele ei. Ce glorios i se părea că ar fi sunat, chiar dacă se făcuse că nu ia în seamă această soluţie, cu o ironică grimasă interioară de falsă modestie. Acum ar fi fost cumplit dacă atunci ar fi căzut în capcana orgoliului.

După descoperire, urmase un alt şoc, când Pitt îi ceruse imperios să păstreze secretul absolut; apoi veniseră pregătirile vijelioase pentru Plecare. (Oare aşa avea să i se spună cândva în cărţile de istorie? Plecare? Cu literă mare?)

Apoi, după Plecare, urmaseră doi ani în care nava intrase şi ieşise cuminte din hiperspaţiu... şi acele calcule interminabile implicate de hiperasistenţă, care necesitaseră un flux constant de date astronomice supervizate de ea. Dac-ar fi să-şi aducă aminte numai de cele privind densitatea şi compoziţia materiei interstelare...

Şi niciodată în aceşti patru ani nu avusese timp să se gândească mai amănunţit la Nemesis, niciodată nu se putuse concentra asupra adevărului evident.

Oare cum fusese cu putinţă? Nu cumva întorsese, pur şi simplu, spatele adevărului pe care nu dorise să-l vadă? Nu

cumva îşi căutase, cu bună ştiinţă, refugiu în toată atmosfera aceea de conspirativitate, precipitare şi nerăbdare care o acaparase?

Dar venise şi timpul când ultima perioadă de hiperspaţiu se încheiase, când, vreme de o lună, nu mai aveau decât să decelereze printr-o pătură de atomi de hidrogen, pe care îi loveau cu o asemenea viteză încât aceştia deveneau raze de particule cosmice.

Niciun vehicul spaţial obişnuit n-ar fi rezistat la aşa ceva, dar Rotor era învelit într-un strat dens de lut, care fusese fortificat special pentru această călătorie şi care absorbea particulele respective.

Unul dintre specialiştii în hiperspaţiu o asigurase, chiar, că avea să vină o vreme când oamenii vor putea călători prin hiperspaţiu cu viteze normale.

— Având în vedere că am descoperit deja conceptul de hiperspaţiu, îi spusese el, nu mai avem nevoie de cine ştie ce altă mare descoperire în acest sens. De acum este vorba doar despre o problemă de tehnologie.

Poate că aşa era. Cu toate acestea, majoritatea specialiştilor în hiperspaţiu erau de părere că această afirmaţie era… praf stelar.

Când realiză îngrozitorul adevăr, Insigna dădu fuga să-l vadă pe Pitt. În ultimul an, acesta avusese destul de puţin timp pentru ea şi ea îl înţelesese. Pe măsură ce emoţiile călătoriei se linişteau şi oamenii începeau să-şi dea seama că, în câteva luni, se vor afla în vecinătatea unei alte stele decât Soarele, o anumită stare de tensiune devenea din ce în ce mai evidentă. Urmau să se confrunte cu problema constantă a supravieţuirii, pe termen lung, în vecinătatea unei pitice roşii străine, fără garanţia că vor dispune de suficiente resurse planetare, fără a mai vorbi de un loc unde să trăiască.

Janus Pitt nu mai avea aerul unui tânăr, deşi părul îi rămăsese întunecat şi chipul nebrăzdat de riduri. Nu trecuseră decât patru ani de când venise la el cu vestea descoperirii existenţei stelei Nemesis. Cu toate acestea, de atunci şi până acum, în ochii lui îşi făcuse loc o privire

hăituită, care părea să spună că-şi simte bucuria răpită şi grijile dezvăluite în văzul tuturor.

Acum era Guvernator ales. Poate că aceasta era, în mare parte, cauza grijilor ce păreau să-l frământe, dar cine putea şti cu siguranţă? Insigna nu cunoscuse niciodată, cu adevărat, problemele cuiva aflat la putere şi nici responsabilităţile care însoţeau o astfel de funcţie, dar ceva îi spunea că acestea ar putea cu uşurinţă afecta pe cineva, aşa cum se întâmplase cu Guvernatorul.

Pitt îi zâmbi absent. Fuseseră obligaţi să se apropie în momentul în care se treziseră împărtăşind un secret pe care, la început, nimeni altcineva – şi mai târziu aproape nimeni altcineva – nu-l mai cunoştea. Putuseră, aşadar, vorbi mai liber între ei, în vremea când n-o puteau face cu nimeni altcineva. Totuşi, după Plecare, când secretul fusese dezvăluit, se îndepărtaseră iar.

— Janus, începu ea, mă frământă ceva şi am simţit nevoia să-ţi vorbesc despre asta. E vorba de Nemesis.

— A apărut ceva nou? Nu poţi să-mi spui că tocmai ai descoperit că nu este acolo unde ai crezut că este. E chiar acolo, la şaisprezece miliarde de kilometri depărtare. Doar o putem vedea.

— Da, ştiu. Dar când am aflat că ea există, la o distanţă de peste doi ani-lumină, mi s-a părut de la sine înţeles că nu poate fi decât o Stea Vecină, o stea-soră a Soarelui, că Nemesis şi Soarele se învârt în jurul unui centru gravitaţional comun. Un corp ceresc atât de apropiat de Soare nu putea fi altfel. Totul se înlănţuia atât de frumos…

— Bine, şi de ce n-ar mai fi lucrurile frumos înlănţuite acum?

— Pentru că, deşi este atât de aproape de Soare, este, în mod evident, prea departe pentru a-i fi soră. Atracţia gravitaţională dintre Soare şi Nemesis este prea slabă, atât de slabă încât perturbaţiile gravitaţionale ale unor stele învecinate ar face ca orbita stelei Nemesis să nu fie stabilă.

— Dar Nemesis *este* totuşi acolo.

— Da, şi se află, mai mult sau mai puţin, între noi şi Alpha Centauri.

— Ce legătură are Alpha Centauri cu toată povestea asta?

— Realitatea este că Nemesis nu este cu mult mai departe de Alpha Centauri decât de Soare. Ar putea fi, la fel de bine, şi o stea-soră a Sistemului Alpha Centauri. Sau, oricărui sistem i-ar aparţine, prezenţa celeilalte stele, a surorii, îi afectează orbita sau i-a afectat-o deja.

Pitt o privi gânditor pe Insigna, în timp ce bătea uşurel cu degetele în braţul fotoliului.

— Cât timp durează rotaţia stelei Nemesis în jurul Soarelui, presupunând că ar fi surori?

— Nu ştiu. Ar trebui să-i calculez cu precizie orbita. Este ceva ce ar fi trebuit să fac înainte de Plecare, dar aveam atât de multe lucruri de făcut atunci, şi chiar şi acum… Fireşte, asta nu e o scuză.

— Ei bine, încearcă să-mi spui cu aproximaţie.

— Dacă este o orbită circulară, spuse Insigna, stelei Nemesis i-ar trebui puţin peste cincizeci de milioane de ani pentru a descrie o traiectorie completă în jurul Soarelui, sau, mai precis, în jurul centrului de gravitaţie al Sistemului Solar, în timp ce Soarele parcurge acelaşi circuit. Linia care ar uni cele două stele în mişcare ar trece întotdeauna prin acest centru. Pe de altă parte, dacă Nemesis ar avea o orbită eliptică şi s-ar afla acum în cel mai îndepărtat punct al ei – unde probabil şi este, pentru că dacă s-ar îndepărta şi mai mult, cu siguranţă n-ar mai fi o stea-soră – atunci poate că i-ar trebui numai douăzeci şi cinci de milioane de ani.

— Aşadar, ultima oară când Nemesis s-a aflat în această poziţie, mai mult sau mai puţin între Alpha Centauri şi Soare, trebuie să fi fost în cu totul altă poziţie decât este acum. O perioadă între douăzeci şi cinci şi cincizeci de milioane de ani ar fi suficientă pentru ca Alpha Centauri să-şi fi modificat poziţia, nu? Cu cât?

— Cu o bună bucată dintr-un an-lumină.

— Asta ar putea să însemne că acum este pentru prima dată când două alte stele şi-o dispută pe Nemesis? Până acum şi-a executat liniştită rotaţia?

— În niciun caz, Janus. Chiar dacă o scoatem din calcul pe Alpha Centauri, mai sunt şi alte stele. Una poate să fi apărut recent în contextul respectiv, dar şi în trecutul lui Nemesis trebuie să fi existat o altă stea, la o distanţă suficientă pentru a cauza interferenţe. Pentru că orbita ei, pur şi simplu, nu este stabilă.

— Dar atunci, dacă nu orbitează în jurul Soarelui, ce caută în vecinătatea noastră?

— Tocmai asta mă frământă şi pe mine.

— De fapt, ce vrei să spui?

— Dacă ar orbita în jurul Soarelui, atunci viteza cu care s-ar deplasa faţă de Soare ar fi între optzeci şi o sută de metri pe secundă, în funcţie de masa stelei Nemesis. Pentru o stea, această viteză este foarte mică, aşa încât ar părea că stă destul de multă vreme în acelaşi loc. Asta înseamnă că ar rămâne ascunsă în spatele norului timp îndelungat, mai ales de vreme ce norul se mişcă şi el în aceeaşi direcţie faţă de Soare. Cu o astfel de mişcare lentă şi cu lumina estompată de nor, nici nu e de mirare că n-a fost observată până acum. Cu toate acestea… Insigna se întrerupse.

Pitt, care nu făcea niciun efort să pară într-adevăr interesat de ceea ce i se spunea, oftă şi zise:

— Ei bine, poţi trece la subiect?

— Ei bine, dacă *nu* orbitează în jurul Soarelui, atunci înseamnă că se mişcă independent, iar mişcarea ei faţă de Soare ar trebui să se facă la viteza de o sută de kilometri pe secundă sau cam aşa ceva, de o mie de ori mai repede decât ar orbita în jurul Soarelui. Întâmplător, ea se află acum în vecinătatea noastră, dar merge mai departe, va trece de Soare şi nu se va mai întoarce niciodată înapoi. Numai că rămâne în spatele norului, părând a nu se fi clintit din loc.

— De ce?

— Nu există decât o singură posibilitate în care s-ar putea mişca destul de repede şi totuşi *să pară* că nu îşi schimbă poziţia pe cer.

— Să nu-mi spui că pendulează înainte şi înapoi.

Insigna făcu o grimasă.

— Te rog, Janus, nu încerca să iei această problemă în glumă. Nu e nimic amuzant aici. Nemesis ar putea să se îndrepte, mai mult sau mai puţin, direct către Soare. În acest caz nu s-ar mişca nici la stânga, nici la dreapta, deci n-ar părea să-şi schimbe poziţia, dar ar veni drept către noi, către Sistemul Solar.

Pitt se holbă la ea surprins:

— Există vreo dovadă în sprijinul acestei ipoteze?

— Încă nu. Când am localizat-o pentru prima dată pe Nemesis, n-am avut niciun motiv să-i studiem spectrul. Numai după ce i-am observat paralaxa ar fi fost necesară şi o analiză spectrală, dar n-am ajuns niciodată s-o fac. Dacă-ţi mai aduci aminte, m-ai trecut la conducerea proiectului Sonda Îndepărtată şi mi-ai trasat sarcina *să abat* tuturor atenţia de la Nemesis. La vremea aceea n-aş fi putut să declanşez o analiză spectrală amănunţită, iar de când am plecat... ei bine, n-am făcut-o. Acum, însă, voi studia problema, poţi fi sigur.

— Să te întreb ceva. N-am observa acelaşi efect de nemişcare dacă Nemesis s-ar *îndepărta* de Soare? Sunt cincizeci la sută şanse să se apropie şi cincizeci la sută şanse să se îndepărteze, nu?

— Analiza spectrală ne va lămuri. Virarea la roşu a liniilor spectrale ar însemna o îndepărtare, virarea la violet, o apropiere.

— Dar acum e prea târziu. Dacă faci analiza spectrală, din ea va reieşi că se apropie, pentru că noi ne apropiem de *ea*.

— Acum nu analiza spectrală a stelei Nemesis aş face-o, ci pe a Soarelui. Dacă Nemesis s-ar apropia de Soare, atunci şi Soarele s-ar apropia de Nemesis şi putem avea în vedere şi propria noastră mişcare, în plus, noi suntem în proces de încetinire şi, cam într-o lună, ne vom deplasa atât de lent încât propria noastră mişcare nu va mai afecta, în mod apreciabil, rezultatele analizei spectroscopice.

Timp de jumătate de minut, Pitt păru pierdut în gânduri, privindu-şi fix biroul ordonat, în vreme ce mângâia

inconştient terminalul calculatorului. Apoi spuse, fără să ridice privirea:

— Nu. Acestea sunt observaţii care nu ne sunt necesare. Nu vreau să-ţi mai faci griji în legătură cu această problemă, Eugenia. De fapt nici nu este o problemă, aşa că poţi, liniştită, s-o dai uitării.

Şi fluturarea mâinii lui îi spuse clar că e timpul să plece.

12

Mânioasă, Insigna pufni sonor pe nări. Rosti cu glas scăzut şi aproape răguşită de furie:

— Cum îţi permiţi, Janus, cum îţi permiţi?

— Cum îmi permit ce? se încruntă Janus.

— Cum îţi permiţi să mă dai afară de parcă aş fi o nenorocită de funcţionară? Dacă eu n-aş fi descoperit steaua Nemesis, noi toţi nu ne-am afla aici. Tu n-ai mai fi Guvernator ales. Nemesis îmi aparţine. Am şi eu un *cuvânt* de spus aici.

— Nemesis nu e a ta. Este a satelitului Rotor. Aşa că te rog să te retragi şi să mă laşi să-mi văd de celelalte treburi pe care le mai am de rezolvat azi.

— Janus, ridică ea vocea. Încă o dată îţi spun că, după toate probabilităţile, Nemesis se îndreaptă către Sistemul nostru Solar.

— Iar eu îţi spun, încă o dată, că această alternativă are doar cincizeci la sută şanse de a fi adevărată. Şi chiar dacă s-ar îndrepta spre Sistemul Solar, care, fiindcă veni vorba, nu mai este de mult Sistemul *nostru* Solar, ci *al lor*, nu-mi spune mie că se va ciocni de Soare. N-am să te cred. În toată istoria sa de aproape cinci miliarde de ani, Soarele nu s-a ciocnit niciodată de vreo stea şi nici măcar nu au existat şanse ca aşa ceva să se întâmple. Probabilitatea ca astfel de coliziuni stelare să aibă loc, chiar în zonele mai aglomerate ale Galaxiei, este extrem de mică. N-oi fi eu astronom, dar atâta lucru ştiu.

— Probabilităţile sunt doar probabilităţi, Janus, nicidecum certitudini. Ne putem însă *imagina*, oricât de improbabil ar părea, că Soarele şi Nemesis s-ar putea ciocni, deşi recunosc şi eu că probabilitatea ca asta să se întâmple este mică. Problema este că o apropiere prea mare, chiar fără să aibă loc o ciocnire, ar putea fi fatală pentru Pământ.

— Ce înseamnă o apropiere prea mare?

— Nu ştiu. Este nevoie de calcule complicate ca să-ţi pot răspunde precis.

— Bine, atunci. Ceea ce vrei tu este să ne chinuim să facem toate calculele şi observaţiile necesare şi, dacă descoperim că situaţia e cu adevărat periculoasă pentru Sistemul Solar, atunci…? Avertizăm Sistemul Solar?

— Da. Nici n-am avea de ales, nu?

— Şi cum am face-o? Nu avem mijloacele necesare hipercomunicării şi, chiar dacă le-am avea, nu putem primi mesaje prin hiperspaţiu. Dacă am trimite un mesaj luminos de cine ştie ce fel – lumină, microunde, neutrini modulaţi – ar fi nevoie de peste doi ani-lumină ca acest mesaj să ajungă pe Pământ, presupunând că am dispune de un fascicul suficient de puternic sau coerent. Şi chiar şi-atunci, cum am afla dacă au primit mesajul? Dacă l-ar primi şi s-ar deranja să ne răspundă, ar fi nevoie de încă doi ani pentru ca mesajul să se întoarcă la noi. Şi care va fi rezultatul final al avertismentului? Va trebui să le spunem unde este Nemesis şi vor vedea că mesajul nostru vine dinspre ea. Însuşi scopul secretului nostru iniţial, întregul plan de a edifica o civilizaţie omogenă şi liberă de influenţe negative pe orbita stelei Nemesis, va fi compromis.

— Dar, indiferent cu ce preţ, Janus, cum poţi să te gândeşti să *nu* îi prevenim?

— Care este problema ta? Chiar dacă Nemesis s-ar îndrepta spre Soare, cât i-ar trebui ca să atingă Sistemul Solar?

— Ar putea ajunge în vecinătatea Soarelui în aproximativ cinci mii de ani.

Pitt se lăsă pe spate în scaun şi o privi pe Insigna cu o mică strâmbătură ironică de amuzament.

— Cinci mii de ani. Numai cinci mii de ani? Ascultă, Eugenia, acum două secole şi jumătate, primul pământean a păşit pe Lună. Au trecut două secole şi jumătate şi iată-ne în vecinătatea celei mai apropiate stele. Unde vom ajunge, în ritmul ăsta, peste două secole şi jumătate? În vecinătatea oricărei stele dorim. Iar peste cinci mii de ani, cincizeci de secole, vom fi deja răspândiţi prin toată Galaxia, ca să nu mai vorbesc de alte forme de viaţă inteligente. Vom încerca, probabil, să pornim spre alte galaxii. În cinci mii de ani, tehnologia va fi progresat deja până la punctul în care, dacă Sistemul Solar ar fi, cu adevărat, în pericol, toate Coloniile din preajmă şi întreaga populaţie planetară ar putea pleca în spaţiul îndepărtat, în căutarea altor stele.

Insigna scutură din cap:

— Nu te gândi că progresul tehnologic înseamnă că Sistemul Solar poate fi golit la o simplă fluturare de mână, Janus. Pentru a muta miliarde de suflete, fără să işti un haos, fără ca multe dintre aceste vieţi să se piardă, este nevoie de pregătiri îndelungi. Dacă peste cinci mii de ani vor fi în pericol de moarte, trebuie s-o ştie *de pe acum*. Nu este prea devreme pentru a începe planificarea.

— Ai inimă bună, Eugenia, zise Pitt, aşa că am să-ţi propun un compromis. Ce-ar fi să luăm o pauză de o sută de ani în care să ne stabilim aici cum se cade, să ne înmulţim, să construim un grup de Colonii suficient de puternice şi de stabile pentru a fi sigure? *Apoi* vom putea investiga destinaţia către care se îndreaptă Nemesis şi – dacă va fi necesar – vom putea avertiza Sistemul Solar. Vor avea, oricum, aproape cinci mii de ani în care să se pregătească. Sunt sigur că o mică amânare de o sută de ani nu va fi fatală.

Insigna oftă.

— Asta este viziunea ta asupra viitorului? Omenirea într-o veşnică goană după stele? Fiecare grupuleţ încercând să-şi stabilească supremaţia asupra unei stele sau a alteia? Şi,

mii de ani de acum înainte, să se întindă în toată Galaxia ura, suspiciunile şi conflictele fără de sfârşit, aşa cum există pe Pământ de mii de ani încoace?

— Eugenia, eu nu am nicio viziune. Omenirea va face aşa cum va crede de cuviinţă. Va goni după stele, cum spui, sau poate că va înfiinţa un Imperiu Galactic, sau cine ştie ce altceva va face. Eu nu pot dicta ce va face omenirea şi nici nu intenţionez să încerc să-i influenţez viitorul, în ce mă priveşte pe mine personal, eu nu am decât această Colonie, căreia trebuie să-i port de grijă, şi numai o sută de ani pentru a o consolida pe orbita stelei Nemesis. Până atunci, tu şi cu mine vom fi în afară de orice pericol, morţi, iar avertizarea Sistemului Solar, dacă va fi necesară, va cădea în grija urmaşilor noştri. Încerc să fiu raţional, să nu mă las condus de sentimente, Eugenia. Şi tu eşti o persoană raţională. Mai gândeşte-te.

Şi Insigna o făcu. Stătu acolo, privindu-l sumbru pe Pitt, în vreme ce el aştepta, cu o răbdare aproape exagerată. În cele din urmă, femeia spuse:

— Bine. Înţeleg ce vrei să spui. Voi începe analizarea mişcării stelei Nemesis faţă de Soare. Poate că vom putea da uitării toată povestea.

— Nu, ridică Pitt un deget, ca pentru a apostrofa. Adu-ţi aminte ce-am spus mai devreme. Nu vom face niciun fel de investigaţii. Dacă se dovedeşte că Sistemul Solar nu este în pericol, nu vom avea nimic de câştigat. Vom face, pur şi simplu, ceea ce am insistat să facem oricum: vom petrece un secol încercând să consolidăm o civilizaţie pe Rotor. Dacă, totuşi, vom descoperi că există un pericol, vei avea conştiinţa încărcată şi te vor măcina tot felul de temeri, vinovăţii şi spaime. Vestea va transpira, în vreun fel sau altul, şi hotărârea rotorienilor va fi clătinată, slăbită, mai ales fiindcă mulţi dintre ei sunt, probabil, la fel de sentimentali ca tine. Atunci am avea prea mult de pierdut. Înţelegi?

Ea rămase tăcută, iar el adăugă:

— Bine. Văd că ai înţeles.

Şi din nou fluturarea mâinii lui arătă clar că trebuia să plece.

De data asta însă, ea chiar plecă, iar Pitt, privind în urma ei, îşi zise în sinea lui: „Devine din ce în ce mai greu de convins şi consolat.”

7. DISTRUGERE?

13

Marlene o urmărea pe mama sa cu privirea nemişcată şi impenetrabilă a unei bufniţe. Îşi păstra cu grijă un chip plat şi inexpresiv, deşi în sinea ei era deopotrivă surprinsă şi satisfăcută. Mama îi povestea, în sfârşit, despre evenimentele în care fuseseră implicaţi tatăl ei şi Guvernatorul Pitt. În sfârşit era tratată ca un adult.

— Eu aş fi verificat mişcarea stelei Nemesis, indiferent ce-ar fi zis domnul Guvernator Pitt, mamă, zise ea. Înţeleg că tu n-ai făcut-o. Sentimentul tău de vinovăţie indică asta în mod evident.

— Nu mă pot obişnui câtuşi de puţin cu ideea că îmi stă vina scrisă pe frunte, ca o etichetă, se revoltă Insigna.

— Nimeni nu poate ascunde ceea ce simte, zise Marlene. Dacă priveşti cu atenţie la cei din jur, întotdeauna îţi poţi da seama.

(Alţii nu puteau. Marlene îşi dăduse seama de asta cu greu, în timp. Pur şi simplu, majoritatea oamenilor nu sesizau, nu simţeau, poate nu le păsa. Nu urmăreau chipurile, trupurile, vocile, atitudinile, micile ticuri nervoase.)

— N-ar trebui să *urmăreşti* oamenii cu atâta atenţie, Marlene – spuse Insigna, de parcă gândurile lor s-ar fi derulat în paralel. O luă pe fată pe după umeri pentru a-şi îndulci ceea ce urma să spună, să nu sune ca o dojană. – Oamenii se intimidează când îţi pironeşti asupra lor ochii ăştia mari şi întunecaţi şi-i urmăreşti atât de intens. Ar trebui să respecţi mai mult intimitatea celorlalţi.

— Da, mamă – răspunse Marlene, observând, fără vreun efort, că mama ei încerca, de fapt, să se apere. Se simţea probabil jenată, se întreba, probabil, permanent cât de mult se dă în vileag la fiecare vorbă. Apoi Marlene continuă:

— Cum se face că, în ciuda tuturor sentimentelor tale de vinovăţie legate de Sistemul Solar, n-ai făcut totuşi nimic?

— Există o serie de motive, Molly.

(Nu „Molly”, gândi Marlene exasperată. „Marlene! Marlene! Marlene!” Trei silabe. Accentul pe a doua. Comportă-te ca un adult!)

— Ca de exemplu? întrebă Marlene, ţâfnoasă. (Oare mama chiar nu-şi dădea seama de valul de ostilitate pe care îl stârnea în fiica sa de fiecare dată când i se adresa cu diminutivul ăsta copilăresc? Era sigură că exasperarea i se putea citi limpede pe chip, în trăsăturile crispate, în ochii umbriţi, în gura strânsă. De ce oare nu observau oamenii? De ce oare nu se uitau oamenii cu atenţie unii la alţii?)

— În primul rând, Janus Pitt a fost foarte convingător. Oricât de ciudat ar părea la prima vedere ceea ce vrea să spună şi cu oricât de multă ostilitate l-ai privi în timpul discuţiei, întotdeauna reuşeşte să te facă să înţelegi cât de solide sunt motivele care-l fac să vadă lucrurile aşa cum le vede.

— Dacă ăsta-i adevărul, mamă, înseamnă că este un om foarte periculos.

Insigna păru să se întrerupă din gânduri pentru a-i arunca o privire curioasă fiicei ei.

— Ce te face să spui asta?

— Orice punct de vedere poate avea motive solide în spate. Dacă un om le poate sesiza rapid şi prezenta convingător, poate convinge pe oricine să facă orice, iar asta este fără-ndoială periculos.

— Janus Pitt are această capacitate, recunosc. Sunt surprinsă că înţelegi atât de bine lucrurile astea.

(Marlene îşi zise în sinea ei: „Pentru că nu am decât cincisprezece ani, iar tu eşti obişnuită să mă mai crezi doar un copil.”) Cu glas tare, spuse:

— Poţi învăţa foarte multe privind oamenii cu atenţie.

— Da, dar ţine minte ce ţi-am spus. Stăpâneşte-ţi această tendinţă de a urmări reacţiile celorlalţi, cu tot dinadinsul.

(„Niciodată.”)

— Aşadar, domnul Pitt te-a convins.

— M-a făcut să înţeleg că n-ar fi rău să mai aşteptăm o vreme.

— Şi n-ai fost măcar curioasă să studiezi steaua Nemesis şi să te lămureşti cu precizie în ce direcţie se deplasează? Trebuie să fi fost.

— Am fost, dar nu e aşa simplu cum crezi. Observatorul este permanent folosit. Trebuie să aştepţi să-ţi vină rândul pentru a putea utiliza instrumentele. Chiar dacă sunt şefă, nu pot dispune de ele după bunul meu plac. Apoi, când le foloseşte cineva, n-o face niciodată în secret. Ştim cu toţii în ce scop sunt folosite şi de ce. Existau foarte puţine şanse să pot analiza în detaliu spectrul stelei Nemesis şi spectrul Soarelui, sau să folosesc calculatorul Observatorului, fără ca oamenii să-şi dea seama imediat ce fac. Şi cred că Pitt şi-a plasat câţiva informatori în Observator. Dacă aş fi încălcat acordul nostru, ar fi aflat imediat.

— Dar n-ar fi putut să-ţi facă nimic, nu?

— N-ar fi putut să mă împuşte pentru trădare, dacă la asta te referi, nu că i-ar trece prin cap aşa ceva, dar ar fi putut să mă elibereze de însărcinările legate de Observator şi să mă treacă la munca într-o fermă. Şi nu mi-ar fi plăcut deloc aşa ceva. Nu mult după acea discuţie cu Pitt însă, am descoperit că Nemesis avea o planetă sau o stea-soră. Nici până în ziua de azi nu ştim sigur cum să ne referim la ea. Sunt separate doar de patru milioane de kilometri, iar planeta sau steaua respectivă nu radiază deloc în spectrul luminii vizibile.

— Te referi la Megas, nu?

— Da. Cuvântul este foarte vechi şi înseamnă „mare”, iar corpul ceresc respectiv este într-adevăr foarte mare pentru o planetă, mult mai mare decât cea mai mare planetă a Sistemului Solar, Jupiter. Dar pentru o stea este foarte mic. Unii cred că Megas este o pitică maronie. – Se

întrerupse şi o măsură cu atenţie din priviri pe fiică-sa, de parcă ar fi fost brusc nesigură de capacitatea acesteia de a mai înţelege ceva. – Ştii ce este o pitică maronie, Molly?

— Marlene este numele meu, mamă.

Insigna se îmbujoră uşor.

— Da. Îmi pare rău dacă mai uit din când în când. Nu prea am ce să fac, stii... Cândva aveam o fetiţă mică şi drăgălaşă pe care o chema Molly.

— Ştiu. Şi data viitoare când voi mai avea şase ani, poţi să-mi spui Molly cât vrei tu.

Insigna izbucni în râs.

— Ştii ce este o pitică maronie, Marlene?

— Da, mamă, ştiu. O pitică maronie este un corp ceresc a cărui masă este prea mică pentru a-i permite să dezvolte temperaturile şi presiunea care ar declanşa în interiorul lui fisiunea hidrogenului, dar care, pe de altă parte, are o masă suficientă pentru a declanşa reacţiile secundare care să-l menţină cald.

— Exact. Foarte bine. Megas este la limită. Este ori o planetă foarte caldă, ori o pitică maronie foarte puţin luminoasă. Nu radiază deloc în spectrul vizibil, dar emite din plin în infraroşu. Nu seamănă cu nimic din ce-am mai studiat noi. Este primul corp planetar extrasolar – adică prima planetă din afara Sistemului Solar – pe care avem posibilitatea de a-l studia în amănunţime, iar Observatorul a fost cu totul absorbit de această cercetare. N-aş fi avut şansa să mă ocup de mişcarea stelei Nemesis nici dacă aş fi vrut şi, ca să-ţi spun drept, o vreme chiar am uitat de ea. Mă interesa şi pe mine Megas, ca pe toţi ceilalţi, înţelegi?

— Hm, mormăi Marlene.

— Până la urmă s-a dovedit a fi unicul corp planetar de proporţii, de pe orbita stelei Nemesis, dar era de ajuns. Are de cinci ori masa...

— Ştiu, mamă, are de cinci ori masa lui Jupiter şi a treizecea parte din masa stelei Nemesis. Am aflat toate astea de la calculator, cu mult timp în urmă.

— Sigur, draga mea. Şi nu oferă condiţii de locuit mai bune decât Jupiter, ba chiar, dacă aşa ceva este cu putinţă,

mai puţin. Asta ne-a cam dezamăgit la început, deşi nu ne aşteptaserăm cu adevărat să descoperim o planetă locuibilă pe orbita unei pitice roşii. Dacă o planetă ar fi suficient de aproape de Nemesis pentru ca apa să rămână lichidă pe ea, atracţia gravitaţională ar obliga-o să-i arate acesteia, întotdeauna, aceeaşi faţă.

— Şi Megas nu asta face, mamă? Adică nu-i arată întotdeauna aceeaşi faţă stelei Nemesis?

— Ba da. Ceea ce înseamnă că are o faţă rece şi una caldă, aceasta din urmă fierbinte de-a binelea. Ar fi probabil încinsă la roşu dacă n-ar exista circulaţia curenţilor atmosferei ei dense, circulaţie care are tendinţa de a egaliza întrucâtva temperaturile. Din această cauză şi din cauza căldurii interne a planetei Megas, chiar şi jumătatea rece este destul de caldă. Multe dintre lucrurile descoperite despre Megas sunt unice în experienţa noastră astronomică de până acum. Şi, apoi, am descoperit că Megas are un satelit, sau, dacă preferi să consideri că Megas este o mică stea, o planetă, Erythro.

— Pe orbita căreia se află Rotor, ştiu. Dar, mamă, au trecut peste unsprezece ani de la toată agitaţia respectivă în legătură cu Megas şi Erythro. În tot acest răstimp n-ai reuşit să strecori o privire asupra spectrului stelei Nemesis şi al Soarelui? N-ai făcut şi tu nişte calcule, nişte deducţii?

— Păi…

Marlene o întrerupse în grabă:

— Sunt sigură că ai făcut.

— După expresia mea?

— După tot ce ştiu despre tine.

— Ştii că eşti, câteodată, o persoană teribil de incomodă, Marlene? Da, am făcut.

— Şi?

— Răspunsul este da, Nemesis se îndreaptă spre Sistemul Solar.

O clipă tăcură amândouă. Apoi Marlene şopti cu voce joasă:

— O să se ciocnească?

— După câte spun calculele mele, nu. Sunt destul de sigură că Nemesis şi sistemul ei n-or să se ciocnească de Soare, de Pământ şi nici de vreun alt corp ceresc semnificativ al Sistemului Solar. Dar nici nu e nevoie, vezi tu? Chiar dacă nu are loc o coliziune, Nemesis va distruge, probabil, Pământul.

14

Pentru Marlene era limpede că mamei ei nu-i plăcea deloc să vorbească despre distrugerea Pământului, că frământările interioare aproape că o împiedicau să vorbească liber şi că, dacă ar fi după ea, ar pune capăt imediat acestei discuţii. Expresia ei, felul cum se îndepărtase fizic de Marlene, de parcă abia ar fi aşteptat să plece, felul cum îşi umezea buzele uşor, de parcă ar fi încercat să şteargă gustul propriilor ei cuvinte, toate erau cum nu se poate mai clare pentru Marlene.

Dar nu voia ca mama să se oprească. Trebuia să afle mai mult. Spuse încetişor, aproape cu blândeţe:

— Dacă nu va avea loc o coliziune, cum va distruge Nemesis Pământul?

— Să încerc să-ţi explic. Pământul se învârte în jurul Soarelui, aşa cum Rotor se învârte în jurul lui Erythro. Dacă în Sistemul Solar n-ar exista decât Soarele şi Pământul, atunci Pământul ar urma aceeaşi traiectorie aproape etern. Spun „aproape” pentru că, în timp ce-şi execută rotaţia, radiază unde gravitaţionale care-i diminuează impulsul de mişcare şi care-l determină ca, extrem de lent, să se apropie de Soare. Dar putem ignora deocamdată acest aspect. Există însă alţi factori care complică lucrurile, pentru că Pământul nu este singura planetă a Sistemului Solar. Luna, Marte, Venus, Jupiter, toate corpurile cereşti din vecinătate îşi exercită influenţa. Fireşte, în comparaţie cu clasa Soarelui, aceste influenţe sunt minore, aşa că, Pământul rămâne, mai mult sau mai puţin, pe orbita sa.

Totuşi, aceste influenţe minore, care îşi modifică direcţia şi intensitatea într-un mod foarte complicat, în funcţie de mişcările corpurilor respective, aduc schimbări minore în traiectoria Pământului. El se mişcă uşor spre exteriorul şi spre interiorul orbitei, unghiul de înclinaţie al axei sale se modifică şi el imperceptibil, crescând sau descrescând, excentricitatea se schimbă întrucâtva şi aşa mai departe. Se poate demonstra – s-a şi *demonstrat* de altfel – că toate aceste schimbări minore sunt ciclice. Nu progresează într-o singură direcţie, ci înainte şi înapoi. Ceea ce rezultă de aici este că Pământul, aflat pe orbita sa în jurul Soarelui, vibrează uşor într-un număr mare de feluri. Toate corpurile cereşti din Sistemul Solar vibrează astfel. Vibraţia Pământului nu împiedică deloc existenţa vieţii. În cel mai rău caz, ceea ce s-ar putea întâmpla ar fi un îngheţ sau o încălzire, însoţite de o ridicare sau de o coborâre a nivelului oceanului planetar, dar viaţa a supravieţuit tuturor acestor modificări foarte bine, de peste trei miliarde de ani încoace. Acum hai să presupunem că Nemesis trece pe acolo şi nu se ciocneşte de nimic şi că nu se apropie la o distanţă mai mare de o lună-lumină sau cam aşa ceva. Asta ar însemna mai puţin de o sută de miliarde de kilometri. Trecerea ei – şi i-ar trebui ani buni pentru a-şi încheia trecerea – ar da un impuls gravitaţional întregului sistem. Asta ar înrăutăţi vibraţiile despre care vorbeam, dar, după ce s-ar îndepărta, vibraţiile ar reveni, probabil, la normal.

Marlene interveni:

— Arăţi de parcă ai fi convinsă că lucrurile sunt, de fapt, mult mai grave decât le descrii. Ce e atât de rău în faptul că Nemesis ar determina Sistemul Solar să vibreze ceva mai mult, dacă totul ar reintra în normal după aceea?

— Păi, problema este dacă această stabilizare ulterioară ar însemna o revenire chiar la poziţiile anterioare sau nu. Dacă poziţia de echilibru a Pământului ar fi puţin modificată, puţin mai departe de Soare sau puţin mai aproape, dacă orbita sa ar deveni puţin mai excentrică sau axa sa s-ar înclina mai mult, sau mai puţin, cum vor afecta

toate acestea clima Pământului? Chiar şi cea mai mică schimbare l-ar putea transforma într-o planetă nelocuibilă.

— Nu poţi calcula şi prevedea toate acestea?

— Nu. Rotor nu are o poziţie bună pentru efectuarea unor astfel de calcule. Şi el vibrează, şi încă destul de mult. Ar fi nevoie de foarte mult timp, de calcule laborioase şi îndelungi pentru a putea deduce din observaţiile mele de aici traiectoria *exactă* pe care o va urma Nemesis şi nici atunci n-am putea fi siguri, decât când s-ar apropia considerabil de Sistemul Solar, adică mult timp după ce eu voi fi oale şi ulcele.

— Deci nu poţi să-ţi dai seama cu exactitate cât de aproape de Sistemul Solar va trece Nemesis.

— Este aproape imposibil de calculat. Ar trebui luate în considerare câmpurile gravitaţionale ale tuturor stelelor cât de cât apropiate, pe o rază de doisprezece ani-lumină. La urma urmei, chiar şi cel mai insignifiant efect necalculat ar putea provoca o astfel de deviere, în mai mult de doi ani-lumină, încât o trecere calculată iniţial ca o ciocnire sigură, să se dovedească, până la urmă, a nu fi nici pe departe aşa ceva. Sau invers.

— Guvernatorul Pitt spunea că toată lumea din Sistemul Solar ar putea pleca, dacă ar dori, şi asta până să sosească Nemesis. Aşa e?

— S-ar putea să aibă dreptate. Dar cum poate şti cineva ce se va întâmpla peste cinci mii de ani? Ce schimbări istorice vor avea loc şi cum vor afecta ele lucrurile? Putem doar *spera* că toată lumea ar putea părăsi Pământul în siguranţă.

— Chiar dacă nu sunt preveniţi, zise Marlene, simţindu-se destul de nesigură de sine pe când îi atrăgea atenţia mamei ei asupra unui truism astronomic, vor descoperi şi singuri. Trebuie să-şi dea seama. Nemesis se va apropia din ce în ce mai mult şi, după un timp, va deveni inconfundabilă, iar ei îi vor putea calcula traiectoria mult mai corect, pe măsură ce se va apropia de ei.

— Da, dar vor avea cu atât mai puţin timp la dispoziţie pentru a se salva, dacă va fi nevoie.

Marlene îşi pironi cu privirea propriile picioare. Spuse:

— Mamă, te rog nu te supăra pe mine, dar mi se pare că eşti nefericită chiar şi la gândul că toată lumea ar putea părăsi Sistemul Solar în siguranţă. Mai este ceva ce nu mi-ai spus. Te rog, spune-mi.

Insigna răspunse:

— Nu-mi place gândul că toată populaţia Pământului îl va părăsi. Chiar dacă o astfel de mişcare ar fi făcută ordonat, organizat, cu suficient timp la dispoziţie şi eliminând riscul pierderii de vieţi omeneşti, tot nu-mi place gândul. Nu vreau ca Pământul să sfârşească abandonat.

— Dar dacă este inevitabil…

— Atunci aşa va fi. Mă pot înclina în faţa inevitabilului, dar nu sunt obligată să-mi şi placă.

— Eşti legată sentimental de Pământ? Ai studiat acolo, nu?

— Acolo am studiat şi absolvit astronomia. Nu mi-a plăcut Pământul, dar asta contează prea puţin. Este totuşi locul de unde se trag fiinţele umane. Înţelegi ce vreau să spun, Marlene? Chiar dacă nu mi-a făcut o impresie prea bună când am stat acolo, este totuşi locul unde s-a dezvoltat viaţa de la începuturi, vreme de milenii. Pentru mine nu este doar o lume, ci un concept, o abstracţie. Aş vrea să continue să existe, de dragul trecutului. Nu ştiu dacă mă exprim foarte clar.

Marlene spuse:

— Tata era pământean.

Insigna se încruntă uşor.

— Da, era.

— Şi s-a întors pe Pământ.

— Conform datelor oficiale, aşa este. Presupun că s-a întors.

— Atunci eu sunt pe jumătate pământeancă, nu?

Încruntarea Eugeniei Insigna se accentuă.

— Cu toţii suntem pământeni, Marlene. Stră-străbunicii mei au trăit pe Pământ toată viaţa lor. Străbunica mea s-a născut pe Pământ. Toată lumea, fără excepţie, se trage din pământeni. Şi nu numai fiinţele omeneşti. Orice fărâmă de

viaţă din orice Colonie, de la virus la copac, se trage din viaţa terestră.

Marlene completă:

— Dar numai oamenii ştiu acest lucru. Iar unii sunt mai aproape de el decât alţii. Te mai gândeşti, din când în când, la tata, chiar şi-acum, după atâta timp? – Marlene ridică privirea spre mama ei pentru o clipă şi făcu o grimasă. – Nu e treaba mea. Asta vrei să-mi răspunzi acum.

— Asta am simţit în secunda în care m-ai întrebat, dar nu mă las condusă numai de impulsurile de moment. La urma urmei, eşti şi fata lui. Da, mă mai gândesc, când şi când, la el. – Ridică uşor din umeri, apoi continuă: *Tu* te gândeşti deseori la el, Marlene?

— N-am la ce să mă gândesc. Nu mi-l amintesc deloc. Şi nici nu i-am văzut nicio hologramă sau altceva care să-l reprezinte.

— Nu, nici n-ar fi avut rost să… vocea i se stinse.

— Dar când eram mai mică, obişnuiam să mă întreb de ce unii taţi au rămas cu copiii lor după Plecare şi alţii nu. Mi-am zis că, probabil, aceia care au plecat nu-şi iubeau copiii şi poate că tata nu m-a iubit nici el pe mine.

Insigna se holbă la fiica sa:

— Nu mi-ai spus niciodată aşa ceva.

— Era un gând al meu, personal, când eram mică. Când am mai crescut, mi-am dat seama că, de fapt, lucrurile au fost mult mai complicate.

— N-ar fi trebuit să ţi se dea prilejul să gândeşti vreodată aşa ceva. Nu e adevărat. Te-aş fi putut asigura de asta, dacă aş fi avut cea mai vagă bănuială…

— Nu-ţi place să discuţi despre vremurile acelea, mamă. Înţeleg.

— Aş fi făcut-o totuşi, dacă aş fi ştiut de acest gând al tău, dacă aş fi putut să ţi-l citesc pe chip, aşa cum îmi citeşti tu gândurile. Te-a iubit *cu adevărat*. Dacă i-aş fi permis, te-ar fi luat cu el pe Pământ. Este, de fapt, vina mea că sunteţi despărţiţi.

— Şi a lui. Ar fi putut rămâne cu noi.

— Da, ar fi putut, dar acum, că au trecut atâţia ani, îi înţeleg problemele mult mai bine decât puteam, atunci, s-o fac. La urma urmei, eu nu eram nevoită să-mi părăsesc căminul, lumea mea venea cu mine. Sunt la peste doi ani-lumină de Pământ, dar sunt totuşi acasă, pe Rotor, unde m-am născut. Tatăl tău era în cu totul altă situaţie. El se născuse pe Pământ, nu pe Rotor, şi bănuiesc că nu a putut suporta gândul de a părăsi Pământul de-a binelea, pentru totdeauna. Şi la asta mă mai gândesc, din când în când. Urăsc gândul că Pământul ar putea rămâne pustiu. Sunt, în mod sigur, câteva miliarde de oameni acolo, ale căror inimi s-ar frânge dacă ar trebui să-l părăsească.

Tăcerea se lăsă între ele pentru câteva clipe lungi, apoi Marlene zise:

— Mă-ntreb ce-o fi făcând tata acum, pe Pământ.

— Cum am putea măcar bănui, Marlene? Două mii trei sute de miliarde de kilometri este o cale tare, tare lungă, iar paisprezece ani, un răstimp foarte, foarte lung.

— Crezi că mai trăieşte încă?

— Nici măcar asta nu putem şti cu siguranţă, răspunse Insigna. Viaţa pe Pământ poate fi foarte scurtă. – Apoi, parcă brusc conştientă că nu era singură, adăugă: Sunt sigură că trăieşte, Marlene. Când a plecat era într-o formă excelentă, sănătos, iar acum abia se apropie de cincizeci de ani. – Apoi şopti cu blândeţe: Îţi lipseşte, Marlene?

Marlene clătină din cap:

— Nu-ţi poate lipsi ceva ce n-ai avut niciodată.

(„Dar *tu* l-ai avut, mamă”, gândi ea. „Şi *ţie* îţi lipseşte.”)

8. AGENTUL

15

Oricât de ciudat ar părea, Crile Fisher avu nevoie de o perioadă de acomodare pe Pământ, mai bine zis de reacomodare. Nici nu-şi închipuise că Rotor devenise o parte atât de importantă din el însuşi, în mai puţin de patru ani. Fusese cea mai lungă absenţă a sa de pe Pământ, dar cu siguranţă nu îndeajuns de îndelungată pentru ca Pământul să i se pară străin.

Acum însă, se reobişnuia cu dimensiunile reale ale Pământului, cu linia îndepărtată a orizontului, separată distinct de cer în loc să se topească în el treptat, ceţos. Apoi mai erau mulţimile de oameni, gravitaţia stabilă, senzaţiile pe care i le dădeau atmosfera liberă şi sălbatică, variaţiile de temperatură, natura întreagă parcă scăpată de sub control.

Nici n-avea nevoie să simtă toate astea pe viu. Chiar închis în apartamentul său ştia că toate sunt acolo, afară, iar sălbăticia lor îi pătrundea în suflet, i-l invada. Sau poate că era încăperea prea mică, prea plină, poate că sunetele veneau, inconfundabile, peste el, năvalnic, de parcă ar fi fost apăsat de această lume supraaglomerată şi intrată în descompunere.

I se părea ciudat că-i fusese dor de Pământ în toţi anii petrecuţi pe Rotor, iar acum, de când se întorsese pe Pământ, Rotor îi lipsea cu intensitate. Oare avea să-şi petreacă tot restul vieţii tânjind să se afle acolo unde nu era?

Lumina de avertizare se aprinse şi soneria se făcu auzită. Pâlpâirea îi atrase atenţia; pe Pământ, lucrurile aveau tendinţa de a pâlpâi, în vreme ce pe Rotor totul era constant şi aproape agresiv de eficient.

— Intră, zise el cu voce joasă, dar suficient de tare pentru a activa mecanismul de deschidere a uşii.

Garand Wyler intră (Fisher ştiuse că el avea să fie) şi îl privi pe Crile cu o expresie amuzată.

— Te-ai clintit vreun pic de când am plecat, Crile?

— Pe ici pe colo. Am mâncat. Mi-am petrecut un timp în baie.

— Bine. Înseamnă că eşti viu, deşi nu pari. Zâmbi larg şi zâmbetul îi lumină tenul măsliniu, neted, ochii întunecaţi, dantura albă, părul des şi ţepos. Te gândeşti la Rotor?

— Da, din când în când.

— Chiar am vrut să te întreb, da’ n-am apucat niciodată. E ca Albă-ca-Zăpada fără Cei Şapte Pitici, nu?

— Albă-ca-Zăpada, murmură Fisher. Da, n-am văzut nici măcar o singură persoană de culoare acolo.

— Atunci, călătorie sprâncenată, pot să le spun. Ştii că au plecat?

Muşchii lui Fisher se crispară şi aproape că se ridică în picioare, dar rezistă impulsului. Spuse, înclinând din cap:

— Aşa ziceau, c-o să plece.

— Vorbeau serios. Au plecat. I-am urmărit şi noi cât am putut, am tras cu urechea la radiaţiile lor. Au tot accelerat cu hiperasistenţa aia a lor şi, într-o fracţiune de secundă, în vreme ce noi încă îi distingeam bine mersi, au dispărut. Totul s-a întrerupt.

— I-aţi mai recepţionat când s-au întors în spaţiu?

— În repetate rânduri. De fiecare dată mai slab. După ce şi-au făcut încălzirea, au călătorit cu viteza luminii şi, după vreo trei treceri din spaţiu în hiperspaţiu şi înapoi, erau deja prea departe pentru a mai putea fi recepţionaţi.

Fisher replică morocănos:

— Mă rog, alegerea a fost a lor. Pe cei ce s-au împotrivit, ca mine, i-au trimis la plimbare cu un şut undeva.

— Îmi pare rău că n-ai rămas acolo. Ar fi trebuit să rămâi. Ar fi fost o experienţă interesantă. Ştii că existau nătărăi încuiaţi care susţineau cu ardoare că hiperasistenţa nu e decât o mare păcăleală, că totul era înscenat din nu ştiu ce motive?

— Rotor a avut proiectul Sonda Îndepărtată. N-ar fi putut trimite Sonda atât de departe fără hiperasistenţă.

— O escrocherie! Aşa spuneau încuiaţii.

— Nu, chiar există.

— Da, acum ştiu şi ei că există. Toţi. Când înregistrările semnalelor lui Rotor au dispărut, pur şi simplu, din toate aparatele, nu a mai existat altă explicaţie. Toate Coloniile urmăreau ce se întâmpla. Nu e posibil să fi fost o greşeală. Semnalele s-au evaporat din toate seturile de aparate în aceeaşi secundă. Dar cel mai exasperant este că nu ne-am putut da seama (şi nici acum nu ştim) încotro se îndreaptă.

— Presupun că spre Alpha Centauri. Încotro altundeva?

— Biroul crede că s-ar putea să nu fie Alpha Centauri şi că tu ai putea şti adevărul.

Fisher păru sâcâit.

— Am fost interogat cât de-aici până pe Lună şi-napoi. N-am ascuns nimic din ceea ce ştiu.

— Sigur. Ştim asta. Nu e vorba despre ceea ce ştii. Ei vor să stau de vorbă cu tine, ca de la prieten la prieten, să văd dacă nu cumva există lucruri pe care le ştii *fără să ştii* că le ştii. Poate vine vorba despre ceva la care nu te-ai gândit. Totuşi, ai trăit acolo patru ani, ai fost căsătorit, ai avut un copil. Nu se poate să nu fi aflat nimic.

— Cum să nu? Dacă ar fi avut măcar o fărâmă de bănuială că urmăresc să aflu ceva anume, m-ar fi trimis la plimbare cu un şut undeva. Numai faptul că sunt pământean era destul pentru a mă face teribil de suspect. Dacă nu m-aş fi căsătorit, dacă n-aş fi dat această dovadă că intenţiile mele sunt de a deveni rotorian cu adevărat, aş fi fost oricum gonit. Şi chiar şi aşa, m-au ţinut departe de orice problemă critică sau delicată. – Fisher privi în altă parte. – Şi le-a mers. Nevastă-mea nu era decât un simplu astronom. N-am avut de ales, ştii. Nu puteam să dau un

anunţ la holoviziune că sunt în căutarea unei tinere doamne specialiste în hiperspaţiu. Dacă aş fi întâlnit vreuna, aş fi făcut tot ce-mi stătea în puteri să rămân cu ea, chiar dacă ar fi arătat ca o hienă, numai că nu am cunoscut niciuna cât am stat acolo. Tehnologia este atât de sensibilă, încât cred că toate persoanele importante sunt ţinute într-o izolare completă. În laboratoare cred că poartă toţi măşti şi folosesc nume codificate. Patru ani – şi eu n-am reuşit să aflu nimic, absolut nimic. Şi ştiam bine că asta avea să însemne că Biroul mă va da afară.

Se întoarse spre Garand şi rosti, cu o ciudată şi bruscă înfierbântare:

— Într-atât de mult se înrăutăţiseră lucrurile, încât ajunsesem să mă simt ca un păduche. Sentimentul eşecului era copleşitor.

În încăperea dezordonată, Wyler stătea aşezat la masă vizavi de Fisher, legănându-se încoace şi-ncolo pe picioarele dinapoi ale scaunului şi ţinându-se cu grijă de marginea mesei, ca nu cumva să se legene prea tare. Spuse:

— Crile, Biroul nu-şi poate permite să fie delicat, dar nu este nici cu totul nepăsător. Le pare rău că trebuie să te abordeze astfel, dar n-au încotro. Şi mie îmi pare rău că mi s-a dat această ingrată însărcinare, dar nici eu n-am încotro. Ne îngrijorează că ai eşuat şi te-ai întors fără nimic. Dacă Rotor n-ar fi plecat, poate ne-am fi închipuit că nici nu exista nimic cu care să te întorci. Dar au plecat. Ceea ce înseamnă că dispuneau de hiperasistenţă şi, totuşi, tu nu ne-ai adus nimic.

— Ştiu.

— Dar asta nu înseamnă că am vrea să te dăm afară sau… să ne descotorosim de tine. Sperăm să ne fii, în continuare, de folos. Aşa că sarcina mea este să mă asigur că eşecul tău este, ca să zic aşa, de bună-credinţă.

— Ce înseamnă asta?

— Trebuie să le pot spune că n-ai eşuat din motive de slăbiciune personală. La urma urmei, te-ai însurat cu o femeie de pe Rotor. Era drăguţă? Ai ţinut mult la ea?

Fisher răspunse agresiv:

— Ceea ce mă întrebi, de fapt, acum este dacă nu cumva, din dragoste pentru o femeie rotoriană, am protejat satelitul Rotor cu bună ştiinţă şi i-am ajutat pe rotorieni să-şi păstreze secretul.

— Ei bine, întrebă Wyler neimpresionat, ai făcut-o?

— Cum poţi să mă întrebi aşa ceva? Dacă m-aş fi hotărât să devin rotorian, aş fi plecat cu ei. Acum aş fi fost de mult pierdut în spaţiu şi voi nu m-aţi mai fi putut găsi vreodată. Dar n-am făcut-o. Am părăsit satelitul Rotor şi m-am întors pe Pământ, deşi ştiam că acest eşec avea să-mi distrugă cariera.

— Apreciem loialitatea ta.

— E vorba aici de mai multă loialitate decât credeţi voi.

— Suntem conştienţi de faptul că, probabil, îţi iubeai soţia, dar datoria ţi-a impus s-o părăseşti. Asta ar fi în favoarea ta, dacă am putea fi siguri…

— Nu atât soţia, cât copilul. Mi-am părăsit fetiţa…

Wyler îl cântări, gânditor, cu privirea pe Fisher.

— Ştim că ai o fetiţă de un an, Crile. În împrejurările date, poate ar fi fost mai înţelept din partea ta să nu încredinţezi norocului un astfel de ostatic.

— Sunt de acord. Dar nu mă pot comporta de parcă aş fi un robot bine uns. Uneori, se întâmplă şi lucruri împotriva voinţei noastre. Şi, de vreme ce fetiţa s-a născut şi i-am fost tată timp de un an…

— Este de înţeles, totuşi, n-a fost *decât* un an. Un timp prea scurt, să recunoaştem, pentru dezvoltarea unei relaţii…

Fisher făcu o grimasă.

— Poţi crede că e de înţeles, dar *nu* înţelegi.

— Explică-mi, atunci. Voi încerca să înţeleg.

— E vorba de sora mea. Sora mea mai mică.

Wyler aprobă din cap.

— În fişa ta din calculator există o menţiune despre ea, cred. Rose, parcă.

— Roseanne. A murit în urmă cu opt ani, în revoltele din San Francisco. N-avea decât şaptesprezece ani.

— Îmi pare rău.

— Nu era nici măcar participantă directă la răscoală, de niciuna din părţi. Nu era decât unul dintre acei spectatori nevinovaţi, care sunt, de obicei, cu mult mai multă uşurinţă răniţi decât conducătorii asaltului, sau chiar decât ofiţerii. Cel puţin i-am găsit trupul şi am avut ce incinera.

Wyler păstră o tăcere oarecum jenată. Într-un târziu, Fisher reveni:

— N-avea decât şaptesprezece ani. Părinţii noştri au murit – şi făcu un gest cu mâna într-o parte, de parcă ar fi vrut să arate că nu doreşte să discute acest aspect – când ea avea patru ani şi eu paisprezece. Eu îmi găsisem o slujbă la care mergeam după şcoală şi aveam grijă de ea, să fie hrănită, îmbrăcată şi mulţumită, chiar când eu nu eram aşa. Am învăţat singur programarea calculatoarelor – nu că ar fi reprezentat un mijloc suficient de trai – şi apoi, când ea a împlinit şaptesprezece ani şi nu făcuse rău nimănui, nici măcar nu ştia pentru ce se dădeau bătăliile şi se făcea atâta tărăboi, a fost, pur şi simplu, prinsă într-o capcană fără ieşire...

— Înţeleg, spuse Wyler, de ce te-ai oferit voluntar pentru misiunea pe Rotor.

— Da... Vreme de vreo doi ani am fost, pur şi simplu, amorţit. M-am alăturat Biroului pe de o parte pentru a avea ceva care să-mi ocupe gândurile şi pe de alta pentru că mi-am spus că va fi o muncă periculoasă. A fost un timp când aproape că abia aşteptam să mor, mai ales dacă aş fi reuşit să fac şi ceva folositor în acelaşi timp. Când s-a luat în discuţie problema plasării unui agent pe Rotor, m-am oferit voluntar. Abia aşteptam să părăsesc Pământul.

— Şi acum, iată-te înapoi. Îţi pare rău că te-ai întors?

— Puţin, da, îmi pare rău, numai că Rotor m-a sufocat. Cu toate defectele sale, pe Pământ măcar *e loc de respirat*. Dacă ai fi văzut-o pe Roseanne, Garand. Nu-ţi poţi imagina... Nu era frumuşică, dar avea nişte ochi...

Ochii lui Fisher păreau să ţintuiască pasionat trecutul şi omul se încruntase uşor, de parcă efortul de a pătrunde cu privirea înapoi era prea mare, îngreunându-i vederea.

— Nişte ochi minunaţi, dar care te băgau în sperieţi. Nu cred că am fost, vreodată, în stare s-o privesc în ochi, fără să mă intimideze. Vedea prin tine ca prin sticlă, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Nu, de fapt nu prea înţeleg, zise Wyler.

Dar Fisher nu-i dădu atenţie.

— Întotdeauna ştia când minţeai sau ascundeai adevărul. Nici să taci nu puteai în prezenţa ei, fără să-şi dea seama, imediat, că nu e ceva în regulă.

— Doar n-ai de gând să-mi spui că era telepată?

— Cum? A, nu. Obişnuia să spună că asculta cu atenţie intonaţiile vocilor oamenilor şi le citea expresiile de pe chipuri. Spunea că nimeni nu poate ascunde, cu adevărat, ceea ce gândeşte. Indiferent cum ai râde, nu poţi ascunde unda de tragism din profunzime, nu există zâmbet care să poată ascunde tristeţea. Ea încerca să-mi explice, dar eu n-am reuşit niciodată să înţeleg exact cum făcea. Era ceva cu totul special, Garand. Simţeam faţă de ea deopotrivă adoraţie şi smerenie. Şi apoi, s-a născut fiica mea, Marlene.

— Da?

— Avea aceiaşi ochi.

— Copilul avea ochii surorii tale?

— Nu imediat ce s-a născut, dar am putut să-i urmăresc, pe măsură ce creştea. La şase luni, privirea ei deja mă făcea să tresar.

— Şi soţia ta, tresărea şi ea?

— N-am băgat de seamă s-o fi afectat şi pe ea în aceeaşi măsură, dar, pe de altă parte, ea n-a avut niciodată o soră ca Roseanne. Marlene nu plângea aproape deloc, era *liniştită*. Îmi aduc aminte că şi Roseanne era aşa, când era mică. Şi nici Marlene nu dădea semne că avea să fie prea frumuşică. Era ca şi cum Roseanne mi-ar fi fost redată, în mod miraculos. Aşa că îţi dai seama cât de greu mi-a fost până la urmă.

— Greu să vii înapoi pe Pământ, vrei să spui.

— Da, şi să le părăsesc. A fost ca şi cum aş fi pierdut-o pe Roseanne pentru a doua oară. Acum n-o s-o mai văd niciodată. Niciodată.

— Dar, cu toate acestea, te-ai întors.

— Loialitatea. Datoria. Deşi, dacă vrei să ştii adevărul, aproape că renunţasem să mă întorc. Mă aflam faţă în faţă cu *despărţirea*, cu *sfâşierea*. Cu *disperare* mi-am dorit să n-o părăsesc pe Roseanne… pe Marlene. Vezi, le confund şi numele. Iar Eugenia, soţia mea, mi-a spus, cu voce arsă de suferinţă: „Dacă ai şti unde ne ducem, nu te-ai mai grăbi atât să te întorci pe Pământ.” Şi în acel moment chiar n-am vrut să mă întorc. Am rugat-o să vină pe Pământ, cu mine. A refuzat. Am rugat-o să mă lase, măcar, s-o iau pe Ro… pe Marlene. A refuzat. Şi apoi, când eram pe punctul de a renunţa şi de a rămâne cu ele, s-a înfuriat şi m-a gonit. Şi atunci am plecat.

Wyler îl privi îndelung şi gânditor pe Fisher:

— „Dacă ai şti unde ne ducem, nu te-ai mai grăbi atât să te întorci.” Aşa a spus?

— Da, aşa a spus. Şi când am întrebat-o „De ce? Unde pleacă Rotor?”, mi-a răspuns „Către stele”.

— Nu cred că-ţi aduci aminte corect, Crile. *Ştiai* că plănuiesc să plece în spaţiu, dar ea ţi-a spus „Dacă ai şti unde ne ducem”. Se referea la ceva ce tu nu ştiai. Ce?

— Ce tot spui? Cum poate cineva să ştie ceva ce nu ştie?

Wyler ridică din umeri.

— Ai povestit acest episod Biroului, la informarea de după sosirea pe Pământ?

Fisher păru să se gândească.

— Cred că nu. Nici nu m-am gândit la episodul ăsta până acum, când ţi-am povestit cum era cât pe-aci să rămân pe Rotor. – Închise ochii şi adăugă rostind fiecare vorbă pe îndelete: Nu, asta e pentru prima dată când povestesc acest episod. E prima dată când mi-am permis mie însumi să mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat atunci.

— Bun. Şi acum, că te gândeşti, unde pleca Rotor? Ţi-au ajuns la urechi, pe Rotor, speculaţii cu privire la asta? Zvonuri? Presupuneri?

— Presupunerea curentă era că pleca spre Alpha Centauri. Unde altundeva ar fi putut pleca? E cea mai apropiată stea.

— Soţia ta era astronom. Ea ce spunea despre asta?

— Nimic. Nu vorbea niciodată despre asta.

— Dar Rotor expediase deja Sonda Îndepărtată.

— Ştiu asta.

— Şi soţia ta fusese implicată, ca astronom.

— Da, fusese. Dar nici despre asta nu vorbea niciodată, iar eu am avut grijă să nu aduc subiectul în discuţie. Mi-aş fi compromis misiunea şi m-aş fi dat de gol, aş fi putut fi închis sau, ce ştiu eu, poate chiar executat, dacă aş fi făcut dovada unei prea făţişe curiozităţi.

— Dar, ca astronom, ea ar fi trebuit să cunoască destinaţia călătoriei. Aproape că ţi-a spus-o. Dacă *ai şti*… Pricepi? Ea ştia şi dacă şi tu ai fi ştiut…

Fisher nu părea interesat.

— De vreme ce nu mi-a spus ce ştia, nu am nici eu ce să vă spun.

— Eşti sigur? Nicio vorbă aruncată în treacăt, a cărei semnificaţie ţi-a scăpat la timpul respectiv? La urma urmei, tu *nu eşti* astronom şi poate că i-a scăpat vreo remarcă pe care n-ai înţeles-o. Nu-ţi aminteşti nimic ciudat, ceva ce ţi-a spus şi te-a nedumerit?

— Nu-mi amintesc nimic de felul ăsta.

— Gândeşte-te! E, oare, posibil ca Sonda Îndepărtată să fi reperat un sistem planetar în jurul uneia sau poate al ambelor stele asemănătoare Soarelui din Alpha Centauri?

— N-aş putea spune.

— Sau planete în jurul unei stele oarecare?

Fisher ridică din umeri.

— Gândeşte-te! îl îndemnă Wyler cu intensitate. Ai vreun motiv să crezi că a vrut de fapt să-ţi spună: „Tu crezi că ne îndreptăm spre Alpha Centauri, dar există planete acolo şi către ele ne îndreptăm noi.” Sau poate că vroia, de fapt, să spună: „Tu crezi că ne îndreptăm spre Alpha Centauri, dar ne ducem spre o altă stea, unde suntem

siguri că vom găsi o planetă locuibilă.” Îţi sună ceva cunoscut?

— Nu pot ghici.

Garand Wyler strânse o clipă din buzele sale pline, apoi adăugă:

— Ştii ce, Crile, bătrâne? Acum urmează să se întâmple trei lucruri. În primul rând, tu va trebui să treci printr-o şedinţă suplimentară de informare. În al doilea rând, cred că noi va trebui să-i convingem pe cei din Colonia Ceres să ne permită să folosim telescopul lor de pe asteroid, pe care să-l utilizăm pentru a inspecta, cu foarte mare precizie, fiecare stea, pe o rază de o sută de ani-lumină în jurul Sistemului Solar. Şi în al treilea rând, va trebui să-i dresăm pe specialiştii noştri în hiperspaţiu să facă salturi mai mari şi mai rapide. Să vezi tu dacă nu se va întâmpla ceea ce spun eu.

9. ERYTHRO

16

Erau momente, o dată la cine ştie cât timp, o dată la din ce în ce mai mult timp, pe măsură ce treceau anii (sau cel puţin aşa i se părea lui), când Janus Pitt îşi găsea răgazul de a se instala confortabil în fotoliul lui, cufundat în tăcere şi singurătate şi de a permite propriei sale minţi să se relaxeze. Acestea erau momentele când nu erau ordine de dat, informaţii de asimilat, decizii de luat, ferme de vizitat, fabrici de inspectat, regiuni noi ale spaţiului cosmic de străbătut, când nu avea pe nimeni de văzut, de ascultat, de dojenit sau de încurajat…

Şi întotdeauna în astfel de momente, Pitt îşi acorda supremul şi inepuizabilul lux al autocompătimirii.

Nu că şi-ar fi dorit ca lucrurile să stea altfel decât stăteau. Încă de când trecuse de prima tinereţe îşi făcuse planul că va fi Guvernator, pentru că era convins că nimeni n-ar fi fost în stare să conducă satelitul Rotor mai bine ca el, iar acum, că era Guvernator, părerea nu i se schimbase deloc.

Dar de ce printre toţi nebunii de pe Rotor nu se putea oare găsi cineva care să vadă atât de departe ca el? Trecuseră paisprezece ani de la Plecare şi totuşi, nimeni nu putea încă realiza inevitabilul, nici măcar după ce le explicase tuturor cu atâta răbdare.

Cândva, mai devreme sau mai târziu, cineva din Sistemul Solar avea să descopere hiperasistenţa, cum o făcuseră şi specialiştii în hiperspaţiu de pe Rotor, poate chiar într-o formă mai bună. Cândva, omenirea va porni cu

sutele şi miile ei de Colonii, cu milioanele şi miliardele ei de indivizi, la colonizarea Galaxiei, iar acelea aveau să fie timpuri grele.

Da, Galaxia era enormă. De câte ori nu auzise asta? Iar dincolo de ea erau alte galaxii. Dar omenirea nu avea să se împrăştie uniform, întotdeauna, întotdeauna vor exista unele sisteme stelare care vor fi mai bune decât altele, dintr-un motiv sau altul, şi acestea vor fi centrul invidiei şi motiv de lupte pentru cucerire. Dacă ar fi zece sisteme solare şi zece grupuri de colonişti, toate cele zece grupuri s-ar concentra asupra unui singur sistem şi s-ar lupta doar pentru el.

Iar mai devreme sau mai târziu, Nemesis va fi descoperită şi vor apărea şi alţi colonişti. Cum avea, oare, să supravieţuiască Rotor atunci?

Numai dacă ar câştiga cât mai mult timp cu putinţă, dacă ar construi, în acest timp, o civilizaţie puternică şi s-ar extinde rezonabil de mult, ar putea supravieţui. Dacă ar avea destul timp, şi-ar putea întinde stăpânirea asupra unui grup de stele. Dacă nu, chiar şi Nemesis singură ar fi de ajuns, cu condiţia să fie inexpugnabilă.

Pitt nu visa la cucerirea Universului şi nici la vreun alt fel de cucerire. Ceea ce dorea el era o insulă de linişte şi siguranţă pentru zilele când Galaxia avea să fie un teren de bătălie şi haos, în urma conflictelor de ambiţii şi orgolii.

Dar numai el era conştient de toate acestea. Şi numai el purta pe umeri această povară apăsătoare. Era posibil să mai trăiască un sfert de secol şi să rămână la putere tot acel timp, ca Guvernator sau ca om de stat al cărui cuvânt ar fi fost decisiv. Şi totuşi, în cele din urmă, avea să moară. Cui ar putea, atunci, încredinţa povara vizionarismului?

Apoi, Pitt simţi că i se strânge inima de propria-i milă. Muncise din greu atâţia ani, avea să mai muncească încă atâţia şi totuşi nimeni, nimeni nu-l aprecia cu adevărat. Şi toate aveau să se sfârşească, pentru că *ideea* avea să fie înecată în oceanul mediocrităţii, care săpa permanent temeliile reprezentate de acei puţini care ar fi întrezărit viitorul.

Trecuseră paisprezece ani de la Plecare şi acum se întreba dacă fusese vreodată posibil pentru el să încerce o senzaţie de siguranţă, de linişte, măcar o dată. În fiecare noapte adormea cu teama că avea să fie trezit înaintea zorilor cu vestea că o altă Colonie sosise şi că Nemesis fusese *descoperită*.

În fiecare zi, o parte din el nu acorda nicio atenţie programului precis al zilei, ci asculta cu încordare, aşteptând să audă vorbele fatale.

Paisprezece ani trecuseră şi tot nu erau în siguranţă. Se construise deja încă o Colonie, Noul Rotor. Pe ea locuiau oameni, dar era o lume nouă, desigur. Mirosea a proaspăt vopsit, cum se spunea pe vremuri. Şi încă trei noi Colonii erau în curs de construire.

Până la sfârşitul deceniului, numărul de Colonii în construcţie avea să mai crească încă şi urma să li se dea cea mai veche comandă: creşteţi şi vă înmulţiţi!

Având exemplul Pământului în faţă şi fiind conştienţi că fiecare Colonie avea o capacitate redusă şi fără posibilităţi de extindere, oamenii ţinuseră de multă vreme reproducerea sub cel mai strict control, mai ales în spaţiul cosmic. Acolo, legile imuabile ale matematicii se ciocniseră cu forţa, probabil irezistibilă, a instinctului şi câştigaseră. Dar, pe măsură ce numărul de Colonii creştea, se apropia şi timpul când avea să fie nevoie de mai mulţi oameni, de mult mai mulţi, şi se va putea da frâu liber nevoii de a-i produce.

Avea să fie ceva temporar, desigur. Indiferent cât de multe Colonii ar exista, puteau fi populate fără efort de orice popor care avea capacitatea de a-şi dubla numărul cu uşurinţă la fiecare treizeci şi cinci de ani, sau chiar mai puţin. Şi când va sosi ziua în care rata formării Coloniilor va fi atins apogeul şi va fi început să descrească, era posibil ca duhul să fie mult mai greu de îndesat la loc în sticlă decât fusese de eliberat.

Dar cine avea oare să prevadă din timp toate acestea şi să se pregătească pentru ele după ce Pitt se va fi stins?

Şi apoi mai era Erythro, planeta pe orbita căreia se învârtea Rotor, astfel încât uriaşul Megas şi roşcovana Nemesis răsăreau şi apuneau după o schemă foarte complicată. Erythro! În această privinţă existase de la bun început un semn de întrebare.

Pitt îşi amintea bine primele zile ale intrării lor în Sistemul Nemesis. Lipsa de complicaţii a familiei planetare respective li se dezvăluise puţin câte puţin, pe măsură ce Rotor îşi continua cursa sa către pitica roşie.

Megas fusese descoperit la o distanţă de patru milioane de kilometri de Nemesis, numai a cincisprezecea parte din distanţa dintre Soare şi Mercur, în Sistemul Solar. Megas obţinea cam tot atâta energie cât Pământul de la Soare, dar cu o intensitate mai mică a luminii vizibile şi cu o intensitate crescută a radiaţiei infraroşii.

Cu toate acestea, Megas era în mod clar o planetă nelocuibilă, chiar de la prima vedere. Era un gigant de gaz, care arăta stelei Nemesis întotdeauna doar o singură faţă. Dar mişcările sale de rotaţie şi de revoluţie durau douăzeci de zile terestre. Noaptea perpetuă de pe jumătatea lui Megas care nu se arăta stelei Nemesis nu aducea decât o răcoare moderată, de vreme ce căldura interioară a planetei se ridica până la suprafaţă. Ziua perpetuă de pe cealaltă jumătate era insuportabil de fierbinte. Megas îşi păstra atmosfera în această arşiţă doar pentru că, datorită masei sale mai mari şi a razei sale mai mici decât a lui Jupiter, gravitaţia pe suprafaţa ei era de cincisprezece ori mai mare decât cea a lui Jupiter şi de patruzeci de ori mai mare ca a Pământului.

Altă planetă de dimensiuni apreciabile Nemesis nu mai avea.

Dar apoi, pe măsură ce Rotor se apropia şi Megas putea fi văzut mai clar, situaţia se schimbă din nou.

Eugenia Insigna fu aceea care îi aduse lui Pitt vestea. Descoperirea nici măcar nu era meritul ei. Pur şi simplu ieşise la iveală în imaginile mărite de calculator şi fusese supusă atenţiei Eugeniei Insigna deoarece era Astronomul

Şef. Cu destulă emoţie, ea îi aduse imaginile lui Pitt, în biroul său de Guvernator.

Începuse simplu, stăpânindu-şi vocea, deşi tremura de emoţie.

— Megas are un satelit, rosti ea.

Pitt ridică aproape insesizabil din sprâncene, apoi replică:

— Nu era asta ceva de aşteptat? Giganţii gazoşi ai Sistemului Solar au, fiecare, până la patruzeci de sateliţi.

— Sigur, Janus, dar acesta nu este un satelit obişnuit. Este unul mare.

Pitt îşi păstră sângele rece.

— Jupiter are patru sateliţi mari.

— Vreau să spun, mare de-a binelea, aproape de dimensiunile şi masa Pământului.

— Înţeleg. Interesant.

— Mai mult decât atât. Mult mai mult decât atât, Janus. Dacă satelitul s-ar învârti direct în jurul stelei Nemesis, ar fi obligat să-i arate acesteia doar o singură faţă şi ar fi, de aceea, nelocuibil. În loc de aceasta, o faţă îi este întoarsă mereu spre Megas, care este mult mai rece decât Nemesis. În plus, orbita satelitului este înclinată destul de mult spre ecuatorul lui Megas. Asta înseamnă că pe cerul satelitului, Megas nu este vizibil decât într-una dintre emisfere şi se mişcă de la nord la sud, într-un ciclu care durează aproximativ o zi terestră, în vreme ce Nemesis traversează şi ea cerul, răsărind şi apunând, tot pe durata unei zile terestre. O emisferă are, aşadar, douăsprezece ore de lumină şi douăsprezece ore de întuneric. Cealaltă are şi ea aceleaşi intervale, numai că aici, în timpul unei zile, Nemesis este deseori în eclipsă, uneori chiar timp de o jumătate de oră, iar răcoarea este compensată de căldura blândă a lui Megas. Pe intervalul de noapte, în această emisferă, întunericul este ameliorat de lumina reflectată de Megas.

— Înţeleg, atunci, că satelitul are un cer interesant. Trebuie să fie fascinant pentru astronomi.

— Nu e vorba aici doar de o nouă jucărie pentru astronomi, Janus. Este posibil ca satelitul să beneficieze şi de o temperatură adecvată pentru fiinţele umane. Ar putea fi o lume locuibilă.

Pitt surâse.

— Şi mai interesant, dar n-ar avea lumina noastră, nu?

Insigna înclină din cap:

— E adevărat. Ar avea un soare roşiatic şi un cer întunecat, deoarece n-ar exista lumină cu unde scurte care să fie împrăştiată. Şi peisajul, presupun, ar fi şi el roşcovan.

— În acest caz, de vreme ce tu ai botezat-o pe Nemesis, iar unul dintre oamenii tăi l-a botezat pe Megas, îmi voi acorda privilegiul de a boteza eu acest satelit. Îi vom spune Erythro, care, dacă îmi aduc bine aminte, este înrudit cu cuvântul grecesc pentru roşu.

Veştile rămaseră neinfirmate pentru o bună bucată de timp după aceea. Fu localizată şi o centură de asteroizi de dimensiuni respectabile, dincolo de orbita sistemului Megas-Erythro, asteroizii respectivi reprezentând, în mod clar, o sursă ideală de materiale de construcţie pentru viitoarele Colonii.

Şi, pe măsură ce se apropiau de Erythro, condiţiile sale de planetă locuibilă păreau să devină din ce în ce mai evidente. Erythro era o planetă cu ocean şi uscat, cu toate că, după estimările preliminare ale acoperirii sale cu nori, aşa cum putea fi ea distinsă în lumina vizibilă şi în spectrul infraroşu, oceanul părea a fi mai puţin adânc decât cel al Pământului, iar uscatul nu părea să prezinte munţi impresionanţi. Pe baza unor calcule suplimentare, Insigna insista în opinia că, per total, clima planetei ar fi putut fi perfect potrivită vieţii umane.

Şi apoi, când zborul îi aduse la o distanţă de la care atmosfera lui Erythro putea fi analizată spectroscopic cu precizie, Insigna îl înştiinţă:

— Atmosfera lui Erythro este ceva mai densă decât a Pământului şi conţine oxigen liber, vreo 16 procente, plus 5 procente argon şi restul azot. Este posibil să existe mici

cantităţi de dioxid de carbon, dar nu le-am detectat încă. Esenţialul este însă că atmosfera este respirabilă.

— Sună din ce în ce mai bine, răspunse Pitt. Cine şi-ar fi putut imagina toate astea când ai localizat-o prima dată pe Nemesis?

— Sună din ce în ce mai bine din punctul de vedere al biologului. Dar poate că nu e chiar atât de bine pentru Rotor. Un conţinut apreciabil de oxigen liber în atmosferă este un indiciu sigur al prezenţei vieţii.

— Viaţă? repetă Pitt, pentru moment stupefiat de acest gând.

— Viaţă, repetă şi Insigna intenţionat, parcă încercând o plăcere sadică de a accentua posibilitatea. Şi foarte probabil viaţă inteligentă, poate chiar o civilizaţie destul de avansată.

17

Ceea ce urmă fu pentru Pitt un coşmar. Nu-l încerca numai teama permanentă că propriul său popor – pământenii – avea să-i urmărească şi să-i cucerească, datorită superiorităţii sale numerice şi poate chiar tehnologice; acum avea o spaimă în plus, mult mai mare decât cea dintâi. Acum era posibil ca Rotor să se apropie şi să încalce teritoriul unei civilizaţii vechi şi avansate, capabile să-l şteargă din Univers, într-un moment de agasare absentă, aşa cum un om, fără să se gândească, ar strivi un ţânţar care i-a bâzâit prea aproape de ureche.

Pe când continuau să se apropie de Nemesis, Pitt o întrebă, vădit şi adânc tulburat, pe Insigna:

— Oxigenul implică neapărat prezenţa vieţii?

— Este un fapt inevitabil din punct de vedere termodinamic, Janus. Pe o planetă asemănătoare Pământului – şi, pe cât ne putem da seama deocamdată, Erythro este asemănătoare Pământului – oxigenul liber nu poate exista, aşa cum o piatră nu poate exista suspendată

de bună voie în aer, într-un câmp gravitaţional asemănător cu al Pământului. Dacă, de la bun început, ar fi prezent în atmosferă, oxigenul s-ar combina spontan cu alte elemente din sol, degajând energie. Ar continua să existe în atmosferă numai dacă ar exista alte procese care să degaje energia respectivă şi să regenereze continuu oxigenul liber.

— Înţeleg asta, Eugenia, dar de ce să însemne procesul de degajare a energiei, existenţa vieţii?

— Pentru că nu se cunoaşte altceva în natură care să poată face aşa ceva, cu excepţia acţiunii de fotosinteză a plantelor verzi care folosesc energia solară pentru a degaja oxigen.

— Când spui că nu se cunoaşte altceva în natură, te referi la Sistemul Solar. Aici avem însă un alt sistem, cu un alt soare şi cu o altă planetă, toate existând în condiţii complet diferite. Legile termodinamicii sunt, poate, valabile şi-aici, dar dacă e vorba de vreun proces chimic pe care nu l-am întâlnit în Sistemul Solar şi acesta este cauza eliberării de oxigen aici?

— Chiar dacă-ţi plac pariurile, răspunse Insigna, nu paria pe această teorie.

Era, în mod clar, nevoie de dovezi, iar Pitt n-avea de ales decât să aştepte apariţia acelor dovezi.

În primul rând, se dovedise că Nemesis şi Megas aveau câmpuri magnetice extrem de slabe. Descoperirea nu făcuse însă mare vâlvă, toată lumea se aşteptase la aceasta de vreme ce atât steaua, cât şi planeta, se roteau foarte încet. Erythro, cu o perioadă de rotaţie de douăzeci şi trei de zile şi şaisprezece minute (egală cu perioada de revoluţie în jurul lui Megas) avea un câmp magnetic similar ca intensitate cu cel al Pământului.

Insigna îşi exprimă mulţumirea.

— Cel puţin nu mai trebuie să ne facem griji în legătură cu efectul radiaţiilor periculoase ale câmpurilor magnetice intense, mai ales de vreme ce vântul stelei Nemesis este, în mod sigur, mult mai puţin puternic decât cel al Soarelui. E un lucru bun, pentru că înseamnă că vom putea detecta

prezenţa sau absenţa vieţii pe Erythro de la distanţă. Cel puţin în ce priveşte viaţa tehnologică.

— Ce vrei să spui? interveni Pitt.

— Este foarte probabil ca un nivel înalt de tehnologie să nu poată fi atins fără folosirea din plin a radiaţiilor de unde radio, care, în acest caz, s-ar răspândi dinspre Erythro în toate direcţiile. Ar trebui să putem face diferenţa între astfel de radiaţii şi orice alt fel de radiaţii de unde radio întâmplătoare, degajate de planetă, deoarece aceste din urmă radiaţii ar trebui să fie minore, dacă avem în vedere câmpul său magnetic atât de slab.

— Mă gândeam, zise Pitt, că s-ar putea să nu fie nevoie nici măcar de atât, că am putea deduce lipsa vieţii pe Erythro, chiar dacă atmosfera sa conţine oxigen.

— Adevărat? Tare aş vrea să ştiu cum s-ar putea face asta.

— Am întors această ipoteză pe toate feţele. Ascultă! N-ai spus tu că atracţia gravitaţională încetineşte rotaţia stelei Nemesis, a lui Megas şi a lui Erythro? Şi n-ai spus tu că, drept rezultat, Megas s-a îndepărtat de Nemesis, iar Erythro s-a îndepărtat de Megas?

— Da.

— Atunci, dacă privim înapoi, în trecut, Megas trebuie să fi fost, cândva, mai aproape de Nemesis, iar Erythro mai aproape de Megas şi de Nemesis. Asta înseamnă că Erythro ar fi fost, de la bun început, mult prea încinsă pentru ca viaţa să se poată dezvolta pe ea şi s-ar putea ca ea să fi devenit ospitalieră numai de curând. Este probabil să nu fi fost destul timp pentru dezvoltarea unei civilizaţii tehnologice.

Insigna râse uşurel.

— Iată o remarcă foarte justă. Ar trebui să ţin minte să nu-ţi mai subestimez priceperea în domeniul astronomiei. Dar, din păcate, observaţia ta nu este suficientă. Piticele roşii au viaţă lungă, iar Nemesis s-ar fi putut foarte uşor forma în tinereţea Universului, de exemplu acum cincisprezece miliarde de ani. La început, influenţa atracţiei gravitaţionale ar fi putut fi foarte puternică, când corpurile

cereşti erau mult mai apropiate, iar distanţarea lor trebuie să se fi petrecut, în mare parte, în intervalul primilor trei sau patru miliarde de ani. Intensitatea atracţiei gravitaţionale descreşte însă cu pătratul distanţei, astfel că, în ultimele aproximativ zece miliarde de ani, nu e probabil să se fi produs prea multe schimbări – şi acest interval ar fi fost timp *prea destul* pentru dezvoltarea succesivă a mai multor civilizaţii tehnologice. Nu, Janus, să nu speculăm. Hai mai bine să aşteptăm să vedem dacă detectăm radiaţii de unde radio sau nu.

… Încă şi mai aproape de Nemesis.

Steaua se putea vedea, acum, cu ochiul liber, o mică pată roşie, nu foarte luminoasă, totuşi putând fi cu uşurinţă reperată. Într-o parte, Megas apărea şi el ca un punct roşiatic. Prin telescop era vizibil ceva mai puţin de jumătate, ca rezultat al unghiului pe care îl făcea cu Rotor şi Nemesis. Şi Erythro putea fi văzut prin telescop, un punct încă şi mai mic, şi mai slab, deşi tot roşiatic.

Cu timpul, deveni mai strălucitor şi Insigna spuse într-o zi:

— Am veşti bune pentru tine, Janus. Nu am detectat încă nicio urmă de radiaţie de unde radio care să justifice bănuiala că ar proveni de la o civilizaţie tehnologică.

— Minunat. – Pitt resimţi valul de uşurare ca pe o senzaţie fizică de căldură blândă care-l traversă.

— Să nu spunem totuşi hop până n-am sărit groapa, avertiză Insigna. S-ar putea să existe, totuşi, o civilizaţie care să emită radiaţii de unde radio mult mai puţin intense decât ne aşteptăm noi. Sau le-ar putea ecrana cumva. Ar putea chiar folosi altceva în locul undelor radio.

Gura lui Pitt tresări într-o jumătate de zâmbet.

— Vorbeşti serios? – Insigna ridică nesigură din umeri. Pitt completă: Pentru că vreau să te sfătuiesc să nu pariezi pe asta, chiar dacă-ţi plac pariurile.

… Încă şi mai aproape de Nemesis, iar Erythro era acum o mică pată roşie, vizibilă cu ochiul liber, cu Megas măricel lângă ea şi cu Nemesis de cealaltă parte. Rotor îşi adaptase viteza pentru a putea ţine pasul cu Erythro, care, prin

telescop, oferea vederii mase mobile şi sparte de nori, în spiralele familiare tipice planetelor cu temperatură şi atmosferă similare Pământului. Ca urmare, devenise aproape sigur că dispunea de o climă cel puţin vag asemănătoare Pământului.

Insigna spuse:

— Nu sunt semne că ar exista lumină artificială în jumătatea lui Erythro, unde este noapte. Asta ar trebui să te bucure, Janus.

— Absenţa luminii artificiale nu prea corespunde teoriei unei civilizaţii tehnologice, nu?

— Într-adevăr, nu corespunde.

— Atunci îngăduie-mi să mă joc puţin de-a avocatul diavolului. Având la dispoziţie un soare roşu şi lumină scăzută, o civilizaţie n-ar produce oare şi lumina artificială tot scăzută?

— Ar putea fi scăzută în spectrul vizibil, dar Nemesis are şi un bogat spectru infraroşu, motiv pentru care aici ne aşteptăm ca lumina artificială să fie cel puţin la fel de bogată. Cu toate acestea, nu am reuşit să detectăm decât emisie infraroşie planetară, care apare, mai mult sau mai puţin uniform, pe întreaga suprafaţă a planetei, în vreme ce lumina artificială ar respecta nişte concentrări în funcţie de populaţie.

— Atunci las-o baltă, Eugenia, exclamă Pitt în vervă. Nu există nicio civilizaţie tehnologică. Se prea poate ca asta să facă din Erythro o planetă mai puţin interesantă sub unele aspecte, dar îmi este imposibil să cred că ţi-ai putea dori o confruntare între noi şi o civilizaţie egală nouă sau chiar superioară. Într-o astfel de situaţie ar trebui să plecăm, să căutăm alt loc unde să ne stabilim şi acest loc nu-l avem, n-am avea unde să ne ducem şi chiar dacă am avea, n-am dispune, probabil, de energie suficientă pentru a ajunge acolo. Pe când aşa, putem rămâne.

— Totuşi, există destul oxigen în atmosferă, aşa că este încă foarte probabil ca viaţa să existe pe Erythro. Nu lipseşte decât o civilizaţie tehnologică. Dar tot înseamnă că va trebui să coborâm acolo să-i studiem formele de viaţă.

— De ce?

— Cum poţi întreba aşa ceva, Janus? Dacă am dispune de o mostră de viaţă total independentă de viaţa care s-a dezvoltat pe Pământ, ce lovitură de graţie şi ce prilej extraordinar de studiu ar fi pentru biologi!

— Înţeleg. Te referi la curiozităţi ştiinţifice. Ei bine, formele de viaţă nu pleacă nicăieri, nu? Va fi timp destul pentru asta, mai târziu. Deocamdată, hai să ne respectăm priorităţile.

— Ce poate fi mai important decât studierea unei forme de viaţă complet noi?

— Eugenia, fii rezonabilă. Trebuie să ne stabilim aici. Trebuie să construim alte Colonii. Trebuie să creăm o societate riguros ordonată şi numeroasă, una mult mai omogenă, mai capabilă să se înţeleagă pe sine şi mai paşnică decât a existat vreodată în Sistemul Solar.

— Pentru aceasta vom avea nevoie de resurse materiale, ceea ce ne duce iar la Erythro, unde va trebui să studiem formele de viaţă…

— Nu, Eugenia. La ora actuală, asolizarea şi decolarea de pe Erythro, având în vedere câmpul său gravitaţional, ar fi prea costisitoare. Intensitatea câmpurilor gravitaţionale ale lui Erythro şi Megas – să nu uităm de Megas – este destul de mare, chiar şi în spaţiul cosmic. Unul dintre oamenii noştri a calculat-o pentru mine. Vom avea probleme cu procurarea resurselor chiar şi de pe centura de asteroizi, dar ar fi o problemă mai mică decât în cazul lui Erythro. De fapt, dacă ne stabilim chiar în interiorul centurii de asteroizi, s-ar putea ca toate cheltuielile să se justifice mult mai bine. Acolo ne vom construi celelalte Colonii.

— Propui să ignorăm cu totul existenţa lui Erythro?

— Pentru un timp, Eugenia. Când vom fi puternici, când proviziile noastre de energie vor fi mai substanţiale, când societatea noastră va fi destul de stabilă şi va fi crescut suficient, vom avea timp pentru a cerceta formele de viaţă ale lui Erythro, sau, poate, neobişnuita lui chimie.

Pitt îi surâse blând, cu înţelegere, Eugeniei Insigna. Această problemă secundară a lui Erythro, ştia el bine,

trebuia amânată cât mai mult cu putinţă. Dacă planeta nu era purtătoarea unei civilizaţii tehnologice, atunci orice alte forme de viaţă sau resurse mai puteau aştepta. Adevăratul inamic erau hoardele de urmăritori de pe Pământ.

De ce oare nu pricepeau şi ceilalţi ce era de făcut? De ce oare se lăsau atât de uşor deturnaţi pe alte căi? Cum oare avea el să îndrăznească să moară şi să-i lase fără nicio apărare pe aceşti nebuni naivi?

10. PERSUASIUNE

18

Aşa că acum, la doisprezece ani după ce se descoperise că pe Erythro nu exista nicio civilizaţie tehnologică şi după doisprezece ani în care nicio Colonie nu apăruse pe neaşteptate să distrugă lumea cea nouă care se construia treptat, Pitt era în măsură să aprecieze aceste momente rare de odihnă. Totuşi, chiar şi ele erau umbrite de îndoieli. Se întreba atunci dacă nu cumva ar fi fost mai bine pentru Rotor ca el să-şi fi menţinut opinia iniţială, de a nu rămâne pe orbita lui Erythro, şi dacă Domul de pe Erythro nu ar fi fost niciodată construit.

Tocmai se instalase mai confortabil în fotoliul său moale, apărat de lumea de afară prin câmpurile protectoare, învăluit într-o aureolă de linişte care aproape că-l îndemna la somn, când auzi bâzâitul slab care-l trase înapoi în realitate, fără voia lui.

Deschise ochii (nici nu realizase că-i închisese) pentru a privi micul vizor de pe peretele din faţa lui. Simpla atingere a unui buton amplifica micul vizor într-un ecran de holoviziune.

Bineînţeles, era Semyon Akorat.

Iată-l pe ecran, cu capul său neted ca un glonte. (Akorat îşi rădea rămăşiţele de păr negru, convins fiind, şi pe bună dreptate, că puţinele şi răzleţele fire de păr n-ar fi reuşit decât să facă petecul de chelie din mijlocul lor încă şi mai jalnic, pe când o ţeastă cu suprafaţa netedă şi neîntreruptă putea arăta aproape impunător.) Iată-l aşadar cu ochii săi îngrijoraţi, a căror privire nu-şi schimba expresia de

îngrijorare nici chiar când nu exista niciun motiv care s-o susţină.

Pitt îl găsea nesuferit, nu din pricina lipsei de loialitate sau eficienţă ci, pur şi simplu, pe baza unui reflex condiţionat. Akorat era întotdeauna vestitorul unei intruziuni în intimitatea lui Pitt, a unei întreruperi a gândurilor lui, a unei necesităţi de a face ceva ce ar fi preferat de obicei să nu facă.

Pe scurt, Akorat se ocupa de întâlnirile şi audienţele acordate de Pitt şi decidea cine putea să-l vadă şi cine nu.

Pitt se încruntă uşor. Nu-şi amintea să fi avut vreo audienţă, dar i se întâmpla adeseori să uite şi se baza pe faptul că Akorat nu uita.

— Cine este? întrebă cu o undă de resemnare în glas. Sper că nu-i cineva important.

— Nu, nimeni de o reală importanţă, răspunse Akorat, dar poate că n-ar fi rău s-o primiţi.

— Ne aude?

— Vai, domnule Guvernator, spuse Akorat cu o nuanţă de reproş, de parcă ar fi fost acuzat că şi-a neglijat datoria. Bineînţeles că nu. Ea se află de partea cealaltă a ecranului.

Omul avea o precizie neobişnuită a exprimării, pe care Pitt o găsea liniştitoare. Nu exista, niciodată, pericolul ca Akorat să folosească vreun cuvânt prost ales.

— Ea? întrebă Pitt. Atunci presupun că este doctor Insigna. Ei bine, urmează-mi instrucţiunile, fără să mai faci excepţie pentru ea. *Nu* pot fi văzut fără programare. Am văzut-o destul în ultima vreme, Akorat. De fapt, am văzut-o destul în ultimii doisprezece ani. Inventează o scuză. Spune că sunt adâncit în meditaţie – dar nu, n-o să te creadă – spune-i…

— Domnule Guvernator, nu este doctor Insigna. Nu v-aş fi deranjat dacă era ea. Este… este fata ei.

— Fata ei? Trecu un moment în care Pitt răscoli prin memorie în căutarea numelui fetei. Adică Marlene Fisher?

— Da. Bineînţeles, i-am spus că sunteţi ocupat şi mi-a răspuns că ar trebui să-mi fie ruşine că mint, că expresia mea arăta clar şi fără putinţă de îndoială că mint şi că

vocea mi-era prea încordată ca să creadă că spun adevărul. Recită toate acestea cu o indignare profundă în glasul său de bariton. În orice caz, nu vrea să plece. Insistă să mă convingă că o veţi primi dacă ştiţi că aşteaptă. Doriţi s-o primiţi, domnule Guvernator? Are nişte ochi care pe cuvânt că mă sperie.

— Mi se pare că am auzit şi eu ceva despre ochii ei. Ei bine, invit-o înăuntru, invit-o şi am să încerc să supravieţuiesc ochilor ei. Dacă mă gândesc bine, chiar are să-mi dea unele explicaţii.

Fata intră. („Remarcabil de stăpână pe sine”, gândi Pitt, „totuşi în mod adecvat lipsită de aroganţă şi fără semne de sfidare.”)

Luă loc, cu mâinile strânse în poală, şi dădu clar de înţeles că aşteaptă ca Pitt să deschidă discuţia. El o lăsă să aştepte puţin, în vreme ce o cântărea într-o manieră aparent absentă. O mai văzuse uneori, când era mai mică, dar în ultima vreme, nu. Nu fusese niciodată un copil drăgălaş şi nu se făcuse mai frumuşică pe măsura trecerii timpului. Avea pometii mari şi părea, în general, lipsită de graţie, dar ochii îi erau remarcabili, străjuiţi de sprâncene bine desenate şi de gene lungi.

Pitt spuse, într-un târziu:

— Ei bine, domnişoară Fisher, mi s-a comunicat că ai dorit să mă vezi. Pot să ştiu pentru ce?

Marlene ridică ochii către el şi privirea ei calmă părea să comunice că se simte perfect în largul ei. Răspunse:

— Domnule Guvernator Pitt, v-a spus probabil mama că i-am spus unui prieten de-al meu că Pământul va fi distrus.

Sprâncenele lui Pitt se prăvăliră într-o încruntare, umbrindu-i ochii, care, pe lângă ai ei, erau destul de banali.

— Da, mi-a spus. Şi sper că, la rândul ei, ea ţi-a spus dumitale că nu este permis să vorbeşti despre astfel de chestiuni minore într-o manieră atât de necugetată şi că dorim să nu se mai repete.

— Da, mi-a spus, domnule Guvernator, dar dacă nu vorbim despre asta, nu înseamnă că nu e adevărat şi numai

pentru că dumneavoastră calificaţi totul drept chestiuni minore, nu înseamnă că aşa şi este.

— Eu sunt Guvernatorul Coloniei Rotor, domnişoară Fisher, şi menirea mea este să mă îngrijesc de astfel de probleme. De aceea te rog să mă laşi să mă ocup eu în întregime de ele şi să decid dacă este sau nu aşa, dacă problemele sunt sau nu minore. Şi, la urma urmei, cum ţi-a venit ideea năstruşnică a distrugerii Pământului? Este ceva ce ţi-a spus mama dumitale?

— Nu în mod direct, domnule Guvernator.

— Ci în mod indirect, nu? Aşa este?

— N-a avut ce să facă în această privinţă, domnule Guvernator. Toţi vorbim şi fără cuvinte, într-un fel sau altul. E vorba de cuvintele pe care le alegem. E vorba de intonaţie, de expresia chipului, de clipiri, de lumini şi umbre care ne trec prin ochi, de micile pauze de dres vocea. Sute de lucruri mărunte. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Înţeleg exact ce vrei să spui. Şi eu urmăresc astfel de lucruri.

— Şi vă simţiţi foarte de mândru de asta, domnule Guvernator. Credeţi că vă pricepeţi de minune la aşa ceva şi că este unul dintre motivele pentru care aţi ajuns Guvernator.

Pitt păru şocat.

— N-am spus asta, domnişoară.

— Nu cu vorbe, domnule Guvernator. Dar nici nu era nevoie s-o faceţi. Ochii ei îl pironeau. Pe chipul ei nu exista nicio urmă de zâmbet, dar privirea îi părea uşor amuzată.

— Ei bine, domnişoară Fisher, asta ai venit să-mi spui?

— Nu, domnule Guvernator. Am venit pentru că, în ultima vreme, mama mea întâmpină dificultăţi în a fi primită de dumneavoastră. Nu, nu mi-a spus ea asta. Am dedus singură. Şi atunci m-am gândit că poate veţi vrea să mă primiţi pe mine.

— Ei bine, acum eşti aici. Ce anume ai venit să-mi spui?

— Mama mea este foarte nefericită din pricină că există posibilitatea ca Pământul să fie distrus. Ştiţi, tatăl meu este acolo.

Pitt simţi că-l traversează un spasm de mânie. Cum era oare posibil să i se permită unei probleme pur personale să se interpună în calea bunăstării Coloniei Rotor şi a tot ce putea ea să devină în viitor? Această Insigna, cu toate că fusese folositoare la început, fiindcă descoperise steaua Nemesis, devenise, de mult, o pacoste pentru el, cu talentul ei de a se lăsa târâtă de imaginaţie pe toate cărările greşite. Şi acum, când refuza s-o mai vadă, i-o trimisese pe cap pe nebuna de fiică-sa. Rosti:

— Crezi că această distrugere, despre care vorbeşti, va avea loc mâine sau la anul?

— Nu, domnule Guvernator, ştiu că va avea loc în ceva mai puţin de cinci mii de ani.

— În acest caz, tatăl dumitale se va fi dus de mult până atunci, ca şi mama dumitale, şi eu, şi dumneata. Şi când vom fi murit cu toţii, tot vor mai fi ceva mai puţin de cinci mii de ani până la distrugerea Pământului şi poate şi a altor planete ale Sistemului Solar, dacă această distrugere va avea loc, ceea ce nu se va întâmpla.

— Ceea ce contează este ideea, domnule Guvernator, faptul că ştim, indiferent când se va întâmpla.

— Mama dumitale trebuie să-ţi fi spus că, mult înainte de a se întâmpla, oamenii din Sistemul Solar vor fi aflat despre… ceea ce se va întâmpla şi vor şti cum să facă faţă situaţiei. Şi apoi, cum ne-am putea plânge de distrugeri planetare? Orice planetă trebuie să se confrunte cu asta, mai devreme sau mai târziu. Chiar dacă nu există coliziuni cosmice, orice stea ajunge, mai devreme sau mai târziu, la stadiul de gigantă roşie şi îşi distruge planetele. Aşa cum orice fiinţă umană moare într-o bună zi, aşa se întâmplă şi cu planetele. Vieţile lor sunt ceva mai lungi, dar atâta tot. Înţelegi, domnişoară?

— Da, înţeleg toate acestea, răspunse Marlene serioasă. Am o relaţie foarte bună cu calculatorul meu.

(„Cred şi eu”, gândi Pitt şi apoi – prea târziu – îşi aduse aminte să-şi şteargă de pe chip micul surâs sardonic ce îi mijise tremurat în colţul gurii. Probabil că fata îl folosise deja ca să-i înţeleagă atitudinea.)

Spuse, cu un ton de final de discuţie:

— Atunci, am ajuns la sfârşitul acestei conversaţii. A vorbi despre distrugere este necugetat şi, chiar dacă n-ar fi, nu este treaba dumitale şi nu ai voie să mai deschizi acest subiect vreodată. Altminteri veţi avea neplăceri, şi dumneata, şi mama dumitale.

— Această conversaţie nu a ajuns încă la final, domnule Guvernator.

Pitt simţi că începe să-şi piardă răbdarea, dar spuse destul de calm încă:

— Dragă domnişoară Fisher, când Guvernatorul spune că discuţia s-a încheiat, *aşa este*, indiferent de ceea ce crezi dumneata.

Se ridică pe jumătate, dar Marlene rămase în continuare nemişcată pe locul ei.

— Pentru că aş vrea să vă ofer ceva ce vă doriţi foarte mult.

— Ce?

— Soluţia pentru a scăpa de mama mea.

Pitt se prăbuşi la loc în scaun, zăpăcit de-a binelea.

— Ce vrei să spui?

— Dacă doriţi să mă ascultaţi, domnule Guvernator, vă voi spune. Mama mea nu poate trăi astfel. Este prea îngrijorată în privinţa Pământului şi a Sistemului Solar şi… deseori se gândeşte la tata. Crede că Nemesis s-ar putea dovedi, într-adevăr, a fi un soi de zeiţă a răzbunării şi distrugerii pentru Sistemul Solar şi, de vreme ce ea i-a dat numele, se simte vinovată. Este o persoană sentimentală, domnule Guvernator.

— Da, este, nu-i aşa? Aşadar ai observat şi dumneata?

— Şi vă agasează. Vă tot aduce aminte, din când în când, de lucruri despre care are păreri şi sentimente foarte puternice, lucruri despre care dumneavoastră nu vreţi să auziţi, aşa că refuzaţi s-o primiţi şi vă doriţi în secret să plece de aici. Ei bine, o *puteţi* trimite de aici, domnule Guvernator.

— Într-adevăr. Dispunem de o nouă Colonie. S-o trimit pe Noul Rotor?

— Nu, domnule Guvernator. Trimiteţi-o pe Erythro.

— Pe Erythro? Dar de ce aş trimite-o acolo? Numai pentru că vreau să scap de ea?

— Da, acesta ar fi motivul dumneavoastră, domnule Guvernator. Nu ar fi şi motivul meu, însă. Eu vreau să ne trimiteţi pe Erythro pentru că aici ea nu poate lucra la Observator. Instrumentele par să fie în permanentă utilizare, iar ea simte că este urmărită tot timpul. Simte că vă agasează. În plus, Rotor nu reprezintă o bază adecvată pentru măsurători delicate. Se învârte prea rapid şi prea neuniform pentru ca măsurătorile să aibă acurateţe.

— Se pare că eşti în deplină cunoştinţă de cauză. Mama dumitale ţi-a explicat toate astea? Nu, nu e nevoie să-mi spui. Nu ţi-a spus nimic direct, în cuvinte, nu? Numai indirect.

— Da, domnule Guvernator. Şi mai există şi calculatorul.

— Cel cu care ai o relaţie atât de strânsă, nu?

— Da, domnule Guvernator.

— Şi deci crezi că mama dumitale va putea lucra mai bine pe Erythro.

— Da, domnule Guvernator. Va fi o bază mai stabilă pentru ea şi munca ei şi va putea, astfel, să lucreze la toate calculele şi măsurătorile care s-o convingă că Sistemul Solar va supravieţui. Chiar dacă descoperă contrariul, îi va trebui mult timp ca să fie sigură şi, cel puţin pe această durată, veţi fi scăpat de ea.

— Înţeleg că şi dumneata ai vrea să scapi de ea?

— Câtuşi de puţin, domnule Guvernator, spuse Marlene cu dezinvoltură. Eu aş însoţi-o. Şi de mine aţi scăpa, ceea ce cred că v-ar bucura încă şi mai mult decât să scăpaţi de ea.

— Ce te face să crezi că aş vrea să scap şi de dumneata?

Marlene îşi pironi din nou asupra lui privirea fixă, sumbră, neabătută.

— Acum doriţi acest lucru, domnule Guvernator, de vreme ce acum ştiţi că nu mi-e greu deloc să interpretez ceea ce simţiţi.

Dintr-o dată, Pitt simţi că-şi doreşte, într-adevăr, cu disperare, să scape de acest monstru. Spuse:

— Îngăduie-mi să mă mai gândesc la asta, şi întoarse capul. Simţea că se comportă copilăreşte întorcând privirea în altă parte, dar nu era dispus să-i mai permită acestei tinere îngrozitoare să citească în el ca într-o carte deschisă.

La urma urmei, era adevărat. Acum dorea *într-adevăr* să scape deopotrivă de mamă şi de fiică. În ce-o priveşte pe mamă, se gândise, ce-i drept, în repetate rânduri s-o exileze pe Erythro. Dar, de vreme ce ea n-ar fi vrut probabil să plece, ar fi urmat o agitaţie deloc atrăgătoare şi el nu se simţea în stare să înfrunte situaţia. Acum însă, fiica ei îi oferise lui un motiv pentru care mama ar putea, într-adevăr, să dorească să plece pe Erythro şi, bineînţeles, aceasta schimba lucrurile. Spuse încet:

— Dacă mama dumitale doreşte cu adevărat acest lucru…

— Şi-l doreşte cu adevărat, domnule Guvernator. Nu mi-a spus niciodată că asta este ceea ce doreşte şi poate că nici măcar nu s-a gândit încă la această posibilitate, dar va dori să plece. Ştiu sigur. Credeţi-mă.

— Am de ales? Şi *dumneata* vrei să pleci cu ea?

— Chiar foarte mult, domnule Guvernator.

— Atunci voi începe imediat demersurile necesare. Eşti mulţumită?

— Da, domnule Guvernator.

— Aşadar putem considera, acum, că această discuţie a luat sfârşit?

Marlene se ridică şi înclină din cap fără graţie, probabil cu intenţia de a arăta respect.

— Vă mulţumesc, domnule Guvernator.

Apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi, iar Pitt îndrăzni abia peste câteva minute să se elibereze de încleştarea interioară datorită căreia reuşise să-şi păstreze o mină inexpresivă.

Nu îndrăznise să-i permită fetei să deducă în vreun fel, din vreo vorbă sau vreo expresie de-a lui, adevărul

adevărat, pe care numai el şi încă o altă persoană îl cunoşteau despre Erythro.

11. ORBITA

19

Timpurile de pace luaseră sfârşit pentru Pitt, deşi el nu-şi dorea asta deloc. În mod arbitrar, dar numai aparent fără motiv, îşi revocă toate audienţele din după-amiaza aceea. Voia mai mult timp de gândire.

Mai precis, voia să se gândească la Marlene.

Mama ei, Eugenia Insigna, era o problemă, chiar una care reuşise să se acutizeze în ultimii doisprezece ani. Femeia era sentimentală, impulsivă şi reacţiona într-un mod cu totul străin de raţiune. Totuşi, era o fiinţă omenească; putea fi calmată, odată ce era închisă între zidurile confortabile ale logicii şi, deşi, din când în când devenea foarte neliniştită, putea fi determinată să stea în banca ei.

Dar nu aşa stăteau lucrurile şi cu această Marlene. Pitt nu avea nicio îndoială că fata era un monstru şi nu putea fi decât uşurat că îşi dăduse arama pe faţă, cu naivitate, pentru a o ajuta pe mamă-sa să iasă din banalul lor impas. E drept că nu avea experienţă şi-i lipsea şi înţelepciunea de a-şi fi păstrat ascunse capacităţile ieşite din comun până când le-ar fi putut folosi într-un mod cu adevărat devastator.

Dar, pe măsură ce creştea, avea să devină din ce în ce mai periculoasă, aşa că trebuia oprită acum. Şi *avea să fie oprită* de celălalt monstru, Erythro.

Pitt putea fi acum mândru de clarviziunea lui. El recunoscuse un monstru în Erythro încă de la început. Avea şi planeta o expresie care putea fi citită: reflecta lumina

sângerie a stelei sale, o expresie de rău augur, ameninţătoare.

Când ajunseseră la centura de asteroizi, la o sută de milioane de ani de orbita pe care Megas şi Erythro se învârteau în jurul stelei Nemesis, Pitt spusese plin de încredere:

— Am ajuns. Aici e locul nostru.

Nu se aşteptase la vreo dificultate. I se păruse evident că orice părere raţională nu putea decât să coincidă cu a lui. Printre asteroizi, Nemesis nu mai radia decât puţină lumină şi căldură. Dar pierderea luminii şi căldurii naturale nu erau semnificative de vreme ce Rotor dispunea de un sistem perfect operaţional de fisiune. De fapt, era aproape o binefacere. Cu lumina roşie estompată aproape complet, atmosfera n-avea să mai apese inimile, n-avea să mai întunece minţile şi nici să înfrigureze sufletele.

Pe de altă parte, o bază în centura de asteroizi i-ar fi plasat într-o zonă unde efectele gravitaţionale ale stelei Nemesis şi ale lui Megas ar fi fost mult mai slabe şi unde posibilităţile de manevră ar fi fost, în consecinţă, mai puţin costisitoare în privinţa energiei. Asteroizii ar fi putut fi uşor minaţi şi, având în vedere lumina atât de slabă a stelei Nemesis, probabilitatea era mare ca pe aceste corpuri mici să existe puzderie de materii volatile.

Ideal!

Şi totuşi, populaţia de pe Rotor se exprimase cu claritate: într-o majoritate copleşitoare doreau stabilirea Coloniei pe orbita lui Erythro. Pitt se strădui din greu să sublinieze că aveau să fie scăldaţi într-o deprimantă lumină roşie, că aveau să se trezească încleştaţi în puterea lui Megas şi a lui Erythro şi că pentru resurse şi materii prime era probabil să fie nevoiţi să recurgă tot la asteroizi.

Indignat, Pitt discută problema cu Tambor Brossen, fostul Guvernator, căruia îi urmase în funcţie. Brossen, cam obosit, se bucura totuşi pe faţă de noul său rol de om de stat mai în vârstă, cu mai multă autoritate, mult mai mult decât se bucurase, cândva, de mandatul de Guvernator.

(Ba chiar fusese auzit spunând că-i lipsea pofta lui Pitt de a lua hotărâri.)

Pe Brossen îl amuzase îngrijorarea şi preocuparea lui Pitt în problema localizării Coloniei; desigur, nu-şi manifestase amuzamentul făţiş, ci doar prin priviri, cu blândeţe. Spusese:

— Ştii, Janus, nu e absolut necesar să te simţi permanent obligat să educi populaţia de pe Rotor să fie întotdeauna de acord cu tine, în toate problemele, fără excepţie. Fă-le pe plac din când în când, vor fi cu atât mai dornici să-ţi facă şi ei ţie pe plac, data viitoare. Dacă vor să se stabilească pe orbita lui Erythro, lasă-i s-o facă.

— Dar e ilogic, Tambor. Nu înţelegi?

— Sigur că înţeleg. Dar ştiu că Rotor a orbitat, de când se ştie, în jurul unei planete mari. De aceea, celor de pe Rotor asta li separe firesc şi vor să se găsească, din nou, în această situaţie.

— Dar erau pe orbita Pământului. Erythro nu e Pământul; nu seamănă deloc cu Pământul.

— Dar este o planetă cam de aceleaşi dimensiuni cu ale Pământului. Are uscat şi ocean. Are o atmosferă care conţine oxigen. Am putea călători mii de ani-lumină până să mai întâlnim o planetă care să semene atât de mult cu Pământul. Aşa că, încă o dată îţi spun. Fă-le pe plac.

Pitt urmase sfatul lui Brossen, deşi ceva în el cârtea şi mormăia dezaprobator la fiecare pas. Noul Rotor orbita şi el tot în jurul lui Erythro şi lucrurile stăteau la fel şi cu celelalte două Colonii în curs de construire. Desigur, proiectele Coloniilor din centura de asteroizi se aflau pe planşete, în lucru, dar oamenilor părea să le lipsească dorinţa de a le transforma în realitate.

Din toate câte se întâmplaseră de la descoperirea stelei Nemesis, această stabilire pe orbita lui Erythro era, după părerea lui Pitt, cea mai gravă greşeală pe care o făcuseră. N-ar fi trebuit să se întâmple. Şi totuşi, totuşi, ar fi putut oare la vremea respectivă să-i convingă pe rotorieni că el avea dreptate? Ar fi trebuit oare să se fi străduit mai mult?

Şi oare nu cumva, dacă s-ar fi străduit mai mult, asta n-ar fi dus decât la noi alegeri şi la înlocuirea lui?

Marea problemă era nostalgia. Oamenii aveau tendinţa de a privi înapoi şi nu întotdeauna Pitt reuşea să-i facă să întoarcă, totuşi, capetele şi să privească înainte. De pildă, Brossen…

Murise în urmă cu şapte ani, iar Pitt îi fusese alături în ultimele clipe. Numai Pitt auzise, din întâmplare, ultimele cuvinte ale bătrânului. Brossen îl chemase pe Pitt mai aproape, cu un gest slab, şi Pitt se aplecase deasupra lui. Brossen întinsese spre el o mână tremurătoare, cu pielea uscată, ca pergamentul. Strângându-l uşor pe Pitt, cu ultimele puteri, şoptise: „Ce strălucitor era Soarele Pământului…” şi-şi dăduse duhul.

Aşadar, pentru că rotorienii nu puteau uita ce strălucitor fusese cândva Soarele şi cât de verde era odinioară Pământul, se revoltau exasperaţi împotriva logicii lui Pitt şi pretindeau ca Rotor să orbiteze în jurul unei planete care nu era deloc verde şi care, la rândul ei, se învârtea în jurul unui soare deloc strălucitor.

Din punct de vedere al ritmului în care ar fi putut să progreseze, aceasta însemna o pierdere de zece ani. Ar fi putut fi cu zece ani mai avansaţi dacă s-ar fi stabilit, de la bun început, în centura de asteroizi. Pitt era convins de acest lucru. Şi asta era suficient ca să-i otrăvească sentimentele pentru Erythro, numai că existau şi alte probleme legate de planetă, care înrăutăţeau lucrurile mai mult – cu mult mai mult.

12. MÂNIE

20

După ce Crile Fisher oferise Pământului primul indiciu legat de misterul destinaţiei satelitului Rotor, nu trecu mult şi i-l oferi şi pe cel de-al doilea.

Trecuseră deja doi ani de când revenise pe Pământ şi Rotor nu mai era atât de prezent în mintea sa. Eugenia Insigna era o amintire care-l nedumerea profund (ce simţise el, oare, pentru această femeie?), dar Marlene rămăsese un punct dureros. Descoperi, cu timpul, că n-o mai poate despărţi în mintea sa de Roseanne. Fiica, în vârstă de un an, pe care şi-o mai aducea încă aminte, şi sora, în vârstă de şaptesprezece ani pe care, de asemenea, şi-o amintea, fuzionaseră într-o singură personalitate.

Viaţa nu-i era grea. Avea o pensie respectabilă. Ba chiar i se găsise şi o slujbă, un post administrativ lipsit de complicaţii, care necesita, doar din când în când, luarea unor decizii şi siguranţa că deciziile respective nu vor avea consecinţe notabile. Îl iertaseră, credea el, măcar în parte, pentru că îşi amintise acea frază a Eugeniei: „Dacă ai şti unde ne ducem…”

Totuşi, avea senzaţia că era ţinut sub supraveghere în continuare şi asta începuse să-i displacă din ce în ce mai mult.

Garand Wyler apărea când şi când, veşnic prietenos, veşnic descosându-l, veşnic readucând în discuţie, într-un fel sau altul, satelitul Rotor. Acum tocmai venise şi bineînţeles că subiectul Rotor ieşi la iveală, aşa cum Fisher se şi aştepta să se întâmple. Se strâmbă agasat şi spuse:

— Au trecut aproape doi ani. Ce tot vreţi de la mine, oameni buni?

Wyler clătină din cap.

— N-aş putea să-ţi răspund cu precizie, Crile. Nu avem, deocamdată, decât acea frază a soţiei tale. Evident, nu e suficient. În toţi anii pe care i-ai petrecut cu ea, trebuie să-ţi mai fi spus şi altceva. Gândeşte-te la conversaţiile pe care le-aţi avut, la toate discuţiile purtate între voi. Chiar nu e nimic acolo?

— Ea cincea oară când întrebi asta, Garand. Am fost interogat. Am fost hipnotizat. Am fost sondat până în cele mai mărunte colţuri ale minţii. Am fost stors de orice picătură de informaţie şi nu mi-a mai rămas nimic. Lăsaţi-mă în pace şi găsiţi-vă altă preocupare. Sau trimiteţi-mă din nou în misiune. Sunt o sută de Colonii în spaţiu, cu prieteni care-şi fac confesiuni şi duşmani care se spionează. Cine ştie ce-ar putea şti vreunul dintre ei şi, poate, nici nu-şi dă seama că ştie.

— Să-ţi spun drept, bătrâne, zise Wyler, am avansat în direcţia asta şi ne-am concentrat, de asemenea, şi asupra proiectului Sonda Îndepărtată. Este logic şi evident că Rotor trebuie să fi descoperit ceva despre care noi, restul, habar n-avem. Nici noi şi nici vreo altă Colonie nu ne-am putut permite vreodată să expediem o Sondă Îndepărtată. Numai Rotor avea capacitatea pentru un astfel de proiect. Şi credem că, orice ar fi acel ceva descoperit de Rotor, trebuie să existe în datele culese de Sonda Îndepărtată.

— Perfect. Atunci cercetaţi mai amănunţit datele respective. Trebuie să fie destul material pentru o muncă de ani de zile. Iar pe mine lăsaţi-mă în pace. Toţi.

— De fapt, răspunse Wyler, chiar este destul material pentru ani de zile de studiu. În conformitate cu Acordul Deschis Asupra Ştiinţei, Rotor a furnizat o mulţime de informaţii. Mai ales, avem toate imaginile spaţiale luate de Sondă, pe toate lungimile de undă. Camerele de luat vederi de pe Sondă au putut vedea aproape orice parte a cerului, iar noi am studiat în amănunţime imaginile şi n-am găsit nimic de interes major.

— Nimic?

— Până acum, nimic, dar, aşa cum spuneai, putem continua să studiem materialele respective timp de ani întregi. Bineînţeles că la ora aceasta avem un număr oarecare de elemente de care astronomii sunt încântaţi. Asta îi menţine deopotrivă fericiţi şi ocupaţi, dar, din păcate, printre elementele cu pricina nu există nici măcar unul singur, măcar o fărâmă de indiciu, care să ne ajute să ne dăm seama unde a plecat Rotor. Cel puţin până acum. De exemplu, am înţeles că nu avem absolut niciun indiciu concret care să ne îndreptăţească să credem că ar exista vreo planetă pe orbita vreuneia dintre cele două stele ale sistemului Alpha Centauri. Şi nici în vecinătatea noastră nu pare a exista vreo neaşteptată stea asemănătoare Soarelui. Eu personal nici nu mă aştept să descoperim mare lucru în această privinţă. Ce ar fi putut vedea Sonda Îndepărtată care să nu fie vizibil şi din Sistemul Solar? Doar n-a fost decât la o distanţă de câteva luni-lumină. Asta n-ar putea fi o diferenţă prea mare. Cu toate acestea, unii dintre noi sunt de părere că Rotor trebuie că a văzut *ceva* şi asta destul de repede. Ceea ce ne aduce înapoi la tine.

— De ce la mine?

— Pentru că fosta ta soţie era conducătoarea proiectului Sonda Îndepărtată.

— Nu chiar. A devenit Astronom Şef abia după ce fuseseră deja strânse datele.

— Deci a fost conducătoarea proiectului după şi, în mod sigur, a jucat un rol important şi pe parcurs. Nu ţi-a spus niciodată nimic despre ceea ce au descoperit cu ajutorul Sondei Îndepărtate?

— Nici măcar un singur cuvânt. Stai puţin. Ai spus că de pe Sonda Îndepărtată camerele de luat vederi au putut fotografia aproape orice parte a cerului?

— Da.

— Cât de mult înseamnă „aproape orice parte”?

— Nu sunt la curent cu cifrele exacte, secrete, de altfel, dar cred că se poate vorbi de cel puţin 90%.

— Sau chiar mai mult?

— Poate mai mult.

— Mă întreb…

— Ce te întrebi?

— Pe Rotor exista un tip, unul Pitt, care conducea treburile.

— Ştim asta.

— Dar eu cred că ştiu cum îi lucra lui mintea şi cum ar fi procedat într-o astfel de situaţie. V-ar fi oferit datele culese de Sonda Îndepărtată câte puţin, cu linguriţa, doar atât cât să nu se poată spune că nu respectă Acordul Deschis Asupra Ştiinţei. Ar fi făcut în aşa fel încât, la momentul când Rotor ar fi plecat, să existe o mică parte a datelor, 10% sau chiar mai puţin, care să nu fi avut timp să vă parvină. Şi, bineînţeles, aceste 10 procente ar fi cele esenţiale.

— Adică partea care să ne dezvăluie unde a plecat Rotor.

— Poate că da.

— Numai că nu suntem în posesia ei.

— Bineînţeles că sunteţi.

— Cum adică?

— Cu puţin timp în urmă, tocmai te întrebai de ce ar trebui să descoperiţi ceva deosebit în imaginile culese de Sonda Îndepărtată, ceva care să nu existe în arhiva Sistemului Solar. Păi atunci de ce vă pierdeţi vremea cu ce v-au dat ei? Prospectaţi acea porţiune a cerului pe care *nu v-au dat-o* şi studiaţi-o pe propriile *voastre* hărţi. Întrebaţi-vă dacă există ceva acolo care să arate diferit pe vreo hartă făcută pe baza imaginilor culese de Sonda Îndepărtată şi de ce ar fi aşa. Eu asta aş face. Vocea îi crescu brusc în intensitate, până la strigăt. Du-te! Spune-le să cerceteze acea parte a cerului pe care n-o au!

— Ce anapoda, medită Wyler.

— Ba nu e deloc anapoda. Este foarte limpede. N-ai decât să găseşti pe cineva din tot Biroul ăla mare care să mai facă şi altceva cu creierul său decât să şadă confortabil pe el toată ziua şi ai să vezi atunci progrese.

Wyler răspunse încă gânditor:

— Vom mai vedea.

Îi întinse mâna lui Fisher şi acesta se strâmbă din nou agasat şi refuză să i-o strângă.

Trecură luni de zile până când Wyler îşi făcu o nouă apariţie şi nici de data aceasta nu fu bine primit de Fisher. Acesta din urmă fusese toată ziua într-o dispoziţie liniştită, aproape leneşă, era ziua lui liberă şi reuşise chiar să citească puţin.

Fisher nu făcea parte dintre aceia care considerau cărţile nişte rămăşiţe penibile ale secolului douăzeci şi care erau de părere că numai vizionarea era civilizată. Era ceva aproape magic, credea el, în simpla acţiune de a ţine o carte în mână, de a-i răsfoi paginile, în posibilitatea de a te pierde în gânduri provocate de lectură chiar în timpul acesteia, sau chiar în posibilitatea de a aţipi, pur şi simplu, cu cartea în mână, fără a te trezi când filmul a ajuns deja cu o sută de pagini mai departe sau când ecranul pâlpâie fiindcă filmul s-a terminat. Mai degrabă, era de părere Fisher, a citi o carte era mult mai civilizat decât a o viziona.

Cu atât mai agasat fu să fie trezit din acea molcomă letargie de care se lăsase cuprins.

— Ce mai e, Garand? spuse el, deloc amabil.

Dar Wyler nu-şi părăsi zâmbetul său politicos. Spuse doar, printre dinţi:

— Am găsit ceea ce căutam, exact aşa cum ai prevăzut tu.

— Aţi găsit ce? întrebă Fisher, neaducându-şi aminte de ultima lor discuţie. Apoi, realizând brusc despre ce era vorba, spuse repede:

— Nu-mi spune nimic din ce n-ar trebui să ştiu. Nu vreau să mai am de-a face cu Biroul.

— Prea târziu, Crile. Vor să stea de vorbă cu tine. Tanayama însuşi vrea să te vadă.

— Când?

— Cât de repede putem ajunge.

— În cazul ăsta, pune-mă la curent, vreau să ştiu ce se petrece. N-am chef să mă prezint la discuţie în necunoştinţă de cauză.

— Asta şi intenţionam să fac. Am studiat, aşadar, fiecare porţiune a cerului asupra căreia n-am primit un raport de la Sonda Îndepărtată. Se pare că cei care au întreprins cercetarea, au făcut-o întrebându-se permanent, aşa cum ai sugerat, ce anume putea vedea o cameră de luat vederi de pe Sonda Îndepărtată, iar o cameră din Sistemul Solar nu. Răspunsul evident era o anumită deplasare a stelelor apropiate, iar odată ce şi-au fixat în minte acest răspuns, astronomii au descoperit ceva uimitor, ceva ce nimeni n-ar fi putut să prevadă.

— Ei bine?

— Au descoperit o stea nu foarte luminoasă, cu o paralaxă de peste o secundă dintr-un arc.

— Eu nu sunt astronom. E ceva deosebit aici?

— Înseamnă că steaua se află la numai jumătate din distanţa dintre noi şi Alpha Centauri.

— Ai spus nu foarte luminoasă.

— Este în spatele unui mic nor de praf, aşa mi s-a spus. Ascultă, chiar dacă tu nu eşti astronom, soţia ta de pe Rotor era. Poate chiar ea a descoperit steaua. Nu ţi-a spus niciodată nimic despre aşa ceva?

— Niciun cuvânt, clătină Fisher din cap. Sigur…

— Da?

— În ultimele câteva luni avea un aer parcă emoţionat, parcă nerăbdător. Poate că trăirea ei era prea intensă ca să poată fi în întregime ascunsă.

— Şi n-ai întrebat-o de ce?

— Am presupus că era din cauza plecării iminente a lui Rotor. Era nerăbdătoare să plece şi asta mă înfuria la culme.

— Din cauza copilului?

Fisher aprobă din cap.

— Dar nerăbdarea şi emoţia ar fi putut fi cauzate şi de descoperirea noii stele. Totul se potriveşte. Mi se pare natural să fi pornit spre această nouă stea. Dacă a fost chiar soţia ta cea care a descoperit-o, însemna că plecau spre steaua *ei*. Şi asta ar putea, de asemenea, explica starea ei de spirit. Nu ţi se pare logic?

— Poate. Nu pot să neg.

— Bine, atunci. În legătură cu asta vrea să te vadă şi Tanayama. Şi e furios. Se pare că nu pe tine, dar e furios.

21

Mai târziu, în aceeaşi zi, fiindcă nu încăpea posibilitate de întârzieri sau amânări într-o astfel de situaţie, Crile Fisher se găsea în Biroul Terestru de Investigaţii, sau, pe numele sub care era mult mai bine cunoscut celor ce lucrau în cadrul lui, Biroul.

Kattimoro Tanayama, care se afla la conducerea Biroului de treizeci de ani, începuse să îmbătrânească. Hologramele care-l reprezentau în adunări publice (şi nu erau prea multe) fuseseră înregistrate cu ani în urmă, când mai avea încă tot părul negru, când trupul îi era încă drept şi zvelt şi expresia viguroasă.

Acum încărunţise, iar trupul său (niciodată prea înalt) era uşor încovoiat şi avea un aer de fragilitate. S-ar putea, gândea Fisher, să se apropie de vârsta la care începi să te gândeşti la pensie, dacă ne putem închipui că un astfel de om ar vrea şi altceva decât să moară cu frâiele puterii în mână. Fisher mai observă însă şi că, între pleoapele înguste, ochii lui Tanayama erau la fel de pătrunzători şi atenţi ca întotdeauna.

Lui Fisher nu-i era uşor să-l înţeleagă. Deşi era aproape o limbă universală pe Pământ, engleza avea, totuşi, particularităţi zonale, iar Tanayama nu folosea engleza nord-americană cu care era Fisher obişnuit.

— Ei bine, Fisher, ne-ai dezamăgit cu misiunea ta pe Rotor, începu Tanayama cu răceală.

Fisher nu văzu niciun motiv să dezbată problema mai în amănunt şi ştia că în niciun caz n-ar fi avut rost să încerce să dezbată ceva cu Tanayama.

— Da, domnule Director, spuse el în consecinţă, cu un glas neutru.

— Cu toate acestea, credem că încă ai mai putea avea informaţii pentru noi.

Fisher oftă neauzit şi apoi zise:

— Am fost interogat iar şi iar.

— Aşa mi s-a şi spus şi, de altfel ştiu şi eu. Totuşi, se pare că nu ţi-au fost puse toate întrebările necesare, iar eu –*eu* – am o întrebare la care vreau un răspuns.

— Da, domnule Director?

— Pe tot parcursul şederii tale pe Rotor, ai sesizat vreo clipă ceva care să ne îndreptăţească să credem că Rotor, conducerea sa, urăşte Pământul?

Sprâncenele lui Fisher tresăriră într-o arcuire de surpriză.

— Ură? Mi-a fost clar că locuitorii de pe Rotor, ca şi cei din alte Colonii, cred, privesc Pământul cu dispreţ, considerându-l primitiv, brutal şi violent. Dar să-l urască? Sincer să fiu, cred că nici măcar nu ne consideră demni de ura lor.

— Eu vorbesc de conducere, nu de mase.

— Şi eu la fel, domnule Director. Nu există niciun fel de ură.

— Dar nu există niciun alt motiv care să-i justifice.

— Ce anume să justifice, domnule Director? Dacă, fireşte, îmi este permis să întreb.

Tanayama ridică brusc privirea sa severă asupra lui Fisher (forţa personalităţii sale rareori permitea interlocutorului să sesizeze cât de scund era de fapt).

— Ştii că această nouă stea se deplasează în direcţia noastră? Precis, drept, în direcţia noastră?

Fisher, uimit, privi rapid spre Wyler, numai că acesta era aşezat în umbră, în afara conului de lumină aruncat de soare prin fereastră, şi nu părea a se uita într-o direcţie precisă.

Tanayama, care stătea în picioare, spuse:

— Ei bine, ia loc, Fisher, dacă asta te ajută să gândeşti. Voi sta şi eu. Se aşeză pe marginea biroului său, cu picioarele sale scurte atârnând în aer.

— Ştiai de mişcarea stelei?

— Nu, domnule Director, nu ştiam nici măcar de existenţa stelei până când mi-a spus agentul Wyler.

— N-ai ştiut? Dar problema trebuie să fi fost cunoscută pe Rotor.

— Dacă aşa era, mie nu mi-a spus nimeni, nimic.

— Soţia ta era fericită şi nerăbdătoare în perioada dinaintea plecării lui Rotor. Aşa i-ai spus agentului Wyler. Din ce motiv era astfel?

— Agentul Wyler crede că s-ar putea să fi fost din cauză că steaua era chiar descoperirea ei.

— Şi poate cunoştea mişcarea stelei şi era mulţumită la gândul că ar putea fi o catastrofă pentru noi.

— Nu văd de ce probabilitatea unei catastrofe ar fi făcut-o fericită, domnule Director. Trebuie să vă spun că eu nu ştiu deloc dacă ea cunoştea direcţia de deplasare a stelei, sau chiar existenţa acestei stele. Nu ştiu nici măcar dacă cineva pe Rotor avea cunoştinţă că această stea există.

Tanayama îl privi gânditor, frecându-şi uşurel o parte a bărbiei, de parcă asta l-ar fi ajutat să cântărească mai bine situaţia. Apoi spuse:

— Oamenii pe Rotor sunt cu toţii euro, nu?

Ochii lui Fisher se dilatară de uimire. Nu mai auzise de mult acest termen derogatoriu şi niciodată din gura unui funcţionar guvernamental, îşi aminti şi de felul în care Wyler, la scurtă vreme după întoarcerea sa de pe Rotor, spusese despre Rotor că ar fi fost Albă-ca-Zăpada. Atunci nu dăduse atenţie vorbelor, luându-le drept o mostră de sarcasm glumeţ.

Răspunse cu resentiment:

— Nu ştiu, domnule Director, nu i-am studiat pe toţi. Şi nici nu le cunosc tuturor ascendenţa.

— Haida-de, Fisher. Nici nu e nevoie să-i studiezi. E suficient să-i judeci după cum arată. Cât timp ai stat pe Rotor, ai întâlnit vreodată vreun chip care să fi fost afro sau mongo sau hindo? Ai întâlnit vreo persoană de culoare?

Fisher explodă:

— Domnule Director, dar gândiţi la nivelul secolului douăzeci! (Şi dacă ar fi ştiut vreun fel şi mai dur de a o spune, ar fi făcut-o.) Eu nu-mi pierd vremea gândindu-mă la aceste lucruri şi nimeni pe Pământ n-ar trebui s-o facă. Sunt surprins că gândiţi în astfel de termeni şi nu cred că prestigiul dumneavoastră ar avea de câştigat dacă s-ar şti c-o faceţi.

— Nu te complace în poveşti pentru copii, agent Fisher, spuse Directorul, dojenindu-l cu pendularea unui deget încovoiat. Eu vorbesc despre nişte realităţi. Ştiu că pe Pământ ignorăm cu toţii orice variaţii de acest fel care ne diferenţiază, sau cel puţin ne prefacem că le ignorăm.

— Ne prefacem? strigă Fisher indignat.

— Ne prefacem, repetă Tanayama, glacial. Când oamenii de pe Pământ pleacă în Colonii, sunt sortaţi în funcţie de aceste variaţii. De ce ar face Coloniile aşa ceva dacă ar ignora, cu adevărat, aceste variaţii? În orice Colonie, toţi locuitorii sunt la fel, sau, dacă există vreun amestec, cei minoritari se simt permanent nelalocul lor, sau sunt determinaţi să se simtă astfel şi să se mute într-o altă Colonie unde să nu fie minoritari. Nu-i aşa?

Fisher descoperi că nu putea nega. Aşa era şi până acum i se păruse firesc, nici măcar nu se gândise la asta. Spuse:

— Aşa e firea omului. Cine se aseamănă se adună. Aşa s-au născut… comunităţile.

— Firea omului, bineînţeles. Cine se aseamănă, se adună, pentru că cine nu se aseamănă se urăşte.

— Dar pe Rotor există şi m… mongo, se poticni Fisher de cuvântul desuet şi realiză, în acelaşi timp, că s-ar putea să-l jignească de moarte pe Director, un om uşor şi periculos de jignit.

Tanayama nici nu clipi.

— Ştiu asta foarte bine, dar planeta a fost, în ultimul timp, dominată de euro şi ei, pur şi simplu, nu pot uita asta.

— Poate că nici ceilalţi nu pot uita acest lucru şi au, astfel, şi ei motiv de ură.

— Dar Rotor este cel care şi-a luat zborul spre stele pentru a scăpa de Sistemul Solar.

— Asta pentru că s-a întâmplat ca ei să fie primii care au descoperit hiperasistenţa.

— Şi au plecat spre o stea apropiată, despre care numai ei ştiau, una care se îndreaptă neabătut spre Sistemul nostru Solar şi care s-ar putea să treacă destul de aproape pentru a-l distruge.

— Dar noi nu ştim cu siguranţă dacă ei ştiu asta, nici măcar nu ştim dacă sunt conştienţi de existenţa stelei.

— Bineînţeles că ştiu, se răsti Tanayama aproape lătrând. Şi au plecat fără ca măcar să ne avertizeze.

— Cu tot respectul, domnule Director, ceea ce spuneţi este ilogic. Dacă ei intenţionează să se stabilească pe o stea care, în drumul său spre noi, va distruge Sistemul Solar, trebuie să-şi fi dat seama că şi sistemul respectivei stele va fi distrus.

— Da, dar ei pot scăpa cu uşurinţă, chiar dacă îşi construiesc mai multe Colonii. Noi avem de evacuat o lume de opt miliarde de suflete, o sarcină mult mai greu de îndeplinit.

— De cât timp dispunem?

Tanayama ridică din umeri.

— Câteva mii de ani, din câte mi s-a spus.

— E un timp foarte lung. Ne putem închipui că, poate, nici nu le-a trecut încă prin minte că ar fi necesar să ne prevină. Pe măsură ce steaua se apropie, şansele ca ea să fie descoperită, fără vreun avertisment, cresc din ce în ce mai mult.

— Şi până atunci vom avea mai puţin timp la dispoziţie pentru evacuare. Ei au descoperit steaua din întâmplare. Noi n-am fi descoperit-o încă multă vreme, dacă n-ar fi fost fraza aceea indiscretă a soţiei tale şi dacă n-ar fi fost sugestia ta, o sugestie foarte bună de altfel, să cercetăm mai atent acea parte a cerului care fusese omisă. Rotor miza pe faptul că descoperirea noastră avea să aibă loc cât mai târziu cu putinţă.

— Dar, domnule Director, de ce să fi vrut ei aşa ceva? Numai şi numai dintr-o ură ilogică, lipsită de motiv?

— Nu este deloc lipsită de motiv. Ceea ce doresc ei este ca Sistemul Solar, cu marea sa încărcătură de rase non-euro, să fie distrus. Astfel încât omenirea să aibă parte de un nou început, bazat pe o populaţie omogenă, alcătuită exclusiv din rasa euro. Ei? Ce zici de asta?

Fisher clătină neajutorat din cap.

— Imposibil. De neconceput.

— Din ce alt motiv ar mai fi putut să omită să ne avertizeze?

— Nu credeţi că ar putea fi din cauză că nu cunosc nici ei mişcarea stelei?

— Imposibil, răspunse Tanayama cu ironie. De neconceput. Nu există niciun alt motiv posibil pentru ceea ce au făcut, în afară de dorinţa lor de a ne vedea distruşi. Dar vom descoperi şi noi secretul călătoriei hiperspaţiale şi ne vom duce spre această stea nouă, să-i căutăm. Şi vom face în aşa fel încât să fim chit.

13. DOMUL

22

Eugenia Insigna întâmpină afirmaţia fiicei sale cu neîncredere şi cu un hohot de râs cu jumătate de gură. Cum poţi să te descurci într-o situaţie în care ai de ales între a te îndoi de sănătatea mintală a tinerei tale fiice şi a te îndoi de propria ta capacitate auditivă?

— Ce-ai spus, Marlene? Cum adică voi pleca pe Erythro?

— L-am rugat pe domnul Guvernator Pitt şi mi-a promis că va aranja el.

Insigna rămase fără nicio expresie pe chip.

— Dar ce ce?

Cu glasul trădând oarecare iritare, Marlene răspunse:

— Pentru că spui că vrei să faci măsurători astronomice delicate şi că nu poţi obţine exactitatea dorită făcându-le aici, pe Rotor. Ei bine, acum le poţi face de pe Erythro. Dar văd că nu ţi-am răspuns la adevărata întrebare pe care ai vrut să mi-o pui.

— Ai dreptate. Ce am vrut, de fapt, să întreb este de ce ar fi zis Guvernatorul că va aranja el? Eu am mai cerut să mi se aprobe plecarea pe Erythro, în repetate rânduri până acum, şi întotdeauna m-a refuzat. Nu doreşte să plece *nimeni* pe Erythro, cu excepţia câtorva specialişti.

— Pur şi simplu i-am pus problema într-un fel diferit, mamă. – Marlene ezită o clipă. – I-am spus că ştiu cât de nerăbdător este să scape de tine şi că aceasta este şansa lui.

Insigna rămase cu răsuflarea tăiată, apoi trase aer în piept cu atâta bruscheţe încât se înecă şi izbucni într-o tuse nervoasă. Cu lacrimi de efort în ochi, spuse într-un târziu:

— Cum ai putut *să spui* aşa ceva?

— Pentru că este adevărat, mamă. N-aş fi spus-o dacă nu era. L-am auzit vorbindu-ţi şi te-am auzit şi pe tine vorbind cu el şi este atât de clar încât sunt sigură că şi tu îţi dai seama. Îl *agasezi* şi îşi doreşte foarte tare să încetezi să-l mai sâcâi cu… cu orice îl sâcâi tu de obicei. Ştii bine asta.

Insigna strânse din buze şi spuse:

— Ştii, draga mea, de acum înainte mă văd nevoită să te rog să-mi împărtăşeşti şi mie aceste secrete, iar eu voi face la fel. Pentru că mă simt realmente pusă într-o situaţie foarte neplăcută de fiecare dată când descopăr că te gândeşti singură la atât de multe lucruri.

— Ştiu, mamă. – Marlene plecă privirea. – Îmi pare rău.

— Dar tot nu înţeleg. Nu aveai nevoie să-i explici lui că îl agasez. Doar ştie şi el singur atâta lucru. Atunci de ce nu m-a trimis pe Erythro în atâtea alte rânduri când am mai cerut asta?

— Pentru că urăşte absolut orice este legat de Erythro şi numai ocazia de a scăpa de tine nu era suficientă să-l determine să-şi învingă repulsia faţă de această lume. Numai că de data asta nu pleci numai tu. Plecăm amândouă.

Insigna se aplecă uşor înainte, sprijinindu-şi ambele mâini pe masa dintre ele.

— Nu, Molly… Marlene. Erythro nu este un loc pentru tine. Şi n-am să rămân acolo pentru totdeauna. Voi face măsurătorile pe care le am de făcut şi voi veni înapoi, iar tu vei sta aici şi mă vei aştepta.

— Mă tem că nu, mamă. Pentru mine a devenit clar, din discuţia pe care am avut-o, că nu este dispus să te lase să pleci decât pentru că astfel poate scăpa şi de *mine*. De asta a acceptat să te trimită pe Erythro când i-am spus că vom merge *amândouă* şi n-a fost de acord când l-am rugat să te lase doar pe tine să pleci. Înţelegi?

Insigna se încruntă.

— Nu, nu înţeleg. Chiar deloc. Ce legătură ai *tu* cu toate astea?

— Când am stat de vorbă şi i-am explicat că ştiu că-şi doreşte să scape de noi, de amândouă, i-au îngheţat muşchii feţei, ca să-şi poată alunga orice expresie de pe chip. Îşi dăduse seama că pot înţelege expresiile şi alte lucruri de felul ăsta şi n-a vrut să ghicesc ce simţea, bănuiesc. Dar şi ăsta e un mod de a te trăda, înţelegi, şi mie îmi spune foarte multe. De altfel, oricât te-ai strădui, nu poţi reprima chiar totul. Lumina pâlpâie în ochi şi bănuiesc că mulţi nici măcar nu-şi dau seama de asta.

— Şi aşa ai ştiut că vrea să scape şi de tine.

— Mai rău decât atât. E *îngrozit* de mine.

— De ce-ar fi *îngrozit* de tine?

— Presupun că urăşte gândul că eu aş putea şti lucruri pe care el nu vrea să le cunoască nimeni. – Adăugă cu un oftat mohorât: Pe mulţi îi supără această capacitate a mea.

Insigna aprobă printr-o înclinare a capului:

— Înţeleg de ce. Privirea ta îi face pe oameni să se simtă despuiaţi, psihic despuiaţi, vreau să spun, ca şi cum un vânt aprig şi îngheţat le-ar sufla prin creier, răvăşindu-l. Îşi concentră privirea asupra fetei. – Uneori şi eu mă simt aşa. Şi privind înapoi, cred că m-ai tulburat încă de când erai doar un ţânc. Deseori îmi spuneam că eşti, pur şi simplu, neobişnuit de inteli…

— Cred că sunt, spuse Marlene repede în tăcerea de după ce mamă-sa se întrerupsese.

— Da, şi ăsta e un motiv, dar era în mod evident mai mult decât atât, deşi eu nu-mi dădeam seama prea clar despre ce anume era vorba. Spune-mi, te deranjează că vorbim despre asta?

— Nu mă deranjează să vorbesc cu tine despre asta, mamă, răspunse Marlene, dar în glasul ei era o undă de precauţie.

— Ei bine, când erai mică şi ai descoperit că ai acest dar, pe care alţi copii nu-l aveau, pe care nici măcar adulţii nu-l aveau, de ce n-ai venit să-mi spui?

— Păi, o dată chiar am încercat, numai că n-ai avut răbdare să m-asculţi. Adică n-ai spus nimic, dar mi-am dat seama că aveai alte treburi şi nu-ţi ardea de prostiile unui copil.

Ochii Eugeniei Insigna se dilatară de uimire.

— Am *spus* eu că erau prostii?

— N-ai *spus*, dar felul cum te uitai la mine şi felul cum îţi ţineai mâinile mi-au spus-o.

— Ar fi trebuit să insişti să-mi spui.

— Nu eram decât un copil. Iar tu erai supărată mai tot timpul din cauza domnului Guvernator Pitt şi din cauza tatei.

— Lasă asta. Acum, mai este ceva ce vrei să-mi spui?

— Numai un singur lucru. Când domnul Guvernator Pitt mi-a spus că putem să ne ducem, ceva din felul cum a spus-o m-a făcut să cred că a omis să-mi spună ceva, că există ceva ce păstrează secret.

— Şi ce este acest ceva, Marlene?

— Păi asta e problema, mamă. Eu nu pot citi *gândurile*, aşa că nu ştiu. Nu pot decât să deduc intenţii pe seama unor manifestări exterioare, şi uneori totul este destul de neclar. Totuşi…

— Da?

— Am impresia că orice ar fi acest ceva, despre care nu mi-a spus nimic, nu este ceva plăcut, ar putea chiar să fie ceva rău.

23

Pregătirile pentru plecarea pe Erythro îi luară Eugeniei Insigna un timp destul de lung, aşa cum era de aşteptat. Pe Rotor existau probleme care nu puteau fi lăsate în suspensie şi treburi care nu puteau fi lăsate la jumătate. Erau aranjamente de făcut în departamentul de astronomie, erau instrucţiuni de lăsat, trebuia numit adjunctul ei în funcţia de Astronom Şef interimar şi mai

trebuia să se consulte în unele privinţe şi cu Pitt, care era ciudat de necomunicativ în ceea ce privea problemele plecării ei pe Erythro.

În timpul ultimei lor întrevederi înaintea plecării, Insigna îşi luă inima-n dinţi si-i spuse:

— Ştii, mâine plec pe Erythro.

— Poftim? Pitt ridică privirea din raportul final, pe care ea i-l înmânase şi la care el se holbase într-un asemenea mod încât părea că, de fapt, nu-l citea. (Oare se molipsise de unele dintre şmecheriile Marlenei şi nu ştia? N-ar fi fost în avantajul ei să-şi închipuie că putea pătrunde dincolo de suprafaţă, când, de fapt, nu acesta era adevărul.)

Repetă cu răbdare:

— Ştii, mâine plec pe Erythro.

— Mâine e? Mă rog, oricum o să te întorci, în cele din urmă, aşa că nu ne luăm rămas bun pentru totdeauna. Ai grijă de tine. Încearcă să priveşti această plecare ca pe-o vacanţă.

— Intenţionez să studiez mişcarea prin spaţiu a stelei Nemesis.

— A, da? Mă rog, şi făcu un gest cu ambele mâini de parcă ar fi dat la o parte ceva lipsit de importanţă. Cum doreşti. O schimbare de decor este însă ca o vacanţă, chiar dacă vei continua să lucrezi.

— Aş vrea să-ţi mulţumesc că ai făcut posibilă această plecare, Janus.

— Fiica ta m-a rugat. Ştiai că ea m-a rugat?

— Da, ştiam. Mi-a spus chiar în aceeaşi zi. I-am spus că n-avea niciun drept să te deranjeze cu aşa ceva. Ai fost foarte îngăduitor cu ea.

Pitt mormăi:

— Este o fată foarte neobişnuită. Nu m-a deranjat deloc să-i fac pe plac. Oricum, e vorba doar de o şedere temporară. Termină-ţi calculele şi întoarce-te.

Ea gândi: „E a doua oară că pomeneşte de întoarcerea mea. Oare Marlene, dacă ar fi aici, ce-ar deduce din asta? Ceva rău, cum spune ea? Dar ce?”

Apoi replică, păstrându-şi vocea liniară:

— Ne vom întoarce.

— Şi sper că veţi aduce vestea că Nemesis se va dovedi inofensivă peste cinci mii de ani.

— Asta nu pot decide decât calculele, răspunse ea posomorâtă şi plecă.

24

„Era ciudat”, se gândea Eugenia Insigna. Se afla la peste doi ani-lumină de locul din spaţiu unde se născuse şi, totuşi, nu fusese decât de două ori în viaţă pe o navă stelară, iar atunci pentru călătoriile cele mai scurte cu putinţă: de pe Rotor pe Pământ şi înapoi pe Rotor.

Îşi păstrase lipsa de entuziasm faţă de călătoriile prin spaţiu. Marlene era cea care se afla la originea acestei călătorii. Ea fusese cea care, în mod independent, se dusese la Pitt şi-l convinsese să cedeze straniei ei forme de şantaj. Ea era, într-adevăr, emoţionată şi nerăbdătoare, din cauza neobişnuitei ei obsesii de a merge pe Erythro. Insigna nu putea înţelege această obsesie şi o considera încă o dovadă a complexităţii unice a psihicului şi emoţiilor Marlenei. Cu toate acestea, de câte ori Insigna se crispa la gândul că trebuie să părăsească micul, dar sigurul şi confortabilul Rotor, pentru a face cunoştinţă cu imensa pustietate a lui Erythro, stranie şi ameninţătoare, aflată la şase sute cincizeci de mii de kilometri depărtare (aproape de două ori mai departe decât se aflase Rotor de Pământ cândva), emoţia şi nerăbdarea Marlenei erau cele care o înviorau.

Nava care avea să le ducă pe Erythro nu era nici frumoasă, nici elegantă. Era funcţională. Făcea parte dintr-o mică flotă de rachete care îndeplineau rolul de nave-cargo, smulgându-se din încleştarea gravitaţională a lui Erythro sau coborând asupra planetei, fără să se dea bătută, croindu-şi drum prin neprevăzutul atmosferei sălbatice, cu vânturile şi perdelele ei de nori. Insigna nu se

aştepta ca această călătorie să fie plăcută. Pe aproape tot parcursul ei vor fi în imponderabilitate şi două zile de imponderabilitate erau, desigur, foarte obositoare.

Vocea Marlenei îi întrerupse reveria:

— Haide, mamă, ne aşteaptă. Bagajul a fost deja verificat şi preluat.

Insigna păşi înainte. Ultimul ei gând pe când trecu prin hubloul pneumatic fu – previzibil – „Oare de ce ne-a lăsat Janus Pitt cu atâta uşurinţă să plecăm?”

25

Siever Genarr conducea o lume tot atât de mare ca Pământul. Sau, mai precis, conducea în mod *direct* o regiune cu suprafaţa de aproape trei kilometri pătraţi, acoperită de un Dom, regiune care, încet-încet, creştea. Restul lumii respective, aproape cinci sute de milioane de kilometri pătraţi de uscat şi ocean, nu era ocupată de fiinţe umane. Nu era ocupată de niciun fel de alte creaturi vii care să fi depăşit proporţii microscopice. Aşa că, dacă putem considera că o lume este condusă de formele de viaţă multicelulare care o ocupă, cele câteva sute de oameni care locuiau şi munceau în regiunea Domului erau conducătorii, iar Siever Genarr era conducătorul lor.

Genarr nu era un om înalt şi nici voinic, dar trăsăturile puternice ale chipului său îi dădeau un aer impresionant. În tinereţe, asta îl făcuse să pară mai matur decât vârsta sa reală, dar acum, că se apropia de cincizeci de ani, impresia se estompase. Avea nasul prelung şi ochii înfundaţi în orbite. Părul începuse să-i încărunţească. Cu toate acestea, vocea îi rămăsese muzicală şi sonoră, de bariton. (Odinioară, se gândise chiar să urmeze o carieră artistică, dar aspectul său fizic l-ar fi condamnat la episodice roluri de compoziţie, iar talentul său de administrator sfârşise prin a ieşi la lumină foarte evident.)

Acest talent – deşi nu numai el – fusese cauza care-l menţinuse la conducerea Domului de pe Erythro vreme de ani de zile. Genarr îl văzuse crescând, de la o structură nesigură de trei încăperi, la staţia de cercetare şi exploatare minieră costisitoare care devenise acum.

Domul avea dezavantaje. Puţini oameni rămâneau acolo timp îndelungat. Locuitorii se schimbau des, de vreme ce toţi cei ce veneau acolo se considerau mai mult sau mai puţin în exil şi-şi doreau, cu diverse grade de ardoare, să se întoarcă pe Rotor. Şi majoritatea găseau că lumina roz-întunecat a stelei Nemesis era fie ameninţătoare, fie sumbră şi deprimantă, deşi lumina în interiorul Domului era la fel de strălucitoare şi primitoare ca pe Rotor.

Dar Domul avea şi avantaje. Genarr se simţea bine la o oarecare distanţă de talmeş-balmeşul politicii de pe Rotor, care părea să devină din ce în ce mai lipsită de sens şi mai obscură, cu fiecare an ce trecea. Şi, mai important, se simţea bine la distanţă de Janus Pitt, cu ale cărui vederi nu era în general – şi în mod inutil – de acord.

De la bun început, Pitt se dăduse peste cap ca să se opună cât mai categoric înfiinţării vreunei Colonii pe Erythro, se opusese chiar şi ideii ca Rotor să orbiteze în jurul lui Erythro. Cel puţin în această privinţă însă, Pitt fusese cu desăvârşire învins de opinia publică. Cu toate acestea, avusese grijă ca Domul să sufere în general de lipsă de fonduri, iar creşterea sa să fie mult frânată. Dacă Genarr n-ar fi reuşit să facă din Domul de pe Erythro sursa de apă a lui Rotor, de apă mult mai ieftină decât cea care putea fi obţinută pe asteroizi, Pitt poate că ar fi strivit această Colonie.

Totuşi, în general, principiul lui Pitt de a ignora existenţa Domului atât cât se putea, însemna că Guvernatorul încerca doar rareori să se amestece în procedurile administrative ale lui Genarr, ceea ce, bineînţeles, îi convenea de minune acestuia.

Fu, aşadar, o surpriză pentru el că Pitt se deranjase să-l informeze personal de sosirea a două persoane pe Erythro, în loc să lase informaţia să iasă la iveală pe baza birocraţiei

de rutină. Mai mult, Pitt discutase problema în amănunt, chiar dacă o făcuse în maniera sa obişnuită, laconică şi arbitrară, care nu dădea loc de replică sau comentarii, iar în plus, conversaţia fusese izolată, confidenţială.

Fu o şi mai mare surpriză să afle că unul dintre cei doi nou-veniţi pe Erythro era Eugenia Insigna.

Cândva, cu ani şi ani înaintea Plecării, ea şi Genarr fuseseră prieteni, dar apoi, după zilele fericite din liceu (pe care Genarr şi le amintea chiar cu o nostalgie romantică), Eugenia se dusese pe Pământ la facultate şi se întorsese pe Rotor cu un pământean. Genarr abia dacă o mai văzuse – poate doar o dată sau de două ori, de la distanţă – de când se căsătorise cu Crile Fisher. Iar când se despărţise de Fisher, chiar înainte de Plecare, Genarr avea îndatoririle sale şi ea pe ale ei, aşa că niciunuia nu-i trecuse prin cap să reînnoade o legătură veche.

Poate că Genarr se mai gândise la asta, când şi când, dar Eugenia părea evident scufundată în tristeţea ei, cu o fetiţă nou-născută de crescut, iar el avusese de aceea reţineri serioase să intervină în viaţa ei. Apoi, fusese trimis pe Erythro şi asta pusese capăt oricărei posibilităţi de reînnoire a relaţiilor. El avea vacanţe periodice pe Rotor, dar nu se mai simţise niciodată bine şi-n largul lui acolo. Unele vechi prietenii rotoriene se menţinuseră de-a lungul timpului, dar chiar şi ele erau călduţe şi nesemnificative.

Şi acum Eugenia venea pe Erythro cu fiica sa. Genarr nu reuşea să-şi amintească numele fetei, presupunând că îl ştiuse vreodată. În mod sigur, n-o văzuse pe aceasta niciodată. Fata ar fi trebuit să aibă în jur de cincisprezece ani acum şi Genarr se întrebă, cu un mic tremur interior ciudat, dacă începuse să semene cu Eugenia când era de vârsta liceului.

Genarr privi prin fereastra biroului său, aproape pe furiş. Se obişnuise atât de mult cu Domul de pe Erythro încât nu-l mai privea cu ochi critici. Era căminul unui grup muncitor, de ambele sexe, numai adulţi, fără copii. Muncitorii sezonieri semnau contracte pentru o perioadă limitată de timp, săptămâni sau uneori chiar luni, revenind după un

timp pentru încă un sezon, alteori nu. Cu excepţia lui şi a încă altor patru, care, din diferite motive, învăţaseră să preţuiască şi să prefere Domul, nu existau rezidenţi permanenţi.

Nimeni nu considera Domul un cămin obişnuit, în care să-ţi placă să trăieşti, de care să fii mândru. Curăţenia şi ordinea erau păstrate din motive de necesitate, dar asupra lui plutea un aer de artificial. Prea multe linii şi arcuri, planuri şi cercuri. Îi lipseau iregularităţile, haosul vieţii permanente, în care o cameră sau un birou se adaptau golurilor sau fluctuaţiilor unei personalităţi anume.

Mai era şi el, desigur. Camera şi biroul său reflectau personalitatea lui liniară. Poate de aceea se simţea acasă pe Domul de pe Erythro. Spiritul său se potrivea cu geometria sobră a acestuia.

Dar cum avea să i se pară Eugeniei Insigna? (Îi făcuse oarecum plăcere să afle că îşi reluase numele de fată.) Dacă ea era aşa cum şi-o amintea el, nu s-ar fi simţit bine decât într-un mediu cu iregularităţi, i-ar fi plăcut imprevizibilul, cu toate că era astronom.

Sau poate se schimbase? Dar oare se schimbau, cu adevărat, oamenii în ceea ce era esenţial? Oare faptul că Fisher o părăsise, o făcuse să devină sceptică, cinică?

Genarr se scarpină la tâmplă, acolo unde părul îi încărunţise vizibil şi se întrebă dacă nu cumva aceste speculaţii nu sunt inutile. Avea s-o vadă pe Eugenia destul de curând, pentru că lăsase vorbă să fie adusă la el de îndată ce sosea.

Sau poate ar fi trebuit să o întâmpine personal?

Nu! Mai dezbătuse această problemă cu el însuşi de zeci de ori deja. Nu putea să-şi permită să pară prea nerăbdător, nu ar fi fost o atitudine adecvată poziţiei sale.

Apoi, Genarr se gândi că, de fapt, acesta nu era deloc motivul. Nu voia s-o pună într-o situaţie jenantă, nu voia s-o facă să creadă că el rămăsese acelaşi admirator stângaci şi incomod, care se retrăsese într-un mod atât de timid în faţa chipeşului rival pământean. Iar Eugenia nici nu mai avusese

ochi pentru el de îndată ce îl văzuse pe Crile – nu mai avusese ochi pentru el, cu adevărat.

Ochii lui Genarr parcurseră în grabă mesajul de la Janus Pitt, un mesaj sec şi condensat, cum erau întotdeauna mesajele acestuia, cu acea senzaţie de autoritate indefinită ascunsă printre rânduri, de parcă posibilitatea ca receptorul să nu fie de acord cu ceea ce i se comunica nu era numai lipsită de precedent, ci şi ignorată cu desăvârşire, ca ceva imposibil. Şi abia acum băgă de seamă că Pitt vorbea mai mult de fiică decât de mamă. Mai ales, se remarca acea afirmaţie a lui Pitt conform căreia fata îşi exprimase viul interes pentru Erythro. Acesta îi acorda permisiunea să exploreze suprafaţa planetei, dacă dorea.

Ei bine, oare de ce îi acordase Pitt această permisiune?

26

Şi iat-o. Cu paisprezece ani mai în vârstă decât atunci când avusese loc Plecarea. Cu douăzeci de ani mai în vârstă decât în perioada ei de tinereţe, dinainte de a-l fi întâlnit pe Crile, în ziua aceea în care pătrunseseră în Zona agricolă C şi urcaseră câteva niveluri, până ajunseseră la un nivel cu gravitaţie mai scăzută, iar ea izbucnise în râs când el încercase o tumbă prin aer, se avântase prea tare şi aterizase pe burtă. (De fapt s-ar fi putut accidenta cu uşurinţă, pentru că, deşi senzaţia de greutate scăzuse, masa şi inerţia nu scăzuseră şi ele şi totul ar fi putut avea urmări grave. Din fericire, nu avusese de suferit *o astfel* de umilinţă.)

Eugenia *arăta* îmbătrânită, dar nu se îngrăşase aproape deloc, iar părul ei, acum mai scurt şi drept, părea a-şi fi pierdut puţin luciul, dar avea încă o nuanţă vie de castaniu închis.

Şi când înainta spre el zâmbind, el îşi simţi inima trădătoare accelerându-şi bătăile. Ea îi întinse ambele mâini şi el le apucă.

— Siever, zise ea, te-am trădat şi-mi pare atât de rău.

— M-ai trădat, Eugenia? Ce tot spui acolo?

(Chiar aşa, ce tot spunea ea acolo? Desigur, nu era vorba despre căsătoria ei cu Crile.)

— Ar fi trebuit, răspunse ea, să mă gândesc la tine în fiecare zi. Ar fi trebuit să-ţi trimit mesaje, să te ţin la curent cu noutăţile, să insist să vin să te vizitez.

— Şi-n loc de toate acestea, nu te-ai gândit la mine deloc!

— Nu, nu sunt chiar *atât* de rea. M-am gândit, din când în când, la tine. Nu te-am *uitat*, cu adevărat, niciodată. Să nu cumva să crezi aşa ceva. Numai că aceste gânduri n-au fost impulsuri destul de puternice ca să şi fac ceva…

Genarr dădu din cap înţelegător. Ce ar mai fi fost de spus?

— Ştiu, zise el, că ai fost ocupată. Iar eu am fost aici şi ochii care nu se văd… se uită.

— Nu te-am uitat, Siever. Dar nu te-ai schimbat deloc.

— Ăsta e avantajul dacă arăţi bătrân şi şubrezit la douăzeci de ani. Mai departe nu te mai schimbi, Eugenia. Timpul trece şi descoperi, încet-încet, că arăţi numai puţin mai bătrân şi mai şubred, dar numai puţin. Nu destul ca să mai conteze.

— Haida-de, Siever, îţi faci un punct de onoare din a fi crud cu tine însuţi, aşa încât femeile cu inimă sentimentală să-ţi sară în apărare. Aici nu te-ai schimbat chiar deloc.

— Unde-ţi este fiica, Eugenia? Mi s-a spus că urma să vină cu tine.

— A venit, poţi fi sigur de asta. Erythro este felul în care îşi închipuie ea raiul, din motive absolut de neînţeles pentru mine. S-a dus în apartamentul nostru să facă ordine şi să despacheteze pentru amândouă. Aşa e ea. Responsabilă. Practică. Plină de simţul datoriei. Este dăruită cu ceea ce cineva mi-a descris odată drept toate virtuţile care te împiedică să iubeşti un om.

Genarr râse.

— Sună familiar. Dacă ai şti cât de mult m-am străduit, la vremea mea, să-mi cultiv măcar un viciu fermecător. Niciodată n-am reuşit.

— Mă rog, presupun că, pe măsură ce îmbătrâneşti, ai nevoie de tot mai multe virtuţi neplăcute şi de tot mai puţine vicii fermecătoare. Dar de ce te-ai retras pentru totdeauna pe Erythro, Siever? Înţeleg că Domul de pe Erythro are nevoie să fie administrat, dar cu siguranţă că nu eşti tu singurul care s-o poată face.

Genarr răspunse:

— Ştii, mie chiar îmi place să cred că sunt. Într-un fel, chiar îmi place aici şi apoi am, din când în când, şansa să merg pe Rotor, pentru câte o vacanţă.

— Şi n-ai venit niciodată să mă vezi?!

— Numai pentru că sunt eu în vacanţă nu înseamnă că eşti şi tu. Bănuiesc că tu eşti mult mai ocupată decât mine şi cred că ai fost aşa încă de când ai descoperit steaua Nemesis. Dar sunt dezamăgit. Să ştii că abia aşteptam să o cunosc pe fiica ta.

— Vei avea ocazia. Se numeşte Marlene. De fapt, în inima mea, numele ei este Molly, dar nu-mi permite s-o strig aşa. La cei cincisprezece ani ai ei, a devenit remarcabil de puţin tolerantă şi insistă să i se spună Marlene. Dar o vei cunoaşte, nicio grijă. De fapt, ca să fiu cinstită, nu am vrut să fie de faţă la prima noastră întâlnire. Cum am mai fi putut să ne lăsăm în voia amintirilor, dacă ar fi fost şi ea de faţă?

— Vrei să te laşi în voia amintirilor, Eugenia?

— În unele privinţe, da.

Genarr ezită.

— Îmi pare rău că soţul tău, Crile, n-a participat la Plecare.

Eugeniei îi îngheţă surâsul pe chip.

— Numai în *unele* privinţe, Siever. – Se întoarse cu spatele şi se apropie de fereastră, privind afară fără interes. – Apropo, e foarte sofisticat aici la voi. N-am văzut mare lucru, dar sunt deja impresionată. Lumini strălucitoare. Străzi adevărate. Clădiri de proporţii. Şi totuşi, pe Rotor,

abia dacă se vorbeşte despre Dom, abia dacă e pomenit. Câţi oameni trăiesc şi muncesc aici?

— Numărul variază. Avem perioade mai agitate şi perioade de stagnare. Am avut şi peste nouă sute de oameni câteodată. Acum sunt cinci sute şaisprezece. Nu e uşor. În fiecare zi, unii vin şi alţii pleacă.

— În afară de tine.

— Şi de alţi câţiva.

— Dar de ce ai ales Domul, Siever? La urma urmei, atmosfera de pe Erythro este respirabilă.

Genarr îşi împinse buza de jos în afară şi, pentru prima oară, evită să-i întâlnească privirea Eugeniei.

— Respirabilă, dar nu întru totul confortabilă. Lumina nu este bună. Când ieşi din Dom, eşti scăldat într-o lumină roşiatică, ce tinde către portocaliu când Nemesis este sus pe cer. Nu că n-ar fi destul de puternică. Se poate citi la această lumină, dar nu pare deloc firească. Şi apoi nici Nemesis nu arată deloc firesc. E prea mare, şi oamenilor li se pare ameninţătoare, iar lumina ei roşiatică o face se pară furioasă şi rezultatul este că devine deprimantă. Şi chiar la modul concret, Nemesis este periculoasă într-un fel. Fiindcă nu este strălucitoare, există tendinţa de a o privi concentrat, încercând să-i găseşti pete. Radiaţia infraroşie poate însă deteriora cu uşurinţă retina. Cei care n-au încotro şi trebuie să iasă din Dom, poartă, printre altele, o cască specială din cauza asta.

— Atunci Domul este un dispozitiv cu rolul de a păstra lumina normală înăuntru mai degrabă decât de a împiedica pătrunderea unor influenţe din afară.

— Nu împiedicăm nici măcar pătrunderea aerului de afară. Apa şi aerul care circulă în incinta Domului sunt preluate din resursele planetare ale lui Erythro. Bineînţeles că avem grijă ca unele lucruri de afară să nu pătrundă înăuntru, adăugă Genarr. De exemplu, procariotele. Ştii, celulele acelea mici, verzi-albăstrui.

Insigna aprobă, gânditoare, din cap. Aceste mici celule se dovediseră până la urmă a fi explicaţia pentru conţinutul ridicat de oxigen din atmosferă. Exista viaţă pe Erythro, ba

chiar o formă de viaţă atotpătrunzătoare, numai că era de dimensiuni microscopice, echivalente numai celor mai simple forme de viaţă celulară din Sistemul Solar.

— Sunt cu adevărat procariote, întrebă ea? Ştiu că aşa li se spune, dar aşa li se spune şi bacteriilor noastre. Sunt bacterii?

— Dacă sunt cât de cât echivalente cu ceva din istoria Sistemului Solar, atunci sunt echivalentele cianobacteriilor, cele care fac fotosinteză. Dar ai dreptate să mă întrebi asta. Nu, nu sunt cianobacteriile noastre. Conţin nucleoproteine, dar cu o structură complet diferită de cea care predomină în cazul nostru. Conţin, de asemenea, şi un tip de clorofilă, fără magneziu, care funcţionează cu radiaţii infraroşii, astfel încât celulele tind să fie lipsite de culoare, în loc să fie verzi. Enzime diferite şi minerale diferite, în proporţii diferite. Cu toate acestea, ca aspect, seamănă destul de bine cu celulele terestre pentru ca să le putem spune procariote. Înţeleg că biologii ar dori să impună termenul de *erythriote*, dar pentru nespecialişti în biologie, procariote este destul de bun.

— Şi sunt destul de eficiente încât să poată justifica oxigenul din atmosfera lui Erythro?

— Absolut. Nimic altceva n-ar putea explica prezenţa oxigenului aici. Dar apropo, Eugenia, tu eşti astronomul, care sunt ultimele păreri în legătură cu vârsta stelei Nemesis?

Insigna ridică din umeri:

— Piticele roşii sunt aproape nemuritoare. Nemesis ar putea fi aproape de-o vârstă cu Universul şi tot ar mai avea de trăit vreo sută de miliarde de ani, fără să prezinte vreo schimbare. Cea mai bună cale este să judecăm după conţinutul de elemente minore care îi alcătuiesc structura. Presupunând că este o stea la prima generaţie şi s-a născut doar din heliu şi hidrogen, atunci ar avea puţin peste zece miliarde de ani, ceva mai mult de dublul vârstei Soarelui din Sistemul Solar.

— Atunci Erythro are şi ea zece miliarde de ani.

— Absolut. Un sistem stelar se formează dintr-o dată, nu câte puţin, câte puţin. Dar de ce mă întrebi?

— Mi se pare ciudat că, în zece miliarde de ani, viaţa de aici n-a depăşit stagiul procariotelor.

— Eu nu cred că asta este surprinzător, Siever. Pe Pământ, vreo două-trei miliarde de ani după ce a apărut, viaţa a rămas în stadiu de procariote, iar aici, pe Erythro, concentraţia de energie din lumina solară este mult mai mică decât pe Pământ. Este nevoie de energie pentru a trece la forme de viaţă mai complexe. Toate acestea au fost dezbătute destul de mult pe Rotor.

— Sunt convins că au fost, spuse Genarr, dar aceste discuţii nu par să ajungă şi la noi, aici, pe Erythro. Poate om fi noi prea preocupaţi de problemele şi îndatoririle noastre locale, deşi ai zice că orice are de-a face cu procariotele ar trebui să intre tot în acest capitol.

— Dacă îţi serveşte drept consolare, spuse Insigna, să ştii că nici noi nu auzim prea multe despre Dom pe Rotor.

— Da, lucrurile au tendinţa de a fi compartimentate. Pe de altă parte, sigur, Domul nu reprezintă un subiect prea palpitant, Eugenia. Este doar un atelier, aşa că nu mă surprinde că se pierde printre evenimentele de pe Rotor. Noile Colonii sunt cele care se bucură acum de toată atenţia. Tu intenţionezi să te stabileşti pe vreuna dintre acestea?

— Niciodată. Eu sunt rotoriană şi intenţionez să rămân aşa. Nici chiar aici n-aş fi venit – mă ierţi că ţi-o spun – dacă n-ar fi fost la mijloc considerente legate de o necesitate astronomică. Trebuie să fac nişte cercetări şi măsurători de pe o bază mai stabilă decât Rotor.

— Aşa am şi fost informat de Pitt. Am primit instrucţiuni să-ţi acord maximum de sprijin.

— Foarte bine. Sunt sigură că aşa vei face. Dar, că tot veni vorba, ai spus adineauri că Domul se străduieşte să ţină procariotele afară. Reuşiţi să faceţi asta? Este apa de aici potabilă?

Genarr răspunse:

— Bineînţeles că este, de vreme ce noi înşine o bem. Nu există procariote în Dom. Apa care pătrunde în Dom – ca de altfel orice pătrunde în Dom – este scăldată într-o baie de raze ultraviolete care distruge procariotele în câteva secunde. Fotonii cu undă scurtă din lumină sunt prea plini de energie pentru acele mici creaturi şi descompun componentele-cheie ale celulelor. Şi chiar dacă unele pătrund totuşi în Dom, nu sunt otrăvitoare, pe cât ne-am dat noi seama până acum, şi nici dăunătoare în vreun fel. Le-am testat pe animale.

— Sunt uşurată să aud asta.

— Şi reciproca este valabilă. Propriile noastre microorganisme nu pot concura cu procariotele de afară, în condiţiile de pe Erythro. Cel puţin când însămânţăm solul umed cu bacteriile noastre, ele nu reuşesc să crească sau să se multiplice.

— Şi plantele multicelulare?

— Am încercat, dar cu rezultate extrem de slabe. Cred că asta se datorează luminii stelei Nemesis, fiindcă înăuntrul Domului putem creşte plantele, folosind solul şi apa de pe Erythro. Bineînţeles, toate acestea sunt raportate pe Rotor, dar mă îndoiesc să se bucure acolo de publicitate. Cum am mai spus, Domul nu reprezintă un punct de interes pentru Rotor. În mod sigur, temutul domn Pitt nu este interesat de noi şi el este cea mai importantă persoană de pe Rotor, nu?

Genarr spuse toate acestea cu un zâmbet, dar un zâmbet cam încordat. („Oare ce ar avea Marlene de spus despre acest zâmbet?”, se întrebă Insigna.)

— Pitt nu este temut, replică ea. Uneori poate fi mai degrabă *obositor*, dar asta e cu totul altceva. Ştii, Siever, când eram tineri, am crezut întotdeauna că *tu* vei fi Guvernator într-o bună zi. Erai teribil de inteligent, stii.

— Eram?

— Sigur că încă mai eşti, dar pe atunci gândeai atât de politic, aveai idei atât de neobişnuite. Îmi aduc aminte cum te ascultam vrăjită. În anumite privinţe, cred că ai fi fost un Guvernator mai bun decât Janus. I-ai fi ascultat pe oameni.

N-ai fi insistat atât de mult să-ţi impui părerea şi să determini lucrurile să se facă aşa cum spui tu.

— Acesta este exact motivul pentru care n-aş fi fost deloc un Guvernator bun. Vezi tu, eu nu am scopuri precise în viaţă. N-am decât dorinţa de a face ceea ce mi se pare just în momentul respectiv, în *speranţa* că rezultatul va fi suportabil. Pe când Pitt ştie bine ce vrea şi este dispus să-şi atingă scopurile cu orice preţ.

— Îl judeci greşit, Siever. Are opinii foarte categorice, dar este, totuşi, un tip rezonabil.

— Bineînţeles, Eugenia, ăsta este marele său talent, să pară rezonabil. Indiferent de ţelul pe care îl urmăreşte, are întotdeauna un motiv perfect logic, perfect uman, perfect pur şi simplu. Poate inventa un astfel de motiv în orice moment şi este atât de sincer când îl expune, încât se convinge chiar şi pe el însuşi. Sunt sigur că, dacă ai avut de-a face cu el, ai fost şi tu în situaţia în care te-ai trezit convinsă să faci ceva ce, iniţial, nu aveai deloc intenţia să faci şi că te-a câştigat de partea lui nu prin ordine şi ameninţări, ci prin argumente foarte raţionale, expuse cu foarte multă răbdare.

Insigna îngăimă cu voce mică:

— Mda…

— Văd că şi tu ai avut de suferit de pe urma faptului că este un om atât de rezonabil, zise Genarr cu un surâs sardonic. În acest caz, îţi dai şi singură seama ce Guvernator bun este. Nu un om bun, ci un Guvernator bun.

— N-aş merge, totuşi, atât de departe încât să susţin că n-ar fi un om bun, Siever, zise Insigna, clătinând uşor din cap.

— Bine, hai să nu ne mai contrazicem pe tema asta. Vreau să-ţi cunosc fata. Se ridică în picioare. Ce-ar fi să vă fac o vizită după cină?

— E o idee minunată, răspunse Insigna.

Genarr o urmări plecând, cu un zâmbet palid pe chip. Eugenia voise să se lase în voia amintirilor şi prima lui reacţie la această dorinţă fusese să aducă vorba de soţul ei,

iar ea îngheţase. Oftă în sinea lui. Încă mai avea acel talent extraordinar de a-şi distruge singur şansele…

27

Eugenia Insigna îi spuse fiică-si:

— Numele lui este Siever Genarr şi apelativul cu care trebuie să i te adresezi este „domnule Comandant”, deoarece el este cel care conduce Domul de pe Erythro.

— Desigur, mamă, dacă acesta este titlul lui, aşa am să-i spun.

— Şi nu vreau să-l pui în situaţii jenante…

— N-aş putea face aşa ceva.

— Ba ai putea face, Marlene, şi încă foarte uşor. Ştii bine. Încearcă să-i accepţi informaţiile fără să le corectezi în funcţie de limbajul gesturilor lui. Te rog! Mi-a fost prieten apropiat când eram la liceu şi un timp după aceea. Chiar dacă se află aici, în Dom, de zece ani, şi nu ne-am mai văzut în acest răstimp, este, *totuşi*, un prieten vechi.

— Cred că a fost prietenul tău în sensul sentimental al cuvântului.

— Uite, exact la asta mă refer, spuse Insigna. Nu vreau să-l urmăreşti şi să-i spui tot timpul ce gândeşte sau simte de fapt. Pentru informarea ta, *nu* a fost tocmai prietenul meu în sensul sentimental al cuvântului şi în mod sigur nu am fost iubiţi. Am fost prieteni pur şi simplu şi ne-am agreat reciproc, ca prieteni. Dar după ce tatăl tău… Clătină din cap şi făcu un gest vag. Fii atentă ce spui despre Guvernatorul Pitt, dacă devine subiect de discuţie. Am impresia că Siever Genarr nu prea are încredere în Guvernatorul Pitt.

Marlene îi oferi mamei ei unul dintre rarele ei surâsuri.

— Nu cumva ai studiat comportamentul subliminal al domnului Comandant Siever? Pentru că, de fapt, e vorba de mai mult decât de o impresie.

Insigna clătină nemulţumită din cap:

— Vezi, nu te poţi opri deloc. Bine, nu e numai o impresie. Mi-a *spus* el cu gura lui că nu are încredere în Guvernator. Şi să ştii, adăugă apoi ca pentru sine, că s-ar putea să aibă şi de ce…

Se întoarse spre Marlene şi spuse brusc:

— Încă o dată îţi spun, Marlene. Eşti absolut liberă să-l studiezi pe Comandant şi să afli tot ce doreşti să ştii, dar nu-i spune lui nimic despre asta. Spune-mi *mie*, înţelegi?

— Crezi că suntem în vreun pericol, mamă?

— Nu ştiu.

— Eu ştiu, spuse Marlene cu tonul cu care ar fi anunţat ceva banal. Am ştiut că există un pericol de îndată ce Guvernatorul Pitt mi-a spus că putem pleca pe Erythro. Numai că nu ştiu în ce constă acest pericol.

28

Pentru Siever Genarr fu aproape un şoc s-o vadă pentru prima oară pe Marlene, un şoc accentuat de faptul că fata îl întâmpină cu o privire morocănoasă, din care reieşea clar că ea ştia foarte bine că el încercase un şoc şi din ce cauză.

Adevărul era că nimic din felul cum arăta fata nu părea să indice că ar fi fost fiica Eugeniei Insigna, nu avea nimic din frumuseţea, graţia sau farmecul acesteia. Numai ochii aceia mari şi întunecaţi care-l sfredeleau acum, dar nici aceia nu erau ai Eugeniei. Era singura privinţă în care fata o depăşea pe mamă.

Puţin câte puţin totuşi, prima impresie îi fu atenuată. Li se servi ceai şi desert, iar Marlene se comportă perfect politicos. O adevărată domnişoară şi, în mod evident, foarte inteligentă. Ce spusese Eugenia? Toate virtuţile care te împiedică să iubeşti pe cineva? Nu, nu era chiar atât de grav. I se părea că fata tânjeşte după dragoste, aşa cum par adesea a tânji oamenii care nu sunt frumoşi. Aşa cum tânjea şi el. Un val subit de compasiune şi solidaritate îl cuprinse.

Şi după un timp spuse:

— Eugenia, mă întreb dacă ar fi posibil să schimb câteva cuvinte cu Marlene în particular.

Insigna răspunse, încercând să pară glumeaţă:

— Ai vreun motiv anume pentru care îmi ceri asta, Siever?

— Ei bine, Marlene a fost cea care a vorbit cu Guvernatorul Pitt şi l-a convins să vă permită să veniţi aici, pe Erythro, să vedeţi Domul. În calitate de Comandant al Domului, mă interesează foarte mult ce spune şi ce face Guvernatorul Pitt şi ceea ce mi-ar putea Marlene povesti despre întrevederea lor mi-ar fi de mare folos. Şi cred că ar vorbi mai liber dacă am fi doar noi doi.

Genarr o privi pe Insigna plecând şi apoi se întoarse către Marlene, aşezată acum într-un fotoliu din capătul opus al încăperii, aproape pierdută în moliciunea lui încăpătoare. Mâinile i se odihneau împreunate lejer pe genunchi, iar ochii aceia întunecaţi şi frumoşi îl priveau, cu gravitate, pe Comandant. Genarr spuse, cu o sugestie de umor în glas:

— Mi s-a părut că mama ta era puţin tulburată de ideea de a ne lăsa singuri. Te deranjează şi pe tine?

— Câtuşi de puţin, replică Marlene. Iar dacă mama era tulburată, era pentru dumneavoastră, nu pentru mine.

— Pentru *mine*. De ce?

— Se teme ca nu cumva să spun ceva care să vă supere.

— Şi ai face-o, Marlene?

— Nu cu bună ştiinţă, domnule Comandant. Voi încerca să nu se întâmple.

— Sunt sigur că vei reuşi. Ştii de ce am vrut să stăm de vorbă între patru ochi?

— I-aţi spus mamei că doriţi să aflaţi mai multe despre întrevederea mea cu domnul Guvernator Pitt. Este adevărat, dar mai vreţi, de asemenea, să vă daţi seama ce fel de om sunt eu.

Sprâncenele lui Genarr se apropiară insesizabil.

— Fireşte că vreau să încerc să te cunosc mai bine.

— Nu despre asta e vorba, spuse Marlene repede.

— Atunci despre ce?

Marlene se uită în altă parte:

— Îmi pare rău, domnule Comandant.

— Îţi pare rău pentru ce?

Pe chipul Marlenei trecu, rapid, o tresărire de nefericire. Fata rămase tăcută. Genarr spuse cu blândeţe:

— Marlene, ce s-a întâmplat? Trebuie să-mi spui. Este foarte important pentru mine să stăm de vorbă deschis. Dacă mama ta ţi-a spus să fii atentă la ce spui, te rog uită asta. Dacă ţi-a dat de înţeles că aş fi prea sensibil şi uşor de supărat, te rog uită şi asta. De fapt, îţi ordon să-mi vorbeşti liber şi să nu-ţi faci nici cea mai mică grijă cum că m-ai putea supăra, şi trebuie să te supui comenzii mele pentru că eu sunt Comandantul Domului de pe Erythro.

Marlene izbucni în râs:

— Da, chiar vrei mult să afli câte ceva despre mine, nu?

— Bineînţeles.

— Pentru că te întrebi cum de arăt aşa cum arăt dacă sunt fata mamei.

Ochii lui Genarr se deschiseră larg de mirare:

— N-am spus aşa ceva.

— Nici nu era nevoie. Dumneata eşti un prieten vechi de-al mamei. Atâta lucru mi-a spus şi ea. Dar ai fost îndrăgostit de ea şi nu ţi-a trecut nici până în ziua de azi, şi te aşteptai ca eu să arăt cum arăta ea în tinereţe, aşa că atunci când m-ai văzut te-ai crispat şi te-ai tras un pas înapoi.

— Chiar aşa am făcut? A fost chiar atât de evident şocul?

— A fost un gest imperceptibil, pentru că dumneata eşti un om politicos şi te-ai străduit să-l reprimi, dar gestul a existat totuşi. Eu l-am remarcat cu uşurinţă. Apoi ochii dumitale s-au întors spre mama şi apoi din nou spre mine. A mai fost şi tonul pe care mi-ai adresat primele cuvinte. Totul a fost cât se poate de evident. Te gândeai că nu semăn deloc cu mama şi ai fost foarte dezamăgit.

Genarr se rezemă de speteaza fotoliului şi spuse:

— Dar asta este minunat.

Şi o mare bucurie lumină chipul Marlenei.

— Dumneata chiar crezi ceea ce spui, domnule Comandant. Chiar *crezi*. Nu te-ai supărat. Nu te simţi jenat. Te bucură. Eşti primul, *primul*. Nici măcar mamei nu-i place.

— Nu are importanţă dacă-ţi place sau nu. Este total irelevant când te confrunţi cu extraordinarul. De câtă vreme eşti capabilă să interpretezi limbajul gesturilor atât de bine, Marlene?

— Dintotdeauna, dar, pe măsură ce a trecut timpul, am devenit din ce în ce mai bună. Cred că oricine ar putea s-o facă dacă ar urmări oamenii cu atenţie şi s-ar gândi puţin.

— Nu e chiar aşa, Marlene. Nu oricine poate. Să nu crezi asta. Şi spui că încă o mai iubesc pe mama ta.

— N-am nicio îndoială în privinţa asta, domnule Comandant. Când eşti lângă ea, te trădezi cu fiecare privire, cu fiecare cuvânt, cu fiecare tresărire.

— Crezi că ea bagă de seamă?

— Te bănuieşte, dar doreşte să nu fie adevărat.

Genarr privi în altă parte.

— Niciodată n-a vrut.

— E din cauza tatălui meu.

— Ştiu.

Marlene ezită.

— Dar cred că greşeşte. Dacă te-ar putea vedea cum te văd eu acum…

— Numai că din păcate nu poate. Dar este o mare bucurie pentru mine că tu poţi. Eşti minunată.

Marlene roşi.

— Chiar crezi asta! se miră ea din nou.

— Bineînţeles.

— Dar…

— Nu te pot minţi, nu? Deci nici n-am să încerc. Chipul tău nu este frumos. Trupul tău nu este frumos. Dar *tu* eşti minunată şi asta este cel mai important. Şi ştii foarte bine că vorbesc serios.

— Da, ştiu, spuse Marlene surâzând, cu o astfel de fericire în ochi încât până şi chipul ei parcă se iluminase şi radia frumuseţe.

Genarr surâse la rândul său şi spuse:

— Acum putem discuta despre Guvernatorul Pitt? Acum, că ştiu ce tânără neobişnuit de perspicace eşti, este cu atât mai important să avem această discuţie. Vrei?

— Da, unchiule Siever, replică Marlene surâzând calm şi aşezându-şi mai bine mâinile în poală. Nu te superi dacă-ţi spun aşa, nu?

— Câtuşi de puţin. De fapt, sunt onorat. Acum povesteşte-mi despre Guvernatorul Pitt. Mi-a trimis instrucţiuni cum că trebuie să-i acord mamei tale tot sprijinul şi să-i pun la dispoziţie tot echipamentul nostru astronomic. De ce oare?

— Mama doreşte să facă nişte măsurători de mare precizie ale mişcării stelei Nemesis faţă de alte stele, iar Rotor nu oferă o bază destul de stabilă pentru acest lucru. Erythro va fi mult mai bună ca bază.

— Proiectul ăsta al ei este recent?

— Nu, unchiule Siever. Din câte mi-a spus mie, încearcă de mult să adune datele necesare.

— Atunci de ce nu a cerut mama ta să vină pe Erythro mai demult?

— A cerut, dar Guvernatorul Pitt a refuzat-o.

— Şi acum de ce a fost de acord?

— Pentru că voia să scape de ea.

— Sunt convins că a vrut să scape, dacă l-a tot sâcâit cu problemele ei astronomice. Dar cred că se plictisise de multă vreme de ea. De ce a expediat-o tocmai *acum*?

Vocea fetei scăzu până la şoaptă.

— Pentru că a vrut să scape de *mine*.

14. PESCUITUL

29

Trecuseră cinci ani de la Plecare. Însă lui Crile Fisher nu-i venea să creadă că trecuseră într-adevăr numai cinci ani, de vreme ce lui i se părea că se scursese atât de mult timp de-atunci, infinit mai mult. Rotor nu aparţinea trecutului, ci unei alte vieţi – şi încă una pe care n-o putea rememora decât cu o neîncredere crescândă. Oare chiar trăise el acolo? Chiar avusese o soţie?

Nu şi-o amintea clar decât pe fiică-sa, dar chiar şi asupra acestei amintiri plutea un element confuz, pentru că, uneori, avea impresia că şi-o amintea ca adolescentă.

Bineînţeles, problema era mult accentuată de faptul că viaţa lui, în ultimii trei ani, de când Pământul descoperise Steaua Vecină, fusese foarte agitată. Fusese plecat în şapte Colonii diferite. Toate acestea erau locuite de oameni a căror piele avea aceeaşi culoare cu a lui, care vorbeau, mai mult sau mai puţin, aceeaşi limbă ca şi el şi care îi împărtăşeau, mai mult sau mai puţin, orientarea culturală. (Acesta era avantajul varietăţii de pe Pământ. Pământul putea furniza un agent care să fie asemănător ca aspect fizic şi bagaj cultural cu majoritatea populaţiei din orice Colonie.)

Desigur, exista o limită a integrării sale într-o Colonie. Indiferent cât de bine se potrivea cu populaţia la nivel superficial, avea, totuşi, un accent numai al lui care-l diferenţia, nu putea suporta cu aceeaşi seninătate ca locuitorii Coloniei respective modificările de intensitate ale atracţiei gravitaţionle şi nici nu reuşea să plutească la fel ca

ei în cazurile de gravitaţie mică. În fiecare Colonie pe care se ducea, se trăda, în diferite feluri, şi întotdeauna cei de acolo se retrăgeau uşor din relaţiile cu el, păstrând distanţa, deşi, în fiecare caz, trecuse prin carantină şi tratament medical înainte de a i se permite măcar intrarea în Colonia propriu-zisă.

Fireşte, nu rămânea într-o Colonie decât câteva zile, uneori câteva săptămâni. Niciodată nu se aşteptase nimeni ca el să vrea să se stabilească acolo, cum făcuse pe Rotor. Dar, pe vremea aceea, Rotor dispunea de hiperasistenţă, iar de atunci încoace, Pământul se aflase în căutarea unor elemente de importanţă mai restrânsă, sau cel puţin el fusese trimis în misiuni de importanţă mai restrânsă.

Acum, de exemplu, se întorsese de trei luni dintr-o Colonie. Nu se auzise nimic în legătură cu vreo nouă misiune şi nici nu era nerăbdător să primească vreuna. Era ostenit de atâta dezrădăcinare, de atâtea eşecuri de integrare, de atâta prefăcătorie cum că ar fi turist.

Şi mai era şi Garand Wyler, vechiul său prieten şi coleg, şi el proaspăt întors dintr-o Colonie, şi care îl privea fix, cu ochi obosiţi. Pielea întunecată a mâinii sale frumoase păru să lucească în lumină, când ridică braţul în aer o clipă, mirosindu-şi manşeta, pentru ca apoi să-l lase jos din nou.

Fisher aproape că zâmbi. Cunoştea gestul, avusese şi el un astfel de tic. Fiecare Colonie avea mirosul său caracteristic, în funcţie de locul unde se aflau culturile agricole, de condimentele folosite în bucătăria tradiţională, de parfumurile preferate şi, mai ales, de natura utilajelor, echipamentelor şi lubrifianţilor folosiţi la scară industrială. Te obişnuiai repede cu acest miros şi nu-l mai luai în seamă, dar, la întoarcerea pe Pământ, mirosul Coloniei respective te însoţea încă un timp şi era uşor de detectat. Chiar dacă făceai baie, îţi spălai şi schimbai hainele, pentru ca alţii să nu observe, tot mai puteai simţi mirosul impregnat în propria-ţi piele, însoţindu-te.

Fisher rosti:

— Bine ai venit înapoi. Ei, cum a fost de data asta?

— Ca de obicei. Oribil. Bătrânul Tanayama are dreptate. Dacă există ceva de care să se teamă toate Coloniile, acel ceva este varietatea. Nu vor deloc diferenţe de aspect exterior, gusturi şi mod de viaţă. Se autoselectează cu scopul de a obţine o populaţie uniformă şi sfârşesc prin a dispreţui orice altceva.

Fisher replică:

— Ai dreptate. Şi e mare păcat că aşa fac.

— Ăsta e un fel şters şi sec de a o spune, ripostă Wyler. „Mare păcat.” „Vai, am spart farfuria. Mare păcat.” „Vai, mi s-a stricat holo-vizorul. Mare păcat.” Dar aici e vorba de omenire. E vorba de lunga luptă a Pământului de a găsi un mod de viaţă care să includă pe toată lumea, toate culturile, toate rasele. Nu este încă perfect acest mod de viaţă, dar dacă-l compari cu felul în care stăteau lucrurile acum un secol, e raiul… pe Pământ. Şi apoi, de cum avem şansa să populăm spaţiul cosmic, aruncăm totul la gunoi şi ne întoarcem direct în Evul Mediu. Iar tu spui „Mare păcat”. Halal reacţie la o astfel de tragedie enormă.

— Sunt de acord cu ce spui, răspunse Fisher. Dar, dacă nu-mi poţi spune ce pot eu – practic – să fac pentru a îndrepta lucrurile, ce importanţă mai are cât de elocvent sunt în stare să descriu situaţia? Ai fost pe Akruma, nu?

— Da, răspunse Wyler.

— Ştiau de Steaua Vecină?

— Bineînţeles. Din câte ştiu eu, vestea a ajuns de-acum în toate Coloniile.

— Erau îngrijoraţi?

— Câtuşi de puţin. De ce-ar fi? Au la dispoziţie mii de ani. Cu mult înainte ca Steaua Vecină să ajungă prin apropiere şi dacă aceasta va părea periculoasă, ceea ce nu e absolut sigur, ştii, vor putea pleca. Toţi pot pleca. Şi toţi admiră grozav Colonia Rotor. Abia aşteaptă să aibă ocazia să plece şi ei.

Wyler se încruntase şi tonul său era amar. Continuă:

— Vor pleca toţi, iar noi vom rămâne aici, blocaţi. Cum vom putea, oare, construi destule Colonii pentru opt

miliarde de suflete şi apoi să trimitem aceste Colonii în spaţiu?

— Parcă ai fi Tanayama, aşa vorbeşti. La ce ne-ar folosi să-i urmărim pe toţi, să le descoperim planurile, să-i pedepsim sau să-i distrugem? Tot aici am rămâne, şi tot blocaţi. Dacă ar rămâne toţi alături de noi, ca nişte copii cuminţi, şi s-ar lăsa distruşi de Steaua Vecină împreună cu noi, ne-ar fi mai bine, crezi?

— Eşti prea indiferent în privinţa asta, Crile. Tanayama este înfierbântat, iar eu sunt de partea lui. E suficient de înfierbântat ca să răscolească toată Galaxia dacă asta ne-ar ajuta să descoperim hiperasistenţa pe cont propriu. Şi-o doreşte pentru ca, astfel, să putem pleca pe urmele Coloniei Rotor şi să-i împrăştiem pe nemernici în spaţiu, dar, chiar dacă asta nu ne-ar sluji la nimic, tot vom avea nevoie de hiperasistenţă pentru a evacua cât se poate de mulţi pământeni înainte de a se dovedi că Steaua Vecină ne obligă să părăsim planeta. Aşa că tot ceea ce face Tanayama este just, chiar dacă motivele sale nu sunt.

— Şi, presupunând că descoperim hiperasistenţa şi apoi ne dăm seama că nu mai dispunem decât de timpul şi de resursele care ne-ar permite să expediem în spaţiu doar un miliard de pământeni, care ar fi cei care ar pleca? Şi ce se întâmplă dacă cei aflaţi la conducere încep să-i salveze doar pe ai lor?

Wyler gemu:

— Nu putem să gândim astfel.

— Nu putem, fu Fisher de acord. Să ne bucurăm că vom fi morţi de mult, înainte de a se putea face cel mai infim început.

— Dacă despre asta e vorba, spuse Wyler cu voce brusc scăzută la intensitatea şoaptei, cel mai infim început s-ar putea să fi fost deja făcut. Eu cred că suntem deja în posesia hiperasistenţei sau aproape de aceasta.

Expresia lui Fisher trăda un profund cinism:

— Ce te face să crezi asta? Visele? Intuiţia?

— Nu. Cunosc o femeie a cărei soră cunoaşte pe cineva din personalul de conducere al Pământului. Ţi-e de ajuns?

— Bineînţeles că nu. Va trebui să-mi spui mai mult de-atât.

— Nu pot, Crile. Ascultă, mi-eşti prieten. Ştii că te-am ajutat să-ţi recapeţi poziţia în cadrul Biroului.

Crile aprobă din cap.

— Ştiu şi-ţi sunt recunoscător. Şi m-am străduit să-ţi întorc, din când în când, serviciul.

— Aşa ai făcut şi-ţi sunt şi eu recunoscător. Dar ceea ce vreau să fac acum este să-ţi ofer nişte informaţii strict secrete şi pe care cred că le vei găsi importante şi folositoare. Te simţi în stare să accepţi situaţia, să le primeşti şi să nu mă implici pe mine deloc?

— Sigur, ca întotdeauna.

— Ştii, desigur, ce s-a făcut până acum.

Fisher răspuse că da. Era genul acela de întrebare retorică, fără rost, la care nici nu era nevoie de un răspuns. Vreme de cinci ani, agenţii Biroului (iar în ultimii trei ani era şi Fisher printre ei) răscoliseră prin grămezile de resturi de informaţie ale Coloniilor. Răscoliseră prin gunoaie.

Toate Coloniile lucrau, probabil, individual la descoperirea hiperasistenţei, ca şi Pământul, încă de când transpirase faptul că Rotor deţinea deja această tehnologie şi cu *siguranţă* de când Rotor dovedise că o deţinea părăsind Sistemul Solar.

Se putea presupune că majoritatea Coloniilor, poate chiar toate, obţinuseră câte o părticică de informaţie în legătură cu ceea ce făcuse Rotor. Conform Acordului Deschis Asupra Ştiinţei, fiecare astfel de părticică ar fi trebuit dată pe faţă şi dacă toate părticelele ar fi fost puse la un loc ar fi însemnat, practic, hiperasistenţă pentru toată lumea. Dar se pare că pentru aşa ceva ar fi fost nevoie de prea mult din partea celor implicaţi în această problemă specială. Nu se putea şti ce efecte secundare avantajoase s-ar fi putut naşte odată cu noua tehnologie şi nicio Colonie nu se simţea în stare să abandoneze speranţa că ar putea fi prima cuceritoare a acestui teritoriu, câştigând astfel un important ascendent asupra celorlalţi. Aşa că fiecare

Colonie păzea cu grijă ceea ce avea – dacă avea cât de cât ceva – şi nu era niciuna să aibă destul.

Iar Pământul însuşi, cu al său sofisticat Birou Terestru de Investigaţii, se uita de sus la toate Coloniile, imparţial. Pământul pescuia informaţii, iar Fisher[1], în mod neaşteptat adecvat, era unul dintre pescari.

Wyler rosti rar:

— Am reuşit să punem cap la cap tot ceea ce avem şi se pare că e destul. Vom obţine în scurt timp secretul călătoriilor hiperasistate. Şi cred că vom porni spre Steaua Vecină. N-ai vrea să faci şi tu parte dintre cei care vor porni într-acolo?

— De ce aş vrea, Garand? Presupunând că o astfel de călătorie ar avea loc, aspect de care mă îndoiesc.

— Eu sunt aproape sigur că va avea loc. Nu-ţi pot spune de unde ştiu, dar, crede-mă pe cuvânt, e o sursă de încredere. Şi mi se pare firesc să vrei să iei parte la această călătorie. Ţi-ai putea vedea soţia. Sau dacă nu pe ea, copilul.

Fisher se foi agitat. I se părea că a ajuns să-şi petreacă jumătate din timp încercând să nu se gândească la ochii aceia. Marlene trebuie că avea şase ani acum şi, probabil, vorbea la fel de măsurat şi de sigură pe ea ca şi Roseanne. Şi probabil că-i citea pe oameni, ca şi Roseanne. Spuse:

— Vorbeşti aiurea, Garand. Chiar dacă s-ar pune, cu adevărat, la cale o astfel de călătorie, ce motive ar avea puterea să mă lase să iau şi eu parte la ea? Ar trimite, probabil, specialişti. Şi apoi, dacă există cineva pe care Bătrânul să vrea neapărat să-l ţină de-o parte, eu sunt acela. M-o fi primit el să lucrez din nou pentru Birou, mi-o fi dat el diverse misiuni, dar ştii ce gândeşte despre eşecuri, iar eu am avut, cu siguranţă, un eşec cu misiunea pe Rotor şi asta l-a dezamăgit.

— Da, dar tocmai ăsta e esenţialul; că ai fost pe Rotor. Asta te face specialist. Şi dacă vrea într-adevăr să-i urmărească pe rotorieni, cum ar putea să nu includă în echipă un pământean care a trăit patru ani pe Rotor? Cine

[1] fisher = pescar (lb. engleză) (n. trad.)

i-ar înţelege mai bine pe rotorieni, cine ar şti cum să-i ia, mai bine ca tine? Cere audienţă. Fă-l să înţeleagă acest aspect, dar ţine minte; nu ştii nimic despre faptul că am fi deja în posesia hiperasistenţei. Vorbeşte doar la modul general, despre diverse posibilităţi. Şi nu pomeni de mine, în niciun caz nu vreau să fiu băgat în chestia asta. Nici eu n-ar trebui să ştiu tot ce ţi-am spus.

Fisher se încruntă gânditor. Să fie oare cu putinţă? Nici nu îndrăznea să spere.

30

În ziua următoare, pe când Crile încă se mai întreba dacă să-şi asume riscul de a cere o audienţă la Tanayama, hotărârea fu luată de altcineva în locul lui. Fu chemat.

Un simplu agent este rareori chemat de Director în persoană. Există adjuncţi din belşug, care să se ocupe de aşa ceva. Iar dacă, într-adevăr, un agent de rând *este* chemat de Bătrân, aproape niciodată nu-i semn bun. Aşa că agentul Crile Fisher se pregăti cu resemnare posomorâtă să primească vestea că a fost numit inspector la vreo fabrică de îngrăşăminte naturale.

Tanayama ridică privirea spre Fisher, stând în spatele biroului său. Acesta îl mai văzuse numai arareori şi pentru un timp foarte scurt în cei trei ani de când Pământul descoperise Steaua Vecină, dar Bătrânul părea neschimbat. De atâta timp era scund şi smochinit încât părea că nu mai rămăsese loc fizic pentru vreo schimbare. Nu păliseră în intensitate nici privirile pătrunzătoare şi nici rictusul veşted al gurii. Ar fi putut chiar să poarte aceleaşi haine ca în urmă cu trei ani, într-atât era de convins Fisher că nu se schimbase deloc.

Dar chiar dacă şi vocea aspră rămăsese aceeaşi, tonul pe care îi vorbi Tanayama fu surprinzător. Se părea că, în ciuda probabilităţii astronomice a unei veşti cel puţin neplăcute, Bătrânul îl chemase totuşi să-l laude.

Tanayama spuse, cu felul său ciudat, dar nu în întregime neplăcut, de a deforma sonoritatea englezei planetare:

— Fisher, te felicit. Am vrut să auzi asta chiar de la mine.

Fisher, rămas în picioare (nu fusese invitat să ia loc), reuşi să-şi reprime mica tresărire de surpriză. Directorul continuă:

— Nu ne putem permite o sărbătorire publică, o paradă cu lasere, o procesiune holografică. Natura lucrurilor n-o permite. Dar eu pot să-ţi spun că te felicit.

— Îmi este suficient, domnule Director, răspunse Fisher. Vă mulţumesc.

Tanayama se holbă la Fisher cu ochii săi înguşti. În cele din urmă, întrebă:

— Asta e tot ce ai de spus? Nu ai întrebări?

— Presupun, domnule Director, că îmi veţi spune ceea ce este necesar să ştiu.

— Dar eşti agent, eşti un agent capabil. N-ai aflat singur nimic?

— Nimic, domnule Director. Nu caut să aflu decât ceea ce am instrucţiuni să aflu.

Tanayama înclină aproape imperceptibil din capul său micuţ.

— Un răspuns foarte corect, dar eu eram în căutare de răspunsuri incorecte. Ce ai dedus, atunci?

— Păreţi mulţumit de mine, domnule Director, de aceea poate că ar putea fi vorba de informaţii aduse de mine, care s-au dovedit folositoare.

— În ce privinţă?

— Nu cred că ar exista ceva care să vi se pară mai util la ora actuală decât obţinerea tehnologiei de hiperasistenţă.

Tanayama mimă fără glas „A-ha”.

— Şi apoi? Presupunând că aşa este, care ar fi următorul pas?

— Călătoria spre Steaua Vecină. Găsirea Coloniei Rotor.

— Nimic mai bun decât asta? Asta e tot ce-ar fi de făcut? Nu vezi mai departe de atât?

Ajuns în acest punct, Fisher hotărî că ar fi o prostie să nu-şi încerce norocul. Nici că se putea o ocazie mai bună.

— Un singur lucru poate fi mai bun decât atât: ca atunci când prima navă pământeană pleacă din Sistemul Solar folosind tehnologia de hiperasistenţă, să fiu şi eu pe ea.

Fisher nici nu sfârşise de rostit întreaga frază şi ştiu că pierduse pariul, în orice caz că nu câştigase. Chipul lui Tanayama se întunecă. Spuse cu un ton brutal şi imperativ:

— Stai jos!

Fisher auzi mişcarea lină a scaunului în spatele său, rostogolindu-se spre el la vorbele lui Tanayama, vorbe pe care motorul computerizat al acestuia le putea înţelege. Fisher se aşeză fără a privi în spate ca să se asigure că scaunul era într-adevăr acolo. Ar fi cumplit de nepoliticos, o insultă, şi în clipa de faţă nu-şi putea permite cu niciun preţ să-l insulte pe Tanayama.

— De ce vrei să te afli pe acea navă? întrebă Directorul.

Cu efort, Fisher reuşi să-şi ţină vocea sub control, făcând-o să sune liniar:

— Domnule Director, am o soţie pe Rotor.

— O soţie pe care ai părăsit-o în urmă cu cinci ani. Crezi că te-ar primi cu bucurie înapoi?

— Domnule Director, am un copil.

— Avea doar un an când ai plecat. Crezi că ştie că are un tată? Crezi că îi pasă?

Fisher rămase tăcut. Se gândise şi el la toate astea, iar şi iar. Tanayama aşteptă un timp, apoi reluă:

— Numai că nu va fi nicio călătorie spre Steaua Vecină. Nu va fi nicio navă pe care să fii şi tu.

Din nou, Fisher fu nevoit să-şi reprime surpriza.

— Iertaţi-mă, domnule Director, spuse el. N-aţi spus nicio secundă că suntem în posesia hiperasistenţei. Aţi spus „Presupunând că aşa este”, ar fi trebuit să remarc această exprimare.

— Da, ar fi trebuit, într-adevăr. Aşa ar trebui să faci întotdeauna. Cu toate acestea, avem tehnologia de

hiperasistenţă. Acum ne putem mişca prin spaţiul cosmic întocmai cum a făcut-o şi Rotor şi o vom face de îndată ce construim o navă şi ne asigurăm că are designul adecvat şi toate caracteristicile funcţionale. Crezi că ar trebui să ne îndreptăm spre Steaua Vecină?

Fisher răspunse precaut:

— Ar fi, bineînţeles, una dintre opţiuni, domnule Director.

— Una inutilă. Gândeşte-te bine, omule. Steaua Vecină se află la peste doi ani-lumină distanţă. Oricât de pricepuţi am deveni în utilizarea noii tehnologii, vom avea nevoie de peste doi ani ca să ajungem acolo. Teoreticienii noştri mi-au explicat că hiperasistenţa permite unei nave să călătorească la viteze superluminice pentru perioade scurte – cu cât mai mare viteza, cu atât mai scurtă perioada – rezultatul fiind că nu poate atinge vreun punct din spaţiu mai repede decât ar face-o o rază de lumină, care ar fi pornit din acelaşi loc cu nava.

— Dar dacă într-adevăr aşa e…

— Dacă aşa e, ai fi obligat să rămâi pe o navă cosmică, închis într-un spaţiu restrâns împreună cu numeroşi alţi membri ai echipajului, pentru doi ani. Crezi că ai suporta aşa ceva? Ştii prea bine că navele mici nu au făcut niciodată drumuri lungi. Ce ne trebuie nouă acum este o Colonie, o structură destul de mare ca să ofere un mediu rezonabil, ca Rotor. Ştii cât ar putea dura până să avem aşa ceva?

— N-aş putea spune, domnule Director.

— Peste zece ani, dacă totul merge bine, dacă nu întâmpinăm piedici, obstacole neprevăzute. Reţine, te rog, că n-am mai construit o Colonie de aproape un secol. Toate Coloniile mai noi au fost construite de alte Colonii. Dacă ne apucăm din senin să construim una, vom atrage atenţia tuturor Coloniilor şi asta n-avem voie să facem. Şi dacă apoi, o astfel de Colonie poate fi construită şi echipată cu hiperasistenţă şi trimisă spre Steaua Vecină într-o călătorie de peste doi ani, ce-ar face ea odată ajunsă acolo? Va fi vulnerabilă şi uşor de distrus dacă Rotor şi-a construit nave

de război, şi şi-a construit în mod sigur. Rotor are, probabil, mai multe nave de război decât am putea lua cu noi pe Colonia cu care am călători. La urma urmei, sunt acolo de trei ani deja, iar când am ajunge noi ar fi de peste doisprezece ani. Ne vor spulbera în spaţiu de la prima vedere.

— În acest caz, domnule Director…

— Nu mai este necesar să ghiceşti şi să deduci nimic, agent Fisher. În acest caz, avem nevoie de tehnologia călătoriilor hiperspaţiale, aşa încât să putem călători pe orice distanţe dorim, într-un timp cât de scurt dorim.

— Iertaţi-mă, domnule Director, dar este cu putinţă aşa ceva? Chiar şi numai teoretic?

— Asta nu putem şti eu sau tu. Avem nevoie de oameni de ştiinţă care să se concentreze asupra problemei şi nu-i avem. De un secol şi mai bine, inteligenţa Pământului se scurge lent în Colonii. Trebuie să inversăm acest proces. Va trebui să prădăm, într-un fel sau altul, Coloniile şi să-i convingem pe cei mai buni fizicieni şi ingineri să vină pe Pământ. Le putem oferi destul de mult, dar trebuie procedat cu grijă. Nu putem dezvălui prea mult, înţelegi, altfel Coloniile vor încerca să ne blocheze. Ei bine, acum…

Făcu o pauză şi-l cântări gânditor pe Fisher. Acesta se foi crispat şi rosti:

— Ei bine, domnule Director?

— Fizicianul pe care am pus ochii este un anume T. A. Wendel, care mi s-a spus că este cel mai bun specialist în hiperspaţiu din Sistemul Solar…

— Specialiştii în hiperspaţiu de pe Rotor au descoperit hiperasistenţa. Fisher nu rezistă tentaţiei de a-şi strecura în glas un ton sec.

Tanayama se făcu că nu aude. Continuă:

— Descoperirile lor se pot datora unor accidente fericite; o minte inferioară poate face progrese pe bâjbâite, în timp ce una superioară îşi consacră timpul aşezării unei fundaţii solide. Asta s-a întâmplat adeseori în istorie. Şi apoi, Rotor nu deţine decât ceea ce s-a dovedit până la urmă a fi doar hiperasistenţă, posibilitatea de a călători cu

viteza luminii. Eu vreau o posibilitate de a călători cu viteze superluminice, *mult, mult mai mari decât viteza luminii*. Şi-l vreau pe specialistul în hiperspaţiu despre care ţi-am vorbit, Wendel.

— Şi doriţi să vi-l aduc eu?

— S-o aduci. Este o femeie. Tessa Anita Wendel, de pe Adelia.

— Aşa, deci.

— De asta vrem să-ţi încredinţăm ţie această misiune. Se pare că – şi aici Tanayama păru să radieze amuzament secret, deşi nimic de pe chipul său nu indica vreo expresie veselă – se pare că femeile te consideră irezistibil.

Chipul lui Fisher luă culoarea cenuşie şi împietri.

— Iertaţi-mă, domnule Director, că vă contrazic, dar nu găsesc că este deloc aşa.

— Cu toate acestea, rapoartele m-au convins. Wendel este o femeie între două vârste, are în jur de patruzeci de ani şi a fost divorţată de două ori. Nu cred că va fi greu de convins.

— Să fiu cinstit, domnule Director, cred că este o misiune dezgustătoare şi, în aceste condiţii, cred că un alt agent ar putea fi mai potrivit.

— Dar eu vreau să te duci tu. Dacă te temi că nu vei putea fi tu însuţi, înnebunitor de atractiv şi romantic ca de obicei, doar fiindcă o vei aborda cu privirea abătută şi strâmbând din nas, permite-mi să te ajut să-ţi placă misiunea aceasta, agent Fisher. Ai eşuat lamentabil pe Rotor, dar de-atunci încoace serviciile tale au compensat în parte eşecul respectiv. Acum ai ocazia să-l compensezi pe deplin. Dacă, pe de altă parte, nu te întorci cu această femeie, va fi un eşec mult mai serios decât cel de pe Rotor şi *pe acesta* nu-l vei mai putea vreodată compensa. Totuşi, nu vreau să fii mânat în misiune doar de sentimente de teamă. Am să încerc să-ţi ofer şi ţie o tentaţie către care să-ţi poţi canaliza aşteptările. Adu-o pe Wendel şi când vom fi construit nava superluminică şi o vom trimite spre Steaua Vecină, vei fi şi tu pe ea, dacă asta îţi doreşti.

— Mă voi strădui să fac tot ce-mi stă în puteri, răspunse Fisher, şi aşa aş fi făcut şi dacă n-aş fi avut nici motive de a mă teme sau de a fi nerăbdător.

— Un răspuns excelent, grăi Tanayama, lăsând la iveală un surâs subţire ca un tăiş de cuţit, un răspuns fără-ndoială bine exersat.

Şi Fisher plecă, dându-şi seama, din ce în ce mai bine, că fusese trimis în cea mai importantă şi periculoasă misiune de pescuit din toată viaţa lui de până atunci.

15. MALADIA

31

Eugenia Insigna îi surâse lui Genarr pe deasupra desertului.

— Pari să duci o viaţă plăcută aici.

Genarr surâse şi el.

— Destul de plăcută, dar cam claustrată. Trăim pe o planetă enormă, dar suntem limitaţi la Dom. După o şedere aici, oamenii tind să devină foarte închişi, interiorizaţi. Când reuşesc să cunosc pe cineva cu adevărat interesant, pleacă după cel mult două-trei luni. În general, majoritatea celor de aici, din Dom, mă plictisesc, deşi probabil nu atât de mult cum îi plictisesc eu pe ei. Iată de ce venirea ta şi a fetei tale ar fi fost un subiect de holoviziune, chiar dacă ai fi fost altcineva. Bineînţeles, de vreme ce eşti chiar tu…

— Linguşitorule, spuse Insigna cu tristeţe. Genarr îşi drese vocea.

— Marlene m-a avertizat, pentru binele meu, înţelegi, că nu l-ai uitat încă de tot pe…

Dar Insigna îl întrerupse brusc:

— Nu pot să spun că am remarcat să ne fi aflat în atenţia holoviziunii. Genarr se dădu bătut. Reveni la subiect:

— Era o figură de stil. Plănuim o petrecere mâine seară, ocazie cu care te vom prezenta oficial şi toată lumea va avea şansa să te cunoască.

— Şi să comenteze felul cum arăt şi cum voi fi îmbrăcată şi să rumege bârfele curente care circulă despre mine.

— Sunt sigur de asta. Marlene va fi şi ea invitată, ceea ce înseamnă, presupun, că vei şti la final mult mai multe despre noi decât noi despre tine. Şi dintr-o sursă mult mai sigură.

Insigna nu păru a se simţi în largul ei la această remarcă:

— Marlene şi-a dat cumva în petec?

— Adică mă întrebi dacă mi-a citit limbajul gesturilor? Da, să trăiţi.

— I-am spus doar să n-o facă.

— Nu cred că este ceva ce se poate reprima.

— Ai dreptate. Nu poate. Dar i-am spus să nu-ţi *spună* despre asta. Înţeleg că ţi-a spus, totuşi.

— Da. I-am ordonat s-o facă şi a trebuit să asculte ordinul comandantului Domului.

— Îmi pare rău. Ştiu cât poate fi de jenant.

— Dar n-a fost deloc. Nu pentru mine. Eugenia, te rog încearcă să înţelegi asta. Îmi place fata ta. Îmi place foarte mult. Am impresia că a avut o viaţă foarte neplăcută fiind o persoană care ştie prea multe şi pe care nimeni n-o agreează. Faptul că a ajuns totuşi să posede toate acele, cum le spui tu, virtuţi care ne împiedică să iubim pe cineva, este un miracol.

— Te avertizez că te va secătui. Şi n-are decât cincisprezece ani.

— Cred, răspunse Genarr, că există o lege care interzice mamelor să-şi aducă aminte cum erau când aveau şi ele cincisprezece ani. A pomenit în treacăt de un băiat, iar tu ar trebui să ştii că mâhnirea iubirii neîmpărtăşite este la fel de crudă la cincisprezece ani ca şi la douăzeci şi cinci, poate chiar mai crudă. Anii *tăi* de adolescentă poate c-au fost însoriţi, având în vedere aspectul tău fizic. Dar adu-ţi aminte că Marlene se află într-o poziţie foarte dezavantajată. Ştie că nu este frumoasă şi ştie că este inteligentă. Simte că inteligenţa ar trebui să compenseze cu vârf şi îndesat absenţa frumuseţii fizice, dar ştie şi că, în realitate, nu se întâmplă deloc astfel, aşa că închide în ea o

furie neajutorată şi deznădăjduită despre care ştie, de asemenea, că nu foloseşte la nimic.

— Ei bine, Siever, spuse Insigna încercând să-şi menţină un ton uşor de glumă în glas, eşti un psiholog grozav.

— Ba deloc. Este însă un lucru pe care îl înţeleg. Am trecut şi eu prin asta.

— Aşa... Insigna păru să fi rămas fără replică.

— E în regulă, Eugenia. N-am intenţia să-mi plâng de milă şi nici nu încercam să te atrag în capcana compasiunii pentru un biet suflet rănit, pentru că nu mă consider astfel. Am patruzeci şi nouă de ani, nu cincisprezece sau douăzeci şi unu, şi m-am împăcat de mult cu mine însumi. Dacă aş fi fost chipeş şi prost când aveam cincisprezece sau douăzeci şi unu de ani, aşa cum mi-am dorit să fiu la acele vârste, acum n-aş mai fi fost fără-ndoială chipeş, dar prost aş fi rămas. Aşa că, dacă priveşti lucrurile la rece, pe termen lung, am obţinut o victorie şi tot astfel, sunt convins, vor sta lucrurile şi cu Marlene, dacă *va exista* un termen lung.

— Ce vrei să spui cu asta, Siever?

— Marlene mi-a povestit despre discuţia ei cu bunul nostru prieten comun Pitt, pe care l-a contrariat dinadins, ca să-l convingă să te trimită pe Erythro, fiindcă numai astfel ar fi putut scăpa şi de ea.

— Nu sunt de acord cu această teorie, spuse Eugenia. Nu mă refer la partea cu manipularea lui Pitt, pentru că nu cred că Pitt este atât de uşor de manipulat. Mă refer la faptul că ar fi *încercat* s-o facă. Marlene a ajuns să creadă că poate manevra oamenii ca pe nişte marionete şi ar putea avea, din cauza asta, necazuri serioase în viitor.

— Eugenia, n-aş vrea să te sperii, dar cred că Marlene a dat *deja* de necaz. Sau, cel puţin, Pitt s-ar putea să spere că va da în curând.

— Hai, Siever, doar ştii că aşa ceva nu-i cu putinţă. O fi Pitt vehement în opinii şi permanent obsedat de a se impune, dar nu cred că este în stare de o ticăloşie. Nu cred că este în stare să vrea să se răzbune pe o adolescentă, numai pentru că aceasta a încercat să se joace puţin cu el.

Cina luase sfârşit, dar luminile erau încă destul de scăzute în elegantul apartament al lui Genarr, iar Insigna reacţionă printr-o uşoară încruntare când Genarr se întinse după comutatorul ecranului de izolare pentru a-l declanşa.

— Avem secrete, Siever? spuse ea cu un hohot forţat de râs.

— Ei bine, Eugenia, da. Mă văd nevoit să fac din nou pe psihologul. Tu nu-l cunoşti pe Pitt cum îl cunosc eu. Eu *i-am fost rival* şi de aceea sunt aici. Şi de mine a vrut să scape. Dar, în cazul meu, a fost suficient să mă îndepărteze. În cazul Marlenei însă, asta s-ar putea să nu fie suficient.

Alt hohot forţat de râs.

— Haida-de, Siever. Ce tot spui acolo?

— Ascultă-mă cu atenţie şi ai să înţelegi. Pitt este un tip foarte ascuns. Are o aversiune obsesivă faţă de oricine i-ar putea afla intenţiile. Faptul că merge pe un drum secret şi că îi trage şi pe alţii, neştiutori, după el, îi dă sentimentul puterii.

— S-ar putea să ai dreptate. A păstrat secretul asupra stelei Nemesis şi m-a obligat şi pe mine să-l păstrez.

— Are multe secrete, mult mai multe decât ştim eu sau tu, sunt sigur. Dar iată că apare Marlene, pentru care gândurile şi motivaţiile ascunse ale oamenilor sunt limpezi ca lumina zilei. Nimănui nu-i place asta, iar lui Pitt mai puţin decât oricui. Aşa că o trimite aici, şi pe tine împreună cu ea, pentru că n-o putea trimite singură.

— Bine. Şi ce-i cu asta?

— Doar nu crezi că-şi doreşte să o vadă întorcându-se vreodată pe Rotor?

— Dar asta e gândirea unui paranoic, Siever. Nu se poate să crezi că Pitt ar intenţiona, într-adevăr, s-o ţină într-un exil permanent.

— Într-un fel, ar putea. Vezi, Eugenia, tu nu cunoşti istoria timpurie a Domului, aşa cum o cunosc numai eu şi Pitt. Cunoşti însă pasiunea lui Pitt pentru secrete, care şi-a croit drum până şi aici. Trebuie să înţelegi de ce rotorienii s-au mulţumit de atâta vreme numai cu Domul şi nu au făcut încercarea de a coloniza planeta.

— Mi-ai explicat. Caracterul luminii…

— Aceea este explicaţia oficială, Eugenia. Uită de lumină, este ceva cu care probabil că ne-am putea obişnui. Gândeşte-te, însă, de ce altceva dispunem: o lume cu o gravitaţie normală, cu o atmosferă respirabilă, cu o gamă plăcută de temperaturi, cu o ciclicitate sezonieră care aminteşte de Pământ, fără forme de viaţă mai evoluate de stadiul procariotelor, iar acestea neprezentând vreun pericol de infecţie pentru noi. Şi totuşi, nu facem nicio mişcare de a coloniza această lume, nici măcar într-o manieră limitată.

— Ei bine, atunci, de ce nu?

— În zilele de început ale Domului, oamenii erau liberi să iasă afară să exploreze. Nu-şi luau măsuri speciale de precauţie, respirau aerul, beau apa.

— Da?

— Iar unii s-au îmbolnăvit. Psihic. Incurabil. Nu au înnebunit violent, dar au… divorţat de realitate. Starea unora s-a îmbunătăţit în timp, dar niciunul, din câte ştiu eu, nu s-a însănătoşit complet. Se pare că afecţiunea nu este contagioasă, iar pacienţii sunt sub tratament pe Rotor, în secret.

Eugenia se încruntă.

— Nu cumva născoceşti acum toate astea, Siever? Eu n-am auzit niciodată nimic de felul ăsta.

— Încă o dată îţi amintesc de pasiunea lui Pitt pentru secrete. Asta nu era ceva ce ai fi avut tu nevoie să ştii. Nu avea nicio legătură cu domeniul tău de activitate. Era ceva ce *eu* trebuia să cunosc, fiindcă am fost trimis aici să-i dau de capăt. Dacă aş fi eşuat, s-ar fi putut să fi fost nevoie să părăsim planeta de-a binelea şi un val de teamă şi dezamăgire ne-ar fi copleşit pentru totdeauna. – Rămase tăcut o vreme, apoi reluă: N-ar trebui să-ţi spun toate astea. Într-un fel, acum îmi încalc jurământul pe care l-am depus când am fost numit comandant al Domului. Dar o fac totuşi, de dragul Marlenei…

Chipul Eugeniei fu luat în stăpânire de o umbră de adâncă îngrijorare.

— Ce spui tu, de fapt? Că Pitt…

— Îţi spun că Pitt ar fi putut spera ca Marlene să contracteze ceea ce noi numim maladia erythrotică. N-ar ucide-o. Nici măcar n-ar îmbolnăvi-o în sensul de bază al cuvântului, dar i-ar afecta în suficientă măsură creierul ca să-i compromită total harul acesta ciudat cu care este înzestrată şi poate tocmai asta vrea şi Pitt.

— Dar asta este oribil, Siever. De neconceput. Să supui un copil la…

— Eu nu spun că se va întâmpla, Eugenia. Pitt nu va obţine neapărat ceea ce vrea. De îndată ce am ajuns aici, am avut grijă să introduc metode severe de protecţie. Nu ieşim în afara Domului decât în echivalentul unor costume de protecţie şi nici nu rămânem afară prea mult. Au fost îmbunătăţite şi procedurile de filtrare ale Domului. De când am instituit aceste măsuri, n-am mai avut decât două cazuri, ambele destul de uşoare.

— Dar ce provoacă această maladie, Siever?

Genarr râse scurt dar nu cu veselie.

— Nu ştim. Asta e cel mai rău. Pentru că, din cauza asta, nici nu ne putem pune la punct mai bine mecanismul de apărare. Experimentele laborioase care s-au făcut par să indice că nici în aer, nici în apă nu există nimic care să poată justifica apariţia bolii. Nici în sol nu s-a găsit nimic, la urma urmei avem solul şi aici în Dom, nu putem fără el. Avem şi apa şi aerul, filtrate corespunzător. Cu toate acestea, mulţi oameni au respirat aerul natural de pe Erythro şi au băut apa nefiltrată de afară cu multă îndrăzneală şi n-au dat niciun semn de boală.

— Atunci trebuie că or fi de vină procariotele.

— Nu se poate. Cu toţii le-am ingerat sau inspirat accidental şi au fost folosite şi în experimente pe animale. Nu s-a întâmplat nimic. Şi apoi, dacă procariotele ar fi de vină, maladia ar trebui să fie contagioasă şi, aşa cum am spus, nu este. Am făcut experimente şi cu radiaţia de pe Nemesis, dar nici asta nu pare să fie nocivă. Mai mult, o dată, numai o dată, cineva care nu ieşise niciodată afară a contractat maladia în interiorul Domului. Este un mister.

— Nu ai nicio ipoteză?

— Eu? Nu. Eu sunt fericit că, deocamdată, pare să se fi oprit. Cu toate acestea, atâta vreme cât rămânem ignoranţi în ceea ce priveşte adevărata natură şi cauză a maladiei, nu putem fi siguri că nu se va declanşa din nou. A existat o părere...

— Care?

— Un psiholog mi-a prezentat această opinie a lui într-un raport şi eu am transmis-o mai departe lui Pitt. Susţinea că toţi cei care au contractat maladia aveau ceva în comun: mai multă imaginaţie, o gândire mai neobişnuită decât cei rămaşi sănătoşi. Erau mai inteligenţi, mai creativi, mai aparte. Ipoteza susţinea că, indiferent de cauza care declanşa maladia, creierele mai ieşite din comun, minţile mai remarcabile erau mai puţin rezistente şi mai uşor de atacat.

— Şi crezi că e posibil?

— Nu ştiu. Problema este că nu există nicio altă distincţie între cei care s-au îmbolnăvit şi cei care nu. Au fost atinse ambele sexe, maladia nu pare a avea nicio prejudecată clară în privinţa vârstei, educaţiei sau caracteristicilor fizice generale. Desigur, victimele alcătuiesc un eşantion destul de restrâns, aşa că statisticile nu sunt nici cuprinzătoare, nici convingătoare. Pitt a fost de părere că ipoteza creierelor neobişnuite ar avea ceva în ea şi, în anii din urmă, pe Erythro n-a mai venit nimeni care să nu fi fost destul de banal ca nivel de inteligenţă, nu prost, dar nici strălucitor, înţelegi. Ca mine. Eu sunt exemplul ideal de imunitate la maladie, un creier obişnuit. Nu?

— Lasă, Siever, nu eşti...

— Pe de altă parte, adăugă Genarr fără să-i mai asculte protestele, aş zice că Marlene are un creier remarcabil de ieşit din comun.

— Da, aşa este, începu Eugenia. Înţeleg unde vrei să ajungi.

— Este, aşadar, posibil ca atunci când Pitt a descoperit că Marlene are abilitatea pe care o are şi că vrea să vină pe Erythro, să fi înţeles că n-avea de făcut decât să fie de

acord cu cererea ei pentru a scăpa de o minte pe care a recunoscut-o, imediat, ca periculoasă.

— Este evident, atunci, că ar trebui să plecăm, să ne întoarcem pe Rotor.

— Da, numai că sunt destul de sigur că Pitt vă poate împiedica, măcar pentru o vreme. Ar putea insista în ideea că măsurătorile pe care ai venit să le faci sunt de o importanţă vitală şi trebuie neapărat făcute, iar tu nu vei putea folosi maladia ca scuză. Iar dacă vei încerca, te va reţine pentru un examen medical sever. Sugestia mea este să încerci să-ţi termini măsurătorile cu pricina cât mai repede cu putinţă, iar în ceea ce-o priveşte pe Marlene, vom lua toate măsurile de precauţie posibile. Maladia *a încetat* deocamdată, iar ipoteza că minţile ieşite din comun sunt, în mod special, vulnerabile este doar atât, o ipoteză, nimic mai mult. Nu avem motive să ne temem că n-o să fie totul bine. O putem păstra pe Marlene în siguranţă şi ne putem strecura pe sub nasul lui Pitt. Ai să vezi.

Insigna se uită la Genarr cu o privire fixă care parcă nici nu-l vedea şi cu stomacul crispându-i-se din ce în ce mai aprig.

16. HIPERSPAŢIU

32

Adelia era o Colonie plăcută, mult mai plăcută decât fusese Rotor.

Până acum, Crile Fisher mai fusese pe încă şase Colonii în afară de Rotor şi toate se dovediseră a fi mai plăcute. (Făcu o pauză pentru a trece în revistă lista numelor lor şi oftă. Erau de fapt şapte, nu şase. Începuse să le piardă şirul. Poate că toate astea se dovedeau a fi prea mult pentru el.) Dar oricare ar fi fost numărul lor, Adelia era de departe cea mai plăcută pe care o vizitase. Poate nu fizic. Rotor fusese o Colonie mai veche, una care reuşise să-şi clădească un ansamblu de tradiţii, cum s-ar zice. Avea un aer de eficienţă, fiecare ins părea să-şi cunoască exact locul şi atribuţiile, să fie mulţumit de ele şi să-şi vadă cu succes de treabă.

Desigur, Tessa era, aici, pe Adelia – Tessa Anita Wendel. Crile nu împinsese lucrurile prea departe în această privinţă, nici nu ajunsese încă s-o cunoască, poate pentru că portretul pe care i-l făcuse Tanayama, ca irezistibil din punctul de vedere al femeilor, îl zdruncinase. Oricât de mare ar fi fost intenţia de ironie (sau de sarcasm) din această apreciere, ea îl obliga, aproape fără voia lui, s-o ia mai uşor. Un fiasco acum ar fi părut de două ori mai rău în ochii cuiva care-l credea, oricât de nesinceră ar fi fost această părere, un cuceritor.

Abia la două săptămâni după ce se stabilise în Colonie reuşi Fisher s-o vadă. Era un continuu motiv de mirare pentru el să constate că în Colonii puteai întotdeauna să

aranjezi să vezi *pe oricine*. Toată experienţa sa nu fusese suficientă pentru a-i permite să se acomodeze cu dimensiunile reduse ale Coloniilor, cu numărul mic de locuitori, cu felul în care toată lumea cunoştea pe toată lumea dintr-un anumit cerc social – *pe toată* lumea – şi aproape pe toţi cei din afara cercului respectiv.

Când, în cele din urmă, o văzu, Tessa Wendel se dovedi a fi destul de impresionantă. Descrierea lui Tanayama, conform căreia Tessa Anita Wendel era o femeie între două vârste, divorţată de două ori – rictusul buzelor sale îmbătrânite când spusese toate acestea, de parcă l-ar fi aruncat pe Fisher într-o misiune neplăcută, cu bună ştiinţă – toate construiseră în imaginaţia lui Fisher portretul unei femei severe, cu chipul împietrit, poate cu vreun tic nervos şi cu o atitudine cinică sau, poate, hămesită de bărbaţi.

De la distanţa potrivită de la care o văzu, Tessa nu păru deloc să corespundă acestui portret. Era aproape la fel de înaltă ca el, cu părul negru, drept. Părea energică şi zâmbea cu uşurinţă, era evident. Hainele îi erau simple, creând o senzaţie de prospeţime, de parcă s-ar fi străduit cu tot dinadinsul să evite orice ornament. Se păstrase zveltă şi silueta ei avea încă un aer surprinzător de tineresc. Fisher se trezi întrebându-se de ce divorţase de două ori. Era gata să-şi închipuie că ea fusese cea care se plictisise de bărbaţi, mai degrabă decât invers, deşi bunul simţ îi spunea că incompatibilitatea putea afecta un cuplu în ciuda tuturor probabilităţilor.

El trebuia să fie prezent la o manifestare socială la care avea şi ea să ia parte. Existaseră unele dificultăţi, el fiind pământean, dar în orice Colonie existau oameni aflaţi, într-o măsură mai mică sau mai mare, în solda Pământului. Unul dintre ei avea să aibă grijă în mod sigur ca Fisher să fie lansat, ca să folosească termenul cu care majoritatea Coloniilor denumeau ritualul.

Veni apoi şi clipa când el şi Wendel fură faţă în faţă şi ea îl măsură gânditoare cu privirea, parcurgându-l lent de sus în jos şi apoi de jos în sus, pentru ca, apoi, să urmeze inevitabila replică:

— Sunteţi de pe Pământ, nu-i aşa, domnule Fisher?

— Într-adevăr, doamnă Wendel. Şi îmi pare nespus de rău de asta, dacă originea mea vă deranjează.

— Nu mă deranjează. Presupun că aţi fost decontaminat.

— Am fost. Aproape mortal, aş zice.

— Şi de ce aţi înfruntat procesul de decontaminare ca să veniţi aici?

Iar Fisher răspunse, fără a o privi prea direct, dar cu atenţia concentrată pentru a surprinde efectul vorbelor sale:

— Pentru că mi s-a spus că femeile adeliene sunt neobişnuit de frumoase.

— Şi presupun că acum vă veţi întoarce şi veţi nega acest zvon.

— Dimpotrivă, tocmai mi-a fost confirmat.

Ea spuse:

— Sunteţi culant, ştiţi?

Fisher nu avea idee ce înseamnă „culant” în argoul adelian, dar Wendel zâmbea, aşa că îşi spuse, în sinea lui, că primul schimb de replici decursese mulţumitor.

Oare pentru că ar fi fost el irezistibil? Brusc îşi aminti că niciodată nu încercase să fie irezistibil cu Eugenia. Nu urmărise atunci decât o modalitate de a fi lansat în dificila societate rotoriană.

„Societatea adeliană nu era atât de dificilă însă”, hotărî Fisher, dar îşi zise şi că ar fi mai bine să nu-şi elaboreze prea mult maniera irezistibilă. Şi totuşi, rămas singur, îşi surâse cu tristeţe.

33

O lună mai târziu, Fisher şi Wendel se simţeau fiecare destul de relaxat în prezenţa celuilalt pentru a-şi petrece câteva ceasuri împreună într-o sală de gimnastică de întreţinere, cu gravitaţie mică. Fisher aproape că savurase

ocazia de a face puţin efort fizic, dar nu complet, pentru că nu reuşise niciodată să se adapteze atât de bine la gimnastica în regim de gravitaţie mică, încât să nu-l încerce o oarecare senzaţie de greaţă spaţială. Pe Rotor se acorda mai puţină atenţie unor astfel de lucruri, iar el fusese de regulă exclus din asemenea preocupări pentru că nu era originar de pe Rotor. (Fireşte, procedura nu era legală, dar obiceiul locului are deseori, prin obişnuinţă, mai multă putere ca legea.)

Luară un lift până la un nivel superior de gravitaţie şi Fisher simţi cum i se potoleşte stomacul. Şi el şi Wendel erau îmbrăcaţi sumar, iar el avea impresia că ea era cel puţin tot atât de conştientă de trupul lui, pe cât era el de al ei.

După duşuri, în halate, se retraseră amândoi într-un separeu, unde puteau comanda masa. Wendel remarcă:

— Pentru un pământean, nu te descurci rău deloc, Crile, la gravitaţie mică. Îţi place pe Adelia?

— Ştii bine că-mi place, Tessa. Un pământean nu se poate niciodată obişnui complet cu o lume mică, dar prezenţa ta este de natură să contrabalanseze multe dezavantaje.

— Da. Este exact ce-ar spune un culant. Cum e Adelia în comparaţie cu Rotor?

— Cu Rotor?

— Sau cu vreo altă Colonie pe unde ai mai fost. Nu le pot înşira pe toate, Crile.

Fisher se simţi pus în dificultate.

— Ce-ai făcut, m-ai investigat?

— Bineînţeles.

— Sunt atât de interesant pentru tine?

— Găsesc că oricine se dă în mod evident peste cap să se arate interesat de mine este interesant. Aş vrea să ştiu de ce-o faci. Fireşte, excluzând posibilitatea amorului fizic. Asta face oricum parte din natura lucrurilor.

— Aşadar, de ce mă interesezi?

— Da, ce-ar fi să-mi spui? De ce ai fost pe Rotor? Ai stat acolo destul timp pentru a te căsători şi a avea un copil şi

apoi ai părăsit totul în grabă pentru a pleca. Te-ai temut că ai să fii nevoit să rămâi pe Rotor tot restul vieţii? Nu ţi-a plăcut acolo?

Fisher încetase să se mai simtă pus în dificultate. Acum se simţea pus la zid.

— De fapt, Rotor nu prea mi-a plăcut, răspunse el, pentru că nici eu nu le-am prea plăcut lor. Nu prea le plac pământenii, mai precis. Şi ai dreptate. N-am vrut să fiu nevoit să rămân tot restul vieţii acolo, ca cetăţean de mâna a doua. În alte Colonii suntem mult mai bine primiţi. Un exemplu ar fi Adelia.

— Totuşi, Rotor avea un secret pe care încerca să-l păstreze, să nu-l dezvăluie Pământului, nu-i aşa? Ochii lui Wendel păreau plini de luminiţe jucăuşe de amuzament.

— Un secret? Presupun că te referi la hiperasistenţă.

— Da, cred că la *asta* mă refer. Şi presupun că asta căutai acolo.

— Eu?

— Da, sigur că tu. Ai reuşit? Vreau să spun: de asta te-ai căsătorit cu o savantă rotoriană, nu? Ea îşi sprijini faţa în pumni, cu coatele pe masă, şi se aplecă spre el.

Fisher clătină din cap, răspunzând precaut şi stăpânit:

— Nu mi-a spus niciodată nici cel mai mic cuvânt despre hiperasistenţă. Te înşeli mult în privinţa mea.

Wendel se făcu că nu aude.

— Şi acum vrei să obţii secretul de la mine, zise ea. Cum ai plănuit s-o faci? Intenţionezi să te căsătoreşti cu mine?

— Dacă aş face-o, aş obţine ceva?

— Nu.

— Atunci se pare că nu se pune problema unei căsătorii, nu?

— Păcat, spuse Wendel zâmbind.

Fisher reluă:

— Îmi pui aceste întrebări pentru că eşti specialistă în hiperspaţiu?

— Asta ţi s-a spus că sunt? Acolo, pe Pământ, înainte de a veni aici?

— Figurezi în *Anuarul adelian al oamenilor de ştiinţă*.

— Aha, deci şi tu m-ai investigat. Ce pereche ciudată suntem. Şi ai observat că figurez în anuar ca fizician teoretician?

— Am observat că există şi o listă a lucrărilor tale şi faptul că majoritatea cuprind cuvântul „hiperspaţială” în ele, pentru mine te face specialist în hiperspaţiu.

— Da, dar cu toate astea, eu tot fizician teoretician sunt şi deci modalitatea mea de abordare a întregii probleme a hiperspaţiului este una pur teoretică. N-am încercat niciodată s-o pun în practică.

— Dar Rotor a făcut-o. Te-a deranjat asta cumva? Mă întreb şi eu, aşa. La urma urmei, cineva de pe Rotor ţi-a luat-o înainte.

— De ce m-ar deranja? Teoria e interesantă, punerea ei în practică, nu. Dacă ai fi citit mai mult din lucrările mele decât titlurile, ai fi descoperit că în ele eu afirm, de-a dreptul şi foarte limpede, că hiperasistenţa nu merită efortul de a o pune în practică.

— Rotorienii au reuşit să trimită o navă în spaţiu şi au studiat stelele cu ajutorul ei.

— Vorbeşti de Sonda Îndepărtată. Acest proiect a permis rotorienilor să măsoare unghiurile de paralaxă ale unui număr de stele relativ îndepărtate, dar crezi că asta a meritat efortul pe care l-au depus pentru realizarea proiectului? Cât de departe a ajuns Sonda Îndepărtată? La câteva luni-lumină distanţă. Nu prea departe. Iar la scara Galaxiei, poziţia extremă a Sondei Îndepărtate unită printr-o linie imaginară cu cea a Pământului nu reprezintă, totuşi, decât un biet punct.

— Cu toate acestea, au realizat mai mult decât simpla trimitere a Sondei Îndepărtate în spaţiu, spuse Fisher. A plecat întreaga Colonie.

— Da, e drept. Şi încă în ’22, acum şase ani. Şi tot ce ştim despre ei este că au plecat. Atât.

— Nu e destul?

— Bineînţeles că nu. Unde s-au dus? Mai trăiesc? *E posibil* să fi supravieţuit? Oamenii n-au mai fost, până

acum, complet izolaţi pe o Colonie. Au avut întotdeauna Pământul în vecinătate, alături de celelalte Colonii. Oare pot câteva zeci de mii de fiinţe omeneşti să supravieţuiască singure în Univers, numai cu o mică Colonie? Nu avem nici cea mai vagă idee dacă, din punct de vedere psihologic, aşa ceva este cu adevărat posibil. Părerea mea este că nu.

— Îmi închipui că scopul lor a fost să găsească o lume pe care să se poată stabili. Nu cred că aveau de gând să rămână pentru totdeauna doar o Colonie.

— Haida-de, ce lume puteau găsi? Sunt plecaţi de şase ani. Există doar două sisteme stelare la care ar fi putut ajunge până acum, de vreme ce hiperasistenţa nu-i poate ajuta să se deplaseze decât cu o viteză medie egală cu cea a luminii. Mă refer la Alpha Centauri, un sistem cu trei stele, aflat la 4,3 ani-lumină distanţă, una dintre ele fiind o pitică roşie. Apoi, mai este Steaua lui Barnard, o pitică roşie singuratică, aflată la 5,9 ani-lumină de noi şi, în fine, un sistem de patru stele: una asemănătoare Soarelui, alta aproape asemănătoare Soarelui şi două pitice roşii. Cele două asemănătoare Soarelui fac parte dintr-un tandem relativ apropiat şi, de aceea, este prea puţin probabil să aibă vreo planetă ca Pământul, pe o orbită stabilă. Unde se vor duce mai departe? Nu vor reuşi, Crile. Îmi pare rău. Ştiu că soţia şi copilul tău au rămas pe Rotor, dar nu cred că vor supravieţui.

Fisher îşi păstră calmul. El ştia ceva ce ea nu ştia. El ştia despre Steaua Vecină, numai că şi ea era tot o pitică roşie. Spuse:

— Aşadar, eşti de părere că zborul interstelar este imposibil?

— În sens practic, da, dacă nu mai există nimic în afara hiperasistenţei.

— Vorbeşti de parcă *ar trebui* să mai existe şi altceva în afara hiperasistenţei, Tessa.

— S-ar putea ca hiperasistenţa să *fie* tot ceea ce există. Nu cu prea mult timp în urmă şi asta credeam că e imposibil, ce să mai zic de a merge mai departe… Totuşi, putem măcar visa la zborul hiperspaţial şi la viteze cu

adevărat superluminice. Dacă ne-am putea deplasa cât de repede am vrea şi pentru cât de mult timp am vrea, atunci Galaxia, poate chiar întreg Universul, ar deveni un imens Sistem Solar, ca să zic aşa, şi atunci am putea avea totul.

— E un vis frumos, dar crezi că ar fi posibil?

— De la plecarea lui Rotor s-au ţinut trei Conferinţe ale Coloniilor.

— Numai ale Coloniilor? Dar Pământul?

— Au fost prezenţi şi observatori de pe Pământ, numai că, din păcate, în zilele noastre Pământul nu e tocmai un paradis al fizicienilor.

— Şi la ce concluzie au ajuns conferinţele?

— Tu nu eşti fizician, zâmbi Wendel.

— Nu-mi spune părţile complicate. Sunt doar curios.

Ea se mulţumi doar să-i zâmbească în continuare. Fisher îşi încleştă pumnul pe masa din faţa lui:

— Ce-ar fi să uiţi de teoria asta a ta că eu aş fi nu ştiu se fel de agent secret, care vrea să obţină informaţii de la tine? Acolo undeva, departe în spaţiu, am un copil, Tessa. Tu spui că, probabil, a murit. Dar dacă e încă în viaţă? Poate există o şansă…

Zâmbetul se şterse de pe chipul lui Wendel.

— Îmi pare rău. Nu m-am gândit la asta. Dar gândeşte pragmatic, încercarea de a găsi o Colonie în spaţiul cosmic apropiat, al cărui volum este reprezentat printr-o sferă cu raza de şase ani-lumină, dar aflată în permanentă creştere, este sortită eşecului. Ne-a trebuit peste un secol pentru a găsi cea de-a zecea planetă, care este cu mult, mult mai mare decât Rotor şi pe care n-am avut-o de căutat decât într-un volum de spaţiu mult, mult mai mic.

— Dar speranţa este eternă, spuse Fisher. Este posibil zborul cu viteze superluminice? Poţi să-mi răspunzi prin da sau nu.

— Majoritatea spun că nu, dacă vrei să ştii adevărul. Poate că există câţiva care spun că nu ştiu ce să spună, în loc să vorbească limpede şi deschis.

— Există cineva care să spună da cu voce tare, limpede şi deschis?

— Cunosc pe cineva care o face. Eu.

— Tu crezi că e *posibil*? întrebă Fisher cu o uimire intensă pe care nici n-avea nevoie să o mimeze. Este ceva ce afirmi făţiş sau ceva ce recunoşti doar noaptea, singură, pe întuneric?

— Am scris şi publicat lucrări pe această temă. Unul dintre articolele acelea cărora le-ai citit numai titlurile. Nimeni nu îndrăzneşte să fie de acord cu mine, desigur, şi m-am mai şi înşelat în alte privinţe, dar acum cred că am dreptate.

— De ce cred toţi că te înşeli?

— Asta e partea dificilă. E o problemă de interpretare. După modelul rotorian, tehnologie ale cărei caracteristici sunt, în mare parte, înţelese deja în Colonii la ora actuală, hiperasistenţa depinde de faptul că raportul între viteza navei şi viteza luminii înmulţit cu timpul este o constantă, atunci când raportul dintre viteza navei şi viteza luminii este mai mare ca unu.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că atunci când depăşeşti viteza luminii, cu cât viteza e mai mare, cu atât e mai scurt răstimpul în care îţi poţi păstra viteza respectivă şi cu cât e mai lung timpul, cu atât trebuie să călătoreşti cu viteză mai mică decât cea a luminii până să poţi face un nou salt. Rezultatul este că, în cele din urmă, viteza medie cu care poate fi parcursă o anumită distantă nu depăşeşte viteza luminii.

— Şi?

— Din tot ce ţi-am spus, se pare că undeva este implicat principiul incertitudinii, iar cu principiul incertitudinii – şi aici suntem toţi de acord – nu e de glumă. Dacă acest principiu *este* implicat, atunci zborul hiperspaţial propriu-zis ar putea părea imposibil, cel puţin teoretic vorbind, iar majoritatea fizicienilor au fost convinşi de acest argument, în vreme ce restul încă şovăie. Părerea mea, cu toate acestea, este că principiul incertitudinii *pare* doar a fi implicat dar nu este şi că, în consecinţă, zborul hiperspaţial adevărat nu este o posibilitate complet eliminată.

— Nu se poate ajunge la o concluzie certă în această problemă?

— Probabil că nu, răspunse Wendel, clătinând din cap. Coloniile nu sunt, în mod clar, interesate s-o ia razna prin spaţiul cosmic, dispunând numai de hiperasistenţă, această tehnologie rudimentară. Nimeni nu are de gând să repete experimentul rotorian şi să se avânte într-o călătorie de ani de zile spre moarte. Pe de altă parte, nicio Colonie nu este dispusă să investească o sumă fabuloasă, resurse şi efort pentru a încerca să desluşească misterul unei tehnologii, despre care marea majoritate a experţilor în domeniu sunt convinşi că este, cel puţin teoretic, imposibilă.

Fisher se aplecă spre ea, peste masă:

— Şi asta nu te deranjează?

— Bineînţeles că mă deranjează. Sunt fizician şi aş vrea să pot dovedi că viziunea mea asupra Universului este corectă. Cu toate acestea, sunt nevoită să accept că, deocamdată, posibilităţile de care dispun în această direcţie sunt limitate. Ar fi nevoie de sume enorme, iar Coloniile nu-mi vor da o centimă.

— Dar, Tessa, chiar dacă Coloniile nu sunt interesate, Pământul este, şi orice cifră poate intra în discuţie.

— Adevărat? Tessa surâse, aparent uşor amuzată, şi întinse mâna să-l mângâie pe Crile pe păr, încet şi senzual. Ştiam eu că, până la urmă, o să vină vorba despre Pământ.

34

Fisher o apucă de încheietura mâinii şi-i îndepărtă cu blândeţe mâna de pe capul său. Spuse:

— Mi-ai spus adevărul în legătură cu opiniile tale despre zborul hiperspaţial, nu?

— În totalitate.

— Atunci, continuă el, Pământul te vrea.

— De ce?

— Pentru că Pământul vrea să intre în posesia tehnologiei zborului hiperspaţial, iar tu eşti singurul fizician important care crede că acest tip de călătorie este cu putinţă.

— Dacă ştiai asta, Crile, de ce tot interogatoriul?

— N-am ştiut până nu mi-ai spus tu. Singura informaţie pe care o aveam era că eşti cel mai strălucit fizician al prezentului.

— Da, sunt, sunt, spuse Wendel cu ironie. Şi tu ai fost trimis să mă aduci?

— Am fost trimis să te *conving*.

— Să mă convingi să ce? Să vin pe Pământ? Suprapopulat, murdar, sărăcit de clima necontrolată. Ce tentant.

— Ascultă-mă, Tessa. Pământul nu este tot la fel. Poate că suferă, într-adevăr, de tot ce-ai spus, dar are şi părţi care sunt frumoase şi liniştite şi *tu* n-ai avea nevoie să vezi decât aşa ceva. Nu ştii cum este Pământul, cu adevărat. N-ai fost niciodată acolo, nu?

— Niciodată. Eu sunt adeliană get-beget, aici m-am născut şi aici am crescut, pe Adelia. Am vizitat alte Colonii, dar pe Pământ n-am fost niciodată, mulţumesc.

— Atunci nici *n-ai cum* să ştii cum e Pământul. Nu ai de unde să ştii cât este de mare. Este o planetă adevărată. Aici trăieşti închisă, ca într-o cutiuţă de jucărie, pe o suprafaţă de câţiva kilometri pătraţi şi cu o mână de oameni. Trăieşti într-o miniatură, pe care ai epuizat-o de mult şi care nu mai are nimic să-ţi ofere. Pământul, pe de altă parte, înseamnă o suprafaţă de peste şase sute de milioane de kilometri pătraţi. Înseamnă opt miliarde de fiinţe omeneşti. Înseamnă diversitate nesfârşită, în mare parte rea, dar într-o şi mai mare parte, foarte bună.

— Şi în întregime foarte săracă. Nemaivorbind de faptul că ştiinţa este subdezvoltată.

— Asta pentru că toţi oamenii de ştiinţă – şi odată cu ei şi ştiinţa – s-au mutat în Colonii. De aceea avem nevoie de tine şi de mulţi alţii. Vino înapoi pe Pământ.

— Tot nu înţeleg de ce aş face-o.

— Pentru că noi avem ţeluri, ambiţii, aspiraţii. Coloniile nu au decât automulţumire.

— Şi la ce sunt bune toate aceste ţeluri şi ambiţii şi aspiraţii? Fizica este o preocupare costisitoare.

— Iar venitul Pământului pe cap de locuitor e mic, recunosc. Individual suntem săraci, dar dacă opt miliarde de oameni ar contribui – fiecare – cu câte ceva din sărăcia lor, s-ar putea aduna o sumă imensă. Resursele noastre, prost exploatate aşa cum au fost şi mai sunt încă, sunt totuşi imense, iar noi putem dispune de sume mai mari şi de forţă de muncă mai amplă decât toate Coloniile la un loc, când este vorba de ceva ce simţim că ne este absolut necesar. Te asigur că Pământul simte că are absolută nevoie de tehnologia zborului hiperspaţial. Vino pe Pământ, Tessa, şi vei fi tratată drept cea mai preţioasă resursă, o minte strălucitoare de care avem nevoie şi singurul lucru pe care nu-l putem găsi printre noi.

Wendel spuse:

— Nu sunt câtuşi de puţin sigură că Adelia îmi va da drumul să plec. O fi ea o Colonie plină de automulţumire, dar este, totuşi, conştientă de valoarea inteligenţei.

— Dar nici chiar ea n-ar putea obiecta la dorinţa ta de a lua parte la o consfătuire ştiinţifică pe Pământ.

— Şi vrei să spui că, o dată ajunsă acolo, nu mai e nevoie să mă întorc?

— Nu vei avea niciun motiv de nemulţumire în privinţa felului cum vei fi tratată. Te vei simţi mult mai bine acolo decât aici. Orice nevoie, orice dorinţă îţi va fi îndeplinită. Mai mult decât atât: vei fi la conducerea proiectului hiperspaţial şi vei avea la dispoziţie un buget nelimitat pentru elaborarea oricărui tip de teste, experienţe, observaţii…

— Măi-măi! Ce mită regească îmi oferi!

Fisher replică onest:

— Ce altceva îţi mai poţi dori?

— Mă întreb, zise Wendel, de ce te-au trimis tocmai pe tine? Un bărbat chipeş ca tine? Se aşteptau să-ţi fie mai uşor să aduci cu tine înapoi o femeie fizician, bătrână,

susceptibilă, frustrată, care se va simţi atrasă de trupul tău ca molia de flacără?

— Nu ştiu ce-au gândit cei care m-au trimis, Tessa, dar eu nu m-am gândit la asta. Nu după ce te-am văzut prima oară. Nu eşti bătrână, după cum bine ştii. Şi nu cred în ruptul capului că eşti susceptibilă, cu atât mai puţin frustrată. Pământul îţi oferă visul oricărui fizician. Şi asta n-are nicio legătură cu faptul că eşti femeie sau bărbat, bătrân sau tânăr.

— Ce păcat! Şi dacă m-aş dovedi recalcitrantă şi aş refuza să vin pe Pământ? Ce-ai face, ca măsură extremă de persuasiune? Ţi-ai reprima dezgustul faţă de situaţie şi te-ai culca cu mine?

Wendel îşi încrucişă braţele peste sânii ei minunaţi şi-i aruncă o privire interogativă şi uşor amuzată. Fisher răspunse precaut, alegându-şi cuvintele:

— Încă o dată îţi spun, nu pot şti ce-a fost în mintea celor care m-au trimis. Contactul fizic, în sensul pe care l-ai pomenit, nu face parte, în mod explicit, din instrucţiunile mele şi nici din intenţiile mele iniţiale, deşi, dacă ar fi făcut parte, te asigur că perspectiva nu mi-ar fi inspirat câtuşi de puţin dezgust. Eu am crezut şi am simţit că vei sesiza avantajele propunerii, din punctul de vedere al unui fizician, şi nu am îndrăznit să te jignesc, presupunând că vei mai avea nevoie şi de alte stimulente.

— Cât de tare te înşeli, replică Wendel. Văd avantajele din punctul de vedere al fizicianului şi sunt nerăbdătoare să accept oferta şi să pornesc în urmărirea fluturaşului numit zbor hiperspaţial, cutreierând toate cărările posibilului, dar, în acelaşi timp, nu sunt dispusă să renunţ la şansa de a mă bucura de cele mai bune eforturi ale tale de a mă convinge. Eu vreau totul.

— Dar…

— Pe scurt, dacă mă vrei, trebuie să mă plăteşti. Convinge-mă ca şi cum aş fi recalcitrantă, convinge-mă străduindu-te cât poţi de tare, altminteri nu voi veni pe Pământ. Hai, de ce crezi că ne aflăm într-un separeu? Pentru ce crezi că sunt separeurile? Odată ce ne-am făcut

gimnastica, am făcut câte un duş, am mâncat puţin, am făcut conversaţie şi am trăit o oarecare plăcere făcând toate astea, iată acum şansa de a gusta şi alte plăceri. Insist. Convinge-mă să vin pe Pământ.

Şi, la atingerea degetului ei, lumina în separeu deveni seducător de obscură.

17. ÎN SIGURANŢĂ?

35

Insigna nu se simţea deloc în apele ei. Fusese ideea lui Siever Genarr să o informeze şi pe Marlene despre toată problema:

— Eşti mama ei, Eugenia, şi nu poţi să te gândeşti la ea decât ca la un copil. E nevoie de ceva timp pentru ca o mamă să realizeze că nu este un monarh absolut şi că fiica sau fiul nu sunt proprietatea ei.

Eugenia Insigna evită privirea blândă a lui Genarr.

— Nu-mi fă morală, Siever, zise ea. Tu n-ai copii. E foarte uşor să-ţi dai cu părerea despre copiii altora, cu aerul ăsta didactic.

— Am fost didactic? Îmi pare rău. Hai să spunem doar că nu sunt legat emoţional, cu intensitatea cu care eşti tu legată, de trecutul afectiv al creşterii unui copil. Îmi *place* fata foarte mult, dar nu am în memorie nicio altă imagine despre ea, în afară de cea a unei femei în devenire, dotată cu o minte extraordinară. Este *importantă*, Eugenia. Am această senzaţie ciudată că este mult mai importantă decât mine sau decât tine. Trebuie consultată…

— Trebuie ţinută *în siguranţă*, replică Insigna.

— Sunt de acord, dar trebuie consultată şi cu privire la cele mai bune metode de a o ţine în siguranţă. Este tânără şi lipsită de experienţă, dar s-ar putea să ştie mai bine decât noi ce e de făcut. Haide să vorbim între noi ca şi cum am fi trei adulţi. Promite-mi, Eugenia, că nu vei încerca să faci presiuni folosindu-te de autoritatea maternă.

Insigna răspunse cu amărăciune:

— Cum aş putea să-ţi promit una ca asta? Dar vom vorbi cu ea.

Aşa că acum se adunaseră toţi trei în biroul lui Genarr, cu ecranul de protecţie în funcţiune, iar Marlene, privind rapid de la unul la altul, strânse din buze şi rosti nefericită:

— Nu cred c-o să-mi placă deloc ceea ce urmează.

— Mă tem, spuse Insigna, că am *într-adevăr* veşti proaste. Iată despre ce e vorba, aşa, direct. Ne gândim la întoarcerea pe Rotor.

Marlene părea uluită.

— Dar munca ta importantă, mamă? Nu poţi abandona acest subiect. Dar văd că nici nu ai de gând. Atunci nu mai înţeleg nimic.

— Marlene, spuse Insigna rar, subliniind fiecare cuvânt. Ne gândim să te trimitem *pe tine* înapoi pe Rotor. *Numai* pe tine.

Urmară, drept răspuns, câteva momente de tăcere, în vreme ce Marlene le studia celor doi chipurile. Apoi spuse, aproape în şoaptă:

— Vorbeşti serios. Nu-mi vine să cred. Dar eu *nu vreau* să mă întorc pe Rotor. *Niciodată.* Erythro este lumea mea. Ăsta este locul unde vreau să trăiesc.

— Marlene... începu Insigna, cu vocea subţiată de încordare.

Genarr ridică o mână în direcţia Eugeniei Insigna, clătinând uşor din cap, în acelaşi timp. Ea tăcu, iar el zise:

— De ce-ţi doreşti atât de mult să rămâi aici, Marlene?

Fata răspunse sec:

— Pentru că aşa vreau eu. Uneori, când eşti flămând, ţi-e poftă de o anumită mâncare, pur şi simplu ai chef s-o mănânci. Nu poţi explica de ce. Pur şi simplu asta vrei. Eu sunt flămândă de Erythro. Nu ştiu de ce, dar asta este ceea ce vreau. Nu cred că trebuie să explic aşa ceva.

— Las-o pe mama ta să-ţi spună ceea ce ştim, zise Genarr.

Insigna luă una dintre mâinile reci şi inerte ale Marlenei în mâna sa şi începu:

— Îţi aduci aminte, Marlene, înainte să plecăm spre Erythro, cum mi-ai povestit despre întrevederea ta cu Guvernatorul Pitt?

— Da. Şi?

— Mi-ai povestit că, atunci când ţi-a spus că putem veni pe Erythro, a omis să-ţi spună ceva, cu bună ştiinţă. Nu ştiai ce era acel ceva, dar spuneai că ai presimţirea că nu era vorba de ceva prea plăcut, ba chiar că putea fi ceva de rău.

— Da, mi-aduc aminte.

Insigna ezită şi privirile pătrunzătoare ale Marlenei deveniră severe. Şopti, de parcă ar fi vorbit cu ea însăşi şi nu-şi dădea prea bine seama că îşi rostea gândurile cu voce tare:

— Privirea clipeşte, intensitate optică fluctuantă, mâna aproape la tâmplă, mişcare de îndepărtare.

Apoi strigă cu indignare:

— Nu cumva îmi pui la îndoială sănătatea mintală?

— Nu, spuse Insigna repede. Dimpotrivă, draga mea. Ştim că mintea ta este extraordinară şi am vrea să rămână aşa. Uite despre ce este vorba…

Marlene ascultă povestea maladiei erythrotice cu o mare îndoială, dar în cele din urmă spuse:

— Înţeleg că tu crezi foarte tare în ceea ce spui, mamă, dar nu există şansa să-ţi fi spus cineva vreo minciună?

— Ştie de la mine, spuse Genarr, iar eu îţi spun, din experienţa mea personală, că totul este adevărat. Spune-mi tu dacă spun sau nu adevărul în clipa asta.

Marlene acceptă ceea ce i se spusese şi trecu mai departe.

— Atunci de ce sunt eu, în mod special, în pericol? De ce mă ameninţă pe mine pericolul, mai mult decât pe tine sau pe mama?

— Aşa cum a spus şi mama ta, Marlene, se pare că maladia afectează mai degrabă oamenii care au mai multă imaginaţie, mai multă fantezie. Există dovezi care se pare că îi îndreptăţesc pe unii să creadă că minţile remarcabile sunt mai susceptibile de a fi atacate de maladie şi, de vreme ce tu ai cea mai neobişnuită minte pe care mi-a fost

dat s-o întâlnesc, mi se pare că eşti periculos de susceptibilă de a cădea victimă bolii. Guvernatorul mi-a trimis instrucţiuni conform cărora trebuie să-ţi dau mână liberă aici, pe Erythro, să-ţi ofer posibilitatea de a încerca orice experienţă doreşti, ba chiar să-ţi permit să explorezi spaţiul din afara Domului, dacă asta este ceea ce vrei. Pare foarte amabil din partea lui, dar nu cumva vrea să te expui mediului extern din dorinţa, din *speranţa*, că şansele tale de a contracta maladia vor creşte, astfel, foarte mult?

Marlene păru să cântărească toate datele fără urmă de emoţie. Insigna interveni:

— Nu înţelegi, Marlene? Guvernatorul nu vrea să te ucidă. Nu de asta îl acuzăm. Dar vrea să-ţi scoată mintea din funcţiune. Pentru că, din punctul lui de vedere, un om ca tine este incomod, chiar periculos. Poţi cu uşurinţă afla, despre el şi despre intenţiile sale secrete, lucruri pe care el nu doreşte să le afli. Nu suportă gândul că aşa ceva este posibil. Are un adevărat cult al secretelor.

— Dacă domnul Guvernator Pitt încearcă să-mi facă rău, spuse Marlene în cele din urmă, de ce încercaţi să mă trimiteţi înapoi la el?

Genarr îşi arcui sprâncenele a nedumerire:

— Doar ţi-am explicat. Aici eşti în pericol.

— Şi acolo aş fi în pericol, sub nasul lui. Cine ştie de ce ar mai fi în stare, dacă vrea într-adevăr să mă distrugă? Dacă el crede că voi fi distrusă aici, atunci lăsaţi-l să uite de mine. Mă va lăsa astfel în pace, nu? Cel puţin atâta vreme cât sunt aici!

— Dar… maladia, Marlene. *Maladia.* Insigna se întinse s-o ia în braţe pe fiică-sa.

Marlene se feri de îmbrăţişare.

— Nu sunt îngrijorată în privinţa maladiei.

— Dar ţi-am explicat…

— Nu contează ce mi-aţi explicat voi. Nu sunt în pericol aici. Câtuşi de puţin. Îmi cunosc mintea. Doar cu ea am trăit toată viaţa mea. O înţeleg. Nu sunt în pericol.

Genarr interveni:

— Fii rezonabilă, Marlene. Oricât de stabilă crezi că-ţi este mintea, ea este, totuşi, supusă pericolului deteriorării şi îmbolnăvirii. Ai putea face meningită, epilepsie, o tumoare pe creier, în cele din urmă ai putea deveni senilă. Crezi că te poţi feri de toate lucrurile acestea numai fiind sigură că niciunul dintre ele nu te va atinge?

— Dar nu vorbesc despre toate lucrurile acestea. Eu vorbesc despre maladie. *Asta* nu mă va atinge.

— Dar este imposibil să fii sigură, draga mea. Nici măcar nu ştim ce este, de fapt, această maladie.

— Orice ar fi, pe mine nu mă va atinge.

— De unde ştii, Marlene?

— Ştiu, pur şi simplu.

Insigna simţi că răbdarea ei se apropia de sfârşit. O prinse pe Marlene de coate.

— Marlene, *trebuie* să faci cum îţi spunem noi.

— Nu, mamă. Nu înţelegi. Pe Rotor simţeam cum mă atrage Erythro. Iar acum că sunt aici, mă atrage mai tare ca oricând. Vreau să rămân aici. Aici sunt în siguranţă. Nu vreau să mă întorc pe Rotor. Acolo voi fi mai puţin în siguranţă decât aici.

Genarr ridică o mână, oprind-o pe Insigna să mai spună orice ar fi avut aceasta de gând să spună.

— Propun un compromis, Marlene. Mama ta se află aici pentru a face anumite calcule astronomice. Asta îi va lua un timp. Promite-mi că, în timp ce ea este ocupată astfel, te vei mulţumi să rămâi înăuntrul Domului şi că vei lua acele măsuri de precauţie pe care le consider eu necesare, precum şi că te vei supune periodic testelor. Dacă nu detectăm nicio schimbare în funcţionarea psihicului tău, poţi aştepta aici în Dom până când mama ta isprăveşte ce are de făcut şi apoi vom putea discuta din nou. Eşti de acord?

Marlene lăsă capul în piept, gânditoare. Apoi răspunse:

— Bine. Dar, mamă, nici nu te gândi să pretinzi că ai terminat când de fapt nu vei fi terminat. Voi şti dacă te prefaci. Şi nici nu te gândi să faci lucrurile repede în loc să le faci bine. Şi de asta îmi voi da seama.

Insigna se încruntă:

— Eu nu am de gând să mă joc cu toată treaba asta, Marlene, şi în mod sigur nu am de gând să fac vreodată cercetări ştiinţifice de mântuială, cu bună ştiinţă, nici chiar de dragul tău.

— Îmi pare rău, mamă. Ştiu că-ţi par agasantă.

Insigna oftă din greu.

— Nu pot nega asta dar, agasantă sau nu, Marlene, eşti totuşi fiica mea. Te iubesc şi vreau să fii în siguranţă. Crezi că mint în privinţa asta?

— Nu, mamă, nu minţi, dar te rog să mă crezi când îţi spun că *sunt* în siguranţă. De când am venit pe Erythro, sunt fericită. Pe Rotor n-am fost niciodată fericită.

Genarr spuse:

— Şi de ce eşti fericită?

— Nu ştiu, unchiule Siever. Dar fericirea este suficientă chiar dacă nu-i ştii cauzele, nu?

36

— Pari obosită, Eugenia, spuse Genarr.

— Nu fizic, Siever. Dar sunt obosită interior după două luni de calcule. Nu ştiu cum puteau astronomii din timpurile prespaţiale să facă tot ce aveau de făcut neavând la îndemână altceva decât calculatoarele lor rudimentare. Deşi, dacă stau să mă gândesc, Kepler a enunţat legile mişcării planetare doar pe baza logaritmilor şi, probabil, s-a considerat norocos că aceştia tocmai fuseseră inventaţi.

— Iartă un nepriceput într-ale astronomiei, dar credeam că în vremurile noastre astronomii nu fac decât să dea comenzi instrumentelor, apoi se duc liniştiţi la culcare şi, după câteva ore, se trezesc şi găsesc toate datele tipărite frumuşel la imprimantă, aşteptându-i bine mersi pe birou.

— Aş vrea eu să fie aşa. Dar această sarcină a fost diferită. Ştii cu câtă precizie a trebuit să calculez viteza reală a stelei Nemesis faţă de Soare şi pe a Soarelui faţă de

Nemesis astfel încât să pot afla cu precizie când sunt cele două în poziţia cea mai apropiată? Ştii că o greşeală infimă, minusculă, ar fi suficientă să ne facă să credem că Nemesis nu ar afecta deloc Pământul, când, de fapt, l-ar putea distruge, sau invers? Ar fi destul de rău, continuă ea cu intensitate, dacă Nemesis şi Soarele ar fi singurele corpuri cereşti din Univers, dar, din fericire, mai sunt şi alte stele în apropierea lor, toate în mişcare. Cel puţin o duzină dintre ele sunt destul de masive pentru a avea un efect cât de mic asupra Soarelui sau asupra stelei Nemesis. Un efect mic, dar suficient pentru a cauza o eroare de milioane de kilometri într-o direcţie sau alta, dacă ar fi ignorate. Iar pentru a obţine rezultatele exacte, trebuie să cunoşti masa fiecărei stele cu o precizie considerabilă, ca şi poziţia şi viteza sa. Este o problemă în care sunt implicate cincisprezece corpuri cereşti, cu calcule enorm de complicate. Nemesis va trece chiar prin Sistemul Solar şi va afecta un număr de planete ale acestuia. Foarte multe depind de poziţia fiecărei planete pe orbita sa, la momentul când Nemesis va trece prin Sistemul Solar, fireşte, apoi de cât de mult îşi vor modifica poziţiile sub influenţa atracţiei gravitaţionale a stelei Nemesis şi de măsura în care aceste modificări vor afecta forţa ei de atracţie asupra altor planete. Şi, în plus, trebuie calculat şi efectul lui Megas. Genarr ascultă cu gravitate.

— Şi care este concluzia, Eugenia?

— Eu cred că efectul va fi de a face orbita Pământului o idee mai excentrică decât este acum şi de a-i micşora puţin axa semimajoră.

— Ceea ce înseamnă…?

— Ceea ce înseamnă că Pământul va deveni prea fierbinte pentru a mai fi locuibil.

— Şi ce se va întâmpla cu Megas şi Erythro?

— Nimic important sub aspectul măsurătorilor. Sistemul stelei Nemesis este mult mai mic decât Sistemul Solar şi, de aceea, forţele de atracţie dintre elementele sale sunt mai puternice. Aici nimic nu va fi afectat semnificativ, dar Pământul va fi.

— Când se va întâmpla asta?

— Peste cinci mii douăzeci şi patru de ani, plus sau minus cincisprezece, Nemesis va ajunge în punctul cel mai apropiat. Efectul se va face simţit pe întinderea a douăzeci sau treizeci de ani, timp în care Pământul şi Nemesis se vor apropia şi se vor despărţi.

— Vor avea loc coliziuni sau altceva de felul ăsta?

— Probabilitatea unui astfel de eveniment semnificativ este aproape zero. Nu vor avea loc coliziuni între corpurile importante. Desigur, un asteroid solar ar putea-o lovi pe Erythro, sau un asteroid nemesian ar putea lovi Pământul. Dar, chiar şi în această privinţă, probabilitatea este foarte mică, deşi pentru Pământ aşa ceva ar fi o catastrofă. Asta însă, din păcate, nu poate fi prevăzut prin calcule, cel puţin nu înainte ca stelele să fie în poziţii foarte apropiate una faţă de alta.

— Dar, în orice caz, Pământul va trebui evacuat, nu?

— Da, bineînţeles.

— Şi au la dispoziţie cinci mii de ani s-o facă.

— Dar cinci mii de ani nu este deloc un timp prea lung pentru a face pregătirile necesitate de evacuarea a opt miliarde de oameni. Ar trebui avertizaţi.

— Nu vor afla singuri, chiar dacă nu-i avertizăm?

— Cine ştie când? Şi chiar dacă află destul de curând, tot ar trebui să le punem la dispoziţie măcar tehnologia hiperasistenţei. Vor avea o nevoie vitală de ea.

— Sunt sigur că o vor descoperi şi singuri, şi încă în scurt timp.

— Dar dacă nu reuşesc?

— Sunt, de asemenea, sigur că, în răstimpul unui secol sau chiar mai puţin, se va stabili şi comunicarea între Rotor şi Pământ. La urma urmei, dacă dispunem de hiperasistenţă pentru transport, vom dispune de ea şi pentru comunicaţii, în cele din urmă. Sau poate vom trimite o Colonie înapoi spre Pământ, în timp util.

— Vorbeşti ca Pitt.

Genarr chicoti.

— Nu se poate înşela nici el chiar tot timpul, ştii.

— Dar nu va vrea să comunice, ştiu sigur.

— Nici nu poate determina întotdeauna lucrurile să se întâmple cum vrea el. Avem Domul de aici, de pe Erythro, deşi el s-a opus proiectului. Şi chiar dacă n-avem câştig de cauză, până la urmă chiar şi Pitt va muri. Vorbesc serios, Eugenia, nu cred că e cazul să te îngrijorezi prea mult în legătură cu Pământul, în momentul acesta. Avem griji de o natură mai imediată. Marlene ştie că aproape ai terminat?

— Cum ar putea să nu ştie? Se pare că stadiul exact al progresului muncii mele este întipărit limpede în felul cum îmi aranjez manşeta sau îmi trec pieptenele prin păr.

— Nu-i aşa că percepţiile i se ascut pe zi ce trece?

— Da. Ai observat şi tu?

— Într-adevăr. Şi numai în scurtul răstimp de când o cunosc.

— Presupun că asta face parte din procesul de maturizare. Poate că-i cresc capacităţile de percepţie aşa cum creşte în înălţime. Pe de altă parte, toată viaţa ei de până acum s-a străduit să-şi ascundă capacităţile pentru că nu ştia ce să creadă în privinţa lor şi pentru că o puneau în situaţii ciudate şi dificile. Acum, că nu-i mai este teamă, are frâu liber şi se poate dezvolta mai bine.

— Sau poate că totul se întâmplă din cauză că, după cum spune chiar ea, îi place pe Erythro, iar bucuria aceasta îi amplifică percepţiile.

— M-am gândit la asta, Siever, spuse Insigna. N-aş vrea să te agasez cu ideile mele fistichii. Sunt conştientă că am tendinţa de a mă îngrijora excesiv în legătură cu Marlene, cu Pământul, cu toate... Crezi că ar fi posibil ca Erythro s-o afecteze *într-adevăr*? Adică, vreau să spun, crezi că este posibil ca maladia să aibă, în cazul ei, această formă aparte de a-i amplifica percepţiile?

— Nu ştiu dacă întrebarea poate, într-adevăr, primi un răspuns, Eugenia, dar dacă amplificarea percepţiilor ei este un efect al maladiei, se pare că nu-i afectează deloc echilibrul psihic. Şi pot să-ţi spun un lucru: niciunul dintre cei care au fost atacaţi de maladie de când suntem aici, pe

Erythro, nu a prezentat simptome care să semene măcar de departe cu darul Marlenei.

Insigna oftă, de parcă i s-ar fi luat un bolovan de pe inimă.

— Îţi mulţumesc. Mă linişteşte să aud asta. Şi îţi mulţumesc, de asemenea, şi pentru că eşti atât de blând şi prietenos cu Marlene.

Gura lui Genarr tresări într-un mic zâmbet pieziş.

— E uşor. Ţin foarte mult la ea.

— Spui asta cu un aer atât de natural şi pare atât de firesc. Dar eu ştiu că ea nu este o fată de care să fie uşor să te ataşezi, sunt conştientă de asta, chiar dacă sunt mama ei.

— Eu o găsesc foarte plăcută. Întotdeauna am preferat femeile inteligente celor frumoase, cu excepţia celor care erau şi una şi alta, ca în cazul tău, Eugenia…

— Poate acum douăzeci de ani, replică Insigna, cu un nou oftat.

— Ochii mei au îmbătrânit şi ei odată cu trupul tău, Eugenia. Ei nu văd nicio schimbare. Pentru mine n-are nicio importanţă că Marlene nu este frumoasă. Este extraordinar de inteligentă, chiar făcând abstracţie – dacă aşa ceva ar fi posibil – de capacităţile ei ieşite din comun.

— Da, ai dreptate. Asta mă consolează de fiecare dată când am probleme în a mă înţelege cu ea.

— Cât despre asta, Eugenia, mă tem că Marlene va continua să fie o povară.

— Ce vrei să spui? Insigna ridică brusc o privire atentă către el.

— Mi-a explicat foarte clar că pentru ea traiul în Dom nu este suficient. Vrea să iasă afară, să păşească pe solul planetei, de îndată ce-ţi termini treaba. Şi insistă!

Insigna nu mai avu puterea decât să se holbeze la el, îngrozită.

18. VITEZA SUPERLUMINICĂ

37

Trei ani petrecuţi pe Pământ o îmbătrâniseră pe Tessa Wendel. Tenul ei îşi asprise puţin culorile. Se şi îngrăşase puţin. Începuse să aibă umbre întunecate sub ochi şi obrajii i se lăsaseră, semănând mai mult a fălci. Sânii îi deveniseră o idee cam lăsaţi şi talia i se îngroşase.

Crile Fisher ştia că Tessa se îndrepta acum spre cincizeci de ani, că era cu cinci ani mai în vârstă decât el. Dar nu arăta mai bătrână decât vârsta ei reală. Avea, încă, silueta matură a unei femei frumoase (aşa auzise pe cineva descriind-o), numai că nu mai putea trece drept o femeie de treizeci de ani, aşa cum se putuse cu uşurinţă întâmpla când o cunoscuse el pe Adelia, cu trei ani în urmă.

Tessa era, şi ea, conştientă de acest lucru şi chiar îi vorbise, cu amărăciune, despre asta cu o săptămână în urmă.

— Tu eşti de vină, Crile, spusese ea într-o noapte când erau amândoi în pat (în astfel de momente se pare că era ea cea mai conştientă de faptul că îmbătrânea). E vina ta. Tu m-ai convins să vin pe Pământ. „Magnific”, spuneai. „Enorm”, spuneai „Diversitate. Tot timpul ceva nou. Inepuizabil.”

— Şi nu e aşa? replică el, ştiind prea bine ce nu-i convenea ei, dar dispus s-o lase să-şi facă încă o dată numărul.

— Nu când e vorba de gravitaţie. Pe toată suprafaţa acestei planete imposibile aveţi aceeaşi intensitate a forţei gravitaţionale. Şi-n văzduh, şi jos în mine, peste tot, aceeaşi

şi aceeaşi intensitate. Aşa ceva te poate omorî, chiar şi numai fiindcă este atât de plicticos…

— Noi, pământenii, nu avem termen de comparaţie, Tessa.

— *Tu* ai. Tu ai vizitat Coloniile. Acolo îţi poţi alege intensitatea atracţiei gravitaţionale care ţi se potriveşte. Poţi face gimnastică la gravitaţie mică. Îţi poţi elibera ţesuturile de tensiune, din când în când. Cum puteţi *trăi* fără aşa ceva?

— Dar şi aici pe Pământ facem gimnastică de întreţinere.

— Te rog, nu-mi mai spune. O faceţi îngreunaţi de gravitaţie, de gravitaţia asta veşnic neschimbată. Vă irosiţi timpul luptându-vă cu ea în loc să puteţi permite muşchilor să interacţioneze. Nu puteţi sări, nu puteţi zbura, nu puteţi pluti. Nu vă puteţi permite o cădere în nivelul cu gravitaţie mai mare şi nicio înălţare în cel cu gravitaţie mai mică. Şi această obsedantă gravitaţie trage şi trage şi trage de voi, îngreunându-vă şi făcându-vă să vă umpleţi de riduri şi îmbătrânindu-vă. Uită-te la mine! *Uită-te* la mine!

— Mă uit la tine cât de des îmi stă în putinţă, spuse Fisher solemn.

— Atunci mai bine nu te mai uita. Pentru că, dacă ai să te uiţi, ai să mă părăseşti. Şi dacă faci *una ca asta*, mă întorc pe Adelia.

— Ba nu. Ce ai putea să mai faci acolo, odată ce îţi vei fi astâmpărat pofta de gimnastică la gravitaţie mică? Cercetările, laboratorul, echipa ta, toate sunt aici.

— Am s-o iau de la capăt şi am să-mi creez o echipă nouă.

— Şi crezi că Adelia te va sprijini în felul cu care acum, deja, te-ai obişnuit? Bineînţeles că nu. Trebuie să recunoşti şi tu că Pământul nu ţi-a blocat activităţile şi că-ţi oferă tot ce doreşti. N-am avut dreptate?

— Dacă ai avut dreptate? Trădătorule! Nici nu mi-ai spus că Pământul avea deja hiperasistenţa. Şi nu mi-ai spus nici că descoperise Steaua Vecină. Ba chiar m-ai lăsat să perorez pe tema inutilităţii proiectului Sonda Îndepărtată a

Coloniei Rotor, fără să sufli măcar o vorbă despre faptul că rotorienii mai descoperiseră şi altceva decât câteva paralaxe. Ai stat, pur şi simplu, acolo şi-ai râs la mine, ca un ticălos fără inimă ce eşti.

— Ţi-aş fi putut spune, Tessa, dar dacă nu te-ai fi hotărât să vii, totuşi, pe Pământ? Nu era numai secretul meu, ca să ţi-l pot împărtăşi după bunul meu plac.

— Dar după ce am venit pe Pământ?

— De îndată ce ai început să lucrezi, să lucrezi cu adevărat, ţi-am spus totul.

— *Ei* mi-au spus şi m-au lăsat aşa, cu gura căscată, simţindu-mă ca o proastă. Ai fi putut să-mi dai măcar de înţeles printr-o aluzie, ca să nu fiu pusă în situaţia de a părea o idioată. Ar fi trebuit să te omor, dar ce puteam face? Eşti ca un drog, creezi dependenţă. Şi ştiai foarte bine că eşti aşa când m-ai sedus fără pic de inimă şi m-ai convins să vin pe Pământ.

Ăsta era un joc pe care femeia insista să-l joace de la o vreme, iar Fisher îşi cunoştea partitura.

— Te-am sedus? se revoltă el cu falsă indignare. Tu ai insistat. Altfel n-ai vrut cu niciun chip.

— Mincinosule. M-ai luat cu forţa. A fost un viol… impur şi complex. Şi o vei face din nou. Văd bine asta în ochii ăştia înspăimântători şi pofticioşi.

De câteva luni începuse să joace jocul acesta şi Fisher ştia că înseamnă că era satisfăcută de progresele ei profesionale. Când terminară, o întrebă:

— Aţi făcut progrese?

— Progrese? Da, cred că se pot numi astfel. – Cu răsuflarea încă sacadată, ea continuă: Am pus la punct o demonstraţie pentru mâine, pentru pământeanul ăsta al vostru bătrân şi intrat în descompunere, Tanayama. De-o veşnicie face presiuni nemiloase în privinţa asta.

— E un tip nemilos de felul lui.

— E un prost de felul lui. În mod normal ai crede că o societate, chiar dacă nu ştie nimic în domeniul ştiinţific, cunoaşte măcar câte ceva *despre* ştiinţă, în general despre cum se fac lucrurile în acest domeniu. Dacă îţi dau un

milion de credite globale de dimineaţă, se aşteaptă ca până în seara aceleiaşi zile să le oferi rezultate concrete. Ar putea măcar să aştepte până a doua zi dimineaţa, oferindu-ţi măcar intervalul nopţii pentru ca să poţi lucra. Ştii ce mi-a spus ultima dată când am vorbit, când i-am spus că s-ar putea să am ceva să-i arăt?

— Nu, nu mi-ai povestit. Ce ţi-a spus?

— În mod normal te-ai aştepta să-mi fi zis: „E uimitor cum, în decurs de numai trei ani, ai reuşit să pui la punct ceva atât de uluitor şi de inedit, îţi suntem datori cu întrega noastră stimă, iar recunoştinţa noastră nu cunoaşte margini.” Asta *te-ai aştepta* să-mi fi spus.

— Nu, nici în ruptul capului nu m-aş aştepta ca Tanayama să spună ceva nici pe departe asemănător cu asta. Ce-a spus, *de fapt*?

— Mi-a spus: „Aha, deci în sfârşit, după trei ani de zile, ai ceva de arătat. Era şi timpul. Cât crezi că mai am de trăit? Ce crezi, că te-am sprijinit material şi te-am plătit şi ţi-am hrănit o armată de asistenţi şi lucrători ca să produci ceva abia după ce eu voi fi murit şi nu voi putea măcar să văd despre ce e vorba?” Asta mi-a spus, *de fapt*, iar eu îţi spun că mi-ar plăcea grozav să amân demonstraţia după moartea lui, numai pentru satisfacţia mea personală, şi chiar aş face-o dacă n-aş fi încredinţată că munca mea are prioritate.

— Chiar ai ceva care-l va mulţumi?

— Numai posibilitatea călătoriei cu viteze superluminice. Viteze superluminice *adevărate*, nu prostioara aia de hiperasistenţă. Acum suntem, într-adevăr, în posesia a ceva care ne va deschide porţile Universului.

38

Locul în care trudea echipa de cercetare a Tessei Wendel, cu scopul declarat de a zgudui Universul din temelii, fusese pregătit pentru ea cu mult înainte ca ea să fi

fost recrutată şi să fi venit pe Pământ. Se afla în interiorul unui munte artificial, pe un teritoriu strict interzis accesului pământenilor, în care fusese construit un veritabil oraş al cercetării.

Acum, acolo se afla şi Tanayama, aşezat într-un scaun cu motor. Numai ochii lui, ascunşi între pleoapele înguste, păreau însufleţiţi, atenţi, privind pătrunzător încoace şi-ncolo.

Omul nu era nici pe departe cea mai înaltă personalitate din guvernul terestru, nici măcar cea mai importantă personalitate prezentă acolo nu era, dar fusese, şi încă mai era, forţa motoare din spatele acestui proiect şi toată lumea îi făcea loc, automat.

Numai Wendel nu părea deloc intimidată de el. Când vorbi, vocea lui fu o şoaptă răguşită:

— Ce urmează să văd, doamnă doctor Wendel? O navă?

Bineînţeles, nu exista nicio navă în încăpere. Wendel răspunse:

— Nici vorbă de nave, domnule Director. Navele mai au de aşteptat ani buni. Nu am decât o demonstraţie, dar una cu adevărat impresionantă. Veţi asista la prima demonstraţie publică a zborului cu viteze cu adevărat superluminice, ceva mult mai avansat decât hiperasistenţa.

— Şi cum o să văd asta?

— Am înţeles, domnule Director, că aţi fost pus la curent cu procedura.

Tanayama izbucni într-o tuse violentă şi trebui să facă o pauză pentru a-şi trage răsuflarea.

— Au încercat să-mi explice, zise el, dar eu vreau să aud totul de la dumneata. – Şi o pironi cu ochii săi severi şi neiertători. – Tu eşti şefa aici. E munca ta. Explică.

— Nu pot explica întreaga teorie. Ar dura prea mult, domnule Director. V-ar obosi.

— Nu vreau nicio teorie. Ce urmează să *văd*?

— Ceea ce veţi vedea sunt două containere cubice de sticlă. Ambele conţin vid absolut.

— De ce vid?

— Zborul cu viteze superluminice nu poate fi iniţiat decât în vid, domnule Director. Altminteri, obiectul care este determinat să se deplaseze mai repede decât lumina va trage după el materia, amplificând astfel consumul de energie şi diminuând posibilitatea de a exercita controlul asupra procesului. Trebuie să se şi termine tot în vid, altminteri rezultatele pot fi catastrofale, pentru că…

— Lasă „pentru că”-ul. Dacă acest zbor cu viteze superluminice trebuie să înceapă şi să se termine în vid, cum ne vom putea folosi de el?

— În primul rând, este necesar să ne deplasăm în spaţiul cosmic cu ajutorul zborului obişnuit, iar apoi să facem saltul în hiperspaţiu şi să rămânem acolo. Apoi, când am ajuns aproape de destinaţie, intrăm din nou în spaţiul obişnuit şi, în sfârşit, terminăm călătoria folosindu-ne din nou de zborul obişnuit.

— Asta durează.

— Nici chiar zborul cu viteze superluminice nu poate fi făcut instantaneu, dar dacă putem ajunge din Sistemul Solar la o stea care se află la patruzeci de ani-lumină în patruzeci de zile, în loc de patruzeci de ani, ar fi o dovadă de nerecunoştinţă să mai comentăm asupra timpului necesar călătoriei.

— Bine. Deci ai aceste două containere cubice de sticlă. Ce-i cu ele?

— Sunt proiecţii holografice. De fapt, ele se află la trei mii de kilometri distanţă unul de altul, despărţite de o porţiune de Pământ. Dacă lumina ar putea călători prin vid, fără a întâlni vreun obstacol, de la unul la altul, i-ar trebui exact a mia parte dintr-o secundă – o milisecundă – pentru a încheia traseul. Bineînţeles că nu vom folosi lumina. În mijlocul cubului din stânga, care este menţinut în spaţiu de un puternic câmp magnetic, se află suspendată o mică sferă, de fapt un motor hiperatomic minuscul, îl vedeţi, domnule Director?

— Văd ceva acolo. Asta e tot ce ai?

— Dacă veţi privi cu atenţie, veţi vedea că va dispărea. Numărătoarea inversă a început.

Toată lumea putea auzi şoapta numărătorii inverse, iar când aceasta ajunse la zero, sfera dispăru dintr-un cub şi apăru în celălalt.

— Reţineţi, spuse Wendel, că de fapt aceste două cuburi sunt despărţite de trei mii de kilometri. Mecanismul de cronometrare arată că răstimpul dintre plecare şi sosire a fost ceva mai mare de zece microsecunde, ceea ce înseamnă că traseul a fost parcurs cu o viteză aproape de o sută de ori mai mare decât viteza luminii.

Tanayama ridică privirea spre Wendel:

— Cum îmi pot da seama de asta? Toată povestea ar putea fi o escrocherie pusă la cale pentru a păcăli o persoană pe care o consideri un biet bătrân credul.

— Domnule Director, interveni Wendel cu severitate, se află prezenţi sute de oameni de ştiinţă, toţi cu reputaţii solide, unii dintre ei pământeni. Ei vă pot arăta orice doriţi să vedeţi, vă pot explica funcţionarea oricărui instrument. Nu veţi găsi aici nimic altceva decât muncă de cel mai înalt nivel ştiinţific, onestă şi bine făcută.

— Şi chiar dacă totul este aşa cum spui, ce înseamnă asta? O minge micuţă. O minge de ping-pong care a călătorit câteva mii de kilometri. Asta este tot ce ai după trei ani de zile?

— Cu tot respectul, domnule Director, ceea ce aţi văzut este probabil mult mai mult decât era oricine îndreptăţit să aştepte. Chiar dacă vehiculul pe care l-aţi văzut este de dimensiunile unei mingi de ping-pong şi chiar dacă n-a călătorit decât câteva mii de kilometri, aţi asistat la un zbor cu viteză superluminică, tot atât de autentic precum deplasarea unei nave cosmice de aici pe Arcturus, cu de o sută de ori viteza luminii. Ceea ce aţi văzut este prima demonstraţie publică a zborului cu viteză într-adevăr superluminică din istoria omenirii.

— Dar eu vreau să văd nava.

— Pentru aceasta mai aveţi de aşteptat.

— Nu mai am timp. Nu mai am timp, rosti Tanayama tăios, cu o voce care nu era mai mult decât o şoaptă răguşită. Un acces de tuse îl scutură din nou.

Iar Wendel spuse şi ea printr-o şoaptă pe care, probabil, numai Tanayama o auzi:

— Nici măcar voinţa *ta* nu e de ajuns pentru a clinti Universul.

39

Cele trei zile dedicate oficialităţilor în ceea ce, neoficial, era cunoscut sub numele de Hyper City trecuseră cu greu, iar acum intruşii plecaseră în sfârşit.

— Cu toate acestea, îi spuse Tessa Wendel lui Crile Fisher, va mai dura vreo două sau trei zile până ne vom reveni şi ne vom putea apuca din nou de muncă, cu maximum de eficienţă. Părea istovită şi profund nemulţumită când adăugă: Ce bătrân înfiorător.

Fisher nu întâmpină nicio dificultate în a realiza că femeia se referea la Tanayama.

— E un biet bătrân, bolnav.

Wendel îi aruncă o privire mânioasă:

— Nu cumva îl aperi?

— Pur şi simplu afirm ceva evident, Tessa.

Ea ridică un deget, ca pentru a-l admonesta:

— Sunt convinsă că această fosilă mizerabilă era tot atât de iraţională şi nerezonabilă şi în zilele de demult, când nu era bolnavă, ba chiar când nu era nici măcar bătrână. De câtă vreme este la conducerea Biroului?

— Este acolo de când lumea. De peste treizeci de ani. Înainte de asta a fost Director adjunct aproape cam tot atâta timp şi, probabil, a jucat rolul adevăratei forţe din spatele a vreo trei sau patru Directori-paravan. Şi indiferent cât de bătrân sau bolnav este, va rămâne Director până la moarte, ba poate chiar şi pentru vreo trei zile după, câtă vreme oamenii vor aştepta să vadă dacă nu cumva se scoală din morţi.

— Înţeleg că toate astea ţi se par amuzante.

— Nu, dar ce poţi face altceva decât să râzi de spectacolul pe care îl oferă un om care, fără a avea în mod făţiş puterea, fără a fi măcar cunoscut publicului în general, a reuşit să le întreţină tuturor celor de la putere teama şi supunerea vreme de aproape jumătate de secol, şi asta pur şi simplu fiindcă deţine controlul strict asupra secretelor care ar putea distruge reputaţia multora şi fiindcă se ştie că n-ar ezita să folosească aceste secrete?

— Şi-l suportă?

— Da, sigur. Nu există nici măcar o persoană la putere care să fi fost dornică să-şi sacrifice cariera numai de dragul şansei de a-l detrona pe Tanayama.

— Chiar şi acum, când a obosit şi nu mai controlează lucrurile atât de strict?

— Te înşeli. Poate că nu va mai controla totul cu atâta stricteţe după ce va fi murit, dar până atunci, până la moartea lui fizică, efectivă, felul în care îşi exercită controlul nu va putea fi niciodată calificat drept „obosit”. Asta va fi ultimul lucru care va ceda, probabil după ce inima i se va fi oprit.

— Dar ce-l poate conduce pe un om astfel, în viaţă? întrebă Wendel cu dezgust. Nu există, oare, şi dorinţa de a lăsa lucrurile în voia lor suficient de devreme pentru a putea muri împăcat?

— Nu în ceea ce-l priveşte pe Tanayama. Niciodată. N-aş putea spune că mă număr printre intimii lui, dar într-un răstimp de aproximativ cincisprezece ani, am avut când şi când contact cu el şi niciodată fără a ieşi învineţit din confruntare. L-am cunoscut când era plin de vigoare şi încă de-atunci am ştiut că nu se va opri niciodată. Pentru a-ţi răspunde la întrebare, sunt multe lucruri care-i pot conduce pe oameni în viaţă, dar în cazul lui Tanayama este vorba de ură.

— Mi-am închipuit eu, spuse Wendel. Se vede. Nu cred că există om atât de urât, care să nu urască la rândul lui. Dar pe cine urăşte?

— Coloniile.

— Aşa, deci? – Wendel tocmai îşi amintise că şi ea era locuitoarea unei Colonii, Adelia. – Este adevărat că n-am auzit vreodată un locuitor din Colonii spunând ceva de bine despre Pământ. Iar *mie* îmi cunoşti sentimentele pentru orice loc lipsit de gravitaţie variabilă.

— Nu vorbesc de antipatie, Tessa, sau de dezgust sau de dispreţ. Vorbesc de ură, ură oarbă, înfierbântată. Aproape toţi pământenii antipatizează Coloniile. Doar acestea dispun de tot confortul şi progresul tehnologic. Sunt paşnice şi comode, nu sunt suprapopulate. Au hrană din belşug, posibilităţi de recreere, nu au climă schimbătoare şi săraci. Dispun de roboţi care sunt, totuşi, cu pricepere ascunşi privirilor. Este cât se poate de natural pentru oameni, care se consideră privaţi de toate acestea, să încerce antipatie pentru cei care au totul. Dar în cazul lui Tanayama este vorba de o ură vie, clocotitoare. Cred că i-ar plăcea grozav să vadă toate Coloniile distruse. Toate, până la ultima.

— De ce, Crile?

— Teoria mea personală este că motivul principal al furiei nu este niciunul dintre avantajele pe care tocmai le-am înşirat. Ceea ce nu poate suporta este omogenitatea culturală a Coloniilor. Înţelegi la ce mă refer?

— Nu.

— Locuitorii Coloniilor se autoselectează. Cine se aseamănă, se adună. Fiecare Colonie este caracterizată de o cultură comună locuitorilor ei, ba chiar, într-o anumită măsură, de un aspect fizic asemănător al acestora. Pe de altă parte, Pământul este şi a fost caracterizat pe întreg parcursul istoriei sale de un fantastic amalgam de culturi diferite, fiecare îmbogăţindu-le, punându-le în valoare, dar şi concurându-le şi suspectându-le pe celelalte. Tanayama şi mulţi alţi pământeni – printre care şi eu, de exemplu – consideră că un astfel de amestec este o sursă de putere şi au impresia că omogenitatea culturală a Coloniilor este în dezavantajul lor, slăbindu-le rezistenţa şi afectându-le, în perspectivă, longevitatea potenţială.

— Bun, şi atunci de ce să urăşti Coloniile pentru că posedă ceva ce tu consideri că este un dezavantaj pentru ele? Ne urăşte Tanayama pentru că o ducem mai bine *şi* pentru că am putea s-o ducem mai rău? E ilogic.

— Nici n-are nevoie să fie logic. Cine s-ar mai obosi să urască, dacă ar fi nevoie mai întâi să-şi găsească argumente raţionale? Poate – e doar o ipoteză – Tanayama se teme că Coloniile vor reuşi prea bine şi vor demonstra că, până la urmă, omogenitatea culturală este ceva bun. Sau poate crede că acestea abia aşteaptă să distrugă Pământul, aşa cum el însuşi şi-ar dori să le distrugă. Toată povestea cu Steaua Vecină l-a scos din minţi de turie.

— Faptul că Rotor a descoperit Steaua Vecină şi nu ne-a informat şi pe noi, ceilalţi?

— Mai mult decât atât. Nici măcar nu s-au deranjat să ne avertizeze că steaua se îndreaptă spre Sistemul Solar.

— Presupun că este posibil ca nici ei să nu fi ştiut.

— Tanayama n-ar crede aşa ceva nici în ruptul capului. Sunt convins că el crede cu tărie că rotorienii au ştiut şi au refuzat cu bună ştiinţă să ne prevină, sperând că vom fi luaţi prin surprindere şi că Pământul va fi distrus, sau cel puţin civilizaţia pământeană.

— Dar s-a ajuns la concluzia fermă că Steaua Vecină se va apropia suficient de mult pentru a ne afecta? N-am auzit *aşa ceva*. Din câte am înţeles eu, părerea majorităţii astronomilor este că va trece la o distanţă suficient de mare pentru a ne lăsa neatinşi în mod semnificativ. Tu ai auzit altceva?

Fisher ridică din umeri.

— Nu, n-am auzit, dar cred că ura lui Tanayama este întreţinută de ideea că există un pericol. Şi de la asta, pasul logic imediat următor este că avem neapărată nevoie de tehnologia călătoriei cu viteze superluminice pentru a putea găsi o lume asemănătoare cu Pământul, undeva în Univers. Apoi vom putea transfera o parte cât mai mare din populaţia Pământului pe acea altă lume, dacă într-adevăr se va întâmpla ce e mai rău. Trebuie să recunoşti că e un plan foarte rezonabil.

— Este, dar nu e neapărat necesar să-ţi imaginezi distrugerea, Crile. Este perfect natural să simţi că omenirea ar trebui să colonizeze spaţiul cosmic, chiar dacă nu se va întâmpla nimic cu Pământul. Ne-am mutat deja în Colonii, drumul către stele este pasul logic imediat următor, iar pentru a-l putea face, avem nevoie de tehnologia călătoriei cu viteze superluminice.

— Da, dar Tanayama ar găsi că asta este o viziune rece asupra viitorului omenirii. Colonizarea Galaxiei este ceva ce sunt sigur că ar fi dispus să lase în grija generaţiilor ce vor urma. Ceea ce vrea pentru el însuşi este să-i găsească pe rotorieni, cu Colonia lor cu tot, şi să-i pedepsească pentru că au abandonat Sistemul Solar, fără să le pese câtuşi de puţin de restul comunităţii umane. *Asta* vrea să apuce să vadă cu ochii lui, de aceea exercită presiuni atât de dure şi asupra ta, Tessa.

— Poate exercita toată presiunea din lume şi tot n-o să-i ajute cu nimic. Este bătrân, pe moarte.

— Mă întreb dacă e, într-adevăr, pe moarte. Procedurile medicale moderne pot face minuni şi sunt sigur că pentru Tanayama doctorii se vor da peste cap.

— Nici chiar medicina modernă nu poate merge atât de departe. I-am întrebat pe doctori.

— Şi ţi-au răspuns? Credeam că problema sănătăţii lui Tanayama este secret de stat.

— Nu şi pentru mine, în împrejurările date, Crile. M-am dus la echipa de medici care a avut grijă de Tanayama aici şi le-am spus că sunt nerăbdătoare să construiesc o navă cosmică în stare să transporte fiinţe umane către stele şi că doresc să fac asta înainte ca Tanayama să moară. I-am întrebat de cât timp dispun.

— Şi ce-au spus?

— Că am la dispoziţie un an. Asta au spus. Cel mult un an. M-au îndemnat să mă grăbesc.

— Şi poţi s-o faci într-un an?

— Într-un an? Bineînţeles că nu, Crile, şi mă bucur. Găsesc plăcere în faptul că această persoană otrăvită nu va

apuca să vadă nava. De ce te strâmbi, Crile? Te deranjează că pot spune lucruri atât de crude?

— Oricum, este o afirmaţie meschină, Tessa. Acest bătrân, oricât de otrăvit ar fi el, a făcut posibile multe lucruri. Existenţa centrului de cercetări Hyper City lui i se datorează.

— Da, dar l-a făcut posibil pentru scopurile lui personale, nu pentru ale mele. Şi nici pentru ale Pământului sau ale omenirii. Am şi eu dreptul la meschinăria mea. Sunt convinsă că domnului Director Tanayama nu i-a fost niciodată milă de cineva pe care l-a considerat adversar şi nici nu cred că şi-a înmuiat vreodată apăsarea călcâiului pe gâtul vreunui inamic învins. Îmi închipui că nu se aşteaptă la milă sau compasiune din partea nimănui. Probabil că ar dispreţui pe oricine i-ar oferi aşa ceva şi l-ar considera un laş molâu şi fraier.

Fisher tot mai părea nemulţumit.

— *Cât* va dura, Tessa?

— Cum ar putea şti cineva? Ar putea dura o veşnicie. Chiar dacă totul ar merge rezonabil de bine, nu văd cum ar putea totul dura mai puţin de cinci ani.

— Dar de ce? Suntem deja în posesia tehnologiei.

Wendel se ridică în capul oaselor.

— Nu, Crile. Nu fi naiv. Tot ce am este o demonstraţie de laborator. Pot lua un obiect uşor – o minge de ping-pong – în care un motor hiperatomic minuscul alcătuieşte 90% din masă, şi-l pot deplasa cu o viteză superluminică. Dar o navă cu oameni la bord este cu totul altceva. Va trebui să avem certitudini, iar pentru asta cinci ani este un pronostic optimist. Îţi spun că înainte de zilele calculatoarelor moderne şi ale simulărilor pe care le fac ele posibile, cinci ani ar fi reprezentat un vis irealizabil. Chiar şi cincizeci de ani ar fi fost la fel.

Crile Fisher clătină din cap şi nu mai spuse nimic. Tessa Wendel îl privi gânditoare, apoi spuse, aproape agasată:

— Ce e cu tine? Şi tu te grăbeşti?

Fisher răspunse, încercând s-o calmeze:

— Sunt sigur că şi tu eşti la fel de nerăbdătoare ca toată lumea să termini acest proiect, dar eu chiar tânjesc după o navă reală care să poată călători cu viteze superluminice.

— Tu, mai mult decât alţii?

— Da, eu, destul de mult.

— De ce?

— Aş vrea să ajung la Steaua Vecină.

— De ce? îi aruncă ea o privire ucigătoare. Visezi să-ţi regăseşti soţia pe care ai abandonat-o?

Fisher nu discutase niciodată în amănunt despre Eugenia cu Tessa Wendel şi nici nu avea intenţia de a se lăsa acum prins în capcană.

Răspunse:

— Am o fiică acolo, departe. Cred că poţi înţelege asta, Tessa. Şi tu ai un fiu.

Şi ea într-adevăr înţelese. Fiul ei avea puţin peste douăzeci de ani, studia la Universitatea Adelia şi, din când în când, îi scria mamei sale. Chipul femeii se îmblânzi.

— Crile, începu ea, n-aş vrea să-ţi faci speranţe deşarte în această privinţă. De acord, de vreme ce ştiau de existenţa Stelei Vecine, este aparent logic să credem că acolo s-au dus. Dar numai cu hiperasistenţă, călătoria trebuie să fi durat cel puţin doi ani. Nici măcar nu putem fi siguri că Rotor a supravieţuit unei astfel de călătorii. Şi chiar dacă a reuşit, şansele de a găsi o planetă potrivită în sistemul unei pitice roşii este aproape zero. Dar dacă au supravieţuit călătoriei, poate că au plecat mai departe, în căutarea unei planete potrivite. Şi cum ar mai putea fi atunci găsiţi?

— Îmi închipui că ştiau că nu au şanse să găsească o planetă potrivită în sistemul Stelei Vecine. Nu crezi că este posibil să fi plecat pregătiţi să se înscrie, pur şi simplu, pe orbita stelei?

— Chiar dacă ar fi supravieţuit călătoriei şi chiar dacă s-au înscris pe orbita Stelei Vecine, viaţa lor ar fi sterilă şi nu cred că există posibilitatea de a o continua prea mult într-o formă civilizată. Crile, trebuie să te pregăteşti sufleteşte pentru ce e mai rău. Ce se întâmplă dacă reuşim să

organizăm expediţia până la Steaua Vecină şi acolo nu descoperim nimic, sau cel mult carcasa pustie a ceea ce a fost, cândva, Colonia Rotor?

— Atunci, zise Fisher, asta e. Dar sunt convins că au avut şanse mari de supravieţuire.

— Şi că-ţi vei regăsi copilul? Dragul meu Crile, este oare bine să-ţi faci speranţe astfel? Chiar dacă Rotor a supravieţuit, şi copilul tău a supravieţuit şi el, n-avea, totuşi, decât un an când ai plecat de pe Rotor, în ’22. Dacă ţi-ar apărea înainte, aşa cum arată acum, ar fi cu zece ani mai în vârstă, iar dacă am porni spre Steaua Vecină cât mai devreme cu putinţă, ar avea cincisprezece ani când ai ajunge s-o vezi. Nu te-ar mai cunoaşte. Şi, de fapt, cred că nici tu n-ai mai recunoaşte-o.

— Cu zece, cu cincisprezece sau cu cincizeci de ani mai mare, Tessa, dacă aş vedea-o, aş recunoaşte-o, răspunse Fisher cu o siguranţă de neclintit.

19. HOTĂRÂREA

40

Marlene îi zâmbi ezitant lui Siever Genarr. Devenise deja un obicei să-i invadeze acestuia biroul, după bunul ei plac.

— Te întrerup cumva din treburi importante, unchiule Siever?

— Nu, draga mea, nu mă ocup, de fapt, cu nimic important. Această funcţie a mea a fost inventată numai pentru ca Pitt să poată scăpa de mine, iar eu am acceptat-o şi am păstrat-o ca să pot scăpa de Pitt. Nu este ceva ce aş recunoaşte faţă de oricine, dar ţie sunt obligat să-ţi mărturisesc adevărul, de vreme ce nu-ţi scapă niciodată o minciună.

— Şi asta te sperie, unchiule Siever? Pe domnul Guvernator Pitt l-a speriat, şi, dacă i-aş arăta vreodată ce pot să fac, cred că şi pe Aurinel l-ar speria.

— Nu mă sperie, Marlene, pentru că eu m-am dat bătut de mult, înţelegi? M-am împăcat cu gândul că sunt făcut din sticlă în ceea ce te priveşte. Să ştii că, la urma urmei, este chiar odihnitor. Dacă stai să te gândeşti, minciunile cer tare mult efort, nu-s lucru uşor. Dacă oamenii ar fi mai leneşi, n-ar minţi niciodată.

Marlene îşi regăsi surâsul:

— De asta mă placi? Pentru că îţi ofer ocazia să fii leneş?

— Nu-ţi dai seama?

— Nu. Îmi dau seama că mă placi, dar nu-mi pot da seama *de ce* mă placi. Atitudinea ta îmi spune că mă placi,

dar *motivul* este ascuns în adâncul minţii tale şi tot ce pot percepe sunt senzaţii vagi. Nu pot ajunge atât de departe. – Făcu o mică pauză, furată de un gând. – Uneori aş vrea să pot.

— Fii fericită că nu poţi. Minţile sunt nişte locuri murdare, umede, incomode.

— De ce spui asta, unchiule Siever?

— Din cauza experienţei. Nu am capacitatea cu care eşti tu înzestrată, dar am trăit printre oameni mai multă vreme decât ai avut tu ocazia. Îţi place interiorul propriei tale minţi, Marlene?

Fata păru surprinsă.

— Nu ştiu. De ce să nu-mi placă?

— Îţi place tot ce gândeşti? Tot ce-ţi imaginezi? Toate impulsurile pe care le ai? Fii cinstită. Chiar dacă eu nu te pot citi, fii cinstită!

— Păi, uneori gândesc chestii stupide sau chiar răutăcioase. Uneori mă înfurii şi mă gândesc că aş vrea să fac lucruri pe care, în mod normal, nu le-aş face. Dar nu prea des, pe cuvânt.

— Nu prea des? Nu uita că tu eşti obişnuită cu propria ta minte. Abia dacă-ţi mai dai seama de ea. E ca şi cu hainele pe care le porţi. Nu le simţi atingerea pentru că eşti atât de obişnuită cu ele. Buclele părului tău te ating pe spate, dar nu bagi de seamă. Dacă părul altcuiva te-ar atinge pe spate, ţi-ar provoca mâncărimi şi ar fi insuportabil. Poate alţii au gânduri care nu-s mai rele ca ale tale, dar fiind gândurile *altcuiva* nu ţi-ar plăcea deloc. De exemplu, s-ar putea să nu-ţi placă faptul că eu te plac, dacă ai şti de ce te plac. Este mult mai bine şi mai liniştitor să accepţi faptul că te plac, ca pe ceva care există, şi să nu-mi răscoleşti mintea, în căutarea motivelor.

Inevitabil însă, Marlene replică:

— De ce? Care sunt motivele?

— Ei bine, îmi placi pentru că odinioară şi eu *am fost ca tine*.

— Ce vrei să spui?

— Nu vreau să spun că am fost o tânără domnişoară cu ochi frumoşi şi capacităţi de percepţie ieşite din comun. Vreau să spun că am fost şi eu tânăr şi mă credeam urât şi credeam că nimeni nu mă plăcea din cauză că eram urât. Şi ştiam că sunt inteligent şi nu puteam să înţeleg de ce toată lumea mă ocolea pentru că eram inteligent. Mi se părea cumplit de nedrept să fiu dispreţuit pentru o trăsătură nesemnificativă, în vreme ce una importantă era cu desăvârşire ignorată. Am fost rănit şi furios, Marlene, şi m-am hotărât să nu-i tratez niciodată pe ceilalţi cum mă tratează ei pe mine, numai că nu prea am avut ocazia să pun această înţeleaptă hotărâre în practică. Apoi te-am cunoscut pe tine şi mi-am dat seama cât de mult semănăm. Nu eşti, fireşte, nici pe departe atât de neatractivă cum eram eu şi eşti *cu mult* mai inteligentă decât aş fi putut eu să fiu vreodată, dar asta nu mă deranjează absolut deloc. Surâse larg. E ca şi cum aş avea ocazia de a o lua de la capăt, cu multe avantaje însă. Dar, haide, nu cred că de asta ai venit să mă vezi, ca să mă asculţi înşirându-ţi toate astea. N-oi fi având eu capacitatea ta de percepţie, dar atâta lucru văd şi eu.

— Ei bine, e vorba de mama.

— Da? se încruntă Genarr cu o creştere evidentă, bruscă, aproape dureroasă a interesului. Ce-i cu ea?

— Aproape că şi-a terminat proiectul aici, ştii. Şi dacă pleacă înapoi pe Rotor o să vrea să mă ia cu ea. Chiar trebuie să mă întorc împreună cu ea?

— Aşa cred. Nu vrei să te întorci?

— Nu, unchiule Siever, nu vreau. Simt că este *important* să rămân aici. Aşa că aş vrea să te rog să-i spui domnului Guvernator Pitt că ai vrea să ne păstrezi aici. Tu poţi născoci o scuză care să sune bine. Iar domnului Guvernator sunt sigură că i-ar părea tare bine să nu mai aibă grija noastră, să ştie că rămânem aici, mai ales dacă îi explici că mama ştie acum sigur că Nemesis *va distruge* Sistemul Solar.

— Ţi-a spus ea *asta*, Marlene?

— Nu, dar nici nu era nevoie. Poţi să-i explici domnului Guvernator că mama îl va agasa, probabil, tot timpul cu insistenţele ei ca Sistemul Solar să fie avertizat.

— Ţi-a trecut cumva prin minte că Pitt ar putea să nu fie atât de dornic să-mi facă pe plac? Dacă îşi dă seama că vreau să vă păstrez pe tine şi pe mama ta aici, în Domul de pe Erythro, mi-ar putea ordona să vă trimit înapoi doar ca să mă contrarieze.

— Sunt sigură, spuse Marlene calm, că domnul Guvernator va prefera să-şi facă o plăcere păstrându-ne aici, mai degrabă decât să-ţi provoace ţie o neplăcere aducându-ne înapoi pe capul său. Şi apoi, *tu* ai tot interesul ca mama să rămână aici, pentru că eşti... pentru că ţii la ea.

— Ţin la ea. De o viaţă, se pare. Dar mama ta nu ţine *la mine*. Mi-ai spus, acum câtăva vreme, că tatăl tău încă-i mai ocupă gândurile.

— Îi placi din ce în ce mai mult, unchiule Siever. Îi placi foarte mult.

— De aici şi până la dragoste e cale lungă, Marlene. Sunt sigur că ai descoperit deja acest adevăr.

Marlene se înroşi.

— Vorbesc despre oameni *bătrâni*.

— Ca mine, şi Genarr îşi dădu capul pe spate într-un hohot de râs. Apoi reveni: Îmi pare rău, Marlene, dar bătrânii sunt întotdeauna tentaţi să creadă că tinerii încă n-au aflat nimic despre dragoste, aşa cum tinerii sunt convinşi că bătrânii au uitat demult despre ea şi ştii ceva? Se înşală şi unii şi ceilalţi. De ce crezi tu că e important să rămâi în Domul de pe Erythro, Marlene? Sunt sigur că nu doar pentru că mă placi pe mine.

— Sigur că-mi placi, spuse Marlene serioasă. Foarte mult. Dar vreau să rămân aici pentru că-mi place Erythro.

— Ţi-am explicat însă că este o lume periculoasă.

— Nu şi pentru mine.

— Tot mai eşti sigură că maladia nu te poate atinge?

— Bineînţeles că nu mă va atinge.

— Dar cum poţi şti?

— Pur şi simplu *ştiu*. Întotdeauna *am ştiut* asta, chiar când eram pe Rotor. N-aveam niciun motiv să nu fiu sigură.

— Nu, n-aveai. Dar după ce ţi s-a spus despre maladie?

— Asta n-a schimbat cu nimic lucrurile. Mă simt în siguranţă aici. Mult mai mult decât m-am simţit vreodată pe Rotor.

Genarr clătină încet din cap.

— Trebuie să recunosc că aşa ceva depăşeşte puterea mea de înţelegere. – Îi studie fetei chipul solemn şi ochii întunecaţi, pe jumătate ascunşi de genele ei dese, atât de frumoase. – Cu toate acestea, Marlene, permite-mi să-ţi citesc şi eu *ţie* limbajul gesturilor, dacă pot. Eşti foarte hotărâtă să învingi în problema asta, cu orice preţ, şi să rămâi pe Erythro.

— Da, răspunse Marlene sec. Şi sunt convinsă că tu mă vei ajuta.

41

Eugenia Insigna clocotea surd de mânie. Nu ridicase vocea, dar vorbea cu o intensitate abia stăpânită.

— Nu poate face una ca asta, Siever.

— Sigur că poate, Eugenia, răspunse Genarr tot atât de încet ca ea. Doar este Guvernator.

— Dar nu este un monarh absolut. Am şi eu drepturile mele civile, iar unul dintre ele este libertatea circulaţiei.

— Dacă Guvernatorul doreşte să declare stare de urgenţă, fie cu caracter general, fie restrânsă la o singură persoană, drepturile civile ale persoanei respective sunt suspendate. Cam ăsta e pe scurt conţinutul Actului de Permisiune din ’24.

— Dar este o bătaie de joc la adresa tuturor tradiţiilor şi legilor pe care le avem încă de la înfiinţarea acestei Colonii.

— Sunt de acord.

— Şi dacă am să declanşez un scandal pe tema asta, Pitt va fi nevoit să…

— Eugenia, te rog. Ascultă-mă. Las-o baltă. De ce nu rămâneţi, tu şi Marlene, deocamdată aici? Sunteţi mai mult decât binevenite.

— Ce tot spui? Este echivalent cu aruncarea în închisoare fără nicio acuzaţie, proces sau sentinţă. Suntem obligate să rămânem pe Erythro pe termen nelimitat datorită ucazului arbitrar dat de…

— Te rog, fă-o fără să te opui. Ar fi mai bine.

— Cum mai bine? întrebă Insigna cu un dispreţ nemărginit.

— Pentru că Marlene, fata ta, doreşte foarte tare s-o faci.

Insigna îl privi fără să înţeleagă.

— Marlene?

— Săptămâna trecută a venit la mine plină de sugestii în legătură cu felul cum ar trebui să-l manipulez pe Pitt pentru a-l convinge să vă ordone să rămâneţi amândouă aici, pe Erythro.

Insigna se ridică pe jumătate de pe scaun, pradă unei indignări sălbatice.

— Şi tu chiar ai făcut-o?

Genarr scutură din cap cu putere.

— Nu. Ascultă-mă. Tot ce-am făcut a fost să-l informez pe Pitt că ţi-ai încheiat munca aici şi că nu ştiu care este intenţia lui: să te întorci pe Rotor cu Marlene sau să rămâneţi aici. A fost o întrebare perfect firească şi neutră, Eugenia. I-am arătat şi Marlenei mesajul înainte de a-l expedia şi ea a fost mulţumită de el. A spus, citez: „Dacă îi oferi posibilitatea să aleagă, va alege să rămânem aici.” Şi se pare că a avut dreptate, pentru că el chiar asta face.

Insigna se lăsă moale înapoi în scaun.

— Siever, tu chiar ai urmat sfatul unei fete de cincisprezece ani?

— Nu o consider pe Marlene doar o simplă fată de cincisprezece ani. Dar spune-mi, de ce eşti atât de nerăbdătoare să te întorci pe Rotor?

— Munca mea…

— Nu există. Nu va exista nimic pentru tine de făcut dacă Pitt nu vrea asta. Şi chiar presupunând că-ţi permite să te întorci, te vei trezi înlocuită. Pe de altă parte, aici vei avea echipamente de care să te poţi folosi, pe care le-ai folosit *deja*. La urma urmei, ai venit aici tocmai ca să faci ceea ce nu puteai face pe Rotor.

— Munca mea nu contează! strigă Insigna, cu o inconsecvenţă disperată. Nu înţelegi că vreau să mă întorc pentru acelaşi motiv pentru care el vrea să rămân? Vrea s-o distrugă pe Marlene. Dacă aş fi ştiut, înainte de a pleca, despre această maladie erythrotică, n-am fi venit aici niciodată. Nu pot risca sănătatea psihică a Marlenei.

— Sănătatea ei psihică este ultimul lucru pe care aş vrea să-l risc, spuse Genarr. Mai degrabă m-aş pune pe mine în pericol.

— Dar dacă rămânem aici, este în pericol.

— Marlene nu pare să creadă asta.

— Marlene! Marlene! Mi se pare că ai început s-o crezi un soi de zeiţă. Ce ştie ea?

— Ascultă-mă, Eugenia. Hai să vorbim la rece despre asta. Dacă Marlene ar părea să fie, într-adevăr, în pericol, aş găsi o cale de a vă trimite pe amândouă înapoi pe Rotor, dar mai întâi ascultă-mă. Marlene nu a dat niciodată semne de megalomanie, nu?

Insigna tremura. Furia încă nu i se potolise.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Este predispusă să facă afirmaţii grandioase, care sunt numai rodul imaginaţiei, fiind, de fapt, de-a dreptul ridicole?

— Sigur că nu. Este o tânără foarte rezonabilă. De ce-mi pui astfel de întrebări? Doar ştii bine că nu face afirmaţii care să nu aibă…

— Care să nu aibă o bază reală. Ştiu. Nu s-a lăudat niciodată cu capacităţile ei de percepţie. Acestea au ieşit la iveală prin forţa lucrurilor.

— Da, şi care este scopul acestor întrebări?

Genarr continuă liniştit.

— A pretins, vreodată, că are puteri intuitive neobişnuite? Ţi-a spus vreodată că este sigură de ceva, de ceva anume care se va întâmpla sau nu se va întâmpla, părând a nu avea niciun alt argument decât siguranţa ei?

— Nu, bineînţeles că nu. Respectă dovezile şi realitatea evidentă. Nu face niciodată afirmaţii neobişnuite fără dovezi sau argumente solide.

— Şi totuşi, într-o singură privinţă, poate *numai* într-o singură privinţă, o face. Este sigură că maladia nu o poate atinge. Susţine că a încercat această stare de siguranţă absolută, această certitudine că Erythro nu-i poate face niciun rău, încă de pe Rotor, şi că această stare s-a accentuat la venirea în Dom. Este foarte hotărâtă – *absolut* hotărâtă – să rămână aici.

Insigna făcu ochii mari şi duse brusc mâna la gură. Scoase un sunet dezarticulat, apoi şopti:

— În acest caz... şi rămase cu privirea pironită asupra lui.

— Da, spuse Genarr brusc alarmat.

— Nu înţelegi? Nu sunt acestea simptomele maladiei? Personalitatea ei suferă modificări. Mintea începe să-i fie afectată.

Genarr rămase o clipă, îngheţat de această posibilitate, apoi spuse:

— Nu, nu se poate. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat în niciunul dintre cazurile anterioare de maladie. Nu este un simptom al bolii.

— Dar mintea ei nu este ca a celorlalţi. S-ar putea ca şi simptomele să difere.

— Nu, spuse Genarr cu disperare. Nu pot să cred aşa ceva. Nu vreau să cred aşa ceva. Eu cred că dacă Marlene spune că este sigură că e imună, atunci *este* cu adevărat imună, iar imunitatea ei ne va ajuta să rezolvăm misterul maladiei.

Chipul Eugeniei Insigna păli brusc.

— De asta vrei să rămână aici pe Erythro, Siever? Pentru ca tu s-o foloseşti ca pe un instrument împotriva maladiei?

— Nu, nu vreau să rămână aici ca s-o pot folosi eu. Dar dacă ea vrea să rămână, ar putea *fi* un instrument, indiferent dacă noi vrem sau nu ca ea să fie aşa ceva.

— Şi numai pentru că ea vrea să rămână pe Erythro, tu eşti dispus să-i permiţi s-o facă? Numai pentru că ea vrea să rămână, din cine ştie ce obsesie ciudată pe care n-o poate explica şi în care nici eu şi nici tu nu vedem vreo umbră de raţiune sau logică. Chiar crezi cu seriozitate că trebuie să i se permită să rămână aici, numai pentru că asta vrea? Îndrăzneşti să-mi spui una ca asta?

Genarr răspunse cu oarecare efort:

— Ca să-ţi spun drept, sunt foarte tentat s-o fac.

— Este foarte uşor pentru tine să te simţi tentat. Nu este copilul tău. Este copilul *meu*. Este singurul…

— Ştiu, spuse Genarr. Este singurul lucru care ţi-a mai rămas de la… Crile. Nu te uita la mine aşa. Ştiu că nu ţi-ai mai revenit niciodată după această pierdere. Ştiu ce simţi. – Spuse aceste ultime cuvinte încet, cu blândeţe şi păru să vrea chiar să întindă mâna şi să mângâie capul plecat al Eugeniei Insigna. – Dar chiar şi aşa, Eugenia, dacă Marlene vrea cu adevărat să exploreze planeta, nu cred că o va putea opri ceva până la urmă. Şi dacă este absolut convinsă că maladia nu o poate atinge, poate că această credinţă chiar o va împiedica să contracteze boala. Sănătatea psihică agresivă a Marlenei şi încrederea sa în sine ar putea constitui, de fapt, mecanismul ei imunitar.

Insigna ridică brusc capul, cu o privire care ar fi topit oţelul:

— Spui prostii, şi n-ai niciun drept să te laşi apucat de acest val de romantism din cauza unui simplu copil. Este o străină pentru tine. Nu o iubeşti.

— Nu este deloc o străină pentru mine şi *o iubesc* chiar foarte mult. Mai mult decât atât, *o admir*. Dragostea nu mi-ar putea furniza acea încredere profundă care să-mi dea curajul de a-mi asuma riscurile situaţiei, dar admiraţia, da. Gândeşte-te.

Rămaseră acolo, uitându-se unul la altul.

20. DOVADA

42

Kattimoro Tanayama, cu tenacitatea lui obişnuită, supravieţui anului care i se acordase şi părea a se fi hotărât să meargă mai departe, de vreme ce înaintase binişor în cel de-al doilea an, fără a fi predat armele lungii sale bătălii. Iar când îi veni, în sfârşit, sorocul, el părăsi câmpul de bătălie fără vreo vorbă sau vreun semn, astfel încât instrumentele îi înregistrară moartea înainte ca vreun martor ocular să sesizeze că inevitabilul se petrecuse.

Pe Pământ, evenimentul făcu prea puţină vâlvă, iar în Colonii nu făcu deloc, fiindcă Bătrânul îşi desfăşurase întotdeauna activităţile departe de ochii publicului, iar asta îi fusese o sursă suplimentară de putere. Aşadar, cei care avuseseră de-a face cu el şi-i cunoscuseră puterea, precum şi cei care depinseseră cel mai mult de puterea şi maşinaţiile lui politice, fură cei mai uşuraţi să afle că Bătrânul se dusese.

Noutăţile ajunseră repede la Tessa Wendel, prin intermediul canalului special de comunicare dintre laboratorul ei şi oraş. Şi, într-un fel, deşi se aştepta la aceste veşti, de luni de zile, şocul nu fu mic.

Ce avea să se întâmple de acum înainte? Cine avea să-i urmeze lui Tanayama şi ce schimbări aveau să se petreacă? Ea făcea speculaţii asupra subiectului de multă vreme, în particular, dar abia acum aceste întrebări păreau a fi căpătat, cu adevărat, sens. În mod evident, în ciuda tuturor celor ce se ştiau şi se spuseseră, Wendel (şi

probabil toţi cei implicaţi) nu părea a se fi aşteptat într-adevăr ca Bătrânul să dea totuşi ortul popii.

Femeia îşi căută consolarea în braţele lui Crile Fisher. Wendel era suficient de realistă pentru a-şi da seama că nu trupul ei, acum în mod vizibil îmbătrânit (în mai puţin de două luni, avea să împlinească incredibila vârstă de cincizeci de ani), era cel care îl reţinuse pe Fisher lângă ea. El avea acum patruzeci şi trei de ani şi nici în ceea ce-l priveşte floarea şi strălucirea tinereţii nu mai erau intacte, păliseră, numai că pentru un bărbat lucrurile nu erau atât de evidente. Wendel încă mai credea că ea era cea care-l reţinea, la modul figurat vorbind, şi simţea asta mai ales în momentele în care îl ţinea în braţe, la propriu.

I se adresă acestuia:

— Ei bine, şi acum?

— Nu e o surpriză, Tessa, răspunse Fisher. Trebuia să se întâmple de mult.

— De acord, dar s-a întâmplat acum. Şi hotărârea lui oarbă, de neclintit, a fost cea care a ţinut acest proiect în lucru. Dar acum?

— Cât a fost în viaţă, replică Fisher, abia aşteptai să moară. Acum eşti îngrijorată. Nu cred că ai motive. Proiectul va merge înainte. Ceva de asemenea dimensiuni capătă un soi de autonomie, o viaţă proprie, şi nu mai poate fi oprit.

— Ai încercat vreodată să calculezi cam cât a costat, până acum, proiectul, Crile? Biroul Terestru de Investigaţii va căpăta un Director nou, iar Parlamentul Globului va alege, cu siguranţă, pe cineva pe care să-l poată controla. În niciun caz nu va mai exista un nou Tanayama în faţa căruia să tremure şi să trebuiască să facă sluj cu toţii, nu în viitorul previzibil, cel puţin. Şi apoi vor arunca o privire asupra bugetului şi, fără mâna încovoiată a lui Tanayama care să-l acopere, îl vor vedea, în sfârşit, aşa cum e, mult scufundat în cerneala roşie a depăşirilor. Şi vor voi să-l reducă simţitor.

— Cum ar putea? Am cheltuit deja atât de mult. Crezi că se vor opri acum când nu pot arăta ceva care să fi rezultat în urma cheltuielilor? Asta ar fi, într-adevăr, un fiasco.

— Pot arunca vina pe Tanayama. „Era nebun”, vor spune, „un megaloman, condus de o unică obsesie” – toate astea fiind chiar, într-o bună măsură, adevărate, aşa cum ştim amândoi – iar acum ei, care nu sunt răspunzători pentru nimic din tot ce s-a făcut, pot, în sfârşit, să readucă Pământul pe calea cea dreaptă a sănătăţii psihice şi să renunţe la acest proiect pe care, de fapt, planeta nu şi-l poate permite.

Fisher zâmbi.

— Tessa, dragostea mea, profunzimea ta în pătrunderea gândirii politice este probabil demnă de un adevărat geniu în domeniul hiperspaţiului. Directorul Biroului este – teoretic şi din punctul de vedere al opiniei publice – o persoană oficială cu puteri limitate, numită şi (se presupune) ţinută sub control sever de Preşedintele General şi de Parlamentul Globului. Aceşti oficiali, despre care se crede că deţin puterea şi care, la rândul lor, sunt toţi aleşi, nu pot da pe faţă faptul că Tanayama le-a condus, de fapt, vieţile şi toate afacerile şi că i-a pus la colţ pe coji de nucă în nenumărate rânduri şi i-a făcut să le fie frică până şi să le bată inima fără permisiunea lui. Ar însemna să se recunoască pe faţă drept laşi şi incapabili şi ar risca, prin urmare, ca la alegerile următoare să-şi piardă poziţiile. Aşa că vor trebui să lase proiectul să meargă înainte. Nu vor opera decât reduceri de formă, cu caracter cosmetic, ca să zic aşa.

— Cum poţi fi atât de sigur? mormăi Wendel.

— Am o experienţă îndelungată în studiul oficialităţilor alese, Tessa, în plus, dacă ne oprim brusc, ar fi ca o invitaţie pentru toate Coloniile să reuşească înaintea noastră, să plece în spaţiul îndepărtat şi să ne lase în urma lor, cum a făcut şi Rotor.

— Da? Şi cum crezi că o vor face?

— Date fiind cunoştinţele lor despre hiperasistenţă, n-ai zice că progresul în direcţia zborului cu viteze superluminice este inevitabil?

Wendel îi zâmbi sardonic lui Fisher.

— Crile, dragostea mea, profunzimea ta în pătrunderea problemelor hiperspaţiului este probabil demnă de un contrabandist de primă mână al secretelor. Asta crezi tu despre munca mea? Că este o consecinţă inevitabilă a hiperasistenţei? Nu ai înţeles încă faptul că hiperasistenţa este urmarea naturală a gândirii în conformitate cu teoria relativităţii? Ea însă nu permite călătoriile cu viteze superioare vitezei luminii. Pentru a trece mai departe, la viteze superluminice, este nevoie de un adevărat salt, atât de gândire, în teorie, cât şi în practică. Descoperirea aceasta n-ar fi venit de la sine, firesc, iar eu am explicat asta mai multor persoane din guvern. Mi s-au plâns de încetineală şi de faptul că proiectul este costisitor, iar eu a trebuit să le explic dificultăţile. Acum îşi vor aminti şi nu le va fi teamă să ne oprească, în punctul în care am ajuns. Nu-i pot biciui ca să nu ne oprească, spunându-le deodată că alţii ne-ar ajunge din urmă şi ne-ar putea-o chiar lua înainte.

Fisher clătină din cap.

— Ba sigur că le poţi spune asta. Şi ei vor şi crede, pentru că este perfect adevărat. Putem fi uşor scoşi din cursă.

— N-ai ascultat tot ce ţi-am spus până acum?

— Ba da, dar ai omis ceva. Îngăduie puţin bun simţ, mai ales cuiva pe care tocmai l-ai numit un contrabandist de primă mână al secretelor.

— Ce tot spui acolo, Crile?

— Acest salt vast de la hiperasistenţă la zborul cu viteze superluminice este un salt doar dacă aceia care vor să-l facă încep cu începutul, aşa cum ai făcut tu. Coloniile însă nu vor începe cu începutul, n-o vor lua de la zero. Chiar crezi că n-au aflat nimic despre proiectul nostru, despre Hyper City? Chiar crezi că eu şi colegii mei pământeni suntem singurii contrabandişti ai secretelor din Sistemul

Solar? Coloniile îşi au şi ele contrabandiştii lor, care trudesc la fel de mult ca şi noi şi la fel de eficient. De exemplu, au ştiut că tu ai venit pe Pământ chiar din ziua în care ai sosit.

— Şi ce dacă au ştiut?

— Nu e vorba numai de atât. Crezi că ei nu au calculatoare care să le spună că ai scris şi publicat în domeniu? Crezi că nu au acces la aceste lucrări? Crezi că nu le-au citit cu luare-aminte, cu trudă, crezi că n-au descoperit că tu crezi că vitezele superluminice sunt teoretic posibile?

Wendel îşi muşcă buza şi zise:

— Ei bine…

— Gândeşte-te, da. Când ai scris ce gândeşti despre zborul cu viteze superluminice, nu făceai decât să speculezi. Reprezentai o minoritate, fiind singura care credea că ar putea fi realizabil. Nimeni nu te-a luat în serios. Dar acum vii pe Pământ şi rămâi aici. Brusc, dispari din atenţia publică şi nu te mai întorci pe Adelia. Poate că n-or cunoaşte ei toate amănuntele legate de ceea ce faci tu aici, pentru că securitatea acestui proiect a fost atât de severă pe cât a reuşit s-o facă paranoia lui Tanayama. Cu toate acestea, simplul fapt că ai dispărut sugerează destule şi, având în vedere lucrările pe care le-ai publicat, nu poate exista niciun dubiu cu privire la ceea ce lucrezi acum. Ceva ca Hyper City nu poate fi ţinut absolut secret. Incredibilele sume investite acolo trebuie să fi lăsat o urmă. Aşa că, acum, probabil că fiecare Colonie încearcă să pună cap la cap orice fărâmă de informaţie pentru a le putea, apoi, converti în cunoştinţe. Şi fiecare fărâmă le oferă un indiciu care le va permite să înainteze mult mai repede decât ai putut tu s-o faci. Spune-le toate astea, Tessa, dacă se mai iveşte problema proiectului şi dacă se mai ridică întrebări în privinţa opririi acestuia. *Putem* fi cu uşurinţă depăşiţi şi în mod sigur vom fi dacă ne oprim acum. Acest gând îi va menţine pe noii oameni de la putere la fel de aprigi şi puşi pe treabă în această problemă, cum era şi Tanayama şi, în plus, are şi meritul de a fi adevărat.

Wendel păstră tăcerea un timp îndelungat, pe când Fisher o urmărea cu atenţie.

— Ai dreptate, dragul meu contrabandist al secretelor, spuse ea în cele din urmă. Am făcut o greşeală necugetată considerându-te amant mai degrabă decât sfătuitor.

— Şi de ce s-ar exclude cele două? întrebă Fisher.

— Deşi, reveni Wendel, ştiu prea bine că ai şi tu interesul tău în toată afacerea.

— Şi ce importanţă are asta – replică Fisher – chiar dacă e adevărat, atâta vreme cât interesul meu coincide, în ultimă instanţă, cu al tău.

43

În cele din urmă sosi o delegaţie de parlamentari, împreună cu Igor Koropatsky, noul Director al Biroului Terestru de Investigaţii. Acesta ocupase de ani de zile poziţii subalterne în Birou, deci nu-i era cu totul necunoscut Tessei Wendel.

Era un om tăcut, cu păr încărunţit, care începuse să i se rărească, un nas cam borcănat, o bărbie dublă considerabilă, pe scurt arăta bine hrănit şi cumsecade. Fără îndoială că era ager, dar în mod evident îi lipsea intensitatea aproape bolnavă a lui Tanayama. Şi asta se vedea de la un kilometru.

Parlamentarii îl însoţeau, desigur, ca pentru a arăta tuturor că acest succesor era proprietatea lor şi se afla cu totul sub controlul lor. Cu siguranţă că sperau ca lucrurile să şi rămână astfel. Tanayama reprezentase o experienţă lungă şi o lecţie amară.

Nimeni nu propuse ca proiectul să fie oprit. Dimpotrivă, dorinţa îngrijorată a tuturor părea să fie mai degrabă accelerarea lui, dacă aşa ceva era cu putinţă. Tentativa precaută a lui Wendel de a sublinia posibilitatea Coloniilor de a o lua înaintea Pământului sau cel puţin de a-l ajunge

din urmă în privinţa acestui proiect fu acceptată fără cârteli, aproape considerată pe faţă ca evidentă.

Koropatsky, căruia i se permisese să fie purtător de cuvânt şi să preia responsabilitatea, spuse:

— Doamnă doctor Wendel, nu vă solicit un tur lung şi oficial prin Hyper City. Am mai fost aici şi este de mult mai mare importanţă, la ora actuală, să-mi petrec timpul încercând să reorganizez Biroul. N-aş vrea să fiu considerat lipsit de respect la adresa predecesorului meu, dar orice trecere a conducerii unui corp administrativ de la o persoană la alta presupune un efort apreciabil de reorganizare, mai ales dacă mandatul predecesorului a fost unul îndelungat. Eu nu sunt, prin natura mea, un tip convenţional. Haideţi, aşadar, să stăm de vorbă liber şi fără a ne formaliza. Aş avea de pus câteva întrebări la care sper să-mi răspundeţi astfel încât un om cu foarte modestele mele cunoştinţe ştiinţifice să poată înţelege, fără mari probleme, despre ce e vorba.

Wendel aprobă din cap.

— Mă voi strădui, domnule Director.

— Bun. Când mă pot aştepta să aveţi gata o navă cu motor superluminic funcţională?

— Nu se poate să nu vă daţi seama, domnule Director, că această întrebare nu are deocamdată un răspuns. Ne aflăm la cheremul dificultăţilor şi accidentelor neprevăzute, imprevizibile mai precis.

— Să presupunem că nu se întâmplă niciun fel de accidente şi că nu veţi avea de înfruntat decât dificultăţi rezonabile.

— În acest caz, de vreme ce partea ştiinţifică este gata şi nu mai avem de lucru decât la partea tehnologică, am putea fi destul de norocoşi să terminăm în trei ani, poate.

— Cu alte cuvinte, veţi fi gata în 2236.

— În mod sigur, nu mai devreme de atât.

— Şi câţi pasageri va putea lua nava?

— Între cinci şi şapte, probabil.

— Şi cât de departe va putea ajunge?

— Cât de departe dorim, domnule Director. Aceasta e frumuseţea călătoriilor cu viteze superluminice. Deoarece trecem prin hiperspaţiu, unde legile obişnuite ale fizicii nu se aplică, nici măcar legea conservării energiei, ne costă acelaşi efort să străbatem un an-lumină sau o mie.

Directorul se foi neliniştit.

— Eu nu sunt fizician, dar un mediu fără constrângeri mi se pare dificil de acceptat. Nu există şi lucruri pe care nu le putem face?

— Sigur că există şi constrângeri. Avem nevoie de vid şi de o intensitate a atracţiei gravitaţionale care să nu depăşească un anumit plafon pentru a putea face trecerea din spaţiu în hiperspaţiu şi înapoi. Fără îndoială că, pe măsură ce experimentăm şi câştigăm experienţă, vom descoperi şi alte constrângeri, care însă ar putea necesita zboruri de încercare pentru a le putea determina precis. Iar rezultatele ar putea însemna întârzieri suplimentare.

— Odată ce avem nava, care va fi prima destinaţie către care veţi porni?

— Soluţia prudentă ar putea fi să nu îngăduim navei să călătorească mai departe de Pluto, de exemplu, deşi aceasta ar putea fi considerată o insuportabilă pierdere de vreme. Odată ce vom dispune de tehnologia călătoriei către stele, tentaţia de a vizita chiar o altă stea va fi copleşitoare.

— Ca, de exemplu, Steaua Vecină?

— Acesta ar fi ţelul logic al primei călătorii. Fostul Director, domnul Tanayama, dorea cu ardoare să vizităm această stea, deşi, trebuie să subliniez că există alte stele cu mult mai interesante. Sirius este doar de patru ori mai departe şi ne-ar oferi posibilitatea de a observa o pitică albă.

— Doamnă doctor Wendel, cred că Steaua Vecină trebuie să ne fie totuşi, deocamdată, primul scop, deşi nu neapărat din aceleaşi motive ca pentru Tanayama. Să presupunem că nava pleacă spre o altă stea îndepărtată, oricare, şi apoi se întoarce. Cum aţi putea dovedi că v-aţi aflat, într-adevăr, în vecinătatea acelei stele?

Wendel îl privi uluită:

— Să dovedim? Nu vă înţeleg.

— Vreau să spun, cum aţi putea răspunde unor acuzaţii cum că presupusul zbor a fost, de fapt, o escrocherie?

— O *escrocherie*? – Wendel se ridică furioasă în picioare. – Aşa ceva este insultător!

Vocea lui Koropatsky deveni brusc dominatoare.

— Staţi jos, doamnă doctor Wendel. Nu vă acuză nimeni de nimic, încerc să prevăd o situaţie şi să iau măsuri de precauţie în privinţa ei. Omenirea a cucerit spaţiul cosmic cu aproape trei secole în urmă. Nu este un episod din istorie cu totul uitat, iar subdiviziunea globului din care vin şi-l aminteşte încă destul de bine. În acele zile îndepărtate când omenirea era încă în întregime captivă pe globul terestru, când primii sateliţi au fost înălţaţi pe cer, au existat voci care au insistat în opinia lor cum că toate transmisiile sateliţilor respectivi erau escrocherii. Primele fotografii ale feţei nevăzute a Lunii au avut de suferit aceeaşi acuzaţie. Chiar şi primele fotografii ale Pământului luate din spaţiu au fost considerate falsuri de câţiva care încă mai credeau că Pământul este plat. Acum, dacă Pământul susţine că se află în posesia tehnologiei zborului cu viteze superluminice, am putea fi confruntaţi cu probleme similare.

— De ce, domnule Director? Ce motive ar avea cineva să creadă că minţim într-o astfel de problemă?

— Stimată doamnă doctor Wendel, permiteţi-mi să vă spun că sunteţi naivă. De peste trei secole încoace, Albert Einstein, inventatorul cosmologiei, a fost considerat un semizeu. Generaţie după generaţie, oamenii s-au obişnuit cu ideea că viteza luminii este o limită absolută. Nu vor renunţa uşor la această credinţă. Chiar şi principiul cauzalităţii – şi nu cred că se poate gândi cineva la ceva mai elementar decât că o cauză precedă un efect – pare violat. Asta pe de o parte. Pe de altă parte, doamnă doctor Wendel, Coloniile ar putea găsi că ar fi folositor, din punct de vedere politic, să-şi convingă popoarele, ba chiar şi pe pământeni, că minţim. Aşa ceva ar arunca asupra noastră plasa confuziilor, ne-ar implica în tot soiul de polemici, ne-

ar face să ne pierdem vremea şi le-ar oferi lor o şansă în plus de a-şi reface handicapul şi a ne ajunge din urmă. Aşa că vă întreb: există vreun mod simplu de a dovedi că orice zbor al nostru este veritabil?

Wendel spuse glacial:

— Domnule Director, vom permite oamenilor de ştiinţă să ne inspecteze nava când ne vom fi întors. Ne vom strădui chiar să le explicăm tehnicile folosite…

— Nu-nu-nu. Vă rog. Nu are rost să continuaţi. Aşa ceva n-ar convinge decât savanţii de talia dumneavoastră.

— Bun, atunci la întoarcere vom avea cu noi fotografii ale cerului şi stelelor apropiate, aflate în alte poziţii decât de obicei. Din schimbarea poziţiilor lor relative, va fi posibil să se calculeze poziţia noastră exactă relativ la Soare.

— Da, dar tot numai pentru savanţi. Complet neconvingătoare pentru omul de rând.

— Vom avea fotografii de aproape ale stelei pe care o vom vizita, aceasta fiind complet diferită de Soare, în toate privinţele.

— Dar aşa ceva se face în orice program banal de holoviziune care se ocupă de călătoriile interstelare. Este singurul lucru care diferă de la o epopee SF la alta. N-ar fi mai mult decât oferă un episod din serialul „Căpitanul Galaxy”.

— În acest caz, rosti Wendel cu maxilarele încleştate de exasperare, nu cunosc nicio altă metodă. Dacă oamenii nu vor vrea să creadă, n-o vor face. Este o problemă pe care va trebui s-o rezolvaţi. Eu nu sunt decât un om de ştiinţă.

— Hai-hai, doamnă doctor, stăpâneşte-ţi temperamentul. Când Columb s-a întors din călătoria sa de peste ocean, acum şapte secole şi jumătate, nimeni nu l-a acuzat de escrocherie. De ce? Pentru că a adus cu el înapoi băştinaşi din Lumea Nouă, pe care o vizitase.

— Foarte frumos, dar şansa noastră de a descoperi vreo lume purtătoare de viaţă şi de a aduce specimene cu noi la întoarcere este foarte mică.

— Poate că nu. Se crede, după cum ştii, că Rotor a descoperit Steaua Vecină cu ajutorul proiectului Sonda

Îndepărtată şi că a părăsit Sistemul Solar la puţin timp după aceea. De vreme ce nu s-au mai întors, este posibil să fi călătorit spre Steaua Vecină şi să fi rămas acolo, de fapt, să mai fie încă acolo.

— Aşa credea şi domnul Director Tanayama. Cu toate acestea, doar cu ajutorul hiperasistenţei, călătoria ar fi trebuit să dureze peste doi ani. Este posibil să nu fi ajuns niciodată la destinaţie, din motive diverse; fie din cauza vreunui accident, fie din cauza unui eşec ştiinţific, fie din cauza unor probleme psihologice. Şi asta ar putea fi un motiv pentru faptul că nu s-au mai întors.

— Cu toate acestea, spuse Koropatsky calm, dar insistent, este posibil ca ei să fi ajuns şi să fi rămas acolo.

— Chiar dacă şi-au atins această ipotetică destinaţie, este probabil să fi intrat, pur şi simplu, pe orbita stelei, în absenţa sigură a unei lumi locuibile. În izolare, tensiunile psihologice, care nu i-au oprit atâta timp cât se aflau pe drum, au toate şansele să-i fi oprit şi este probabil ca acum să nu mai existe decât o Colonie moartă, orbitând pentru vecie în jurul Stelei Vecine.

— Atunci înţelegeţi şi dumneavoastră că acesta trebuie să fie scopul primei noastre călătorii, deoarece, odată ce aţi ajuns acolo, veţi localiza Colonia Rotor, vie sau moartă. Şi, oricum ar fi, va trebui să aduceţi înapoi ceva atât de tipic rotorian încât să fie foarte uşor pentru oricine să creadă că aţi călătorit, într-adevăr, spre stele şi înapoi. Zâmbi larg. Chiar şi eu aş crede, iar asta răspunde întrebării mele cu privire la felul cum veţi dovedi că aţi efectuat un zbor hiperspaţial. Aceasta va fi misiunea voastră, aşadar, iar pentru asta, n-aveţi teamă, Pământul va continua să vă furnizeze banii, resursele, lucrătorii de care aveţi nevoie.

Apoi, după o cină în timpul căreia nu fură ridicate probleme tehnice, Koropatsky îi mai spuse lui Wendel, în cel mai prietenos mod cu putinţă, dar cu un ton de gheaţă, deghizat abil:

— Una peste alta, nu uitaţi că n-aveţi la dispoziţie decât trei ani pentru a o face. *Cel mult.*

44

— Aşadar vicleanul meu argument nici măcar n-a fost necesar, spuse Crile Fisher, cu o vagă nuanţă de regret.

— Nu. Erau hotărâţi să continue proiectul, fără ameninţarea mea că ne-o vor lua alţii înainte. Singurul lucru care îi preocupa, ceva ce nu păruse a-l preocupa vreodată pe Tanayama, era că va trebui să ne luptăm împotriva unor posibile acuzaţii de escrocherie. Presupun că Tanayama nu-şi dorea decât să distrugă Colonia Rotor. Şi atâta vreme cât acest scop ar fi fost atins, restul lumii n-avea decât să strige „Escrocherie!" după pofta inimii.

— N-ar fi făcut-o. Ar fi obligat el cumva nava să aducă înapoi ceva care să-i dovedească *lui* că Rotor a fost distrus. Şi asta ar fi constituit o dovadă şi pentru restul lumii. Ce fel de om e noul Director?

— Destul de diferit, aproape opusul lui Tanayama. Pare blând, aproape că are aerul că-şi cere scuze, dar am impresia că Parlamentul Globului îl va găsi cel puţin la fel de greu de condus sau manipulat cum era şi Tanayama. Nu-i trebuie decât timpul necesar unei instalări corespunzătoare în funcţie, atâta tot.

— Din ce mi-ai povestit despre discuţia voastră, pare mai rezonabil decât Tanayama.

— Da, dar pe mine mă pune pe jar această ipoteză a acuzaţiei de escrocherie. Închipuie-ţi: cum poţi să crezi că zborul spaţial poate fi falsificat? Este, probabil, rezultatul faptului că pământenii nici măcar nu au simţul spaţiului. Absolut deloc nu-l au. E din cauza voastră; aveţi la dispoziţie lumea asta imensă şi, cu excepţii care reprezintă un procent microscopic din totalitatea cazurilor, n-o părăsiţi niciodată.

Fisher zâmbi.

— Ei bine, eu fac parte din acel procent microscopic. Am părăsit-o adeseori. Iar tu eşti locuitoarea unei Colonii. Aşa că niciunul dintre noi nu este legat de această planetă.

— E adevărat, spuse Wendel, aruncându-i repede o privire piezişă. Uneori am impresia că nu-ţi mai aduci aminte că provin dintr-o Colonie.

— Crede-mă, n-am uitat niciodată. E adevărat că nici nu umblu peste tot, mormăind de unul singur: „Tessa e dintr-o Colonie! Tessa e dintr-o Colonie!”, dar sunt momente când devine foarte limpede pentru mine că aşa eşti.

— Dar pentru alţii? Ea flutură la întâmplare din mână ca pentru a include în întrebare o mulţime nedefinită. Uite, de exemplu, Hyper City se află sub presiunea unor măsuri de securitate incredibil de severe, şi de ce? Împotriva Coloniilor. Tot miezul problemei este să putem ajunge acolo, în spaţiu, cu ajutorul zborului cu viteze superluminice, înainte ca ele să se fi apucat măcar să lucreze la proiecte similare. Şi cine este la conducerea proiectului, responsabil de tot şi de toate? Un locuitor al unei Colonii.

— Asta e prima dată când te gândeşti la aşa ceva în cei cinci ani de când se derulează proiectul?

— Nu, mă gândesc la asta cu oarecare periodicitate. Dar tot nu înţeleg. Nu le e teamă să aibă încredere în mine?

Fisher izbucni în râs.

— Nu chiar. Tu esti om de ştiinţă.

— Şi?

— Şi oamenii de ştiinţă sunt consideraţi un fel de mercenari, fără legături solide cu vreo societate anume. Dă-i unui om de ştiinţă o problemă fascinantă, toţi banii, echipamentul şi asistenţa de care are nevoie pentru a aborda problema respectivă, şi omului de ştiinţă nici c-o să-i pese care este sursa acestui sprijin material. Fii cinstită: nu-ţi pasă nici de Pământ, nici de Adelia, nici de totalitatea Coloniilor în general, nici măcar de omenire în general. Tot ce-ţi doreşti este să poţi dezlega în amănunt enigma zborului cu viteze superluminice, iar dincolo de asta nu mai există nicio altă loialitate pentru tine.

Wendel replică trufaş:

— Ce spui tu acolo e un clişeu. Şi nu cred că se potriveşte orbeşte tuturor oamenilor de ştiinţă. *Mie* nu mi se potriveşte.

— Sunt convins că şi ei sunt conştienţi de asta şi, ca urmare, probabil că te afli permanent sub supraveghere, Tessa. Se prea poate ca unii dintre asistenţii cu care conlucrezi cel mai strâns să aibă, ca aspect principal al muncii lor, sarcina de a-ţi supraveghea activităţile şi de a le raporta puterii în mod constant.

— Sper că nu te referi şi la tine.

— Nu-mi spune că nu te-ai gândit niciodată că s-ar putea să fi rămas lângă tine exclusiv din pricina rolului meu de contrabandist al secretelor.

— Ca să-ţi spun drept, ideea mi-a trecut prin cap, când şi când.

— Totuşi, nu *asta* este slujba mea. Cred că îşi închipuie că-ţi sunt prea apropiat ca să mai prezint încredere. Şi, la drept vorbind, sunt convins că primesc rapoarte şi asupra mea şi că rezultatele activităţii mele sunt cântărite cu grijă şi atenţie. Atâta vreme cât mai pot încă să te fac fericită…

— Eşti un tip cu inimă de piatră, Crile. Cum poţi glumi cu aşa ceva?

— Nu glumesc deloc. Încerc să fiu realist. Dacă te vei plictisi de mine, îmi voi pierde slujba. O Tessa nefericită ar fi o Tessa neproductivă, aşa că ţi-aş fi, brusc, luat de pe cap şi i s-ar netezi calea succesorului meu. La urma urmei, pentru ei, fericirea ta este mult mai de preţ decât a mea şi recunosc că sunt îndreptăţiţi să gândească aşa. Înţelegi în ce sens încerc să fiu realist?

În clipa aceea, Wendel se întinse brusc să-l mângâie pe Crile pe obraz.

— Nu-ţi face griji. Cred că m-am obişnuit prea mult cu tine ca să mai poată fi vorba de plictiseală. Când eram tânără şi cu sânge clocotitor, mă plictiseam repede de bărbaţi şi le dădeam papucii – îmi puteam permite – dar acum…

— Acum ar fi prea mare bătaie de cap, nu?

— Da, cred că poţi interpreta şi aşa lucrurile. Sau s-ar putea ca, în sfârşit, să fiu îndrăgostită – în felul meu.

— Înţeleg ce vrei să spui. Dragostea la rece poate fi ceva foarte odihnitor. Dar bănuiesc că nu e acum momentul potrivit pentru a o dovedi. Mai întâi, va trebui să sfârşeşti de digerat acest schimb rapid de replici avut cu Koropatsky şi să te eliberezi de sentimentele veninoase pe care ţi le-a trezit ipoteza acuzaţiei de escrocherie.

— Într-o bună zi, o să-mi treacă şi asta. Dar mai e ceva. Mai devreme ţi-am pomenit despre faptul că pământenii n-au simţul spaţiului.

— Da, îmi amintesc.

— Ei bine, iată un exemplu. Koropatsky nu are absolut niciun fel de simţ al spaţiului, al imensităţii acestuia. Vorbea despre călătoria spre Steaua Vecină, despre găsirea Coloniei Rotor. Ei, cum să facem noi asta? Din când în când, observăm un asteroid şi-l pierdem din vedere înainte de a-i fi putut calcula orbita. Ai idee cât timp trece până reuşim să localizăm din nou asteroidul respectiv, chiar cu ajutorul tuturor dispozitivelor şi instrumentelor noastre moderne? Uneori e vorba de ani întregi. Spaţiul cosmic este imens, chiar şi în vecinătatea unei stele, iar Rotor este o Colonie mică.

— Da, dar căutarea la care tocmai te refereai însemna un asteroid dintr-o sută de mii, acul în carul cu fân. Pe de altă parte însă, Rotor va fi singurul obiect de felul acesta din preajma Stelei Vecine.

— Cine ţi-a spus asta? Chiar dacă Steaua Vecină nu are un sistem planetar, în sensul în care înţelegem noi noţiunea, este foarte puţin probabil să nu fie înconjurată de rămăşiţele unor corpuri cereşti de vreun fel sau altul.

— Da, dar aceste rămăşiţe ar fi lipsite de viaţă, ca şi asteroizii noştri, însă, de vreme ce Rotor funcţionează probabil ca o Colonie, el emite desigur o vastă gamă de radiaţii care ar trebui să fie destul de uşor de detectat.

— *Dacă* Rotor mai funcţionează ca o Colonie. Dar dacă lucrurile nu stau aşa? Atunci înseamnă că este tot un asteroid ca oricare altul, iar căutarea lui s-ar dovedi o

sarcină aproape imposibilă, pe care s-ar putea să nu reuşim s-o îndeplinim într-un interval rezonabil de timp.

Fisher nu-şi putu împiedica o expresie de dezamăgire şi tristeţe să-i invadeze chipul. Wendel oftă uşor şi veni mai aproape de el, înconjurându-i umerii inerţi cu braţul.

— Dragul meu, doar *cunoşti* situaţia. Trebuie să accepţi şi această eventualitate.

Fisher spuse, cu o voce aproape sufocată:

— Ştiu. Dar *poate* au supravieţuit. Nu e posibil?

— Ba da, poate, spuse Wendel cu un glas mai vioi, dar cu o vioiciune uşor artificială, şi, dacă aşa e, cu atât mai bine pentru noi. Aşa cum spuneai, în acest caz ar fi uşor să-l localizăm, datorită radiaţiilor pe care le-ar emite. Şi mai mult decât atât...

— Da?

— Koropatsky vrea să aducem cu noi înapoi ceva care să-i demonstreze că am găsit Colonia Rotor, fiindcă este de părere că asta ar fi cea mai bună cale de a dovedi că am călătorit în spaţiul îndepărtat şi că ne-am întors de acolo, străbătând câţiva ani-lumină în doar câteva luni. Numai că... Ei bine, ce anume am putea aduce înapoi, care să constituie o dovadă destul de convingătoare? Să presupunem că nu găsim decât bucăţi de metal şi beton plutind în derivă. Aşa ceva nu ne-ar fi de niciun folos. O bucată de metal pe care nimic n-o identifică drept rotoriană ar putea fi la fel de bine ceva ce am fi avut posibilitatea de a lua cu noi din capul locului, de acasă. Şi chiar dacă reuşim să găsim una caracteristică pentru Rotor, vreun artefact care să nu fi putut exista decât pe o Colonie, tot ar putea fi considerat un fals. Pe de altă parte însă, dacă Rotor este o Colonie funcţională, vie, am putea reuşi să convingem un rotorian să se întoarcă aici cu noi. Un locuitor de pe Rotor ar putea fi cu uşurinţă identificat ca atare. Amprente, caracteristicile retinei, analiza ADN-ului. Ba poate chiar ar exista încă oameni în alte Colonii sau chiar pe Pământ care să-l poată recunoaşte pe acest locuitor rotorian pe care l-am adus cu noi. Koropatsky a făcut nişte aluzii foarte clare în această direcţie. A ţinut să-mi spună cum Columb, la

întoarcerea din prima călătorie, a adus cu el americani băştinaşi. Bineînţeles, continuă Wendel oftând din greu, există o limită a numărului de persoane sau a cantităţii de obiecte pe care le putem aduce cu noi înapoi. Cândva, poate vom dispune de nave de dimensiunea Coloniilor, dar această primă navă va fi mai mică şi, după standarde ulterioare, sunt sigură că va părea chiar primitivă. Am putea aduce înapoi un rotorian, dar mai mult de unul ar putea fi peste posibilităţile noastre, aşa că va trebui să-l alegem cu grijă.

— Fiica mea, Marlene, spuse Fisher.

— S-ar putea ca ea să nu dorească să vină. Nu putem lua decât pe cineva dornic să se întoarcă. În mod sigur, va exista o astfel de persoană printre miile de rotorieni, poate chiar mai multe, dar dacă fata ta nu vrea să vină…

— Marlene va dori să vină. Numai să mă laşi să vorbesc cu ea. Reuşesc eu cumva s-o câştig de partea noastră.

— Dar mama ei s-ar putea să nu fie de acord.

— O conving eu cumva, spuse Fisher cu încăpăţânare. Mă descurc eu.

Wendel oftă din nou.

— Nu te pot lăsa să te amăgeşti cu gândul ăsta, Crile. Nu înţelegi că n-o putem lua pe fiică-ta înapoi nici dacă vrea să vină?

— De ce nu? *De ce nu?*

— Când a plecat, n-avea decât un an. Nu are niciun fel de amintiri despre Sistemul Solar. Nimeni din Sistemul Solar n-ar putea-o identifica. Este foarte puţin probabil să fi existat alte evidenţe de populaţie care să poată fi verificate independent, altundeva în sistem. Nu, ar trebui să avem o persoană între două vârste cel puţin, una care a vizitat alte Colonii sau, mai bine încă, Pământul.

Femeia făcu o pauză scurtă şi crispată, apoi continuă sacadat:

— Soţia ta ar putea fi potrivită. Nu mi-ai spus odată că şi-a făcut o parte din studii pe Pământ? În acest caz, ar trebui să existe o evidenţă, dovezi, ceea ce înseamnă că ar

fi uşor de identificat. Deşi, ca să fiu sinceră, aş prefera pe altcineva.

Fisher rămase tăcut. Wendel spuse, aproape cu timiditate:

— Îmi pare rău, Crile. Aş vrea să poată fi altfel, dar lucrurile nu se întâmplă după voia mea.

Iar Fisher răspunse amar:

— Numai să mai fie Marlene a mea în viaţă. Apoi vom mai vedea ce se poate face.

21. SCANAREA CEREBRALĂ

45

— Îmi pare rău, spuse Siever Genarr, privind în jos către mamă şi fiică, având pe chipul său prelung o expresie care părea să-şi ceară iertare încă înainte de a rosti vorbele. I-am spus Marlenei că slujba mea nu este una care să mă ţină permanent foarte ocupat şi, foarte curând după aceea, am avut un soi de mini-criză în legătură cu sursa noastră de energie şi am fost nevoit să amân această discuţie. Acum însă, criza respectivă a luat sfârşit, de fapt s-a dovedit că n-a fost mare lucru. M-aţi iertat?

— Sigur, Siever, răspunse Eugenia Insigna, evident neliniştită. Cu toate astea, n-aş putea spune că am avut parte de trei zile uşoare. Am sentimentul că fiecare oră în plus pe care o mai petrecem aici amplifică pericolul în care se află Marlene.

— Mie nu mi-e teamă deloc de Erythro, unchiule Siever, spuse Marlene.

Insigna continuă:

— Şi nu cred că Pitt poate face ceva împotriva noastră, pe Rotor. Ştie asta, altfel nu ne-ar fi trimis aici.

— Iar eu voi încerca să joc rolul unui intermediar corect şi să vă mulţumesc pe amândoi, interveni Genarr. Indiferent de ce ar putea Pitt să facă sau nu pe faţă, există foarte multe lucruri pe care le-ar putea face pe ascuns, aşa că este periculos, Eugenia, să laşi teama ta de Erythro să te îndemne să-l subestimezi pe Pitt în ceea ce priveşte hotărârea şi inventivitatea. În primul rând, dacă te-ai întoarce pe Rotor, ai face-o încălcând reglementările lui de

urgenţă şi te-ar putea închide sau te-ar putea exila pe Noul Rotor. Ar putea chiar să te trimită înapoi, aici. Nici în privinţa lui Erythro, nu îndrăznesc să subestimez pericolul pe care îl constituie maladia, deşi aparent aceasta a încetat, cel puţin în forma ei virulentă timpurie. Sunt la fel de puţin dispus să o expun pe Marlene riscurilor, ca şi tine, Eugenia.

Marlene şopti exasperată:

— Nu există niciun risc.

Insigna spuse:

— Siever, nu cred că e înţelept să continuăm această discuţie despre Marlene, cu ea de faţă.

— Te înşeli. Eu chiar vreau să fie şi ea de faţă. Credinţa mea este că ea ştie mai bine decât oricare dintre noi ce este de făcut. Ea este principalul gardian al minţii ei, iar treaba noastră este să ne amestecăm cât mai puţin cu putinţă în acest proces.

Insigna emise un sunet nearticulat, dar Genarr continuă, o nuanţă de neînduplecare făcându-şi loc în glasul său:

— Doresc ca ea să participe la această discuţie pentru că doresc să-i cunosc părerea.

Insigna replică:

— Dar îi *cunoşti* deja părerea. Vrea să iasă din Dom, iar tu susţii că ar trebui s-o lăsăm să facă ce vrea, pentru că îţi închipui că are cumva atribute magice.

— N-a spus nimeni nicio vorbă despre magie sau despre eventualitatea de a o lăsa, pur şi simplu, afară. Aş vrea să vă propun nişte experimente, făcute cu toate precauţiile de rigoare.

— Adică?

— Pentru început, aş dori să recurgem la o scanare cerebrală. Se întoarse către Marlene. Înţelegi, Marlene, de ce ar fi necesar aşa ceva? Ai obiecţii?

Marlene se încruntă uşor.

— Am mai fost supusă unor astfel de examinări. Nici la şcoală nu te lasă fără o scanare cerebrală. Şi apoi, de câte ori ai nevoie de un examen medical complet…

— Ştiu, spuse Genarr cu blândeţe. Nu mi-am pierdut chiar degeaba timpul în aceste ultime trei zile. Am aici – şi mâna sa se odihni o clipă pe un teanc de foi tipărite la imprimantă, aflate pe biroul său – prelucrarea computerizată a tuturor scanărilor cerebrale care ţi s-au făcut vreodată.

— Dar nu ne-ai spus totul, unchiule Siever, completă Marlene cu calm.

— Aha, strigă Insigna cu un glas triumfător. Ce ne ascunde, Marlene?

— Este puţin îngrijorat în ceea ce mă priveşte. Nu are în întregime încredere în sentimentul meu de siguranţă. Este nesigur.

— Cum e posibil aşa ceva, Marlene? Sunt foarte convins de siguranţa ta.

Dar Marlene zise cu o bruscă străluminare de înţelegere:

— Cred că de asta ai aşteptat trei zile, unchiule Siever. Ai încercat să te auto-convingi în privinţa siguranţei mele, aşa încât eu să nu sesizez că eşti, de fapt, măcinat de îndoieli. Numai că nu a mers. Îţi pot încă citi nesiguranţa.

— Dacă se poate citi, Marlene, răspunse Genarr, este numai pentru că însemni atât de mult pentru mine, încât n-aş vrea să avem de înfruntat nici chiar cel mai mic risc în ceea ce te priveşte.

Insigna se răsti furioasă:

— Dacă tu nu vrei să ai de înfruntat nici cel mai mic risc, cum crezi că mă simt eu, ca mamă? Iar tu, în nesiguranţa ta, te-ai gândit să obţii nişte scanări cerebrale, violând astfel intimitatea şi confidenţialitatea analizelor medicale ale Marlenei.

— Trebuia să aflu ce voiam să aflu. Şi am aflat: sunt insuficiente.

— Insuficiente în ce sens?

— În zilele de început ale Domului, când maladia a lovit în repetate rânduri, una dintre primele noastre măsuri a fost să elaborăm un tip de scanare cerebrală mai detaliată, precum şi să programăm mai eficient un calculator care să

prelucreze datele obţinute astfel. Aceste progrese nu au fost niciodată transferate pe Rotor. Dorinţa exagerată a lui Pitt de a ascunde maladia l-a împins să respingă ideea apariţiei pe Rotor a unui dispozitiv îmbunătăţit de scanare cerebrală. Ar fi putut da naştere unor întrebări şi zvonuri incomode. Din punctul meu de vedere, motivul este ridicol, dar, în această privinţă, ca şi în multe altele, Pitt a reuşit să facă aşa cum dorea. Iată de ce, Marlene, scanările cerebrale la care ai fost supusă până acum nu au fost complete, iar eu doresc să facem una cu aparatul *nostru*.

Marlene avu un gest de recul:

— Nu.

O expresie de speranţă traversă chipul Eugeniei Insigna:

— De ce nu, Marlene?

— Pentru că în momentul în care a spus asta, unchiul Siever a devenit brusc şi mai nesigur.

Genarr se repezi:

— Nu, nu asta am… Se opri însă tot atât de brusc, ridică braţele şi apoi le lăsă să cadă, neajutorat. Marlene dragă, dacă am părut brusc îngrijorat, este pentru că avem nevoie de o scanare cerebrală detaliată cât mai curând cu putinţă, ca să ne servească drept standard de normalitate psihică. Apoi, dacă vei fi expusă influenţei lui Erythro şi vei suferi cea mai mică distorsionare mentală, ea va putea fi detectată printr-o scanare cerebrală, chiar dacă nu este perceptibilă când intri în contact cu noi. Ei bine, de îndată ce pomenesc de o scanare cerebrală amănunţită, mă gândesc şi la posibilitatea de a detecta o modificare psihologică altminteri insesizabilă, iar acest gând îmi declanşează automat îngrijorarea. *Asta* este ceea ce ai simţit tu. Hai, Marlene, spune, cât de multă îngrijorare simţi că mă apasă acum? Încearcă să ne dai o apreciere cantitativă.

Marlene însă răspunse:

— Nu prea multă, dar este totuşi acolo. Problema este că eu nu-mi dau seama decât că eşti îngrijorat, nu pot să-mi dau seama şi *de ce*. Poate acest tip de scanare cerebrală este periculos.

— Cum ar putea fi? A fost folosit atât de… Marlene, tu ştii că Erythro nu te va afecta. Nu ştii şi că scanarea cerebrală nu te va afecta?

— Nu, nu ştiu.

— Ştii atunci că, *dimpotrivă*, te va afecta?

Urmă o pauză, după care Marlene răspunse cam fără tragere de inimă:

— Nu.

— Dar cum poţi să fii atât de sigură în privinţa lui Erythro şi totuşi să nu fi sigură în privinţa scanării cerebrale?

— Nu ştiu. Nu ştiu decât că Erythro nu mă va afecta, nu ştiu însă dacă scanarea cerebrală o va face sau nu.

Un surâs lumină chipul lui Genarr. Nu era nevoie de capacităţi perceptive deosebite pentru a sesiza că omul părea uşurat. Marlene întrebă:

— De ce te face asta să te simţi bine, unchiule Siever?

— Pentru că, zise Genarr, dacă intuiţiile tale ar fi fost false, născocite din dorinţa de a-ţi da importanţă, dintr-o pornire romantică sau, pur şi simplu, pentru că ai fi fost prizoniera unei auto-amăgiri, ai aplica principiul lor la tot ce te înconjoară, nediferenţiat. Dar n-o faci. Ai preferinţe, faci diferenţa între diverse subiecte. Despre unele lucruri ştii cu siguranţă ceva, iar despre altele, nu. Asta mă face mult mai dispus să te cred când afirmi că eşti sigură că Erythro nu te va afecta şi nu mă mai tem nicidecum că scanarea cerebrală ne-ar putea dezvălui ceva neplăcut.

Marlene se întoarse către mamă-sa:

— Are dreptate, mamă. Se simte mult mai bine acum şi din cauza asta şi eu mă simt mult mai bine. Este atât de evident. Tu nu-ţi dai seama?

— Nu are importanţă de ce îmi dau eu seama, spuse Insigna. *Eu* nu mă simt mai bine.

— Of, mamă, murmură Marlene. – Apoi, mai tare, către Genarr: Accept scanarea cerebrală.

46

— Nu este deloc surprinzător, murmură Siever Genarr.

Urmărea reprezentările grafice de pe ecranul calculatorului, cu modelele lor complicate, aproape florale, mişcându-se încet, colorându-se şi decolorându-se. Eugenia Insigna, aflată lângă el, privea şi ea concentrată, deşi nu înţelegea nimic.

— Ce nu e surprinzător, Siever? întrebă ea.

— Nu-ţi pot explica foarte precis pentru că nu dispun de jargonul de specialitate. Iar dacă ar fi să-ţi explice Ranay D'Aubisson, specialistul nostru în astfel de scanări, n-am înţelege, nici eu, nici tu. Cu toate acestea, mi-a explicat clar un lucru…

— Arată ca o cochilie de melc.

— Culoarea este relevantă. Este mai degrabă o măsură a complexităţii decât un indiciu direct al formei fizice, spune Ranay. Această parte este atipică. Nu se poate întâlni, în general, la creierele obişnuite.

Buza de jos a Eugeniei Insigna tremură uşor.

— Vrei să spui că e deja afectată?

— Nu, bineînţeles că nu. Am spus atipic, nu anormal. Sunt convins că nu este nevoie să explic *diferenţa* unui cercetător ştiinţific cu experienţă. Trebuie să recunoşti că Marlene este diferită. Într-un fel mă bucur chiar că există cochilia de melc. Dacă ar fi fost înzestrată cu un creier tipic, ne-am fi întrebat de ce pare totuşi atât de deosebită ca persoană, de unde vin neobişnuitele ei capacităţi perceptive. Se preface ea cu abilitate sau suntem noi fraieri?

— Dar de unde ştii că nu e ceva… ceva…

— În neregulă? Cum ar putea fi? Avem aici toate scanările cerebrale la care a fost supusă încă din copilărie, iar acest aspect atipic a fost întotdeauna prezent.

— Mie nu mi-a fost niciodată atrasă atenţia asupra lui. Nimeni nu a părut să-l remarce.

— Bineînţeles că aşa a fost. Scanările cerebrale timpurii foloseau o tehnologie primitivă şi, probabil, n-au înregistrat aspectul de care vorbeam, sau, cel puţin, nu într-o manieră în care să sară în ochi. *Dar*, odată ce dispunem de acest dispozitiv corespunzător şi putem discerne totul în detaliu, cu claritate, ne putem întoarce la cele vechi şi putem observa că aspectul respectiv era totuşi acolo. Ranay a făcut-o deja. Îţi spun, Eugenia, această metodă avansată de scanare cerebrală ar trebui să fie considerată standard pe Rotor. Iar faptul că Pitt a ignorat-o este una din cele mai mari greşeli ale lui. Desigur, este costisitoare.

— O să plătim, murmură Insigna.

— Nu vorbi prostii. Asta o trec în bugetul Domului. La urma urmei, toate astea s-ar putea dovedi a fi de ajutor în rezolvarea misterului maladiei. Cel puţin, eu asta voi susţine, în caz că-mi va cere cineva vreodată socoteală. Ei bine, iată. Creierul Marlenei scanat cu cea mai mare complexitate. De acum înainte, dacă va fi oricât de puţin afectat, se va vedea pe ecran.

— N-ai idee cât de tare mă sperie toate astea, şopti Insigna.

— Te înţeleg. Dar ea pare atât de încrezătoare, încât nu pot decât s-o cred şi eu. Sunt convins că senzaţia ei atât de solidă de siguranţă are un înţeles mai adânc.

— Cum ar putea?

Genarr indică ecranul şi cochilia de melc.

— Tu n-ai aşa ceva, nici eu n-am, aşa că niciunul dintre noi nu poate, într-adevăr, să spună de unde şi cum îi vine siguranţa. Dar cert este că ea încearcă, în mod concret, această senzaţie, aşa că n-avem încotro şi trebuie s-o lăsăm să iasă din Dom.

— De ce să riscăm aşa ceva? Poţi să-mi explici de ce am risca aşa ceva?

— Din două motive. În primul rând, mi se pare foarte hotărâtă şi am impresia că este în stare să obţină orice şi-ar propune să obţină, mai devreme sau mai târziu. În acest caz, am putea la fel de bine să ne împăcăm cu ideea şi să-i acordăm permisiunea de a ieşi, de vreme ce oricum n-o

vom putea opri pentru prea mult timp de la asta. În al doilea rând, există posibilitatea să aflăm ceva nou despre maladie, în urma explorărilor Marlenei. În ce ar putea consta acel ceva, nu pot spune, dar orice informaţie, oricât de sumară, care ne-ar putea oferi indicii în legătură cu maladia, valorează imens.

— Nu dacă este vorba de mintea fiicei mele.

— Nu se va ajunge la aşa ceva. Poţi fi sigură că, de dragul tău şi al fetei, deşi am încredere în Marlene şi nu cred că există vreun pericol, voi lua toate măsurile pentru a reduce riscurile posibile la minimum. În primul rând, o vreme, nici n-o vom lăsa afară, pe suprafaţa planetei. Aş putea s-o iau într-o călătorie aeriană deasupra solului lui Erythro, de exemplu. Va vedea lacuri şi câmpii, dealuri şi canioane. Am putea merge chiar până la malul mării. Totul are un soi de frumuseţe austeră – am văzut şi eu o dată aceste peisaje – dar este pustiu. Nu există nicăieri nici urmă de viaţă, numai procariotele din apă, care sunt, desigur, invizibile cu ochiul liber. Este posibil ca această pustietate uniformă să-i displacă într-o măsură suficientă ca să-şi piardă în întregime interesul pentru exteriorul Domului. Cu toate acestea, dacă va continua să insiste să iasă afară, să simtă solul planetei sub tălpi, vom avea grijă să poarte un costum de protecţie, un costum E.

— Ce este un costum E?

— Un costum Erythro. Este un fel de costum spaţial, numai că nu este proiectat să păstreze presiunea aerului din interior în ciuda vidului exterior. Este o combinaţie impermeabilă de material plastic şi textil, foarte uşoară şi care nu stânjeneşte mişcările. Casca are un ecranaj infraroşu, este mai solidă, este prevăzută cu ventilaţie şi alimentare cu aer artificial. În câteva cuvinte, o persoană într-un costum E nu este supusă influenţelor mediului de pe Erythro. Şi, în plus faţă de toate astea, va fi însoţită de cineva.

— Cine? N-aş avea încredere s-o las cu nimeni în afară de mine.

Genarr zâmbi:

— Nici nu mi-aş putea închipui pe cineva care să se potrivească mai puţin în rol de însoţitor. Nu ştii nimic despre Erythro şi, la drept vorbind, eşti chiar speriată de această planetă. N-aş îndrăzni să te las afară, o clipă. Uite ce e: singura persoană în care putem avea încredere nu eşti tu în acest caz, ci eu.

— Tu? Insigna se holbă la el cu gura căscată.

— De ce nu? Nimeni de aici nu cunoaşte planeta mai bine ca mine, iar dacă Marlene este imună la maladie, tot aşa sunt şi eu. Sunt de zece ani pe Erythro şi n-am fost afectat câtuşi de puţin. În plus, pot pilota o navetă mică, ceea ce înseamnă că nu vom avea nevoie de pilot. Pe de altă parte, dacă eu sunt cel care o însoţeşte pe Marlene, o pot observa îndeaproape. Dacă face ceva anormal, indiferent cât de neînsemnat, o aduc înapoi în Dom şi în scaunul scanerului cerebral, cât ai clipi.

— Şi, bineînţeles că va fi deja prea târziu.

— Nu. Nu neapărat. Nu trebuie să consideri maladia o problemă de tip totul-sau-nimic. Au existat şi cazuri uşoare, chiar cazuri foarte uşoare, iar oamenii care au fost numai puţin afectaţi pot duce vieţi normale. Nu i se va întâmpla nimic. Sunt sigur de asta.

Insigna rămase în scaunul ei, tăcută, părând cumva mică şi lipsită de apărare.

Genarr nu-şi putu stăpâni impulsul de a-i înconjura umerii cu braţul.

— Hai, Eugenia, uită de toate astea pentru o săptămână. Îţi promit că n-o voi lăsa afară, cel puţin o săptămână de aici înainte, ba chiar mai mult dacă îi pot diminua hotărârea, arătându-i planeta din aer. Şi în timpul zborului va fi protejată, închisă în navetă, se va afla la fel de în siguranţă ca şi aici, în Dom. Iar acum, ştii ce? Tu eşti astronom, nu?

Ea îl privi obosită şi rosti cu greu:

— Ştii bine că sunt.

— Asta înseamnă că nu te uiţi niciodată la stele cu adevărat. Astronomii n-o fac niciodată. Nu se uită decât la instrumentele lor. Acum s-a lăsat noaptea peste Dom, aşa

că hai să mergem sus, în sala-observator, să ne uităm la stele. Este o noapte absolut limpede, senină şi nimic nu-l face pe om mai liniştit şi mai împăcat decât privitul stelelor. Crede-mă.

47

Era adevărat. Astronomii nu se uitau niciodată cu adevărat la stele. Nici nu aveau nevoie. N-aveau decât să dea instrucţiuni telescoapelor, camerelor de luat vederi şi spectroscoapelor prin intermediul calculatoarelor, care, la rândul lor, îşi primeau instrucţiunile prin intermediul programelor.

Instrumentele făceau toată munca, analizele, simulările grafice. Astronomul nu avea nevoie decât, pur şi simplu, să pună întrebările, iar apoi să studieze răspunsurile. Iar pentru asta, nu era nevoie să te uiţi la stele.

Dar, se gândi ea apoi, cum să te uiţi la stele contemplativ, fără vreun scop? Oare un astronom, fiind ceea ce este, poate face aşa ceva? Simpla privelişte ar trebui să fie lipsită de confort, neliniştitoare. Să nu fie nimic de cercetat, să nu fie întrebări de pus, mistere de rezolvat…? Desigur că, după un timp, singura soluţie trebuia să fie întoarcerea în laborator şi punerea în funcţiune a instrumentelor, în timp ce te deconectai citind un roman sau urmărind un spectacol de holoviziune.

Mormăi toate acestea spre Siever Genarr în timp ce el se învârtea prin birou, pregătindu-se de plecare, verificând dacă n-a lăsat nimic în neregulă. (Era recunoscut pentru verificările înaintea plecărilor, îşi aminti Insigna din vremurile de demult, când erau tineri. Pe atunci o irita, dar poate că ar fi trebuit să-l admire pentru această calitate. Siever avea atât de multe virtuţi, se gândi ea, iar Crile, pe de altă parte…)

Smuci fără milă de propriile-i gânduri şi le îndreptă în altă parte.

Genarr tocmai spunea:

— Să ştii că, de fapt, eu nu folosesc sala-observator decât extrem de rar. Întotdeauna se iveşte ceva aparent mai important de făcut. Şi în puţinele rânduri în care reuşesc să mă hotărăsc totuşi să mă duc, mă trezesc întotdeauna singur. Va fi foarte plăcut să am companie, de data asta. Hai!

O luă înainte şi o conduse spre un mic ascensor. Era pentru prima dată, de când se afla în Dom, că Insigna se urca într-un ascensor şi, pentru o clipă fugară, avu senzaţia că se află din nou pe Rotor, numai că nu simţi nicio modificare a forţei de atracţie gravitaţională şi nici nu se simţi împinsă uşurel înspre unul dintre pereţi, printr-un efect Coriolis, cum s-ar fi întâmplat pe Rotor.

— Am ajuns, spuse Genarr şi-i făcu Eugeniei Insigna semn să iasă. Ea ieşi curioasă în încăperea goală şi aproape imediat se trase înapoi.

— Suntem expuşi? întrebă ea speriată.

— Expuşi? repetă Genarr zăpăcit. A, vrei să întrebi dacă suntem expuşi influenţei atmosferei de pe Erythro. Nu, nu. N-ai nicio teamă în această privinţă. Suntem într-o emisferă de sticlă galvanizată în diamant pe care nimic nu o poate zgâria. Fireşte, un meteorit ar putea-o sfărâma, dar pe cerul lui Erythro aproape că nu există aşa ceva. Există astfel de sticlă şi pe Rotor, să ştii, deşi – şi vocea lui căpătă accente de mândrie – nu de aceeaşi calitate şi nici de aceleaşi dimensiuni.

— Vă tratează bine aici, pe Erythro, spuse Insigna întinzând mâna să atingă încă o dată sticla pentru a se asigura de existenţa ei.

— N-au încotro, dacă vor să-i atragă pe oameni să vină aici să muncească. – Apoi, revenind asupra cupolei: Sigur, din când în când, mai şi plouă, dar atunci este şi înnorat. Însă, odată ce se limpezeşte cerul, totul se usucă foarte repede. Rămâne în urmă un reziduu, care este curăţat în timpul zilei cu un amestec special de detergenţi. Ia loc, Eugenia.

Insigna luă loc într-un scaun moale şi confortabil, care se lăsă pe spate aproape din proprie iniţiativă, aşa încât ea se trezi privind în sus. Putu auzi un alt scaun oftând uşor când greutatea lui Genarr îl împinse pe spate. Şi apoi, micile lumini de veghe care creaseră o penumbră discretă, suficientă doar pentru a indica poziţia scaunelor şi măsuţelor din încăpere, se stinseră. În întunericul unei lumi nelocuite, cerul, lipsit cu desăvârşire de nori şi la fel de întunecat ca o bucată de catifea neagră, ardea cu mii de scântei.

Insigna simţi cum i se taie răsuflarea şi trase aer adânc în piept. Ştia cum arată cerul, în teorie. Îl mai văzuse pe diagrame şi hărţi, în simulări şi fotografii, în toate formele şi modalităţile, în afară de realitate. Se trezi că nu este *deloc* tentată să localizeze diferitele obiecte cereşti, misterele, aspectele nelămurite care s-o îndemne să se întoarcă la muncă. Nu privea un anumit obiect ceresc, ci era furată de modelele pe care acestea le ţeseau.

În timpurile preistorice obscure, studiul acestor modele, iar nu al stelelor înseşi, a fost cel care a dezvăluit anticilor constelaţiile şi a stat la baza astronomiei.

Genarr avusese dreptate. Liniştea, ca o plasă fină de păianjen, pogorî asupra ei pe nesimţite. După un timp spuse, aproape somnoroasă:

— Îţi mulţumesc, Siever.

— Pentru ce?

— Pentru că te-ai oferit s-o însoţeşti pe Marlene în exterior. Pentru că eşti dispus să-ţi rişti sănătatea psihică de dragul fetei mele.

— Nu risc nimic. Nu ni se va întâmpla nimic, niciunuia dintre noi. Şi apoi am un sentiment… patern faţă de ea. La urma urmei, Eugenia, noi ne ştim de foarte multă vreme, tu şi eu, iar eu am – am avut întotdeauna – o vie admiraţie pentru tine.

— Ştiu, spuse Insigna, simţind vagi impulsuri de vinovăţie. Întotdeauna ştiuse ce simţea Genarr, pentru că el nu se putuse niciodată ascunde. Înainte de a-l întâlni pe Crile se resemnase, dar după aceea faptul o agasase chiar.

Acum spuse:

— Dacă te-am rănit vreodată, îmi pare cu adevărat rău, Siever.

— Nu ai de ce, răspunse Genarr cu blândeţe şi urmă o tăcere prelungă, în timp ce liniştea se instala deasupra lor. Insigna se trezi sperând din toată inima să nu intre nimeni şi să rupă vraja senină care pusese stăpânire pe ea.

Apoi Genarr spuse:

— Am o teorie legată de motivul care-i face pe oameni să nu frecventeze sala-observator de aici, de pe Erythro. Sau pe cea de pe Rotor. Ai remarcat vreodată că nici pe Rotor puntea-observator nu prea este folosită?

— Marlenei îi plăcea să se ducă acolo adeseori, răspunse Insigna. Şi mi-a spus că, de obicei, era singură acolo. În ultimul an, îmi spunea că-i place s-o urmărească pe Erythro. Ar fi trebuit s-o ascult mai mult, să-i acord atenţie…

— Marlene nu este un om obişnuit. Eu cred că ştiu ce-i mâhneşte pe cei mai mulţi şi-i împiedică să vină aici: asta.

— Care? se miră Insigna.

— Asta, spuse Genarr. Arăta spre un punct de pe cer, dar în întuneric ea nu-i văzu braţul. Steaua aceea foarte strălucitoare, cea mai strălucitoare de pe cer.

— Vrei să spui Soarele, Soarele nostru, Soarele Sistemului Solar.

— Da, la el mă refer. Este un intrus. Fără el, cerul ar arăta foarte asemănător cu cel care se vede de pe Pământ. Alpha Centauri este cam deplasată, şi tot aşa este şi Sirius, dar nu se prea bagă de seamă. Făcând abstracţie de aceste mici modificări, ceea ce vezi acum este foarte aproape de ceea ce au văzut sumerienii cu cinci mii de ani în urmă. Cu excepţia Soarelui.

— Şi tu crezi că Soarele îi împiedică pe oameni să vină în sala-observator?

— Da. Poate nu conştient, dar cred că vederea lui îi face să se simtă nelalocul lor. Tendinţa comună este să te gândeşti la Soare ca la ceva foarte, foarte îndepărtat, de neatins, făcând parte dintr-un Univers cu totul diferit. Şi

totuşi iată-l acolo pe cer, strălucitor, impunându-ne să-i acordăm atenţie, trezindu-ne sentimente de vinovăţie că am fugit de lângă el.

— Dar atunci de ce nu frecventează adolescenţii şi copiii sala-observator? Ei nu ştiu aproape nimic, sau, în orice caz, prea puţin, despre Soare şi Sistemul Solar.

— Noi, restul, le dăm un exemplu negativ. Când ne vom fi dus cu toţii, când nu va mai fi rămas nimeni pe Rotor pentru care Sistemul Solar să mai însemne altceva decât o alăturare de cuvinte, cred că Rotor va putea crede liniştit că îi aparţine întreg cerul, iar această sală va fi destul de aglomerată, dacă Rotor va mai exista până atunci.

— Crezi că nu va mai exista?

— Nu putem prevedea viitorul, Eugenia.

— Până acum mi se pare că suntem prosperi, înfloritori.

— Da, suntem, dar mie mi-e teamă de steaua aceea strălucitoare, intrusul.

— Bătrânul nostru Soare. Ce ar putea face? Nu ne poate ajunge.

— Sigur că poate. Genarr privea fix steaua strălucitoare din cerul vestic. Oamenii pe care i-am lăsat în urmă pe Pământ şi în Colonii trebuie s-o descopere pe Nemesis, în cele din urmă. Poate că au şi descoperit-o. Şi poate că au descoperit şi tehnologia de hiperasistenţă. Eu sunt de părere că au ajuns la un stadiu destul de dezvoltat tehnologic pentru a fi descoperit hiperasistenţa la scurt timp după Plecarea noastră. Dispariţia noastră trebuie să-i fi stimulat grozav.

— Am plecat acum paisprezece ani. De ce n-au ajuns încă aici?

— Poate că îi sperie gândul unui zbor de doi ani. Ştiu că Rotor a încercat aşa ceva, dar nu ştiu dacă a şi reuşit, dacă noi am supravieţuit. Poate îşi închipuie că rămăşiţele noastre sunt împrăştiate prin spaţiu, de la Soare până la Nemesis.

— *Nouă* nu ne-a lipsit curajul de a încerca aşa ceva.

— Ba sigur că da. Crezi că Rotor s-ar mai fi angajat la o astfel de încercare dacă n-ar fi fost Pitt? *Pitt* a fost cel care

ne-a mânat pe toţi şi mă îndoiesc că mai există vreun Pitt pe undeva prin Colonii, sau chiar pe Pământ. Ştii că nu-mi place Pitt. Îi dezaprob metodele, moralitatea – sau lipsa de moralitate – capacitatea de disimulare, viclenia, sângele rece cu care a fost în stare să trimită o fată ca Marlene la ceea ce este evident că el speră să-i fie moartea. Şi totuşi, dacă ne luăm după rezultate, istoria s-ar putea să-l consemneze drept un mare om.

— Drept un mare conducător, preciza Insigna. *Tu* eşti un om mare, Siever. Este o diferenţă foarte clară.

Tăcerea se lăsă din nou, până când Genarr rosti încet:

— Mă tot aştept să-i văd venind. Este cea mai mare spaimă a mea şi ea pare a se intensifica atunci când intrusul străluceşte deasupra. Au trecut paisprezece ani de când am părăsit Sistemul Solar. Ce au făcut ei în aceşti paisprezece ani? Te-ai întrebat vreodată aşa ceva, Eugenia?

— Niciodată, răspunse Eugenia, pe jumătate adormită. Am griji mai arzătoare decât asta.

22. ASTEROIDUL

48

22 august 2235! Această dată avea o semnificaţie aparte pentru Crile Fisher, deoarece era ziua de naştere a Tessei Wendel. Mai precis, era cea de-a cincizeci şi treia aniversare a ei. Ea nu pomeni nimic precis cu privire la vârsta pe care o împlinea, sau la această zi şi la semnificaţia ei, poate pentru că pe Adelia fusese atât de mândră de aspectul ei tineresc, sau poate pentru că era prea conştientă de faptul că Fisher era cu cinci ani mai tânăr decât ea.

Dar relativa diferenţă de vârstă dintre ei n-avea nicio importanţă pentru Crile.

Chiar dacă nu fusese atras de inteligenţa şi vigoarea ei senzuală, Tessa deţinea totuşi cheia întoarcerii lui pe Rotor şi el ştia asta prea bine.

Acum, ochii ei erau încadraţi de reţele fine de riduri, iar în partea de sus a braţelor, carnea era evident lăsată, dar aniversarea aceasta de care nu pomenise nimic era un triumf pentru ea şi intră cu pas energic şi trufaş în apartamentul care, în ultimii ani, devenise din ce în ce mai luxos. Se trânti pe un fotoliu mare şi ferm, cu un zâmbet satisfăcut pe chip.

— A mers la fel de lin ca un zbor interstelar. Absolut perfect.

— Aş vrea să fi fost şi eu acolo, spuse Fisher.

— Şi eu mi-am dorit asta, Crile, dar acum avem priorităţi severe în privinţa persoanelor care cunosc proiectul, iar eu te-am implicat deja în mai multe decât ar fi trebuit.

Ţelul fusese Hypermnestra, un asteroid altminteri nesemnificativ, care însă se afla într-o poziţie convenabilă, nu prea apropiată de ceilalţi asteroizi la momentul respectiv şi, mai important, nu prea apropiată de Jupiter. De asemenea, nu era revendicat de vreo Colonie şi nici vizitat de vreuna. Şi, ca şi cum toate astea n-ar fi fost de ajuns, primele două silabe ale numelui păreau să reprezinte, oricât de banal ar fi părut, o ţintă potrivită pentru un zbor cu viteză superluminică prin hiperspaţiu.

— Înţeleg că nava a ajuns în siguranţă unde trebuia.

— La zece mii de kilometri distanţă. Am fi putut cu uşurinţă s-o trimitem şi mai aproape, dar n-am dorit să riscăm o intensificare a câmpului său gravitaţional, chiar aşa slab cum era acesta. Şi apoi, bineînţeles, înapoi la locul prestabilit. Este escortată de două nave obişnuite.

— Presupun că şi Coloniile au stat la pândă.

— Bineînţeles. Dar una este să vezi că nava dispare instantaneu şi alta e să-ţi dai seama unde s-a dus, dacă a plecat cu viteza luminii, cu una apropiată de ea sau cu una care este un multiplu al ei şi, mai ales, cum a fost posibil aşa ceva. Aşa că, de fapt, ceea ce văd ei nu înseamnă nimic.

— N-au avut nimic în vecinătatea asteroidului Hypermnestra, nu?

— N-aveau cum să ştie care era destinaţia navei, cu excepţia cazului în care securitatea noastră a fost încălcată de cineva şi *se pare* că asta nu s-a întâmplat. Dar şi dacă ar fi ştiut, sau măcar dacă ar fi ghicit, numai atâta lucru tot nu le-ar fi fost de folos. Una peste alta, Crile, totul a fost foarte mulţumitor.

— Evident, un pas uriaş.

— Şi încă ce paşi gigantici ne mai aşteaptă! A fost prima navă capabilă de a transporta o fiinţă umană cu o viteză superluminică, dar, după cum ştii, a fost echipată – dacă ăsta este termenul corect – cu un robot.

— Robotul a funcţionat bine?

— Absolut, dar asta nu are o importanţă prea mare, cu excepţia faptului că ne-a demonstrat că putem transfera o

masă destul de mare până acolo şi înapoi, fără ca aceasta să se dezintegreze, cel puţin la scară mare. Va fi însă nevoie de câteva săptămâni de inspectare atentă pentru a putea depista dacă există vreo deteriorare majoră la scară mică. Şi, desigur, ne rămâne sarcina de a construi nave mai mari, de a ne asigura că acestea vor avea încorporate sisteme de susţinere a vieţii perfect funcţionale şi de a multiplica măsurile de siguranţă. Un robot poate rezista la tensiuni care, pentru un om, sunt intolerabile.

— Cum staţi cu planificarea? Vă încadraţi?

— Până acum, da. Încă un an sau un an şi jumătate – dacă nu au loc dezastre sau accidente neaşteptate – şi ar trebui să-i putem surprinde pe rotorieni, presupunând că mai există încă.

Fisher făcu o grimasă, iar Wendel spuse cu o mină spăşită:

— Îmi pare rău. Îmi tot promit mie însămi că n-o să mai spun aşa ceva, dar, din când în când, îmi mai scapă.

— N-are importanţă, zise Fisher. S-a stabilit precis că voi participa şi eu la acea primă călătorie spre Rotor?

— În măsura în care poţi considera ceva stabilit cu precizie, deşi nu se va întâmpla decât abia peste un an sau chiar mai mult. Nu există însă nicio cale de a ne păzi de vreo schimbare bruscă şi neaşteptată a priorităţilor.

— Dar deocamdată?

— Se pare că da. Tanayama a lăsat cu limbă de moarte un mesaj conform căruia ţi s-a promis un loc, gest cu mult mai cumsecade din partea lui decât aş fi crezut vreodată că e în stare să facă. Astăzi, Koropatsky a fost destul de amabil să-mi spună despre acest mesaj, după zborul încununat de succes, când mi s-a părut mie c-ar fi momentul potrivit pentru a aduce în discuţie eventualitatea participării tale la călătorie.

— Bun! Tanayama mi-a făcut o dată această promisiune, pe cale verbală. Mă bucur că a trecut-o şi în scris.

— Ai putea să-mi spui şi mie de ce ţi-a făcut o astfel de promisiune? Întotdeauna mi s-a părut că Tanayama nu era

genul de om care să dea ceva fără să primească altceva în schimb.

— Ai dreptate. Mi s-a promis călătoria cu condiţia să te conving să vii pe Pământ cu mine, ca să lucrezi la proiectul zborului cu viteze superluminice. Cred că-ţi mai aduci aminte cu cât succes mi-am îndeplinit acea misiune.

Wendel pufni:

— Nu pot să cred că numai asta a fost suficient ca să vă pună guvernul în mişcare. Koropatsky mi-a spus că, în mod normal, nu s-ar simţi obligat să onoreze promisiunile postume ale lui Tanayama, dar că tu ai trăit pe Rotor câţiva ani şi cunoştinţele tale speciale ar putea fi foarte utile. Părerea mea personală este că aceste cunoştinţe speciale ale tale, după treisprezece ani, s-ar putea să nu mai fie chiar atât de adecvate, dar n-am spus asta de faţă cu el pentru că mă simţeam foarte bine după experiment şi am hotărât că, pentru moment, te iubeam.

Fisher zâmbi:

— Sunt uşurat, Tessa. Sper că şi tu vei lua parte la prima călătorie. *Asta* ai apucat să lămureşti?

Wendel îşi dădu capul pe spate câţiva centimetri, ca pentru a-l putea privi mai bine pe Fisher.

— Asta a fost mult mai greu, băiete. Erau foarte dispuşi să te trimită pe tine să înfrunţi pericolul, dar în ce-o priveşte pe subsemnata, au zis că nu se pot lipsi de mine. „Cine ar putea continua desfăşurarea proiectului dacă dumneavoastră vi s-ar întâmpla ceva?” mi-au spus ei. Aşa că le-am răspuns: „Oricare dintre cei aproximativ douăzeci de asistenţi ai mei care ştiu tot atât de mult despre zborul cu viteze superluminice ca şi mine şi ale căror minţi sunt mai tinere şi mai agere ca a mea.” O minciună, fireşte, de vreme ce, de fapt, nimeni nu se poate compara cu mine, dar i-a impresionat totuşi.

— Dar ştii că e ceva adevărat în ceea ce spun ei. Crezi că e prudent să rişti?

— Da, spuse Wendel. În primul rând, doresc să mă bucur de recunoaşterea eforturilor mele şi să fiu căpitan al primei nave superluminice. În al doilea rând, sunt curioasă

să văd şi eu o altă stea şi să le pot da cu tifla nesuferiţilor de rotorieni care au ajuns primii acolo… Se întrerupse brusc, apoi continuă: Şi, în sfârşit, dar nicidecum în ultimul rând, ba chiar cel mai important, vreau să plec odată de pe Pământ. Şi această ultimă frază o rosti bătăios, aproape răstit.

Apoi, pe când stăteau întinşi în pat, unul lângă altul, ea spuse:

— Când va veni, în sfârşit, timpul şi vom ajunge, în sfârşit, acolo, ce senzaţie grozavă va fi!

Fisher nu răspunse. Se gândea la un copil cu ochi stranii şi mari şi la sora sa, iar cele două imagini păreau a se confunda, pe măsură ce toropeala somnului îl învăluia.

23. ZBORUL

49

Călătoria pe distanţe mari prin atmosfera unei planete nu era un lucru pe care locuitorii Coloniilor să-l accepte ca parte integrantă a societăţilor lor. Într-o Colonie, distanţele erau destul de mici, aşa încât ascensoarele, picioarele şi, din când în când, un vehicul electric de mici dimensiuni erau suficiente. Cât despre călătoriile inter-Colonii, acelea se făceau cu racheta.

Mulţi locuitori ai Coloniilor – cel puţin cei din Sistemul Solar – fuseseră de atâtea ori prin spaţiu, încât înaintarea prin cosmos le era aproape tot atât de familiară ca şi mersul pe jos. Erau foarte rari însă cei care să fi călătorit pe Pământ, unde nu exista decât transport atmosferic şi unde se călătorea, deci, cu avionul.

Locuitorii din Colonii, care erau în stare să înfrunte vidul de parcă le-ar fi fost prieten de-o viaţă, se simţeau pradă unei spaime de neînţeles dacă se aşteptau să simtă şuieratul aerului pe lângă un vehicul lipsit de suportul ferm al solului dedesubt.

Cu toate acestea, pe Erythro, zborurile aeriene erau uneori o necesitate evidentă. Ca şi Pământul, Erythro era o planetă mare şi, tot ca şi Pământul, avea o atmosferă densă (şi respirabilă). Existau pe Rotor cărţi de referinţă despre zborul atmosferic şi chiar un număr de imigranţi de pe Pământ care aveau experienţă aeronautică.

Aşa că Domul deţinea două mici navete aparent cam rudimentare, cam primitive, incapabile de viteze mari sau

demaraje spectaculoase, fără manevrabilitate prea mare, dar suficiente pentru a-şi face treaba.

De fapt, ignoranţa rotorienilor în ceea ce priveşte tehnologia aeronautică fusese într-o oarecare măsură de folos. Navetele Domului erau, din această cauză, mult mai computerizate decât corespondentele lor de pe Pământ. Ba chiar, lui Siever Genarr îi plăcea să considere aceste navete drept roboţi foarte sofisticaţi, construiţi din necesitate sub forma unor navete pentru zboruri atmosferice. Clima pe Erythro era mult mai blândă decât pe Pământ, întrucât intensitatea scăzută a radiaţiei de pe Nemesis era insuficientă pentru a stârni şi alimenta furtuni violente şi mari, aşa că, era mai puţin probabil ca o navetă-robot să se confrunte cu o situaţie-limită. Mult mai puţin probabil.

În consecinţă, teoretic, aproape oricine putea pilota navetele acelea aparent primitive ale Domului. N-aveai decât să-i spui navetei ce doreai să facă şi ea executa misiunea. Dacă mesajul era neclar, sau părea periculos creierului robotic al navetei, solicita lămuriri cu o voce sintetică.

Genarr o urmări pe Marlene cum se urcă în cabina navetei cu o oarecare îngrijorare firească, chiar dacă nu cu teroarea Eugeniei Insigna care şi-ar fi muşcat acum buzele şi care asista la scenă de la o distanţă apreciabilă. („Să nu vii mai aproape – o instruise sever Genarr – dacă ai de gând să arăţi de parcă ai fi martoră la debutul unei catastrofe sigure. Ai s-o sperii pe fată.”)

Eugeniei Insigna i se părea însă că există destule motive de panică. Marlene era prea tânără ca să-şi mai amintească o lume unde zborurile atmosferice erau ceva banal. Se urcase cu destul calm în racheta care le adusese aici de pe Erythro, dar cum avea oare să reacţioneze la ideea acestui zbor prin atmosfera lui Erythro?

Şi totuşi, Marlene se urcă în navetă şi îşi ocupă locul cu o expresie de calm deplin pe chip. Era oare cu putinţă să nu-şi dea seama de situaţie? Genarr spuse:

— Marlene, draga mea, ştii ce urmează să facem, nu?

— Da, unchiule Siever. Îmi vei arăta planeta Erythro.

— Din văzduh, înţelegi? Vom zbura prin văzduh.

— Da. Mi-ai mai spus asta.

— Te deranjează gândul că vom zbura prin aer?

— Nu, unchiule Siever, dar văd că pe tine te deranjează destul de mult.

— Numai fiindcă îmi fac griji în privinţa ta, draga mea.

— Nu ai de ce. Totul va fi perfect. – Se întoarse spre el cu aceeaşi expresie calmă pe chip, pe când el se urcă după ea şi îşi ocupă locul. Continuă: Înţeleg să-şi facă mama griji, dar acum tu eşti mai îngrijorat chiar decât ea. Reuşeşti să nu-ţi manifeşti îngrijorarea într-un mod atât de evident ca ea, dar dacă te-ai vedea cum îţi umezeşti buzele la fiecare câteva secunde, ai fi jenat. Simţi că dacă se întâmplă cumva, ceva rău, va fi vina ta şi nu poţi suporta gândul. Dar eu îţi spun încă o dată că nu se va întâmpla nimic.

— Eşti sigură de asta, Marlene?

— Absolut sigură. Nimic nu-mi poate face rău pe Erythro.

— Asta spuneai despre maladie, dar nu despre asta vorbim acum.

— Nu contează despre ce vorbim. *Nimic* nu-mi poate face rău pe Erythro.

Genarr clătină uşor din cap, parcă nevenindu-i să creadă, dar apoi îşi dori să n-o fi făcut, pentru că ştia că ea îi putea citi expresia cu aceeaşi uşurinţă de parcă ar fi apărut scrisă cu majuscule fosforescente pe ecranul unui calculator. Dar, la urma urmei, ce mai conta? Dacă şi-ar fi reprimat reacţia şi s-ar fi comportat de parcă ar fi fost turnat în bronz, ea tot şi-ar fi dat seama ce simte. Spuse:

— Vom intra într-o încăpere de presurizare şi vom rămâne acolo doar atât cât să pot verifica reacţiile creierului robotic al navetei. Apoi vom mai trece printr-o uşă şi naveta se va ridica în aer. Va urma un efect de acceleraţie şi te vei simţi împinsă înapoi, apoi ne vom mişca prin aer, fără nimic sub noi. Sper că înţelegi…

— Nu mi-e frică, rosti Marlene cu calm.

50

Naveta îşi menţinu cursul stabil, traversând peisajul pustiu cu spinări rotunde de dealuri.

Genarr ştia că, din punct de vedere geologic, Erythro era o planetă vie şi mai ştia şi că puţinele studii geologice care se făcuseră asupra ei indicaseră faptul că au existat perioade în istoria sa când relieful îi era muntos. În emisfera în care discul înceţoşat al lui Megas, în jurul căruia orbita Erythro, atârna aproape nemişcat pe cer, mai erau încă munţi, ici şi colo.

Dar aici, în emisfera pe care Megas n-o vedea, câmpiile şi dealurile erau formele de relief predominante pe cele două mari continente.

Pentru Marlene, care nu mai văzuse munţi în viaţa ei, chiar şi dealurile joase erau încântătoare.

Bineînţeles, pe Rotor existau mici cursuri de apă, iar de la înălţimea de la care survolau ei planeta Erythro, râurile ei nu arătau prea diferit.

Genarr îşi zise în sinea lui că Marlene va avea cu adevărat o surpriză când le va vedea de aproape.

Marlene privea acum curioasă spre Nemesis, care trecuse de punctul cel mai înalt, al amiezii şi cobora spre apus. Spuse:

— Se mişcă, nu-i aşa, unchiule Siever?

— Se mişcă, fu Genarr de acord. Sau cel puţin Erythro se învârte relativ la Nemesis, dar se întoarce numai o dată pe zi, spre deosebire de Rotor, care se întoarce o dată la fiecare două minute. Prin comparaţie, Nemesis, aşa cum se vede ea de aici, de pe Erythro, se mişcă de 1/700 de ori mai încet decât pare să se mişte văzută de pe Rotor. Prin comparaţie, când o vezi de aici, pare că stă locului, deşi nu este cu totul nemişcată. – Apoi, aruncând o privire rapidă spre Nemesis, continuă: Tu n-ai văzut niciodată Soarele Pământului, Soarele din Sistemul Solar, sau, dacă l-ai văzut, nu-ţi aminteşti, fiindcă, la vremea aceea, erai doar un

bebeluş. Din poziţia în care se găsea Rotor în Sistemul Solar, Soarele părea mult mai mic.

— Mai mic? spuse Marlene cu surprindere. Calculatorul mi-a spus că Nemesis este mai mică.

— În realitate este adevărat. Dar Rotor este mult mai aproape de Nemesis decât a fost vreodată, în zilele de demult, de Soare, aşa că Nemesis *pare* mai mare.

— Noi suntem la patru milioane de kilometri de Nemesis, nu?

— Da, dar faţă de Soare eram la o sută cincizeci de milioane de kilometri. Dacă ne-am afla la această distanţă de Nemesis, am primi numai un singur procent din lumina şi căldura pe care le primim acum de la ea. Pe de altă parte, dacă am fi fost atât de aproape de Soare pe cât suntem de Nemesis, am fi fost vaporizaţi. Soarele este mult mai mare, mai fierbinte şi mai strălucitor decât Nemesis.

Marlene nu se uita la Genarr, dar se părea că tonul vocii lui îi fu suficient.

— Din felul cum vorbeşti, unchiule Siever, aş zice că-ţi doreşti să fii din nou aproape de Soare.

— Acolo m-am născut, aşa că uneori e firesc să mi se facă dor de casă.

— Dar Soarele este atât de fierbinte şi de strălucitor încât trebuie să fie periculos.

— Nu ne uitam la el. Şi nici la Nemesis n-ar trebui să te uiţi prea mult. Priveşte în altă parte, draga mea.

Totuşi, Genarr mai aruncă o privire fugară stelei Nemesis. Atârna acolo, în cerul vestic, roşie şi mare, cu diametrul aparent de opt ori diametrul Soarelui, văzut din vechea poziţie a lui Rotor din Sistemul Solar. Era un disc roşiatic de lumină potolită, dar Genarr ştia că, în momente extrem de rare, părea să se aprindă mai tare şi atunci, pentru câteva minute, pe suprafaţa aceea roşiatică, senină, apărea un punct alb incandescent, dureros de privit. Petele mai slabe, roşu întunecat, apăreau mai des, dar nu puteau fi observate atât de bine.

Murmură o comandă pentru naveta-robot şi aceasta viră suficient pentru a o lăsa pe Nemesis undeva în spate, mai departe, unde nu putea fi văzută direct.

Marlene îi mai aruncă stelei o ultimă privire gânditoare, apoi îşi întoarse ochii asupra peisajului planetei Erythro, care se întindea jos, sub ei:

— Te obişnuieşti cu nuanţa asta roşiatică după o vreme şi parcă nici nu mai pare atât de roşiatică.

Genarr observase şi el asta. Ochii lui începuseră să perceapă diferenţe de nuanţe şi tonuri, astfel că toată acea lume nu mai părea atât de monocromatică. Râurile şi micile lacuri erau mai rumene şi mai întunecate decât suprafaţa solului, iar cerul era şi el destul de întunecat ca nuanţă. Puţina lumină care mai ajungea aici de la Nemesis era disipată de atmosfera planetei.

Dar cel mai dezolant lucru în legătură cu Erythro era pustietatea solului. Rotor, chiar la scara sa miniaturală, avea câmpuri verzi, lanuri aurii, fructe multicolore, animale care făceau zgomot, toate culorile şi sunetele unei structuri locuite de oameni.

Aici nu era decât tăcere şi nemişcare.

Marlene se încruntă:

— Există viaţă pe Erythro, unchiule Siever.

Genarr nu-şi putu da seama dacă Marlene emisese, pur şi simplu, o constatare, dacă pusese o întrebare sau răspunsese gândului lui dedus din gesturi. Insista să afirme ceva sau voia doar să fie asigurată din nou că avea dreptate? Spuse:

— Sigur. În forme variate. A pătruns peste tot. Nu este numai în apă. Există procariote care trăiesc şi în peliculele de apă care învăluie particulele din sol.

După un timp, îşi făcu apariţia la orizont şi oceanul, întâi ca o simplă linie întunecată, apoi ca o fâşie din ce în ce mai groasă, pe măsură ce naveta se apropia de el. Genarr arunca pe furiş priviri piezişe şi grijulii către Marlene, pentru a vedea ce reacţii are. Desigur, citise despre oceanele Pământului şi trebuie că văzuse imagini de holoviziune, dar nimic nu poate pregăti pe cineva pentru experienţa reală.

Genarr, care mai fusese o dată (o dată!) pe Pământ ca turist, văzuse malul unui ocean. Niciodată însă nu se mai aflase deasupra unui ocean, fără să vadă uscatul, aşa că nu era sigur de propriile lui reacţii.

Oceanul se rostogoli sub ei şi uscatul se retrase în urma lor, întâi ca o linie mai deschisă la culoare, apoi, în cele din urmă, dispărând cu totul. Genarr privi în jos cu o senzaţie ciudată în stomac. Îşi aminti un vers dintr-un poem de odinioară: „Marea întunecată ca vinul.” Sub ei, oceanul arăta într-adevăr ca o masă vastă şi unduitoare de vin roşu, cu spumă roz din loc în loc.

În toată acea masă imensă de apă nu existau niciun fel de puncte de reper şi nici vreun loc de asolizare. Însăşi noţiunea de localizare parcă dispăruse cu desăvârşire. Şi totuşi, ştia că, atunci când vor dori să se întoarcă, tot ce avea de făcut era să-i indice navetei să-i ducă înapoi pe uscat. Calculatorul navetei cunoştea permanent poziţia în care erau, în funcţie de evaluări precise ale vitezei şi direcţiei de mişcare, ştiind aşadar unde se afla uscatul, chiar unde se afla Domul.

Trecură pe sub un plafon foarte coborât de nori şi oceanul deveni negru. Un cuvânt din partea lui Genarr şi naveta se ridică prin plafonul de nori, deasupra acestuia. Nemesis lumina din nou, dar oceanul nu se mai vedea sub ei. În locul lui se vedea, în schimb, o mare de picături rozalii de apă, învolburându-se şi ridicându-se din loc în loc, astfel că fâşii de ceaţă fluturau când şi când pe lângă geamuri.

Apoi norii părură să se despice şi printre marginile lor zdrenţuite, apele oceanului, de culoarea întunecată a vinului, putură fi din nou zărite.

Marlene urmărea spectacolul cu gura întredeschisă, cu răsuflarea accelerată. Spuse în şoaptă:

— Asta toată e apă, nu-i aşa, unchiule Siever?

— Mii de kilometri în toate direcţiile, Marlene, iar în unele locuri zeci de kilometri în adâncime.

— Presupun că dacă se întâmplă să cazi în ea, te îneci.

— Nu ai motive să-ţi faci griji în privinţa asta. Naveta noastră nu va cădea în ocean.

— Ştiu că nu va cădea, spuse Marlene relaxată.

„Mai era o privelişte”, se gândi Genarr, „cu care Marlene ar putea face cunoştinţă”.

Însă Marlene îi întrerupse gândul:

— Iar începi să te crispezi, unchiule Siever.

Genarr se simţi aproape amuzat de felul în care începuse să se obişnuiască şi chiar să se aştepte la comentariile Marlenei şi la fineţea percepţiilor ei. Spuse:

— N-ai văzut niciodată planeta Megas şi tocmai mă întrebam dacă ar trebui sau nu să ţi-o arăt. Vezi tu, Erythro îi arată lui Megas numai o faţă a sa, iar Domul a fost clădit pe faţa nevăzută lui Megas, astfel încât Megas să nu fie niciodată vizibil pe cerul nostru. Cu toate acestea, dacă vom continua să zburăm în această direcţie, vom pătrunde în curând în cealaltă emisferă a lui Erythro, în care se vede Megas, şi-l vom putea vedea pe acesta din urmă ridicându-se la orizont.

— Mi-ar plăcea să-l văd.

— Atunci îl vei vedea, dar fii pregătită. E mare. Foarte mare. Aproape de două ori mai mare decât Nemesis şi arată de parcă este gata să se prăbuşească peste noi. Unii, pur şi simplu, nu suportă priveliştea. Bineînţeles că nu va cădea. Nu ar avea cum. Încearcă să ţii minte asta.

Urcară la o altitudine mai mare şi accelerară. Sub ei se întindea în continuare oceanul, cu unduirea sa neschimbată, când şi când acoperit de nori. În cele din urmă, Genarr spuse:

— Dacă ai să priveşti înainte şi puţin la dreapta, vei vedea că Megas a început să apară la orizont. Ne vom răsuci spre el.

La început arăta ca un mic petec de lumină de-a lungul orizontului, dar în scurt timp începu să crească încet, ca o cochilie răsturnată. Apoi, arcada crescândă a unui disc de un roşu intens se ridică deasupra orizontului. Culoarea era în mod evident mult mai vibrantă decât cea a stelei Nemesis, care încă mai putea fi văzută în urma navetei, în partea dreaptă şi într-o poziţie ceva mai joasă pe cer.

Pe măsură ce Megas creştea, devenea din ce în ce mai clar faptul că nu era un cerc complet, ci ceva mai mult decât un semicerc.

Marlene remarcă plină de interes:

— Aşadar, la *asta* se referă noţiunea de faze, nu-i aşa?

— Exact. Ceea ce vedem acum este doar porţiunea din Megas care este luminată de Nemesis. Pe măsură ce Erythro îşi efectuează rotaţia în jurul lui Megas, Nemesis pare a se apropia de Megas, astfel că vedem din ce în ce mai puţin din jumătatea luminată a planetei. Apoi, când Nemesis luminează chiar pe deasupra sau pe dedesubtul lui Megas, nu vedem decât o seceră fină de lumină mărginindu-l pe Megas; este tot ce vedem din emisfera lui luminată. Uneori, Nemesis chiar trece în spatele lui Megas şi atunci intră în eclipsă şi se pot distinge toate stelele mai puţin strălucitoare ale nopţii spaţiale, nu doar cele mai strălucitoare, care se văd şi când este Nemesis pe cer. În timpul eclipsei se poate vedea un disc mare şi întunecat pe suprafaţa căruia nu se zăreşte nicio stea şi acesta îţi indică locul unde se află Megas. Când Nemesis reapare de partea cealaltă, începe să se vadă din nou secera aceea fină de lumină.

— Minunat, se entuziasmă Marlene. E ca un spectacol pe cer. Şi ia uită-te la Megas: toate fâşiile astea colorate în mişcare…

Se întindeau de-a lungul porţiunii luminate a globului de pe cer, dense, maro-roşcate, cu irizări portocalii, şerpuind alene.

— Sunt fâşii de turbulenţă, de furtună, spuse Genarr, cu vânturi teribile care suflă încoace şi-ncolo. Dacă priveşti cu atenţie, vei putea vedea cum se formează şi se extind petele, care plutesc un timp în derivă, apoi se împrăştie şi dispar.

— E *chiar* ca un spectacol de holoviziune, spuse Marlene răpită de splendoarea priveliştii. De ce nu-l admiră oamenii tot timpul?

— Astronomii poate c-o fac. Ei urmăresc acest spectacol prin intermediul instrumentelor computerizate plasate în

această emisferă. Şi eu l-am urmărit din sala-observator. Ştii, şi în Sistemul Solar aveam o planetă ca asta. Se numeşte Jupiter şi este încă şi mai mare decât Megas.

Acum planeta se ridicase deja în întregime deasupra orizontului, arătând ca un balon pătat, care, din întâmplare, se prăbuşise pe-o rână pe cer, rămânând puţin înclinat şi turtit înspre stânga.

Marlene spuse:

— Este minunat. Dacă Domul ar fi fost construit în această emisferă a lui Erythro, *toată lumea* ar putea admira acest spectacol.

— Nu prea cred, Marlene. Se pare că nu e chiar aşa. Majoritatea oamenilor nu-l agreează deloc pe Megas. Ţi-am mai spus, unii au impresia că Megas se prăbuşeşte peste ei şi asta îi sperie.

— Sunt sigură că doar puţini oameni pot avea o astfel de impresie prostească, spuse Marlene intolerantă.

— La început, doar puţini. Dar impresiile prosteşti pot fi molipsitoare. Spaimele se răspândesc şi unii, care nu au fost speriaţi, devin astfel pentru că vecinii lor sunt speriaţi. N-ai observat niciodată cum se întâmplă aşa ceva?

— Ba da, am observat, zise ea cu o nuanţă de amărăciune în glas. Dacă un băiat crede că o gâsculiţă e drăguţă, toţi se iau după el. Încep să se concureze unii pe alţii… Se întrerupse brusc, parcă jenată.

— Teama contagioasă este unul dintre motivele pentru care am construit Domul pe cealaltă emisferă. Un alt motiv este că, avându-l pe Megas prezent pe cer tot timpul, observaţiile astronomice sunt mai greu de făcut în *această* emisferă. Dar cred că ar cam fi timpul să pornim înapoi. Doar ştii cum e mama ta. Precis că a intrat deja în panică.

— Cheam-o şi spune-i că totul e în regulă.

— Nu e nevoie. Naveta emite semnale continuu. Ea ştie că totul e în regulă cu noi din punct de vedere fizic. Dar nu în privinţa asta îşi face ea griji, adăugă el bătându-şi uşurel, dar semnificativ, o tâmplă cu degetul.

Marlene se afundă în scaun şi o expresie de profundă nemulţumire îi traversă chipul.

— Ce plictiseală. Ştiu că toată lumea va spune: „E pentru că *te iubeşte*”, dar e aşa o pacoste. De ce nu se poate mulţumi să aibă încredere în mine când îi spun că totul va fi în regulă?

— Pentru că *te iubeşte*, spuse Genarr şi dădu cu voce scăzută navetei instrucţiunile de întoarcere. Te iubeşte aşa cum iubeşti tu planeta Erythro.

Chipul Marlenei se lumină brusc.

— Într-adevăr, o iubesc.

— Da, da. Este destul de vizibil în fiecare reacţie a ta faţă de această lume.

Şi Genarr se întrebă cum avea Eugenia Insigna să reacţioneze la *asta*.

51

Reacţionă cu furie.

— Cum adică iubeşte această planetă? Cum poţi iubi o lume moartă? Este cumva cu putinţă să îi fi spălat creierul cu testele tale? Există vreun motiv pentru care ai fi vrut s-o convingi să se îndrăgostească de Erythro?

— Eugenia, fii rezonabilă. Chiar crezi că este posibil să speli creierul unei persoane ca Marlene sau s-o convingi de ceva împotriva voinţei ei? Tu ai reuşit vreodată?

— Atunci ce s-a întâmplat?

— De fapt, eu am încercat s-o pun în situaţii care să-i displacă sau chiar s-o sperie. Dacă am încercat cu adevărat ceva, a fost s-o conving să-i *displacă* Erythro. Ştiu din experienţă că rotorienii, crescuţi în lumea mică şi intimă a unei Colonii, urăsc nesfârşitele spaţii deschise de pe Erythro; nu le place roşeaţa luminii; nu le place imensitatea oceanului; nu le plac norii întunecaţi care obturează lumina; nu le place Nemesis; şi mai ales nu le place Megas. Toate acestea au tendinţa să-i deprime şi să-i înspăimânte. Iar eu i-am arătat Marlenei toate aceste lucruri. Am dus-o peste

ocean şi apoi destul de departe pentru a-l putea vedea pe Megas complet ridicat deasupra orizontului.

— Şi?

— Şi nimic n-a speriat-o, nimic nu i-a displăcut. A spus că s-a obişnuit repede cu lumina roşiatică şi nu i se mai pare atât de îngrozitoare. Oceanul n-a înspăimântat-o câtuşi de puţin şi mai ales Megas i s-a părut interesant şi spactaculos, captivant chiar.

— Nu-mi vine să cred.

— Trebuie să crezi. Ăsta e adevărul.

Insigna se cufundă în gânduri, apoi spuse cu jumătate de gură:

— Poate că e un semn că a contractat deja…

— Maladia. Am făcut toate pregătirile pentru o nouă scanare cerebrală, îndată ce ne-am întors. Nu dispunem încă de analiza completă, dar la o cercetare preliminară nu s-a remarcat nicio schimbare. Tiparul mental se modifică evident şi remarcabil chiar în forme uşoare ale bolii. Marlene, pur şi simplu, nu este bolnavă. Însă, tocmai mi-a venit o idee interesantă. Ştim că Marlene este foarte perspicace şi dispune de percepţii neobişnuite, că poate observa tot felul de mici gesturi şi atitudini. Sentimentele şi senzaţiile curg dinspre ceilalţi spre ea. Dar ai detectat vreodată ceva în sens invers? Nu cumva sentimentele şi senzaţiile curg şi dinspre ea înspre ceilalţi?

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi.

— Ea ştie când sunt nesigur sau neliniştit, indiferent cât de bine mă străduiesc eu să ascund asta, sau când sunt calm şi netemător. Dar există vreo modalitate prin care ea să mă încurajeze sau să mă oblige să mă simt nesigur şi neliniştit, sau calm şi netemător? Dacă detectează, nu cumva poate şi să impună?

Insigna se holbă la el.

— Aşa ceva e o nebunie! spuse ea, aproape sufocându-se de uimire indignată.

— Poate. Dar ai observat vreodată tipul ăsta de efect în ceea ce-o priveşte? Gândeşte-te.

— Nu am nevoie să mă gândesc. N-am observat niciodată nicio aiureală de felul ăsta.

— Nu, murmură Genarr, bănuiesc că n-ai observat. Cu siguranţă că şi-ar dori să poată să te determine să nu mai fi atât de predispusă la panică în ceea ce-o priveşte şi cu siguranţă aşa ceva n-a reuşit. Totuşi... Este adevărat că, dacă examinăm cu atenţie capacităţile de percepţie ale Marlenei de când a venit pe Erythro, trebuie să recunoaştem că s-au îmbunătăţit. De acord?

— Da. De acord.

— Dar e mai mult decât atât. Acum este mult mai intuitivă. *Ştie* că este imună la maladie. Este *sigură* că nimic de pe Erythro nu o poate afecta. A privit în jos la ocean cu convingerea solidă că naveta nu are cum să se prăbuşească şi ea nu are cum să se înece. Când era pe Rotor, a avut o astfel de atitudine? Nu s-a simţit nesigură şi lipsită de apărare pe Rotor, când a avut motive să se simtă astfel, la fel ca oricare adolescent?

— Ba da. Sigur că da.

— Dar aici este alt om. Complet sigură de ea însăşi. De ce?

— Nu ştiu de ce.

— O afectează totuşi Erythro? Nu, nu mă refer la maladie. Dar nu cumva e vorba de o cu totul altă influenţă? De ceva cu totul diferit? Să-ţi spun de ce te întreb. Pentru că am simţit aşa ceva chiar eu.

— Ce-ai simţit chiar tu?

— Un anumit optimism legat de Erythro. Nu m-a deranjat dezolarea, pustietatea, nimic. Nu pot spune că înainte m-a dezgustat cu desăvârşire, că Erythro m-a făcut să mă simt nelalocul meu, dar nici nu mi-a *plăcut* vreodată cu adevărat această planetă. Însă, în această călătorie cu Marlene, m-am simţit mai legat de Erythro, aproape că mi-a plăcut, mai mult decât mi-a plăcut vreodată în cei zece ani de când locuiesc aici. M-am gândit întâi că era posibil ca plăcerea Marlenei să fie molipsitoare sau că ar putea cumva să mă oblige să simt şi eu ca ea. Sau că, orice

altceva ar fi, legat de Erythro, care o influenţează pe ea, mă poate influenţa şi pe mine, în prezenţa ei.

Insigna replică sarcastic:

— Cred, Siever, că nu ţi-ar strica nici ţie o scanare cerebrală.

Genarr ridică din sprâncene.

— Dar crezi că n-am trecut prin aşa ceva? De când mă aflu aici, m-am supus la controale periodice. Nu s-au înregistrat niciun fel de schimbări, cu excepţia celor inevitabile în procesul de îmbătrânire.

— Dar ţi-ai verificat tiparul mental de când te-ai întors din acest ultim zbor atmosferic?

— Sigur. A fost primul lucru pe care l-am făcut. Doar nu sunt inconştient. N-am primit încă analiza completă, dar în evaluarea preliminară nu se vede nicio schimbare.

— Şi atunci ce ai de gând să mai faci în continuare?

— Ceea ce urmează în mod logic. Eu şi Marlene vom ieşi din Dom pe suprafaţa lui Erythro.

— Nu!

— Vom lua măsuri de precauţie. Eu am mai fost afară.

— Tu, poate, spuse Insigna încăpăţânată. Dar nu ea. Ea n-a mai fost niciodată.

Genarr oftă. Se răsuci cu tot cu scaun, aţintindu-şi ochii pe fereastra falsă din zidul biroului său, de parcă ar fi încercat s-o străpungă cu privirea pentru a putea privi peisajul roşiatic de dincolo de ea. Apoi se uită din nou la Insigna.

— Acolo, afară, se află o imensă lume nou-nouţă, spuse el, una care nu aparţine nimănui în afară de noi. Am putea lua această lume şi am putea-o modela, folosindu-ne de toate lecţiile pe care le-am învăţat din proasta exploatare şi conducere a planetei noastre de origine. De data asta am construi o lume bună, curată, cumsecade. Ne putem obişnui cu lumina roşie. Am putea-o aduce la viaţă cu propriile noastre plante şi animale. Putem face uscatul şi oceanul să înflorească, şi să urnim planeta într-un curs propriu de evoluţie.

— Şi maladia? Cu ea ce facem?

— Am putea elimina maladia şi am putea face din Erythro planeta ideală pentru noi.

— Dacă eliminăm căldura şi gravitaţia şi modificăm compoziţia chimică, am putea face şi din Megas planeta ideală pentru noi.

— Da, Eugenia, dar chiar şi tu trebuie să recunoşti că maladia face parte dintr-o altă categorie decât căldura, gravitaţia şi chimia unei planete.

— Dar, în felul său, şi maladia este la fel de mortală.

— Eugenia, cred că ţi-am mai spus că Marlene este cea mai importantă persoană pe care o avem.

— Pentru mine este, cu siguranţă.

— Pentru tine este importantă, pur şi simplu, întrucât este fata ta. Pentru noi ceilalţi, este importantă pentru ceea ce ar putea face.

— Dar ce poate face? Să ne interpreteze limbajul gesturilor? Să ne pună în situaţii neplăcute?

— Ea este convinsă că este imună la maladie. Dacă într-adevăr este, din asta am putea învăţa…

— *Dacă* este. Acest lucru este o închipuire copilărească şi tu ştii prea bine. Nu clădi castele pe nisip.

— Acolo, afară, este o întreagă lume pe care vreau s-o cuceresc.

— În cele din urmă, vorbeşti şi tu ca Pitt. Pentru acea lume eşti dispus să-mi pui fata în pericol?

— În istoria omenirii au fost puse în pericol alte lucruri, mult mai importante, pentru mize mult mai mici.

— Cu atât mai ruşinos pentru istoria omenirii. Şi, în orice caz, este o hotărâre pe care numai eu o pot lua. Este fata mea.

Genarr răspunse cu o voce scăzută, care părea să conţină toată tristeţea lumii:

— Te iubesc, Eugenia, dar te-am mai pierdut o dată. Am avut visul fragil că poate aş putea recupera acea pierdere. Dar acum mă tem că va trebui să te pierd din nou, de data asta pentru totdeauna. Pentru că, vezi tu, îţi voi spune acum că nu este o hotărâre pe care s-o iei tu. Nici măcar eu. Este o hotărâre pe care numai Marlene o poate lua. Şi

ce decide ea, va şi face, într-un fel sau altul. Şi pentru că se prea poate să stea în puterea ei să câştige o nouă lume pentru omenire, eu am s-o ajut să facă orice ar vrea să facă, chiar dacă *tu* nu eşti de acord. Te rog să înţelegi asta, Eugenia.

24. DETECTORUL

52

Crile Fisher studia *Superluminica*, având o expresie îngheţată pe chip. Era prima dată când o vedea şi nu avu nevoie decât de o privire rapidă aruncată Tessei Wendel pentru a-şi da seama cu claritate că avea un zâmbet de proprietar mândru.

Nava stătea acolo, într-o peşteră uriaşă, apărată de o triplă reţea de filtre de securitate. Erau prezente şi fiinţe omeneşti, dar marea majoritate a forţei de muncă consta în roboţi computerizaţi neumanoizi.

Fisher văzuse multe nave spaţiale, o multitudine de modele pentru o multitudine de scopuri, dar nu mai văzuse niciodată una ca *Superluminica*, niciodată una cu un aspect atât de hidos.

Dacă ar fi văzut-o fără să ştie ce e, poate că nici n-ar fi ghicit că era o navă spaţială. Şi acum, ce să spună? Pe de o parte, nu voia s-o mânie pe Wendel. Pe de altă parte, ea aştepta în mod evident părerea lui, şi tot în mod evident se aştepta ca aceasta să fie elogioasă.

Aşa că el spuse, cu o voce oarecum preocupată:

— Are un soi straniu de graţie, seamănă cu o viespe…

Ea zâmbi la expresia „soi straniu de graţie” şi Fisher ştiu că alesese bine cuvintele. Dar apoi întrebă:

— Cum adică seamănă cu o viespe, Crile?

— Mă refer la o insectă, răspunse Crile, ştiu că pe Adelia nu prea cunoaşteţi insectele.

— Cunoaştem insectele, spuse Wendel. Sigur, nu avem abundenţa haotică a Pământului…

— Dar, probabil nu aveţi viespi. Sunt nişte insecte cu înţepătură veninoasă, care seamănă ca formă cu… – Fisher indică *Superluminica*. – Şi ele au trupul îngroşat în partea din faţă şi în partea din spate, iar la mijloc subţiat.

— Adevărat? Wendel privi nava cu o bruscă scânteie de interes proaspăt. Când vei putea, găseşte-mi, te rog, fotografia unei viespi. Aş putea înţelege mai profund silueta navei prin comparaţie cu a unei insecte, sau invers, dacă mă gândesc bine.

Fisher răspunse:

— Atunci, dacă nu a fost inspirată de o viespe, cum aţi ajuns la această formă?

— A trebuit să găsim o formă geometrică specială care să asigure maximum de şanse ca întreaga navă să se deplaseze unitar. Hipercâmpul are tendinţa de a se extinde la infinit în afară, în formă cilindrică, şi într-o anumită măsură avem interesul să-l lăsăm în voia lui. Dar, pe de altă parte, nu vrem să-i permitem să pună stăpânire pe noi în întregime. De fapt, nici nu e posibil, aşa că trebuie să-l izolăm în capetele îngroşate ale navei. Hipercâmpul există astfel în corpul navei, menţinut şi izolat cu ajutorul unui câmp intens, electromagnetic alternativ, şi apoi… Da’ de fapt pe tine nu te interesează toate astea, nu?

— Nu, la un moment dat au încetat să mă intereseze, cred, răspunse Fisher vag. Mi-ai spus destule. Dar, de vreme ce în sfârşit mi se permite să văd şi eu această…

— Hai, nu fă pe ofensatul acum, îl întrerupse Wendel, înconjurându-i mijlocul cu braţul. Totul s-a desfăşurat cu o foarte strictă confidenţialitate, ştii doar. Au existat perioade când până şi prezenţa *mea* îi scotea din minţi. Bombăneau tot timpul, îmi închipui că despre această suspectă locuitoare a unei Colonii care prea îşi băga nasul peste tot. Probabil că-şi doreau să nu fi fost eu cea care a pus la punct teoria hipercâmpului, pentru ca să mă poată trimite la plimbare. Acum însă lucrurile s-au limpezit şi iată că am putut aranja chiar să te aduc şi pe tine s-o vezi. La urma urmei, şi tu vei călători cu ea şi am vrut să-ţi ofer

posibilitatea de a o admira. – Femeia ezită o clipă şi apoi adăugă: Pe ea şi pe mine.

El îşi întoarse privirile spre ea şi replică:

— Ştii bine că te admir, Tessa, şi fără să fie nevoie de o astfel de demonstraţie. Şi îi înconjură la rândul lui umerii cu braţul.

— Eu continuu să îmbătrânesc, Crile, spuse ea. Acest proces, pur şi simplu, nu se va opri. De asemenea, sunt incredibil de fericită cu tine. Suntem de şapte ani împreună, în curând se împlinesc opt, iar eu n-am simţit nicio clipă vechiul impuls de a vedea cum ar putea fi alţi bărbaţi.

— Şi asta, întrebă Fisher, e o tragedie? Poate că e numai pentru că ai fost atât de absorbită de proiect. Acum, că nava e gata, probabil că vei încerca o senzaţie de eliberare şi te vei bucura de destul timp pentru a porni din nou la vânătoare.

— Nu, n-am impulsul. Pur şi simplu îmi lipseşte. Dar tu? Ştiu că uneori te-am cam neglijat.

— Nicio problemă. Când mă neglijezi pentru munca ta, nu mă deranjează. Şi eu doresc, la fel de mult ca tine, ca această navă să funcţioneze, draga mea, iar cel mai crunt coşmar al meu este că, până va fi într-adevăr gata, noi doi vom fi prea bătrâni ca să ne mai lase pe ea. Zâmbi din nou, de data aceasta aproape cu cruzime. Nu uita, Tessa, în îngrijorarea ta legată de repeziciunea cu care înaintezi în vârstă, că nici eu nu mai sunt chiar un puşti. În mai puţin de doi ani împlinesc cincizeci. Dar am o întrebare pe care nu îndrăznesc să ţi-o pun, de teamă că voi fi dezamăgit de răspuns. Oricum, tot am să te întreb.

— Întreabă-mă.

— Ai aranjat să pot vedea şi eu nava, să-mi fie permis accesul în această „sfântă a sfintelor”. Ceva îmi spune că Directorul Koropatsky n-ar fi permis aşa ceva dacă proiectul nu s-ar fi apropiat de final. În privinţa securităţii e aproape tot atât de bolnav cum era Tanayama.

— Da, în ceea ce priveşte hipercâmpul, nava este gata.

— A efectuat vreun zbor?

— Nu încă. Mai sunt unele lucruri de făcut, dar acestea nu implică hipercâmpul.

— Vor avea loc şi zboruri de încercare, presupun.

— Cu echipaj la bord, desigur. Nu putem testa nava fără echipaj la bord, dacă vrem să ne asigurăm că sistemele de susţinere a vieţii funcţionează. Nici chiar animalele n-ar fi suficiente pentru a fi siguri de asta.

— Cine va lua parte la prima călătorie?

— Voluntari aleşi din rândul celor care au lucrat la proiect şi care întrunesc condiţiile necesare.

— Şi tu?

— Eu sunt singura care nu voi fi voluntar. Eu *trebuie* să merg. N-aş putea avea încredere în nimeni altcineva să ia decizii în caz de urgenţă.

— Atunci să înţeleg că merg şi eu? întrebă Crile.

— Nu, tu nu.

Chipul lui Fisher se întunecă instantaneu de mânie.

— Bine, dar înţelegerea era că…

— Nu şi în cazul zborurilor de încercare, Crile.

— Şi acestea când vor lua sfârşit?

— E dificil de spus. Depinde ce probleme apar. Dacă totul decurge normal, două sau trei zboruri de încercare ar trebui să fie suficiente. E o chestiune de câteva luni.

— Când va avea loc primul zbor de încercare?

— Asta nu ştiu să-ţi spun, Crile. Însă mai avem de lucru la navă.

— Dar ai spus că e gata.

— Da, în ceea ce priveşte hipercâmpul. Dar acum, detectoarele neuronice sunt în curs de instalare.

— Astea ce mai sunt? Nu te-am auzit niciodată pomenind de aşa ceva.

Wendel nu-i răspunse direct. Privi întâi în jur, tăcută şi gânditoare, apoi rosti:

— Atragi atenţia, Crile, şi bănuiesc că sunt pe-aici oameni pe care prezenţa ta îi îngrijorează destul de mult. Hai acasă.

Fisher nu se clinti.

— Înţeleg că refuzi să mai discuţi toate acestea, deşi se întâmplă să fie chestiuni de viaţă şi de moarte pentru mine.

— Ba nu, vom continua discuţia, acasă.

53

Crile Fisher era neliniştit, agitat, într-o stare de furie crescândă. Refuza să ia loc şi o privea de sus pe Tessa Wendel, copleşind-o cu statura sa. Ea ridicase din umeri şi se aşezase pe canapeaua modulară albă de unde acum se uita în sus, la el, încruntată.

— De ce eşti furios, Crile?

Buzele lui Fisher tremurau. El le strânse şi aşteptă un timp înainte de a răspunde, de parcă efortul muscular l-ar fi putut ajuta să-şi păstreze calmul. Într-un târziu, rosti:

— Odată ce s-a alcătuit un echipaj fără mine, precedentul a fost creat. Nu voi mai ajunge *niciodată* pe navă. Trebuie să se înţeleagă de la bun început că eu mă voi afla pe navă de fiecare dată, până vom ajunge la Steaua Vecină şi la Rotor. Nu vreau să rămân pe dinafară.

Wendel interveni:

— De ce te repezi să tragi concluzii? La momentul crucial nu vei fi omis. Şi-apoi, nava nici măcar nu este gata.

— Tu ai spus că nava e gata, i-o întoarse Fisher. Ce sunt aceste detectoare neuronice despre care ai început brusc să-mi spui? Precis că sunt o şmecherie care să-mi astupe gura, să-mi distragă atenţia şi să strecoare nava în spaţiu pe sub nasul meu, înainte ca eu să-mi dau seama că am rămas de căruţă. Asta fac ei acolo. Iar tu mergi mână-n mână cu ei.

— Crile, ţi-ai pierdut minţile. Detectorul neuronic este ideea mea, pe care eu am dorit s-o introduc, pentru care am insistat. Îl privi fix, fără să clipească, parcă sfidându-l, aşteptând să vadă dacă mai îndrăzneşte să spună ceva.

— Ideea ta! explodă el. Dar…

Ea întinse mâna ca pentru a-l reduce la tăcere.

— Este ceva la care am muncit simultan cu lucrul la navă. Nu este ceva de competenţa mea, dar i-am impulsionat destul de nemilos pe neurofizicieni ca să-l avem. Motivul? Tocmai pentru că vreau să te afli şi tu pe navă când va porni spre Steaua Vecină. Nu înţelegi?

El clătină din cap.

— Gândeşte-te, Crile. Sunt sigură că ai pricepe dacă n-ai fi orbit de furie pentru motive nebuneşti. Este foarte simplu. Este un „detector neuronic”. Detectează activitatea nervoasă de la distanţă. Activitatea nervoasă complexă. Pe scurt, detectează prezenţa inteligenţei.

Fisher se holbă la ea.

— Te referi la ceva ce folosesc doctorii prin spitale.

— Bineînţeles. În medicină şi în psihologie este un instrument obişnuit, folosit pentru a detecta, din timp, deranjamentele mentale, dar de la distanţe de câţiva metri. Eu am nevoie de ceva care să funcţioneze la distanţe *astronomice*. Nu este vorba de ceva nou, ci de ceva vechi, cu o rază de acţiune mult amplificată. Crile, dacă Marlene e în viaţă, se află pe Rotor. Iar Rotor este acolo, undeva, orbitând în jurul Stelei Vecine. Ţi-am spus că nu va fi uşor de localizat. Dacă nu-l găsim destul de repede, cum putem fi siguri că nu este acolo? Cum ne putem asigura că realmente nu este acolo, cum putem elimina posibilitatea ca noi să-l fi trecut pur şi simplu cu vederea, ca pe o insulă oarecare în ocean sau ca pe un asteroid oarecare în spaţiu. Vom continua căutarea timp de luni sau ani pentru a ne asigura că nu e vina noastră de a-l fi scăpat din vedere şi că Rotor chiar nu se află acolo?

— Şi detectorul neuronic…

— Va găsi Colonia Rotor pentru noi.

— Nu va fi tot atât de greu de detectat…

— Nu. Universul este plin de lumină, unde radio şi de tot felul de radiaţii, iar noi va trebui să distingem o sursă dintr-o mie de alte surse, sau dintr-un milion de alte surse. Se poate face, dar nu e uşor şi e posibil să dureze mult. Cu toate acestea, probabilitatea de a descoperi acea radiaţie electromagnetică asociată cu neuronii într-o relaţie

complexă este restrânsă. Nu este posibil să întâlnim mai mult de o sursă de acest fel, sau, dacă întâlnim mai multe, singura explicaţie ar fi că Rotor şi-a construit şi alte Colonii. Acum pricepi? Îmi doresc să-ţi găsesc fiica tot atât de mult cât îţi doreşti şi tu. De ce crezi că mi-aş dori asta atât de tare dacă n-aş vrea să vii şi tu cu noi pe navă? Vei fi acolo.

Fisher părea copleşit.

— Şi ai făcut astfel ca proiectul să se ocupe de asta?

— Am o putere considerabilă asupra lor, Crile. Şi încă nu ţi-am spus totul. Ceea ce urmează este absolut strict secret, de asta nu ţi-am putut spune când ai fost să vezi nava.

— Mda? Şi despre ce anume e vorba?

Wendel spuse, cu o nuanţă de blândeţe în glas:

— Crile, îmi petrec mai mult timp decât ai crede gândindu-mă la tine. Nici nu ştii cât de tare îmi doresc să te pot feri de o dezamăgire. Dacă nu găsim nimic în preajma Stelei Vecine? Dacă o scanare completă a zonei respective ne va indica, fără posibilitate de îndoială, că nu există nicio formă de viaţă inteligentă în vecinătatea Stelei Vecine? Ne întoarcem pur şi simplu direct acasă şi raportăm că nu am găsit nici urmă de Rotor? Nu, Crile, nu te lăsa pradă uneia dintre pasele tale proaste. Nu spun că eşecul nostru de a descoperi inteligenţa în zona Stelei Vecine ar însemna numaidecât că Rotor şi poporul său nu au supravieţuit.

— Dar ce altceva ar putea însemna?

— S-ar putea să îi fi nemulţumit atât de mult Steaua Vecină încât să se fi hotărât să plece mai departe. Poate că s-au oprit numai atât timp cât le-a fost necesar pentru a mina câţiva asteroizi, pentru noi materii prime necesare construirii şi recondiţionării motoarelor cu microfisiune. Apoi poate că au plecat mai departe.

— Şi dacă s-ar fi întâmplat aşa, cum am putea şti unde ar fi acum?

— Au plecat de aproape paisprezece ani. Fiind dotaţi numai cu hiperasistenţă, nu pot călători decât cel mult cu viteza luminii. Dacă au ajuns, într-adevăr, la vreo stea, ar trebui să fie una aflată la cel mult patru ani lumină de noi.

Nu sunt foarte multe astfel de stele. Dar, dispunând de viteze superluminice, le putem vizita pe toate. Dacă suntem dotaţi şi cu detectoare neuronice putem să ne dăm seama repede dacă Rotor se află sau nu în preajma vreuneia dintre ele.

— Ar putea rătăci printre stele, prin spaţiu, chiar acum, când vorbim. Cum i-am putea detecta în acest caz?

— N-am putea, dar măcar ne înmulţim şansele puţin, dacă investigăm douăsprezece stele în şase luni, cu ajutorul detectorului neuronic, în loc să pierdem toată acea vreme investigând inutil o singură stea. Şi dacă eşuăm – trebuie să avem în vedere şi această eventualitate – atunci cel puţin ne vom întoarce cu destule date despre o duzină de stele, o pitică albă, o stea fierbinte alb-albastră, o stea asemănătoare Soarelui, un tandem apropiat şi aşa mai departe. Nu cred că e probabil să apucăm, cei de-o vârstă cu tine şi cu mine, mai mult de o călătorie în viaţă, aşa că de ce n-am face una grozavă, în urma căreia să intrăm glorios şi cu răsunet în istorie, Crile?

Crile răspunse gânditor:

— Bănuiesc că ai dreptate, Tessa. Explorarea a douăsprezece stele fără a găsi ceva ar fi o experienţă destul de neplăcută, dar mult mai rău ar fi să nu putem explora decât împrejurimile unei singure stele şi să ne întoarcem gândindu-ne că Rotor ar fi putut fi altundeva în raza noastră, numai că ne-a lipsit timpul pentru a-l căuta.

— Exact.

— Voi încerca să ţin minte asta, spuse Crile cu tristeţe.

— Încă un lucru, nu se lăsă Wendel. Detectorul neuronic ar putea detecta şi inteligenţă care *nu este* de origine terestră. Doar n-am vrea să ne scape aşa ceva.

Fisher păru uimit:

— Dar aşa ceva nu e probabil, nu?

— Nu e deloc probabil, dar dacă totuşi se întâmplă, avem toate motivele să vrem să nu ratăm ocazia. Mai ales dacă e pe o rază de patru ani-lumină în jurul Pământului. Nimic din Univers n-ar fi atât de interesant ca o altă formă

de viaţă inteligentă, şi nici atât de periculos. Am vrea să ştim dacă există, nu?

— Dar, interveni Fisher, care sunt şansele noastre de a detecta o astfel de formă de viaţă inteligentă dacă nu este de origine terestră? Detectoarele neuronice sunt create numai pentru inteligenţa umană. Mie mi se pare că nu vom putea nici măcar recunoaşte o formă de viaţă ciudată ca fiind vie, darămite inteligentă.

Wendel argumentă mai departe:

— Viaţa poate că n-o vom putea recunoaşte, dar este imposibil să nu reuşim să recunoaştem inteligenţa, cel puţin asta este părerea mea, iar la urma urmei asta şi căutăm: inteligenţa, nu viaţa. Despre orice fel de inteligenţă ar fi vorba, oricât de ciudată, oricât de dificil de recunoscut, ea trebuie să se bazeze pe o structură complexă, cel puţin tot atât de complexă precum creierul omenesc. În plus, în mod sigur implică şi interacţiunea electromagnetică. Atracţia gravitaţională e prea redusă, interacţiunile nucleare slabe şi puternice au rază prea mică de acţiune. Cât despre acest nou hipercâmp, cu care lucrăm în zborul cu viteze superluminice, el nu există în natură, după cât se cunoaşte, există doar dacă a fost elaborat artificial de o formă de viaţă dotată cu inteligenţă. Detectorul neuronic poate depista un câmp electromagnetic neobişnuit de complex, care va însemna inteligenţă, indiferent de forma sau chimia în care a fost structurat organismul respectiv. Şi vom fi pregătiţi ori să studiem, ori să fugim. Cât despre formele de viaţă lipsite de inteligenţă, nu este posibil ca acestea să reprezinte un pericol pentru o civilizaţie tehnologică aşa ca a noastră, deşi orice formă de viaţă extraterestră, chiar şi în stadiul de virus, ar fi interesantă.

— Şi de ce trebuie ţinute secret toate acestea?

— Pentru că bănuiesc – de fapt chiar *ştiu* – că Parlamentul Globului va dori să ne întoarcem foarte repede, ca să poată fi siguri că proiectul e un succes şi să poată trece la construirea unor modele superioare de nave superluminice, bazându-se pe experienţa noastră cu acest

prototip. Eu, pe de altă parte, dacă lucrurile merg bine, îmi doresc, fireşte, să văd Universul şi să-i las să aştepte. Nu spun că m-am şi hotărât s-o fac, dar vreau să-mi las o portiţă deschisă către această opţiune. Dacă ar şti că plănuiesc aşa ceva – dac-ar şti măcar că mă gândesc la aşa ceva – bănuiesc că ar schimba componenţa echipajului navei cu oameni pe care îi consideră mai ascultători, mai predispuşi să se supună ordinelor.

Fisher zâmbi vag.

— Ce e, Crile? spuse Wendel. Să presupunem că nu dăm de Rotor şi nu găsim nici urmă de rotorieni. Ai fi dispus să te întorci, dezamăgit, direct pe Pământ? Ai fi în stare să ai Universul la picioare şi să renunţi?

— Nu. Mă întrebam numai cam cât va mai dura până vor fi instalate detectoarele şi orice altceva ţi-ar mai trece ţie prin cap. În mai puţin de doi ani, eu voi avea cincizeci. La cincizeci de ani, agenţii Biroului sunt, de obicei, retraşi din activitatea de teren şi primesc slujbe banale pe Pământ, slujbe de stat în birou, şi nu li se mai permite să efectueze zboruri cosmice.

— Şi?

— Şi în ceva mai puţin de doi ani, eu nu voi mai întruni condiţiile pentru această călătorie. Îmi vor spune că sunt prea bătrân, iar Universul nu se va mai afla deloc la picioarele mele.

— Prostii! Pe mine mă lasă să plec şi eu am depăşit, deja, cincizeci de ani.

— Tu eşti un caz special. E nava ta.

— Şi tu eşti un caz special, de vreme ce eu voi insista să te afli pe navă. În afară de asta, nu le va fi prea uşor să găsească oamenii care să întrunească toate condiţiile necesare îmbarcării pe *Superluminica*. Tot ce vom putea face va fi să-i îndemnăm să se ofere voluntari. Şi nu vor avea încotro, vor trebui să se ofere; doar n-o să riscăm să lăsăm călătoria pe mâinile unor ucenici speriaţi, care numai asta nu-şi doresc.

— Şi de ce crezi că mulţi nu se vor oferi voluntari?

— Pentru că sunt pământeni, scumpul meu Crile, şi pentru majoritatea pământenilor spaţiul este o oroare. Hiperspaţiul este o oroare încă şi mai mare şi se vor da cu toţii un pas înapoi. Vei fi tu şi cu mine şi vom mai avea nevoie de încă trei voluntari, iar eu îţi spun că vor fi ceva probleme până o să-i găsim. Am sondat terenul în privinţa multora şi am găsit doi oameni excelenţi care mi-au făcut jumătăţi de promisiuni: Chao-Li Wu şi Henry Jarlow. Pe al treilea nu l-am găsit încă. Dar chiar dacă, în ciuda tuturor prevederilor şi probabilităţilor, vor exista chiar şi o duzină de voluntari, tu nu vei putea fi pus în umbră, nimeni nu-ţi va fi preferat, pentru că eu voi insista ca tu să mă însoţeşti în calitate de ambasador al meu în faţa rotorienilor, în caz că aşa ceva ar deveni necesar. Şi dacă nici asta nu e de ajuns, îţi promit că nava va fi lansată înainte ca tu să împlineşti cincizeci de ani.

Acum Fisher surâse cu uşurare sinceră şi spuse:

— Tessa, te iubesc. Ştii, doar, că aşa e.

— Nu, replică Wendel, nu ştiu că aşa e, mai ales când o spui pe tonul ăsta, de parcă acceptarea faptului te-a luat şi pe tine prin surprindere. E foarte ciudat, Crile, dar în cei aproape opt ani de când ne cunoaştem, trăim împreună şi facem dragoste împreună, nu mi-ai spus asta nici măcar o dată.

— Nu?

— Crede-mă, am ascultat cu atenţie. Şi ştii ce altceva mai e ciudat? Nici eu nu ţi-am spus că te iubesc, deşi te iubesc. Dar nu aşa se anunţa relaţia noastră când a început. Oare ce s-o fi întâmplat? Tu ce crezi?

Fisher spuse cu voce joasă:

— Răspunsul ar putea fi că ne-am îndrăgostit unul de celălalt treptat, încât nici măcar n-am băgat de seamă. Se mai întâmplă şi aşa, nu crezi?

Şi-şi zâmbiră timid unul altuia, ca şi cum s-ar fi întrebat ce se mai putea face, acum, în această privinţă.

25. SUPRAFAŢA

54

Eugenia Insigna era îngrijorată. Mai mult decât atât.

— Îţi spun, Siever, n-am mai putut pune geană pe geană de când ai luat-o cu tine în zborul acela. Vocea ei degenera în ceea ce, în cazul unei temei cu mai puţină tărie de caracter, aproape că ar fi putut fi descris drept un scâncet. Acest zbor prin văzduh – peste ocean şi înapoi şi întoarcerea după lăsarea întunericului – nu i-a fost de ajuns? De ce n-o opreşti?

— *Eu* de ce n-o opresc? rosti Siever Genarr rar, de parcă ar fi gustat fiecare cuvânt din întrebare. De ce n-o opresc eu *pe ea*? Eugenia, am depăşit de mult stadiul în care o mai puteam opri pe Marlene.

— Este ridicol, Siever. Este aproape o dovadă de laşitate. Te ascunzi în spatele ei, pretinzând că este atotputernică.

— Şi nu e? Tu eşti mama ei. Ordonă-i să rămână în Dom.

Gura Eugeniei Insigna se strâmbă într-un rictus.

— Are deja cincisprezece ani. Nu-mi place să fiu tiranică.

— Dimpotrivă, ţi-ar plăcea să fii. Dar, dacă ai încerca, s-ar uita la tine cu ochii ei extraordinar de limpezi şi ţi-ar spune ceva de felul ăsta: „Mamă, te simţi vinovată că m-ai lipsit de tata şi atunci ai început să crezi că întregul Univers conspiră să te pedepsească lipsindu-te de mine, iar asta este o superstiţie naivă.”

Insigna se încruntă:

— Siever, ăsta este cel mai prostesc lucru pe care mi-a fost dat să-l aud vreodată. Nu simt deloc şi nici nu ar fi cu putinţă să simt aşa ceva.

— Bineînţeles că nu. Am născocit şi eu ceva. Dar Marlene n-o va face. Ea va şti, din felul cum îţi tresare un deget sau ţi se mişcă o claviculă, *din orice*, ea va şti exact ce te frământă şi ţi-o va spune – şi va fi atât de adevărat şi atât de jenant, presupun, încât vei fi prea ocupată căutând căi de scăpare pentru a te apăra, prea preocupată ca să mai rezişti, îi vei ceda mai degrabă decât s-o laşi să-ţi mai răscolească prin creier.

— Nu-mi spune că aşa ţi s-a întâmplat şi ţie.

— Nu foarte des, pentru că ţine la mine, iar eu am încercat să fiu foarte diplomat cu ea. Dar dacă aş provoca-o sau aş supăra-o, mă cutremur gândindu-mă ce ar putea face din mine. Uite, am reuşit s-o întârzii, pentru atâta lucru îmi poţi acorda şi mie credit. Imediat după zborul atmosferic a vrut să iasă pe suprafaţa planetei. Iar eu am reuşit să amân, s-o fac să mai aştepte până la sfârşitul lunii.

— Cum ai reuşit?

— Am fost foarte logic şi sofisticat în argumente, te asigur. Acum suntem în decembrie. I-am spus că în trei săptămâni va începe noul an, cel puţin după calendarul terestru. Şi, am întrebat-o apoi, ce cale poate fi mai bună de a sărbători anul 2237, decât să inaugureze noua eră a explorării şi colonizării planetei Erythro? Ştii, în această lumină vede ea ieşirea pe suprafaţa planetei, o consideră începutul unei noi ere. Ceea ce, din punctul nostru de vedere, înrăutăţeşte lucrurile.

— De ce?

— Pentru că nu consideră toată povestea drept un capriciu personal, ci drept ceva de o importanţă vitală pentru Rotor, sau poate chiar pentru omenire. Nimic nu se compară cu posibilitatea de a-ţi satisface o plăcere personală şi de a o considera în acelaşi timp o contribuţie nobilă la bunăstarea generală. Este o scuză generoasă, pentru orice. Şi eu am folosit-o, şi tu, toată lumea. Mai mult decât oricine altcineva, Pitt o mai foloseşte încă. Probabil

că, în timp, a reuşit să se auto-convingă că până şi faptul că respiră este o contribuţie nobilă la viaţa plantelor de pe Rotor, fiindcă le furnizează astfel dioxidul de carbon.

— Aşadar, ai reuşit s-o faci să aştepte exploatându-i megalomania.

— Da, şi mai avem la dispoziţie aproximativ o săptămână pentru a vedea dacă găsim ceva care s-o oprească. Trebuie să-ţi spun totuşi că pledoaria mea n-a păcălit-o. A căzut de acord să aştepte, dar mi-a spus: „Crezi că dacă reuşeşti să mai amâni puţin vei câştiga afecţiunea mamei, nu-i aşa, unchiule Siever? Nu detectez nimic în atitudinea ta care să trădeze faptul că ai considera venirea noului an drept un eveniment de oarecare importanţă.”

— Ah, cât de insuportabil de nepoliticoasă este, Siever.

— Nu, are numai insuportabil de multă dreptate, Eugenia. Dar poate că, în ultimă instanţă, este acelaşi lucru.

Insigna privi în altă parte:

— Afecţiunea mea? Ce aş putea spune…

Genarr interveni rapid:

— De ce-ai spune ceva? Ţi-am spus că în trecut te-am iubit şi că faptul că sunt bătrân – sau mai bătrân – nu a schimbat situaţia. Dar asta este problema *mea*. Nu m-ai tratat niciodată nedrept. Nu mi-ai dat niciodată motive să sper. Şi dacă eu sunt destul de nebun să nu înţeleg când mi se spune „nu”, ce motive ai avea tu să te preocupe asta?

— Mă preocupă faptul că ai putea fi nefericit, dintr-un motiv sau altul.

— Asta înseamnă destul de mult. Genarr reuşi să zâmbească. E infinit mai mult decât nimic.

Insigna se uită din nou în altă parte şi, cu intenţia vădită de a schimba vorba, reveni la Marlene.

— Dar, Siever, dacă Marlene a realizat care este, de fapt, motivul tău, de ce a mai fost de acord cu amânarea?

— N-o să-ţi placă răspunsul, dar cred că ar fi mai bine să-ţi spun adevărul. Marlene mi-a spus: „Am să aştept până la Anul Nou, unchiule Siever, pentru că poate că asta îi va face *într-adevăr* plăcere mamei, iar eu sunt de partea ta.”

— A spus ea asta?

— Te rog nu i-o lua în nume de rău. Este evident că am fascinat-o cu aerul meu spiritual şi fermecător şi crede, ca urmare, că-ţi face ţie un serviciu.

— Face pe peţitoarea, spuse Insigna evident nehotărâtă dacă să se arate enervată sau amuzată.

— *Mi-a trecut* şi mie prin cap că dacă te-ai strădui puţin să manifeşti oarecare interes pentru mine, am putea folosi această comedioară pentru a o convinge să facă – sau să nu facă – tot felul de lucruri despre care ar crede ea că pot contribui la amplificarea acestui interes; numai că ar trebui să fie adevărat, altminteri ar vedea prin tot planul nostru ca prin sticlă. Iar dacă ar fi adevărat, n-ar mai simţi nevoia sa facă sacrificii pentru a determina să se întâmple ceva ce deja există. Înţelegi?

— Înţeleg – spuse Insigna – că, dacă n-ar fi capacităţile perceptive ale Marlenei, ai fi de-a dreptul machiavelic în felul în care încerci să mă abordezi.

— Aici m-ai prins, Eugenia.

— Ei bine, de ce n-am alege atunci cea mai la îndemână cale? Hai s-o încuiem în camera ei şi, când va fi venit timpul, s-o cărăm pe sus la naveta care ne va duce înapoi pe Rotor.

— S-o legăm de mâini şi de picioare, presupun. Pentru că, în afară de faptul că nu s-a gândit că am fi în stare de aşa ceva, cred că am reuşit să înţeleg în linii mari punctul de vedere al Marlenei. Chiar încep să mă gândesc şi eu la colonizarea planetei Erythro – o lume întreagă la dispoziţia noastră.

— Să respirăm bacteriile lor străine şi să le ingerăm odată cu apa şi cu hrana. Chipul Eugeniei Insigna se crispă într-o grimasă.

— Şi ce dacă? Doar le respirăm, le mâncăm şi le bem într-o anumită măsură chiar şi aici. Nu le putem reţine complet în afara Domului. Dacă tot veni vorba, şi pe Rotor există bacterii pe care le respirăm, le mâncăm şi le bem.

— Da, dar suntem adaptaţi la viaţa de pe Rotor. Acestea sunt forme de viaţă complet *străine*.

— Cu atât mai în siguranţă vom fi. Dacă noi nu suntem adaptaţi la ele, nici ele nu sunt adaptate la noi. Nu există absolut niciun indiciu că ar putea să ne paraziteze în vreun fel. Vor fi pur şi simplu o mulţime de particule inofensive.

— Şi maladia.

— Aceea este de fapt adevărata dificultate, chiar şi într-o situaţie atât de simplă cum ar fi ieşirea Marlenei în afara Domului. Dar, bineînţeles, vom lua toate măsurile de precauţie.

— Ce măsuri?

— Va purta un costum de protecţie, în primul rând. În al doilea, eu o voi însoţi. Eu voi fi „canarul” ei.

— Cum adică?

— Era o metodă pe Pământ, folosită cu secole în urmă. Minerii luau cu ei la coborârea în mină canari – ştii, păsărelele acelea micuţe şi galbene. Dacă aerul devenea nociv, canarii mureau înainte ca oamenii să fie afectaţi, iar oamenii, avertizaţi de existenţa unui pericol, ieşeau din mină la timp. Cu alte cuvinte, dacă încep să mă comport ciudat, vom fi amândoi aduşi înapoi în Dom, imediat.

— Dar dacă o afectează pe ea înainte să te afecteze pe tine?

— Nu cred că se va întâmpla aşa ceva. Marlene este convinsă că ea e imună. Şi a spus-o de atâtea ori că eu unul am început s-o cred.

55

Niciodată nu mai aşteptase Eugenia Insigna Anul Nou cu o astfel de concentrare dureroasă. Dar până acum nici nu avusese un motiv atât de serios s-o facă. De fapt, calendarul era pentru ea un vestigiu, o amintire îndepărtată percepută ca printr-o stare de mahmureală.

Pe Pământ, anul ca unitate calendaristică se născuse prin marcarea anotimpurilor şi a sărbătorilor corespunzătoare lor – miezul verii, miezul iernii, semănatul,

strângerea recoltei – indiferent de numele sub care erau cunoscute toate acestea.

Crile (îşi amintea Insigna) îi explicase aspectele complexe ale calendarului cu un soi ciudat de fascinaţie întunecată şi solemnă care-i însoţea lui toate amintirile legate de Pământ. Ea îl ascultase cu un amestec de ardoare şi îngrijorare, cu ardoare pentru că dorea să-i poată împărtăşi fascinaţia, dacă asta i-ar fi putut apropia mai mult, cu îngrijorare pentru că se temea că fascinaţia lui legată de Pământ l-ar putea îndepărta de ea, aşa cum se şi întâmplase în cele din urmă.

Era ciudat că încă mai simţea durerea – parcă acum se mai atenuase. I se părea că nu-şi mai poate aminti cu precizie chipul lui Crile, că-şi amintea numai amintirea. Oare asta era tot ce mai stătea între ea şi Siever Genarr acum, amintirea unei amintiri?

Şi totuşi, iată, numai amintirea unei amintiri făcea ca pe Rotor să fie ţinut în continuare calendarul terestru. Rotor nu avusese niciodată anotimpuri. Avea, desigur, anul, deoarece însoţea Pământul în drumul său în jurul Soarelui (toate Coloniile păstrau sistemul Pământ-Lună, cu excepţia celor câteva care orbitau în jurul lui Marte sau care fuseseră construite în centura de asteroizi). Cu toate acestea, fără anotimpuri, anul era lipsit de sens, deşi organizat în luni şi săptămâni.

Rotor respecta şi ziua, artificial fixată la douăzeci şi patru de ore, din care, în jumătate se permitea accesul razelor de soare, iar în cealaltă jumătate, nu. Ar fi putut fi fixată la orice lungime, dar era fixată la durata unei zile terestre şi împărţită în douăzeci şi patru de ore a câte şaizeci de minute fiecare, fiecare minut având şaizeci de secunde. (Cel puţin zilele şi nopţile aveau durata uniformă de douăsprezece ore.)

La un moment dat, existase o oarecare agitaţie prin Colonii în favoarea adoptării unui alt sistem în care zilele să fie, pur şi simplu, numerotate şi grupate în seturi de câte zece şi multipli de zece, decazile, hectozile, kilozile şi, în

direcţia cealaltă, decizile, centizile, milizile, dar aşa ceva era de fapt cu neputinţă.

Coloniile nu-şi puteau stabili, fiecare, sistemul ei, deoarece asta ar fi redus comerţul şi comunicarea la o stare de haos. Niciun alt sistem unificat în afară de cel al Pământului nu era posibil, pentru că acolo trăia încă 99% din populaţia umană, restul de 1% fiind legată de Pământ prin tradiţie. Amintirea menţinea în viaţa Coloniei Rotor şi a tuturor celorlalte un calendar care, pentru ele, îşi pierduse de mult sensul intrinsec.

Dar acum Rotor părăsise Sistemul Solar şi devenise o lume autonomă, izolată, unică. Nu mai existau nici ziua, nici luna, nici anul în sensul lor terestru. Nici măcar nu mai exista lumina solară care să delimiteze ziua de noapte, pentru că Rotor sclipea în lumină artificială de zi şi se întuneca la o geană de lumină, tot artificială, în cicluri alternative de câte douăsprezece ore. Această precizie a duratei nu era nici măcar îmblânzită de o luminare sau întunecare treptată la capetele intervalelor, care să sugereze răsăritul şi apusul. Nu părea a fi nevoie de aşa ceva. Şi în cadrul acestui aranjament, casele particulare îşi menţineau sau nu iluminarea, după pofta inimii, dar numărau zilele după calendarul Coloniilor, adică după calendarul terestru.

Chiar şi în Domul de pe Erythro, unde exista o alternanţă naturală de noapte şi zi folosită fără probleme de cei care locuiau aici, calculele oficiale se făceau totuşi în conformitate cu lungimea nu-tocmai-potrivită, a zilei din calendarul Coloniilor, încă legată de cea din calendarul terestru (amintirea unei amintiri).

La ora actuală însă, opinia generală era că ar trebui păstrată numai ziua ca unitate de măsură a timpului. Insigna ştia cu siguranţă că Pitt însuşi era în favoarea unui sistem zecimal de măsurare a timpului, dar nici chiar el nu îndrăznea să facă oficial această propunere, de teama că ar fi iscat o opoziţie năprasnică.

Dar poate că lucrurile n-aveau să dureze aşa la nesfârşit. Unităţilor tradiţionale şi neregulate ale lunilor şi

săptămânilor deja nu li se mai acorda mare importanţă. Sărbătorile tradiţionale erau din ce în ce mai des ignorate. În munca ei de astronom, Insigna folosea ziua drept unică unitate de măsură a timpului. Cândva, vechiul calendar avea să moară şi, în viitorul îndepărtat şi imposibil de prevăzut, se vor naşte cu siguranţă metode noi de marcare a timpului, cu acordul tuturor, poate chiar un Standard Galactic.

Dar până una-alta, ea se găsea în situaţia de a tăia zilele dintr-un calendar în care Anul Nou începea arbitrar. Cel puţin pe Pământ, noul an începea la solstiţiu (de iarnă în emisfera nordică, de vară în cea sudică). Avea o legătură cu traseul orbital al Pământului în jurul Soarelui, legătură de care, pe Rotor, numai astronomii îşi mai aminteau cu claritate.

Dar acum, chiar dacă Insigna era ea însăşi astronom, noul an avea legătură pentru ea numai cu aventura în care urma să se arunce Marlene, aceea de a explora suprafaţa planetei Erythro. Momentul acestei aventuri fusese ales de Siever Genarr numai pentru că oferea un motiv plauzibil de amânare şi fusese acceptat de Insigna numai pentru că începuse să o preocupe ideea unei adolescente despre dragoste.

Când Insigna îşi reveni din gândurile ei adânci, Marlene o privea cu solemnitate. (Oare intrase ea în cameră atât de încet, sau Insigna era atât de preocupată de propriile gânduri încât nu-i auzise paşii?)

— Bună, Marlene.

— Nu eşti fericită, mamă, replică Marlene cu solemnitate.

— Pentru a vedea asta, nici măcar nu este nevoie să fii înzestrat cu capacităţi de percepţie ieşite din comun, Marlene. Eşti încă hotărâtă să ieşi din Dom, să explorezi suprafaţa planetei Erythro?

— Da. Foarte.

— Dar de ce, Marlene, de ce? Poţi să-mi explici în aşa fel încât să înţeleg şi eu?

— Nu, pentru că nu vrei să înţelegi. Mă cheamă.

— *Ce* te cheamă?

— Erythro. Mă vrea afară. Chipul de obicei posomorât al Marlenei era acum radios, iluminat de fericire.

Insigna izbucni:

— Când vorbeşti aşa, Marlene, îmi faci impresia că eşti deja afectată de… de…

— De maladie? Nu sunt. Tocmai mi-a mai făcut unchiul Siever o scanare cerebrală. Eu i-am spus că nu era necesară, dar el a zis că trebuie să existe una recentă, de dinaintea plecării. Sunt perfect normală.

— Scanările cerebrale nu pot spune chiar totul, se încruntă Insigna.

— Nici temerile unei mame, replică Marlene. – Apoi adăugă mai blând: Mamă, te rog, ştiu că vrei să amâni toate astea pe cât posibil, dar nu voi mai accepta încă o întârziere. Unchiul Siever mi-a promis. Chiar dacă plouă, chiar dacă e vreme rea, mă duc afară. În perioada aceasta a anului, nu există furtuni serioase şi nici extreme de temperatură. De altfel nu prea există în nicio perioadă a anului. Este o lume *minunată*.

— Dar este pustie, moartă. Cu excepţia *bacteriilor*, spuse Insigna cu dezgust.

— Da, numai că într-o zi o vom coloniza cu viaţa noastră. – Marlene se uită în altă parte, cu o privire pierdută, visătoare. – Sunt sigură de asta, adăugă.

56

— Costumul E este un costum simplu, spuse Siever Genarr. El nu trebuie să facă faţă niciunei presiuni. Nu este un costum de scafandru sau de cosmonaut. Are o cască şi o sursă de aer comprimat care poate fi regenerat, precum şi o mică unitate de transfer caloric ce permite menţinerea unei temperaturi confortabile. Şi, evident, este etanş.

— O să mi se potrivească? întrebă Marlene, privind cu dezgust materialul pseudo-textil cam grosuţ.

— Nu în sensul monden al expresiei, spuse Genarr cu o luminiţă năstruşnică jucându-i în ochi. N-a fost creat din considerente estetice, ci practice.

Marlene spuse pe un ton exasperat:

— Nu mă interesează să arăt frumos, unchiule Siever, dar nu vreau să mă împiedic într-o haină lălâie. Dacă îmi va îngreuna mersul, nu merită osteneala de a-l purta.

Eugenia Insigna interveni. Până acum se mulţumise doar să privească, palidă şi crispată.

— Costumul este necesar pentru a te proteja, Marlene. Nu-mi pasă cât de lălâu este.

— Dar nu e necesar să fie şi neconfortabil, mamă, nu? Dacă se mai şi potriveşte bine, nu mă va proteja mai puţin.

— De fapt, ăsta o să-ţi vină destul de bine, spuse Genarr. Este cel mai bun pe care l-am putut găsi. La urma urmei, nu dispunem decât de măsuri pentru adulţi. – Se întoarse către Insigna. – Nu prea le mai folosim cine ştie ce în ultima vreme. Într-un timp, după ce a încetat maladia, am ieşit să explorăm, dar acum, deja cunoaştem împrejurimile destul de bine şi, în rarele ocazii când mai ieşim, folosim vehicule E închise.

— Aş vrea să folosiţi un astfel de vehicul şi acum.

— Nu, spuse Marlene parcă îndurerată, am mai fost afară într-un vehicul. Vreau să merg pe jos, acum. Vreau să… să simt solul sub tălpi.

— Eşti nebună, zise Insigna descumpănită.

Marlene i-o întoarse:

— Vrei să încetezi odată să mai insinuezi…

— Unde-ţi sunt capacităţile perceptive? Nu mă refeream la maladie. Spuneam pur şi simplu că eşti nebună, în sensul comun al cuvântului. Adică… Te rog, Marlene, mă înnebuneşti şi pe mine. – Apoi adăugă: Siever, dacă aceste costume E sunt vechi, de unde ştii că sunt încă etanşe?

— Pentru că le-am testat, Eugenia. Te asigur că sunt perfect funcţionale. Adu-ţi aminte că şi eu voi ieşi cu ea, tot într-un costum.

Era limpede că Insigna mai căuta încă obiecţii.

— Dar dacă cumva va trebui brusc să... Flutură din mână fără sens.

— Să facem pipi? La asta te referi? Asta se poate rezolva, deşi nu este prea confortabil. Totuşi, nu cred că vom întâmpina astfel de probleme. Ne-am golit vezicile şi suntem în siguranţă pentru câteva ore, sau cel puţin aşa ar trebui să fim. Nici nu ne vom aventura prea departe, aşa că, în caz de urgenţă, ne vom putea întoarce în Dom. Acum ar fi bine să plecăm, Eugenia. Condiţiile atmosferice sunt bune şi ar trebui să profităm. Hai, Marlene, să te ajut cu costumul.

Insigna i-o reteză brusc:

— Măcar n-o spune pe tonul ăsta atât de vesel.

— De ce nu? Să-ţi spun drept, chiar îmi place ideea de a ieşi din Dom, în care, uneori, e destul de uşor să te simţi ca într-o închisoare, ştii. Poate dacă am ieşi cu toţii mai des pe suprafaţa planetei, oamenii noştri ar putea petrece perioade mai lungi de timp pe Erythro. Gata, Marlene, acum nu mai avem decât de potrivit casca.

Marlene ezită:

— O clipă, unchiule Siever. – Făcu un pas spre Insigna, cu braţul îngroşat de costum şi rigid, întins în direcţia ei. Insigna o privi sumbru. – Mamă, rosti Marlene. Încă o dată, *te rog*, fii calmă. Te iubesc şi n-aş face asta doar ca să-ţi dau motiv de îngrijorare şi astfel să-mi satisfac mie un moft. O fac pentru că ştiu că nu voi păţi nimic, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji şi spaime. Aş fi gata să pariez chiar că îţi doreşti acum să îmbraci şi tu un costum E pentru a putea veni cu noi şi a nu mă scăpa din ochi, dar nu este nevoie s-o faci.

— De ce nu e nevoie, Marlene? Cum crezi că voi putea să mi-o iert vreodată dacă ţi se întâmplă ceva şi eu nu sunt acolo să te ajut?

— Dar nu mi se va întâmpla nimic. Şi chiar dacă s-ar întâmpla, deşi ştiu că nu e posibil, ce-ai putea tu face? În plus, eşti atât de speriată de Erythro încât probabil că mintea îţi este sensibilă la tot felul de efecte anormale. Şi

dacă maladia te-ar afecta pe tine mai degrabă decât pe mine? Cum crezi că aş putea eu să-mi iert *aşa ceva*?

— Are dreptate, Eugenia, spuse Genarr. Eu voi ieşi cu ea afară, iar cel mai bun lucru pe care îl poţi tu face este să rămâi aici şi să-ţi păstrezi calmul. Toate costumele E sunt prevăzute cu radio. Eu şi Marlene ne vom putea auzi unul pe altul şi vom fi în permanentă legătură cu Domul, îţi promit că dacă se poartă ciudat, dacă îmi trezeşte cea mai mică bănuială în această privinţă, ne vom întoarce imediat înăuntrul Domului. După cum şi eu, dacă voi simţi vreo modificare în ceea ce mă priveşte, mă voi întoarce imediat, aducând-o şi pe Marlene cu mine.

Insigna clătină din cap şi nu păru consolată, în timp ce privea cum mai întâi Marlene, apoi Genarr îşi etanşeizau căştile pe cap.

Erau lângă principala ieşire din Dom, iar Insigna privea cum era manevrată uşa grea. Cunoştea procedura foarte bine, altminteri nu se putea numi locuitor al unei Colonii. Era o metodă delicată de control a presiunii aerului, astfel încât să fie asigurat transferul unui curent blând de aer dinspre Dom în afară, niciodată dinspre Erythro înăuntru. Şi pentru a exista siguranţa că nu au loc scurgeri nepermise, procedura era controlată permanent de computere.

Apoi uşa interioară se deschise. Genarr păşi în camera de presurizare şi-i făcu semn Marlenei să-l urmeze. Ea o făcu, iar uşa se închise în urma lor. Cei doi nu mai puteau fi deocamdată văzuţi. Insigna simţi cum inima ei îşi iuţeşte bătăile.

Urmări semnalizatoarele luminoase ale contactelor şi ştiu exact când se deschise uşa exterioară şi apoi când se închise la loc. Ecranul holografic se trezi la viaţă şi pe el Insigna putu vedea cele două siluete în costume E, stând pe solul pustiu al planetei Erythro.

Unul dintre ingineri îi înmână femeii nişte căşti audio prevăzute cu un mic microfon în dreptul gurii, pe care aceasta şi le puse pe urechi. O voce îi rosti în ureche: „Contact radio” şi, imediat, răsună în căşti vocea cunoscută a Marlenei:

— Mă auzi, mamă?

— Da, draga mea, răspunse Insigna. Propria ei voce îi sună sec şi neobişnuit în urechi.

— Suntem aici, afară, şi e minunat. Nici n-ar putea fi mai grozav.

— Da, draga mea, repetă Insigna, simţindu-se golită de orice emoţii şi pierdută la gândul că poate n-avea să-şi mai vadă vreodată fata în toate minţile.

57

Siever Genarr se simţi aproape vesel când păşi afară din Dom, pe solul lui Erythro. În spatele lui, peretele înclinat al Domului se întindea mult în sus, dar rămase cu spatele la el, simţind că o astfel de privelişte atât de netipică planetei ar fi stricat frumuseţea peisajului acestei lumi pustii.

Savoare? Era un cuvânt ciudat de folosit în asociaţie cu Erythro, pentru că, pe moment, nu însemna nimic. El trăia acum sub protecţia căştii, respirând aerul Domului, sau cel puţin aerul care fusese purificat în interiorul Domului. Nu putea simţi mirosul planetei şi nici nu putea gusta aerul acesteia, în adăpostul mobil al costumului.

Şi totuşi, încerca o senzaţie care-l făcea să se simtă ciudat de fericit. Cizmele îi scârţâiau uşor pe sol – deşi suprafaţa lui Erythro nu era stâncoasă, ci era acoperită cu un strat de pietriş, prin care se întrevedea ceva ce se putea numi sol. Desigur, roca primordială de suprafaţă avusese tot timpul să fie erodată de apă şi aer, şi poate chiar sutele de miliarde de procariote adăugaseră propria lor muncă de milioane de ani.

Solul părea moale sub tălpi. În ziua anterioară plouase – ploaie blândă, măsurată şi ceţoasă a lui Erythro, sau cel puţin a acestei porţiuni de Erythro. Ca urmare, solul încă mai părea uşor jilav, iar Genarr îşi imagina bucăţi din acest sol, cu fire de nisip şi argilă, fiecare învăluită în pelicula sa de apă care fusese acum împrospătată, înnoită. În acea

peliculă trăiau fericite celulele procariote, scăldându-se în energia stelei Nemesis, construind proteine complexe, în timp ce alte procariote, indiferente la energia solară, se foloseau în schimb de conţinutul de energie al rămăşiţelor sutelor de milioane de procariote moarte în fiecare clipă.

Marlene era lângă el. Privea în sus, iar Genarr spuse cu blândeţe:

— Nu privi fix la Nemesis, Marlene.

Vocea Marlenei îi răsună firesc în urechi, fără vreun semn de încordare sau teamă, mai degrabă plină de o bucurie calmă. Spuse:

— Mă uit la nori, unchiule Siever.

Genarr privi şi el la cerul întunecat unde, dacă te străduiai, puteai observa după un timp o lucire slabă, galben-verzuie. Pe fundalul ei se înşirau norii pufoşi de vreme bună, care reflectau, în toată splendoarea ei, portocalia lumină a stelei Nemesis.

Erythro era învăluită într-o linişte stranie. Nu exista nimic aici care să producă vreun sunet. Nicio formă de viaţă care să cânte, să geamă, să vuiască, să ţipe, să ciripească, să scârţâie sau să murmure. Nu existau frunze care să foşnească sau insecte care să zumzăie. Cu ocazia rarelor furtuni poate că se făcea auzit vreun tunet sau poate că vreo pală de vânt ofta lovindu-se de vreo stâncă, dacă bătea destul de tare. Dar, într-o zi calmă şi senină ca asta, totul era tăcut.

Genarr vorbi doar ca să se asigure că *era* linişte şi că nu asurzise el brusc. (Dar în mod sigur nu despre asta era vorba, n-ar fi avut cum să surzească de vreme ce putea auzi foşnetul slab al propriei sale respiraţii.)

— E totul în regulă, Marlene?

— Mă simt minunat. Uite, acolo este un pârâu. Şi fata grăbi paşii aproape într-o fugă stângace, împiedicată cum era în mişcări de costumul E.

— Ai grijă, Marlene, ai să aluneci, o atenţionă el.

— O să am grijă. Vocea ei nu slăbise din cauza distanţei, desigur, de vreme ce era purtată până la el de o undă radio.

Vocea Eugeniei Insigna îi răsună brusc în urechi:

— De ce fuge Marlene, Siever? – Apoi, aproape imediat, adăugă: De ce fugi, Marlene?

Marlene nu se obosi să răspundă, dar Genarr spuse:

— Vrea, pur şi simplu, să vadă nu ştiu ce pârâu mai încolo, în faţa noastră, Eugenia.

— Dar se simte bine?

— Bineînţeles că da. Peisajul aici este de o stranie frumuseţe. După un timp, nici nu mai pare atât de pustiu, începe să semene cu o pictură abstractă mai degrabă.

— Destul cu critica de artă, Siever. N-o lăsa să se îndepărteze de tine.

— Nu te teme. Sunt în permanent contact cu ea. Chiar acum, aude ce ne spunem noi doi şi, dacă nu răspunde, este pentru că nu vrea să fie deranjată de aceste aspecte minore şi irelevante, vrea să fie lăsată în pace să se bucure de descoperirea ei. Relaxează-te, Eugenia. Marlene se simte excelent şi se bucură de experienţa pe care o trăieşte. Nu-i strica această bucurie.

Genarr era într-adevăr convins că Marlene se bucura de ceea ce i se întâmpla. Într-un fel, chiar şi el se bucura. Marlene fugea în susul pârâului, pe mal. Genarr nu simţea nevoia s-o urmeze. „Las-o să se bucure”, se gândi el.

Domul era construit pe o înălţime stâncoasă, dar regiunea în care se aflau era presărată cu pârâiaşe line care se adunau într-un râu mai mare, la vreo treizeci de kilometri distanţă, râu care, la rândul lui, se vărsa în mare.

Pâraiele erau binevenite, desigur. Ele constituiau pentru Dom sursa de apă naturală, odată ce procariotele erau îndepărtate (de fapt, „ucise” era un termen mai potrivit). În zilele de început ale existenţei Domului, unii biologi se opuseseră uciderii procariotelor, dar părerea lor fusese considerată ridicolă. Aceste infime particule vii erau atât de incredibil de numeroase pe planetă şi se puteau înmulţi atât de repede pentru a reface orice împuţinare a numărului lor, încât nicio acţiune de ucidere care avea loc în procesul asigurării necesarului de apă potabilă al Domului nu le putea afecta semnificativ. Apoi, când

maladia începuse să afecteze oamenii, se născuse un vag, dar intens sentiment de ostilitate faţă de Erythro, iar după aceea, nimănui nu-i mai păsa ce se întâmpla cu procariotele.

Desigur, acum, când maladia nu mai părea a fi o ameninţare, sentimentele umanitare (Genarr considera, în sinea lui, că un calificativ adecvat acestor sentimente ar fi fost „biotare”, nu „umanitare”) s-ar fi putut naşte din nou. Genarr era înţelegător în legătură cu aceste sentimente dar, în caz că li s-ar fi dat curs, ce altă sursă de apă ar mai fi avut Domul?

Pierdut în gânduri, nu se mai uita la Marlene şi ţipătul îi răsună asurzitor în urechi.

— Marlene! Marlene! Siever, *ce face* acolo?

Acum el ridică privirea şi era pe punctul de a răspunde automat cu un ton liniştitor că totul era în regulă, că nu se întâmplase nimic, când o văzu pe Marlene.

Pentru o clipă, nu-şi dădu nici el seama ce făcea fata. Se holbă pur şi simplu la ea, în lumina roz a stelei Nemesis. Apoi descifră mişcările. Fata îşi desfăcu închizătorile căştii şi o scoase. Acum era pe punctul de a se elibera şi de restul costumului E.

Trebuia s-o oprească!

Genarr încercă să o strige, dar, copleşit de groaza momentului, nu-şi găsi glasul. Încercă să fugă către ea, dar picioarele i se preschimbaseră deodată în plumb şi abia dacă mai răspundeau impulsului său de a interveni în mare viteză. Se simţea ca într-un coşmar în care se petreceau lucruri îngrozitoare pe care nu le putea nicicum opri. Sau, poate că, sub presiunea evenimentelor, mintea lui se disociase de trup.

„A început cumva maladia să lucreze asupra *mea*?” se întrebă Genarr în panică. „Şi dacă da, ce se va întâmpla acum cu Marlene, expusă de bunăvoie luminii stelei Nemesis şi atmosferei planetei Erythro?”

26. PLANETA

58

În cei trei ani de când Igor Koropatsky ocupa poziţia defunctului Tanayama şi devenise adevăratul conducător al proiectului, chiar dacă neoficial, Crile Fisher îl văzuse doar de două ori.

Cu toate acestea, nu-i fu deloc greu să-l recunoască, în momentul în care vizorul de la intrare îi semnală prezenţa, afişându-i imaginea. Koropatsky mai avea încă un aer impunător, plin de prestanţă şi totuşi cu o vagă undă de amabilitate. Era bine îmbrăcat, cu o cravată amplă şi vaporoasă, după ultima modă.

Cât despre Fisher, el se relaxase toată dimineaţa şi nu se prea putea spune că era la patru ace, dar nu puteai, pur şi simplu, refuza să-l primeşti pe Koropatsky, chiar dacă venea neanunţat.

Fisher comandă afişarea imaginii de aşteptare, desenul unei gazde primitoare (femeie sau bărbat, nu se ştie, pentru că de dragul reprezentării convenţionale, sexul era ambiguu), cu o mână ridicată într-un gest delicat, a cărui semnificaţie de „Aşteptaţi o clipă” era universal înţeleasă, lipsindu-i totodată impoliteţea vorbelor.

Astfel, Fisher avu la dispoziţie câteva clipe pentru a se pieptăna şi a-şi aranja hainele. Ar fi vrut chiar să se bărbierească, dar Koropatsky ar fi putut considera o întârziere mai mare drept un grav afront.

Uşa lunecă în lături şi Koropatsky intră. Îi aruncă lui Fisher un zâmbet amabil şi rosti:

— Bună dimineaţa, Fisher. Ştiu că sunt un musafir nepoftit şi că te deranjez.

— Ba deloc, domnule Director, spuse Fisher făcând un efort de a părea sincer, dar dacă doriţi s-o vedeţi pe doamna doctor Wendel, îmi pare rău, dar e la navă.

Koropatsky mormăi:

— Ştiu, mi-am cam închipuit că ar putea fi acolo. Atunci n-am de ales, trebuie să vorbesc cu dumneata. Pot să stau jos?

— Bineînţeles, sigur, domnule Director, se bâlbâi Fisher, furios în sinea lui că nu-l invitase el pe Koropatsky să ia loc, înainte ca acesta să ceară permisiunea. Doriţi o gustare?

— Nu. – Koropatsky se bătu delicat pe stomac. – Mă cântăresc în fiecare dimineaţă şi asta e suficient ca să-mi taie apetitul. Fisher, n-am avut niciodată ocazia să stau de vorbă cu dumneata ca de la bărbat la bărbat. Dar îmi doream demult s-o fac.

— Plăcerea este de partea mea, domnule Director, îngăimă Fisher, începând să se simtă stânjenit. (Ce era cu această vizită?)

— Planeta noastră îţi este îndatorată.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule Director…

— Te aflai pe Colonia Rotor înainte ca aceasta să plece.

— Asta se întâmpla acum paisprezece ani, domnule Director.

— Ştiu. Pe Rotor ai fost căsătorit şi ai avut un copil.

— Da, domnule Director, spuse Fisher cu voce scăzută.

— Dar te-ai întors pe Pământ, chiar înainte ca Rotor să părăsească Sistemul Solar.

— Da, domnule Director.

— O informaţie aflată acolo plus o sugestie făcută de dumneata ne-au dus la descoperirea Stelei Vecine.

— Da, domnule Director.

— Şi dumneata ai adus-o şi pe doamna doctor Tessa Wendel de pe Adelia, pe Pământ.

— Da, domnule Director.

— Şi i-ai asigurat fericirea vreme de opt ani de zile, de când lucrează aici, nu?

Urmă un soi de chicotit pe înfundate şi Fisher fu încredinţat că dacă ar fi fost mai aproape, Koropatsky l-ar fi înghiontit probabil cu cotul, ca în cea mai tipică discuţie „de la bărbat la bărbat”.

Fisher spuse precaut:

— Ne înţelegem bine, domnule Director.

— Dar nu v-aţi căsătorit.

— Eu sunt deja căsătorit, domnule Director.

— Şi despărţit de soţie de paisprezece ani. Un divorţ s-ar putea aranja destul de repede.

— Am, de asemenea, o fiică.

— Care ar rămâne tot fiica dumitale, chiar dacă te-ai recăsători.

— Dar, cu siguranţă, o astfel de căsătorie ar fi doar o formalitate lipsită de sens.

— Poate. – Koropatsky dădu din cap. – Poate că e mai bine aşa. Ştii că nava superluminică este gata de plecare. Sperăm s-o lansăm la începutul anului 2237.

— Aşa mi-a spus şi doamna doctor Wendel, domnule Director.

— Detectoarele neuronice au fost instalate şi funcţionează perfect.

— Şi asta mi s-a spus, domnule Director.

Koropatsky îşi împreună mâinile în poală şi continuă să dea din cap îngăduitor. Apoi ridică rapid privirea către Fisher:

— Ştii cum funcţionează?

Fisher clătină din cap.

— Nu, domnule Director. Nu ştiu nimic despre funcţionarea propriu-zisă a navei.

Koropatsky începu iar să dea din cap.

— Nici eu. În privinţa asta suntem obligaţi să-i credem pe cuvânt pe doamna doctor Wendel şi pe inginerii noştri. Totuşi, lipseşte un lucru.

— Da? (O spaimă de gheaţă îl paraliză aproape pe Fisher. Alte întârzieri?) Ce lipseşte, domnule Director?

— Comunicaţiile. Eu cred că dacă există un mecanism care poate face o navă să se mişte mult mai repede decât

viteza luminii, ar trebui să existe şi unul care să emită unde, sau altă formă de vehicul pentru mesaje, la fel de repede. Mi se pare chiar că ar trebui să fie mai uşor să trimiţi un mesaj superluminic decât să pilotezi o navă superluminică.

— N-aş şti ce să spun, domnule Director.

— Şi totuşi, doamna doctor Wendel mă asigură că, dimpotrivă, adevărul este pe dos, că nu există deocamdată nicio metodă eficientă de comunicare superluminică. În cele din urmă va exista şi aşa ceva, consideră ea, dar nu acum, şi nici nu vrea să aştepte până atunci pentru că, spune ea, ar putea dura cine ştie cât.

— Nici eu n-aş vrea să aştept, domnule Director.

— Da, da, şi eu sunt dornic de progres şi de succes. Deja aşteptăm de atâţia ani şi sunt nerăbdător să văd nava plecând şi întorcându-se. Dar nu pot ignora faptul că, odată ce nava pleacă, contactul între noi va fi întrerupt.

Dădu iar din cap, gânditor, şi Fisher păstră tăcerea. (Despre ce era vorba aici? Unde voia să ajungă bătrânul urs?)

Koropatsky îşi aţinti din nou privirile asupra lui Fisher.

— Ştii că Steaua Vecină se îndreaptă spre noi?

— Da, domnule Director, am auzit asta, dar am înţeles că părerea generală este că va trece pe lângă noi, la o distanţă destul de mare pentru a nu ne afecta.

— Acesta este sentimentul pe care dorim să-l creăm oamenilor. Dar adevărul, Fisher, este că Steaua Vecină va trece destul de aproape de Pământ pentru a-i afecta acestuia, în mod substanţial, mişcarea orbitală.

Lui Fisher i se tăie răsuflarea şi câteva clipe rămase fără glas din pricina şocului.

— Şi va distruge planeta?

— Nu fizic. Dar clima va fi modificată într-o măsură destul de mare pentru ca Pământul să nu mai fie o planetă locuibilă.

— Şi asta e sigur? spuse Fisher, nevenindu-i să creadă.

— Nu ştiu dacă oamenii de ştiinţă sunt cu adevărat *siguri* vreodată. Dar faptul este destul de aproape de

certitudine pentru a ne face pe noi să simţim că este necesar să începem să luăm măsuri. Avem la dispoziţie cinci mii de ani şi în prezent încercăm să zburăm cu viteze superluminice. Presupunând că nava funcţionează.

— Dacă doamna doctor Wendel spune că nava va funcţiona, eu, domnule Director, sunt convins că aşa va fi.

— Să sperăm că aşteptările nu ne vor fi înşelate. Dar chiar şi aşa, chiar cu răgazul de cinci mii de ani şi cu capacitatea de a zbura cu viteze superluminice, tot nu stăm prea bine. Va trebui să construim o sută treizeci de mii de Colonii ca Rotor pentru a evacua cele opt miliarde de pământeni, plus plante şi animale suficiente pentru a face din Coloniile respective lumi viabile. Asta înseamnă douăzeci şi şase de exemplare din Arca lui Noe pe an, începând chiar de acum. Şi asta presupunând că în următorii cinci mii de ani populaţia Pământului nu mai înregistrează nicio creştere.

— Poate că am putea, zise Fisher precaut, să ne descurcăm cu o medie de douăzeci şi şase pe an. Experienţa şi priceperea noastră vor creşte cu timpul, iar sistemul de control al populaţiei funcţionează cu succes de zeci de ani.

— Bun. Acum spune-mi: dacă reuşim, într-adevăr, să trimitem toată populaţia Pământului în spaţiu, în cele o sută treizeci de mii de Colonii, utilizând toate resursele Pământului, plus cele ale Lunii, ale lui Marte şi ale asteroizilor şi abandonăm Sistemul Solar hachiţelor gravitaţionale ale Stelei Vecine, unde se vor duce toate aceste Colonii?

— Nu ştiu, domnule Director, spuse Fisher.

— Va trebui să găsim planete suficient de asemănătoare cu Pământul, care să primească vasta noastră populaţie, fără să necesite operaţiuni complicate de adaptare. Şi la asta trebuie să ne gândim şi trebuie s-o facem *acum*, nu peste cinci mii de ani.

— Dar chiar dacă nu găsim planete potrivite, putem pune Coloniile pe orbita unor stele potrivite. Inevitabil, Fisher făcu mişcări circulare cu degetul.

— Dragă prietene, asta n-ar merge.

— Cu tot respectul, domnule Director, *merge* chiar aici, în Sistemul Solar.

— Ba deloc. Aici, în Sistemul Solar, există o planetă care, chiar azi, în ciuda tuturor Coloniilor, conţine 99% din specia umană. *Noi* suntem încă omenirea, iar Coloniile care ne înconjoară sunt doar un soi de pojghiţă de praf. Ar putea praful să existe pe cont propriu? N-avem nicio dovadă că ar putea. Iar eu cred că nu.

— S-ar putea să aveţi dreptate, domnule Director, spuse Fisher.

— *S-ar putea?* Nu există niciun dubiu în privinţa asta, se înfierbântă Koropatsky. Coloniile au o atitudine de dispreţ faţă de noi, dar de fapt ne au mereu în gând. Noi suntem istoria lor. Noi suntem modelul lor. Noi suntem sursa de putere neistovită la care se întorc, din când în când, să se revigoreze. Lăsate singure, s-ar ofili.

— S-ar putea să aveţi dreptate, domnule Director, dar un astfel de experiment nu s-a încercat niciodată. N-am avut niciodată o situaţie în care o Colonie să încerce să supravieţuiască fără o planetă…

— Dar *avem* o astfel de situaţie, cel puţin prin analogie. În istoria timpurie a Pământului, fiinţele omeneşti au colonizat insule şi s-au trezit, astfel, izolate în comunităţi îndepărtate de continente. Irlandezii au ocupat Islanda, vechii norvegieni au ocupat Groenlanda, polinezienii au ocupat Insula Paştelui. Rezultatul? Coloniile s-au ofilit, uneori au dispărut cu totul. Întotdeauna însă au stagnat. Nicio civilizaţie nu s-a dezvoltat vreodată decât în zona continentală, sau în insule aflate foarte aproape de o zonă continentală. Omenirea are nevoie de spaţiu, de dimensiuni generoase, de varietate, de o linie a orizontului, de o frontieră. Înţelegi?

Fisher spuse:

— Da, domnule Director. (Dincolo de un anume punct, ce sens mai avea o discuţie în contradictoriu?)

— Aşa încât – şi Koropatsky îşi apăsă arătătorul drept în palma stângă, didactic – trebuie să găsim o planetă, cel puţin una pentru început. Ceea ce ne aduce la Rotor.

Fisher ridică surprins din sprâncene.

— La Rotor, domnule Director?

— Da. În cei paisprezece ani de când au plecat, ce s-a întâmplat cu ei?

— Doamna doctor Wendel este de părere că s-ar putea să nu fi supravieţuit. (Şi durerea muşcă din el când rosti aceste cuvinte. Întotdeauna îl copleşea durerea când se gândea la asta.)

— Ştiu care-i este părerea. Am discutat cu ea şi am acceptat ceea ce avea de spus, fără dispute. Dar aş vrea să cunosc şi opinia dumitale.

— Nu am o părere, domnule Director. Nu am decât speranţa sinceră că au supravieţuit. Am o fiică pe Rotor.

— *Poate* că încă o mai ai. Gândeşte-te! Ce i-ar fi putut distruge? Defectarea vreunei părţi a Coloniei? Rotor nu e propriu-zis o navă, dar, de cincizeci de ani încoace, Coloniile nu au mai înregistrat defecţiuni majore. A călătorit prin pustietatea cosmică, de aici şi până la Steaua Vecină, şi ce-ar putea fi mai inofensiv decât pustietatea cosmică?

— O mică gaură neagră, un corp asteroidal nedetectat la timp ar fi putut…

— Avem dovezi? Toate acestea sunt simple presupuneri, cu probabilitate de a fi adevărate aproape de zero, aşa mi-au spus astronomii. Să fie ceva legat de proprietăţile inerente ale hiperspaţiului care să fi distrus Colonia Rotor? Noi facem de ani de zile experimente cu hiperspaţiul şi n-am descoperit nimic periculos în privinţa lui. Aşa că putem presupune că Rotor a ajuns cu bine la Steaua Vecină, dacă într-acolo au pornit-o, şi toată lumea pare a fi de acord că n-are sens să presupunem că au plecat altundeva.

— Mi-ar plăcea să cred că au ajuns cu bine.

— Dar acum se ridică întrebarea: dacă Rotor e bine-mersi lângă Steaua Vecină, ce face acolo?

— Există. (De fapt, intonaţia lui plasase cuvântul la jumătatea drumului între afirmaţie şi întrebare.)

— Dar cum? Orbitând în jurul Stelei Vecine? O Colonie singură într-o călătorie nesfârşită, singuratică, în jurul unei pitice roşii? Nu prea cred. S-ar ofili şi nu cred că le-a luat mult timp să-şi dea seama de asta. Sunt sigur că s-ar ofili repede.

— Şi ar muri? Asta e concluzia dumneavoastră, domnule Director?

— Nu, ar renunţa şi s-ar întoarce acasă. S-ar recunoaşte învinşi şi s-ar întoarce aici, unde ar fi în siguranţă. Totuşi, au făcut asta şi ştii la ce m-am gândit? M-am gândit că trebuie să fi găsit o planetă locuibilă pe orbita Stelei Vecine.

— Dar nu poate exista o planetă locuibilă pe orbita unei pitice roşii, domnule Director. Ar dispune de prea puţină energie, în afară de cazul când s-ar apropia prea mult şi atunci atracţia gravitaţională ar fi prea mare. – Făcu o pauză şi îngăimă parcă ruşinat: Doamna doctor Wendel mi-a explicat toate acestea.

— Da, astronomii mi-au explicat şi mie. Dar – Koropatsky clătină din cap – experienţa m-a învăţat că, indiferent cât de siguri cred savanţii că sunt, natura are darul de a-i lua prin surprindere. În sfârşit, dumneata înţelegi de ce te trimitem în această călătorie?

— Da, domnule Director. Predecesorul dumneavoastră mi-a promis că voi merge, promisiune pe care mi-a făcut-o în schimbul serviciilor mele.

— Predecesorul meu, care a fost fără-ndoială un mare om, un om admirabil, a fost, cu toate acestea, la finalul carierei sale, un bătrân bolnav. Inamicii săi au crezut chiar că devenise paranoic. Credea că Colonia Rotor cunoştea pericolul care ameninţă Pământul şi că a plecat în secret, fără avertisment, pentru că dorea ca Pământul să fie distrus. De aceea, credea el, Rotor trebuia pedepsit. Din fericire, el s-a dus, iar eu sunt, acum, aici. Nu sunt nici bătrân, nici bolnav, nici paranoic. Presupunând că Rotor a ajuns cu bine şi se află în preajma Stelei Vecine, intenţia noastră nu este de a-i face vreun rău.

— Mă bucur s-o aud, dar asta nu ar trebui, totuşi, să discutaţi cu doamna doctor Wendel, domnule Director? Ea va fi căpitanul navei.

— Doamna doctor Wendel este o locuitoare din Colonii. Dumneata eşti un pământean loial.

— Doamna doctor Wendel lucrează cu loialitate, de ani de zile, la proiectul zborului cu viteze superluminice.

— Că a fost loială proiectului este un adevăr dincolo de orice îndoială. Dar este ea loială Pământului? Putem, oare, conta pe ea că va transmite rotorienilor intenţiile Pământului în litera şi spiritul lor şi că le va îndeplini?

— Pot să întreb, domnule Director, care sunt intenţiile Pământului faţă de Rotor? Înţeleg că nu mai e vorba de intenţia de a pedepsi această Colonie, pentru că a omis să ne avertizeze în legătură cu pericolul care ne ameninţă.

— Da, aşa este. Ceea ce dorim acum este o asociere, o înfrăţire omenească; avem doar cele mai calde sentimente. O dată stabilită prietenia, va trebui să vă întoarceţi repede, cu cât mai multe informaţii posibile despre Rotor şi planeta sa.

— Dar, cu siguranţă că, dacă toate acestea îi vor fi aduse la cunoştinţă doamnei doctor Wendel… dacă i se explică toate acestea… le va îndeplini.

Koropatsky chicoti uşor:

— Da, aşa am fi ispitiţi să credem şi noi, dar ştii cum se întâmplă. Este o femeie trecută de prima tinereţe. O femeie grozavă, nu-i poţi găsi nicio vină, dar are peste cincizeci de ani.

— Şi ce-i cu asta? (Fisher descoperi că se simţea ofensat.)

— Ea ştie cu siguranţă că la întoarcere, dispunând de experienţa vitală a unui zbor superluminic, va fi mai valoroasă decât oricând pentru noi, că ne va fi necesară pentru a proiecta nave superluminice mai bune, mai avansate, că va trebui să pregătească oameni tineri pentru a fi piloţii acestor nave noi. Este sigură că nu i se va permite o a doua călătorie prin spaţiu, pentru că va fi, pur şi simplu, prea valoroasă pentru noi ca să riscăm. Aşadar,

înainte de a se întoarce, va fi probabil tentată să mai exploreze puţin. S-ar putea să nu fie dornică să abandoneze emoţiile de a vedea de aproape stele noi şi de a cuceri noi orizonturi. Dar noi nu ne putem permite s-o lăsăm să înfrunte niciun risc în plus faţă de călătoria către Rotor, adunarea informaţiilor şi întoarcerea pe Pământ. Nu ne putem permite timpul pierdut, *înţelegi*? Vocea îi deveni aspră, severă.

Fisher înghiţi în sec.

— Dar, desigur, nu aveţi niciun motiv…

— Am toate motivele. Doamna doctor Wendel a fost întotdeauna într-o poziţie delicată aici, ca locuitor al unei Colonii. Sper că înţelegi. Dintre toţi oamenii din lume, de ea avem cea mai mare nevoie, iar ea vine dintr-o Colonie. A trebuit să-i studiem foarte în amănunt psihologia şi comportamentul. A fost analizată temeinic, cu şi fără ştiinţa ei, şi suntem foarte siguri că, dacă i se va oferi şansa, va opta pentru explorări suplimentare. Şi nici nu va putea comunica cu Pământul. Nu vom şti nici unde e, şi nici ce face. Nu vom şti nici măcar dacă mai este în viaţă.

— Şi de ce îmi spuneţi mie toate acestea, domnule Director?

— Pentru că ştim că ai o mare putere de a o influenţa. O poţi conduce, dacă eşti destul de ferm.

— Cred, domnule Director, că supraestimaţi influenţa pe care o pot avea asupra ei.

— Sunt sigur că nu. Şi dumneata ai fost studiat în amănunt şi ştim exact cât este de legată de dumneata stimata doamnă doctor, poate chiar mai mult decât îţi dai dumneata însuţi seama. Şi mai ştim că eşti un fiu devotat al Pământului. Ai fi putut pleca odată cu Rotor, ai fi putut rămâne cu soţia şi fiica dumitale, dar te-ai întors pe Pământ, chiar cu preţul de a le pierde. Şi mai mult decât atât, ai făcut-o ştiind că predecesorul meu, Directorul Tanayama, avea să considere că ai eşuat în misiunea dumitale de a aduce informaţii despre hiperasistenţă, ştiind că însăşi cariera dumitale putea fi distrusă. Asta îmi este suficient pentru a fi convins că pot conta pe dumneata să ai

grijă ca doamna doctor Wendel să fie ţinută sub un control ferm şi adusă înapoi repede. Sunt convins că, de data *aceasta*, vei reveni cu toate informaţiile de care avem nevoie.

— Voi încerca, domnule Director, spuse Fisher.

— O spui cu îndoială, observă Koropatsky. Te rog să înţelegi importanţa a ceea ce îţi cer să faci. *Trebuie* să aflăm exact ce fac rotorienii, cât sunt de puternici şi cum arată planeta. Odată ce vom şti toate acestea, vom şti ce avem *de făcut*, cât de puternici *trebuie* să fim şi pentru ce fel de viaţă *trebuie* să ne pregătim. Pentru că, Fisher, ne trebuie o planetă şi ne trebuie acum. Şi nu avem de ales, trebuie să luăm planeta Coloniei Rotor.

— Dacă există, spuse Fisher răguşit.

— Ar face bine să existe, ameninţă Koropatsky nu se ştie pe cine. Supravieţuirea Pământului depinde de asta.

27. VIAŢĂ

59

Siever Genarr deschise ochii încet şi clipi la contactul cu lumina. La început, îi fu chiar greu să-şi focalizeze privirea şi nu putu distinge ce se afla în faţa propriilor ochi. Imaginea se clarifică în curând şi o putu recunoaşte pe Ranay D'Aubisson, Neurofizicianul Şef al Domului.

Genarr gemu cu voce abia auzită:

— Marlene?

D'Aubisson avea o expresie mohorâtă.

— Ea pare să fie bine. Dumneavoastră sunteţi cel care mă îngrijorează deocamdată.

Un val de nelinişte îşi croi drum prin stomacul lui Genarr şi el încercă să-l înece cu o mostră de umor negru:

— Trebuie că-mi este mult mai rău decât îmi dau seama, de vreme ce îngerul maladiei se află la capul meu.

Apoi, fiindcă D'Aubisson nu răspunse, Genarr întrebă, schimbând tonul cu unul sever:

— Aşa este?

Femeia păru să se trezească la viaţă. Înaltă şi ascuţită, ea se aplecă deasupra lui şi reţeaua fină de riduri din jurul ochilor ei de un albastru intens se accentuă când îşi îngustă privirea.

— Cum vă simţiţi? îl întrebă, fără a răspunde vreunei întrebări.

— Obosit. Foarte obosit. În rest, bine. Cred... Intonaţia lui dorea parcă să repete într-un fel întrebarea precedentă.

— Dormiţi de cinci ore, spuse ea, continuând să nu-i răspundă.

Genarr gemu din nou.

— Sunt obosit, oricum. *Şi* mai trebuie să mă duc şi la baie. Începu să se lupte pentru a se ridica din pat.

La semnul lui D'Aubisson, un tânăr se apropie rapid. Plin de respect, încercă să-l susţină pe Genarr de cot şi fu respins cu indignare.

D'Aubisson spuse:

— Vă rog să ne îngăduiţi să vă ajutăm. Încă n-am pus niciun diagnostic.

Zece minute mai târziu, când se întoarse în patul său, Genarr spuse sever:

— Niciun diagnostic încă. Aţi făcut o scanare cerebrală?

— Sigur că am făcut. Pe loc.

— Şi?

Femeia ridică din umeri:

— N-am găsit nimic deosebit, dar dormeaţi. Am vrea să mai facem una când sunteţi treaz. Şi va trebui să folosim alte modalităţi de observaţie.

— De ce? Scanarea cerebrală nu este suficientă?

Ea ridică din sprâncenele încărunţite:

— Dumneavoastră credeţi că este?

— Fără glumă, unde vrei să ajungi? Spune-mi direct, pe faţă. Nu mai sunt de mult copil.

D'Aubisson oftă.

— Cazurile de maladie pe care le-am mai studiat prezentau caracteristici interesante ale scanării cerebrale, dar nu le-am putut niciodată compara cu un standard de dinaintea îmbolnăvirii, pentru că niciuna dintre victime nu trecuse printr-o scanare cerebrală înaintea contractării maladiei. Până am reuşit noi să stabilim o procedură de rutină şi un program de scanare cerebrală universală pentru toţi oamenii din Dom, nu au mai existat cazuri inconfundabile de maladie. Ştiaţi toate astea?

— Nu-mi întinde capcane, spuse Genarr războinic. Bineînţeles că ştiam despre toate acestea. Crezi că mi-a dispărut memoria? Deduc atunci – ştii, încă mai pot să fac deducţii – că, deşi aveţi scanarea mea de mai demult şi aţi

putut-o compara cu cea pe care mi-aţi făcut-o cu puţin timp în urmă, n-aţi găsit totuşi nimic semnificativ. Aşa este?

— Este evident că nu suferiţi de nimic ieşit din comun, dar aţi putea avea ceva ce este, în mod normal, considerată o situaţie subclinică.

— Dacă nu găsiţi *nimic*?

— S-ar putea să nu observăm o modificare minoră dacă nu o căutăm în mod special. La urma urmei, aţi leşinat, şi dumneavoastră nu sunteţi, în general, predispus la leşinuri, domnule Comandant.

— Mai faceţi-mi o scanare acum, că sunt treaz, şi dacă e vorba de ceva atât de subtil încât vă scapă, mă voi mulţumi să trăiesc aşa. Dar spune-mi despre Marlene. Eşti *sigură* că ea e bine?

— Am spus că *pare* să fie bine, domnule Comandant. Spre deosebire de dumneavoastră, ea nu a prezentat semne de tulburare a comportamentului. Şi nici n-a leşinat.

— Şi se află în siguranţă, în interiorul Domului?

— Da, ea v-a adus înăuntru, chiar înainte de a vă pierde cunoştinţa. Nu vă amintiţi?

Genarr se înroşi şi bombăni ceva. Expresia lui D'Aubisson deveni sardonică.

— Ce-ar fi să ne spuneţi exact ce vă mai amintiţi, domnule Comandant. Spuneţi-ne totul. Orice poate fi important.

Senzaţia de disconfort a lui Genarr se amplifică, pe măsură ce încerca să-şi aducă aminte ce se petrecuse. Totul părea să se fi întâmplat acum foarte multă vreme şi amintirile îi erau înceţoşate, de parcă ar fi rechemat în memorie un vis.

— Marlene îşi scotea costumul E. – Apoi, cu voce şovăitoare: Nu-i aşa?

— Da. S-a întors fără el în Dom şi a trebuit să trimitem pe cineva afară, să-l recupereze.

— Ei bine, am încercat, bineînţeles, s-o opresc atunci când am văzut ce făcea. Doamna doctor Insigna a strigat, mi-aduc aminte, şi asta m-a alertat. Marlene se afla la oarecare distanţă de mine, lângă pârâu. Am încercat s-o

strig, dar, pradă şocului provocat de această situaţie, la început n-am reuşit să scot niciun sunet. Am încercat să ajung la ea cât mai repede, să… să…

— Fugiţi către ea, îl ajută D'Aubisson.

— Da, dar… dar…

— Dar aţi descoperit că nu puteaţi fugi. Eraţi aproape într-o stare de paralizie, am dreptate?

Genarr aprobă din cap.

— Da, cam aşa ceva. Am încercat să fug, dar – aţi avut vreodată unul dintre acele coşmaruri în care eşti urmărit şi totuşi nu reuşeşti să te clinteşti din loc?

— Da. Cu toţii avem. De obicei visăm aşa ceva când ne-am încurcat mâinile sau picioarele în pături şi cearşafuri.

— Am avut senzaţia că trăiam un astfel de coşmar. În cele din urmă, mi-am recăpătat vocea şi am strigat la ea, dar sunt sigur că, fără costumul E, nu m-a putut auzi.

— Atunci v-aţi simţit slăbit?

— Nu, nu în mod deosebit. Numai neajutorat şi zăpăcit. De parcă n-ar mai fi folosit la nimic nici măcar să încerc să alerg. Apoi Marlene m-a văzut şi a venit în fugă către mine. Probabil că şi-a dat seama, într-un fel sau altul, că lucrurile nu erau tocmai în regulă cu mine.

— Ea nu a părut să aibă probleme cu fugitul, nu-i aşa?

— Nu, nu mi s-a părut nimic deosebit. A părut să ajungă la mine. Apoi… Să fiu sincer, Ranay, după asta nu-mi mai amintesc nimic.

— Aţi intrat în Dom împreună, spuse D'Aubisson calmă. Ea v-a ajutat, v-a menţinut în poziţie verticală. O dată ajunşi în interiorul Domului aţi leşinat şi acum, iată-vă.

— Iar tu crezi că am contractat maladia.

— Cred că aţi avut o experienţă anormală, dar nu găsesc nimic ieşit din comun în scanarea cerebrală şi nu ştiu ce să mai cred. Asta e.

— A fost şocul de a o vedea pe Marlene în pericol. Ce motiv ar fi avut să-şi scoată costumul E dacă n-ar fi fost… se întrerupse abrupt.

— Dacă n-ar fi fost deja afectată de maladie, asta aţi vrut să spuneţi?

— Da, m-am gândit şi la asta.

— Dar ea pare să fie bine. N-aţi vrea să mai dormiţi?

— Nu, sunt cât se poate de treaz. Mai fă-mi o scanare cerebrală şi ai grijă să iasă negativă, pentru că acum, după ce mi-am descărcat sacul de această poveste, mă simt mult mai bine. Şi intenţionez să mă întorc la treburile mele, zgripţuroaico.

— Chiar dacă rezultatul scanării cerebrale va indica o stare de normalitate, va trebui să rămâneţi în pat cel puţin încă douăzeci şi patru de ore, domnule Comandant. Este necesar să vă aflaţi sub observaţie, înţelegeţi.

Genarr gemu teatral.

— Nu-mi puteţi face una ca asta. Nu pot să zac aici, pur şi simplu, şi să mă holbez la tavan, vreme de douăzeci şi patru de ceasuri.

— Nici nu va fi nevoie. Vă putem amenaja un post de vizionare ca să aveţi posibilitatea să citiţi o carte sau să urmăriţi un program de holoviziune, dacă doriţi. Puteţi primi chiar şi una-două vizite.

— Presupun că vizitatorii mă vor ţine şi ei sub observaţie.

— Este posibil să-i chestionăm după vizită. Şi acum vom instala din nou echipamentul pentru scanarea cerebrală. – Femeia se răsuci pe călcâie, apoi se întoarse din nou spre el cu un zâmbet care părea că se înmuiase uşor pe la colţurile gurii. – Este foarte posibil să n-aveţi nimic, domnule Comandant. Reacţiile dumneavoastră mi se par normale. Dar trebuie să fim siguri, nu-i aşa?

Genarr mormăi şi, când D’Aubisson se răsuci din nou cu spatele la el şi se îndepărtă, se strâmbă la spatele ei. Şi asta, hotărî el, este o reacţie normală.

60

Când Genarr deschise din nou ochii, Eugenia Insigna se afla în faţa lui şi îl privea cu o mare tristeţe pe chip.

El se arătă surprins şi schiţă intenţia de a se ridica în capul oaselor.

— Eugenia!

Ea îi zâmbi, dar asta nu-i alteră cu nimic expresia de tristeţe a feţei.

— Mi-au spus că pot veni să te văd, Siever, începu ea. Mi-au spus că eşti bine.

Genarr simţi cum îl străbate un val de uşurare. El ştia că e bine, dar era plăcut să audă şi pe altcineva confirmând această opinie. Rosti puţin fanfaron:

— Bineînţeles că sunt bine. Scanare cerebrală normală, adormit. Scanare cerebrală normală, treaz. Scanare cerebrală normală, pentru totdeauna. Dar cum se simte Marlene?

— Şi scanarea ei cerebrală este perfect normală.

Dar nici chiar aceasta nu păru să o înveselească.

— După cum ai putut vedea, zise el, mi-am ţinut promisiunea: am fost „canarul" Marlenei. Am fost afectat de… cine ştie ce o fi fost, cu mult înaintea ei. – Apoi, brusc, starea de spirit i se schimbă. Nu era momentul potrivit pentru glume. Continuă: Eugenia, cum aş putea vreodată să-mi cer iertare îndeajuns? Mai întâi n-am urmărit-o pe Marlene ca lumea, iar apoi am fost prea paralizat de groază pentru a mai putea face ceva. Am eşuat lamentabil şi complet, şi asta după ce îţi spusesem cu atâta încredere în mine că voi avea grijă de ea. Cinstit vorbind, n-am nicio scuză.

Insigna clătină din cap.

— Nu, Siever. N-a fost nicidecum vina ta. Sunt atât de uşurată că te-a adus înăuntru.

— N-a fost vina mea?

Lui Genarr nu-i venea să-şi creadă urechilor. (Desigur că era vina lui.)

— Nu, deloc. Este vorba de ceva mult mai grav decât prostia Marlenei de a-şi scoate costumul de protecţie sau decât inabilitatea ta de a reacţiona suficient de prompt. Mult mai grav. Sunt sigură de asta.

Genarr simţi cum îngheaţă. „Ce ar putea fi mult mai grav?” se întrebă el.

— Ce încerci să-mi spui, Eugenia?

Sări brusc din pat şi deveni deodată conştient de picioarele sale goale şi de cămaşa de noapte total ridicolă pe care o purta. Se înfăşură la repezeală cu pătura subţire de pe pat. Continuă:

— Te rog să iei loc şi să-mi spui. Este Marlene *într-adevăr* bine? Îmi ascunzi ceva în legătură cu ea?

Insigna se aşeză şi apoi îl privi solemn pe Genarr.

— Mi-au spus că e bine. Rezultatul scanării cerebrale este în întregime normal. Cei care cunosc destule despre maladie spun că nu prezintă niciun fel de simptome.

— Ei bine, atunci de ce stai acolo cu o astfel de expresie pe chip, de parcă ar fi venit sfârşitul lumii?

— Cred că a venit, Siever. Al *acestei* lumi, cel puţin.

— *Asta* ce mai vrea să însemne?

— Nu pot să-ţi explic. Nu am găsit nicio cale raţională de a pricepe despre ce e vorba. Trebuie să vorbeşti cu Marlene pentru a putea înţelege mai mult. S-a hotărât să facă după capul ei, Siever. Nu e deloc mâhnită pentru ceea ce s-a întâmplat afară. Insistă să mă convingă că nu poate explora într-adevăr planeta Erythro – „că nu poate *trăi experienţa* Erythro”, cum spune ea – dacă este obligată să poarte un costum de protecţie, şi că nu are câtuşi de puţin intenţia de a mai îmbrăca vreodată aşa ceva.

— În acest caz, nu-i va mai fi permisă ieşirea din Dom.

— Da, dar ea susţine că va ieşi. Singură. Se învinuieşte că te-a lăsat s-o însoţeşti. Nu e nepăsătoare în legătură cu ce ţi s-a întâmplat ţie, înţelegi? În privinţa asta e *chiar* supărată. Şi e foarte bucuroasă că a putut ajunge la tine, la timp. Vorbesc serios, avea lacrimi în ochi când vorbea despre ce s-ar fi putut întâmpla, dacă nu te-ar fi adus înapoi în interiorul Domului, la timp.

— Şi asta n-o face şi *pe ea* să se simtă în nesiguranţă?

— Nu. Asta e partea cea mai ciudată. Acum este sigură că tu ai fost în pericol, că oricine altcineva în locul tău ar fi fost în pericol. Dar nu ea. Este atât de hotărâtă şi de *sigură*

de ea, Siever, încât aş putea să... – Clătină din cap, apoi murmură: Nu ştiu ce să fac.

— Prin însăşi natura ei, este o fată hotărâtă, Eugenia. Tu trebuie să ştii asta mai bine ca mine.

— Dar nu *atât* de hotărâtă. E ca şi cum ar şti cu certitudine că n-o putem opri.

— Poate că încă mai putem. Voi vorbi cu ea şi dacă încearcă să mă ia şi pe mine cu „Nu mă poţi opri”, o voi trimite pur şi simplu înapoi pe Rotor şi asta imediat. Eram de partea ei, dar după ce mi s-a întâmplat în afara Domului, mă tem că va trebui să fiu foarte dur.

— Dar nu vei fi.

— De ce nu? Din cauza lui Pitt?

— Nu. Pur şi simplu nu vei fi.

Genarr o privi lung, apoi râse stingher, cu jumătate de gură.

— Haide, nu sunt chiar *atât* de subjugat de ea. M-oi fi simţind eu ca un unchi blajin, Eugenia, dar nu sunt atât de blajin încât s-o las să se aventureze în plin pericol. Există şi limite şi ai să vezi că ştiu să le impun. – Făcu o mică pauză, apoi adăugă aproape cinic: Se pare că am schimbat taberele, tu şi eu. Până azi, tu erai cea care insistai să o oprim, iar eu cel care susţinea că nu poate fi oprită. Acum e invers.

— Asta pentru că incidentul din afara Domului te-a speriat, iar experienţa a ceea ce s-a întâmplat de atunci m-a speriat pe mine.

— Ce s-a mai întâmplat de atunci, Eugenia?

— *Am încercat* şi eu să impun limitele, după ce v-aţi întors în Dom. „Domnişoară, să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti mie aşa, pentru că altminteri nu vei putea părăsi, nu Domul, ci propria-ţi cameră. Vei fi încuiată în cameră, legată dacă e nevoie, şi ne vom întoarce pe Rotor cu prima rachetă.” După cum auzi, am fost destul de furioasă şi de tulburată încât să îndrăznesc s-o ameninţ până la capăt.

— Ei bine? Ce-a făcut? Aş fi în stare să pariez pe o sumă destul de mare că n-a izbucnit în lacrimi. Bănuiesc că a scrâşnit din dinţi şi te-a sfidat. Am dreptate?

— Nu. Nici măcar nu ajunsesem la jumătate cu ceea ce voiam să-i spun, când au început să-mi clănţăne dinţii în gură şi n-am mai putut vorbi. Un val de greaţă m-a copleşit.

Genarr se încruntă.

— Nu cumva vrei să-mi spui că Marlene ar avea cine ştie ce ciudată putere hipnotică prin care ne-ar putea împiedica să-i stăm împotrivă? Cu siguranţă că asta nu e cu putinţă. Ai mai observat aşa ceva la ea, înainte de toate astea?

— Nu, sigur că nu. Nici acum nu cred că ăsta e răspunsul. Ea n-are nicio legătură cu ceea ce mi s-a întâmplat. Probabil că, în momentul când am ameninţat-o, arătam foarte rău şi asta a speriat-o. A fost teribil de tulburată şi de îngrijorată. Ar fi imposibil ca ea să fi provocat totul şi apoi să mai reacţioneze aşa cum a făcut-o. Iar când aţi fost voi doi afară din Dom şi ea a început să-şi scoată costumul de protecţie, nici măcar nu se uita la tine. Era întoarsă cu spatele. Eu vă urmăream şi ştiu asta cu certitudine. Cu toate acestea, ai descoperit că nu puteai face nimic s-o opreşti, iar ea, când a realizat că nu era ceva în regulă cu tine, ţi-a sărit în ajutor cât de repede a putut. Nici atunci n-ar fi putut să-ţi facă aşa ceva cu premeditare şi apoi să reacţioneze cum a reacţionat.

— Dar atunci…

— N-am terminat. După ce am ameninţat-o, sau mai degrabă după ce am fost împiedicată s-o ameninţ, n-am mai îndrăznit să vorbesc decât despre lucruri nevinovate, dar poţi fi sigur că am urmărit-o cu mare atenţie şi am încercat să n-o las să-şi dea seama de asta. La un moment dat a vorbit cu una dintre gărzile tale, acestea cu care ai împânzit locul.

— Teoretic, mormăi Genarr, Domul este un avanpost militar. Gărzile nu fac altceva decât să menţină ordinea, să ajute atunci când este nevoie…

— Da, da, îmi închipui că aşa este, spuse Insigna cu o undă de dispreţ neîncrezător în glas. Ăsta e felul lui Janus Pitt de a se asigura că vă ţine pe toţi sub observaţie şi sub control, dar să lăsăm asta acum. Marlene a stat de vorbă cu

omul respectiv, o bună bucată de vreme, şi păreau a discuta în contradictoriu. După ce Marlene a plecat, m-am dus eu însămi la omul respectiv şi l-am întrebat despre ce a vorbit cu Marlene. Nu prea a vrut el să-mi spună, dar am reuşit să-l descos suficient. Mi-a spus că Marlene ar fi vrut să afle cum poate să-şi facă un soi de permis care să-i asigure circulaţia liberă între Dom şi exterior. L-am întrebat: „Şi dumneata ce i-ai spus?” Mi-a răspuns: „I-am spus că aşa ceva se poate aranja numai cu acordul Biroului Comandantului, dar că aş putea s-o ajut.” Bineînţeles, am fost copleşită de indignare. „Cum adică – l-am întrebat – cum s-o ajuţi? Cum te-ai putut oferi să faci aşa ceva?” „Trebuia să fac ceva, doamnă!” mi-a răspuns el. „Pentru că, de fiecare dată când încercam să-i spun că aşa ceva, nu există şi nu se poate face, mi se făcea rău.”

Genarr ascultă toate astea cu o expresie de piatră pe chip.

— Încerci să-mi spui că e vorba de ceva ce Marlene face inconştient, că oricine care încearcă s-o contrazică este instantaneu făcut să se simtă rău şi că ea nici măcar nu are habar că este, de fapt, răspunzătoare pentru asta?

— Nu, bineînţeles că nu. Nu văd cum ar putea face ceva, orice. Dacă asta ar fi o capacitate inconştientă de-a ei, şi-ar fi făcut prezenţa simţită şi pe Rotor, dar acolo nu s-a întâmplat niciodată nimic de acest fel. Şi nici nu e vorba de *orice* discuţie în contradictoriu. Aseară la cină a mai vrut o porţie de desert şi eu, uitând că nu e bine s-o contrazic, i-am interzis cu severitate să mai ia. A părut extrem de revoltată, dar s-a supus, iar eu m-am simţit perfect normal, te asigur. Nu, cred că numai în legătură cu Erythro nu poate fi contrazisă.

— Dar de ce crezi că s-ar putea întâmpla aşa ceva, Eugenia? Mi se pare că ţi-ai făcut deja o părere despre toată povestea. Dacă aş fi Marlene, te-aş citi ca pe-o carte deschisă şi ţi-aş spune care este această părere, dar, de vreme ce nu sunt, va trebui să-mi spui chiar tu.

— Eu nu cred câtuşi de puţin că Marlene ar fi cea care face toate astea. Este… Este planeta însăşi.

— Planeta!

— Da, Erythro! Planeta. O ţine pe Marlene sub puterea sa. Altminteri, de ce ar fi atât de încrezătoare în imunitatea ei la maladie şi în faptul că planeta nu o poate afecta în niciun fel? Şi ne controlează şi pe noi, ceilalţi. Ţie ţi s-a făcut rău când ai încercat s-o opreşti. La fel şi mie. Şi gardianului. În zilele de început ale Domului, mulţi oameni au avut de suferit: pentru că se simţea invadată, planeta a produs maladia. Apoi, când i s-a părut că v-aţi mulţumit să rămâneţi în interiorul Domului, s-a lăsat păgubaşă şi maladia s-a oprit. Vezi cum toate se leagă?

— Şi atunci crezi că planeta este cea care o doreşte pe Marlene afară, pe suprafaţa ei?

— Se pare că da.

— Dar de ce?

— Nu ştiu. Nu am pretenţia că aş înţelege. Îţi spun doar cum cred că stau lucrurile.

Vocea lui Genarr se îmblânzi.

— Eugenia, sunt sigur că ştii că planeta nu poate face nimic. Este doar o bucată de rocă şi metal. Ai devenit mistică.

— Nu, nu-i adevărat. Siever, te rog să nu cazi în această capcană de a crede că sunt doar o biată femeie nebună. Sunt un om de ştiinţă de primă mână şi nu există nimic mistic în gândirea mea. Când vorbesc despre planetă, nu mă refer la rocă şi metal. Mă refer la faptul că există o formă de viaţă puternică pe planetă, una care a pătruns peste tot.

— Atunci ar trebui să fie invizibilă. Aceasta este o planetă pustie, fără nicio formă de viaţă superioară stadiului procariotelor, ce să mai vorbim de inteligenţă.

— Ce ştii despre această lume pustie, cum îi spui tu? A fost ea explorată cum se cuvine? A fost ea investigată temeinic?

Încet, Genarr clătină din cap. Spuse cu o voce în care se simţea intenţia de a o calma pe femeie:

— Eugenia, devii isterică.

— Oare aşa să fie, Siever? Gândeşte-te mai bine şi spune-mi dacă găseşti vreo altă explicaţie pentru ceea ce se petrece. Eu îţi spun că forma de viaţă de pe planetă, oricare ar fi ea, nu ne vrea. Suntem condamnaţi. Şi ce-o fi vrând de la Marlene – vocea îi deveni tremurătoare – nu-mi pot imagina.

28. DECOLAREA

61

Oficial, purta un nume sofisticat, dar cei câţiva pământeni care aveau ocazia s-o pomenească se refereau la ea sub numele de Staţia Patru. După nume era evident că mai existaseră astfel de obiecte şi înainte, niciunul dintre ele nemaifiind acum în uz, ba chiar se mai putea spune că fuseseră dezmembrate şi jefuite. Şi mai exista o Staţie Cinci care nu fusese terminată niciodată şi se afla în paragină.

Este îndoielnic faptul că vreun pământean s-a gândit vreodată la existenţa Staţiei Patru, care rătăcea în jurul Pământului, pe o orbită mult mai îndepărtată decât a Lunii.

Primele staţii fuseseră, cândva, rampele de lansare ale Pământului pentru construcţia primelor Colonii, iar apoi, când acestea preluaseră sarcina de a construi noi Colonii, Staţia Patru fusese planificată să fie folosită pentru zborurile de pe Pământ spre Marte.

Dar avusese loc numai un singur zbor spre Marte, pentru că, în scurt timp, s-a dovedit că locuitorii Coloniilor erau cu mult mai potriviţi din punct de vedere psihologic pentru zboruri lungi (trăind, aşa cum o făceau, în nave cosmice uriaşe, acoperite), iar Pământul renunţă la aceste călătorii în favoarea lor, cu un oftat de uşurare.

Staţia Patru era acum extrem de rar folosită în acest scop şi era păstrată doar pentru că marca într-un fel, pentru Pământ, „teritoriul” său în spaţiu, ca simbol al faptului că locuitorii din Colonii nu erau singurii proprietari ai imensităţii de dincolo de atmosfera Pământului.

Dar acum, Staţia Patru căpătase un rost.

O mare navă cargo pornise în direcţia ei, ducând cu ea zvonul (printre locuitorii Coloniilor) că Pământul face o nouă tentativă (prima în secolul douăzeci şi trei) de a plasa o echipă terestră pe Marte. Unii spuneau că totul e în scopuri exclusive de explorare; alţii susţineau că ar fi vorba de iniţiativa de a crea o colonie terestră pe Marte pentru ca Pământul să nu mai fie nevoit să apeleze la cele câteva Colonii de pe orbita marţiană; în sfârşit, alţii credeau că scopul, în ultimă instanţă, era acela de a crea un avanpost pe cine ştie ce asteroid mai mare pe care nu-l revendicase nicio Colonie.

Dar ceea ce transporta, de fapt, nava cargo pe post de încărcătură, era *Superluminica*, împreună cu echipajul care avea s-o călăuzească printre stele.

Tessa Wendel, deşi de ani de zile trăia legată de Pământ, primise experienţa zborului spaţial cu mult calm, aşa cum ar fi făcut-o orice nativ din Colonii. În principiu, navele spaţiale semănau mult mai bine cu Coloniile decât cu planeta Pământ. Şi din această cauză, Crile Fisher, deşi mai efectuase zboruri cosmice şi se mai aflase pe nave spaţiale, se simţea oarecum stânjenit.

Totuşi, la starea de tensiune de la bordul navei cargo contribuia ceva mai mult decât faptul că se deplasau prin spaţiu. Fisher spuse:

— Nu mai pot îndura aşteptarea, Tessa. Ne-au trebuit ani de zile pentru a ajunge aici. *Superluminica* e gata şi noi *încă* mai aşteptăm.

Wendel îl privi gânditoare. Nu avusese nicio clipă intenţia de a se implica atât de adânc în această relaţie. Nu-şi dorise decât câteva momente de relaxare pentru a-şi putea odihni mintea supraîncărcată din cauza complexităţii proiectului, astfel încât să se poată întoarce la muncă împrospătată şi cu atenţia mai trează. Asta era ceea ce *intenţionase* ea. Ceea ce avea acum era însă mult mai mult.

Se trezise legată de el fără scăpare, astfel încât problemele lui deveniseră şi ale ei. Anii lui de aşteptare aveau cu siguranţă să se dovedească inutili, iar ea era

foarte îngrijorată la gândul imensei disperări care avea să urmeze inevitabilei lui dezamăgiri. Ea încercase tot timpul să-i servească duşuri reci când îl copleşea visarea, să-i îngheţe anticiparea înfierbântată a regăsirii fiicei sale, dar nu reuşise. Ba chiar, în acest ultim an, el devenise mai optimist în legătură cu posibilitatea de a o revedea pe fată, deşi fără vreun motiv evident, cel puţin fără vreun motiv pe care să i-l fi explicat şi ei.

Tessa era, în cele din urmă, satisfăcută şi uşurată de siguranţa că nu pe fosta soţie dorea Crile s-o revadă, ci doar pe fiică-sa. Cu siguranţă, nu putuse niciodată înţelege acest dor pătimaş de o fiică pe care o văzuse ultima oară ca bebeluş, dar el nu-i oferise nicio explicaţie, iar ea nu fusese dornică de a sonda problema mai adânc. La ce bun? Era sigură că fata lui nu mai era în viaţă, că nimic pe Rotor nu mai era în viaţă. Dacă Rotor se afla în apropierea Stelei Vecine, nu putea fi decât un cavou uriaş rătăcind prin spaţiu, pentru totdeauna în derivă şi de nedescoperit, cu excepţia vreunei coincidenţe incredibile. Crile Fisher trebuia menţinut în stare de echilibru şi normalitate, odată ce această perspectivă avea să devină în mod clar o realitate evidentă.

Tessa spuse glumeţ:

— Nu mai avem de aşteptat decât vreo două luni, cel mult. De vreme ce am aşteptat ani de zile, încă două luni nu mai contează.

— Tocmai aşteptarea de ani de zile face ca răstimpul de două luni să pară insuportabil, bombăni Fisher.

— Gândeşte-te şi altfel, Crile, îl sfătui Wendel. Învaţă să te înclini în faţa necesităţii. Parlamentul Globului pur şi simplu nu vrea să ne îngăduie să plecăm mai devreme de atât. Coloniile sunt cu ochii pe noi şi nu avem nicio cale de a ne asigura că acceptă toate ideea că plecăm pe Marte. Ar fi ciudat să fie aşa, având în vedere palmaresul destul de slab al Pământului în materie de călătorii spaţiale. Dacă timp de două luni nu facem nimic, vor presupune că ne-am împotmolit, idee pe care sunt gata oricând s-o creadă şi să

se bucure de ea, iar în cele din urmă nu ne vor mai acorda atenţie.

Fisher clătină mânios din cap.

— Cui îi pasă că ei ştiu ce facem? Noi vom dispărea de sub nasul lor, iar ei nu vor fi în stare să reproducă zborul cu viteze superluminice vreme de ani de zile de-acum înainte şi, până atunci, noi vom avea o întreagă flotă de nave superluminice şi vom înainta rapid pe drumul cuceririi Galaxiei.

— Nu fi aşa sigur că se va întâmpla întocmai cum spui. E mai uşor să imiţi şi să depăşeşti decât să iniţiezi ceva. Iar guvernul, având în vedere palmaresul extrem de dezamăgitor al Pământului în domeniul călătoriilor spaţiale după ce Coloniile au ajuns la maturitate, este în mod evident foarte dornic să-şi impună în mod indubitabil prioritatea, din motive psihologice. Femeia ridică din umeri. În plus, continuă ea, noi mai avem nevoie de timp pentru a-i putea face *Superluminicei* ultimele teste în condiţii de gravitaţie scăzută.

— Testele astea nu se termină niciodată, nu?

— Nu fi nerăbdător. Această tehnologie este atât de nouă – n-a mai fost încercată de nimeni, din câte ştim – şi seamănă atât de puţin cu orice cunoaşte omenirea, încât e foarte uşor să te gândeşti la noi teste, mai ales de vreme ce suntem puţin nesiguri în privinţa felului în care intrarea şi ieşirea din hiperspaţiu sunt afectate de nivelul de intensitate al câmpului gravitaţional. Serios, Crile, nu ne poţi face o vină din faptul că suntem precauţi. La urma urmei, nu mai departe decât cu zece ani în urmă, călătoria cu viteze superluminice era considerată imposibilă chiar şi numai la nivel teoretic.

— Da, dar precauţia poate fi exagerată.

— Se poate. În cele din urmă, voi lua hotărârea că am făcut tot ce se putea aştepta de la noi în mod rezonabil, şi atunci vom decola. Îţi promit, Crile, că nu vom aştepta mai mult decât e nevoie. Nu voi exagera cu precauţiile.

— Sper că nu.

Wendel îl privi cu îndoială. *Trebuia* să-l întrebe.

— Ştii, Crile, în ultima vreme nu mai eşti tu însuţi. De două luni încoace parcă arzi de nerăbdare. Într-o vreme te linişiseşi şi apoi, brusc, ai început să trepidezi de nerăbdare. S-a întâmplat cumva, ceva de care eu nu ştiu?

Fisher se calmă brusc:

— Nu s-a întâmplat nimic. Ce putea să se întâmple?

Lui Wendel i se păru că se liniştise prea repede, că se chinuise aproape impunându-şi să afişeze brusc o poză de normalitate.

— Eu te întreb *pe tine* ce putea să se întâmple, zise ea. Am încercat să te previn, Crile, că s-ar putea să nu mai găsim Colonia Rotor ca o lume funcţională, dacă o mai găsim. N-o vom găsi pe... Este improbabil să găsim vreun locuitor viu... – Aşteptă o reacţie, dar el păstră o tăcere încăpăţânată. Femeia adăugă: Nu te-am avertizat în legătură cu această posibilitate?

— Adeseori, replică Fisher.

— Şi totuşi, acum vorbeşti de parcă abia ai mai putea aştepta, trepidând de nerăbdare, o fericită regăsire. Este periculos să-ţi faci speranţe care nu au nicio şansă de a se împlini şi să mizezi totul pe ele. Ce a putut cauza brusc această atitudine? Ai stat de vorbă cu cineva care s-a arătat nejustificat de optimist?

Fisher simţi cum roşeşte.

— De ce crezi neapărat necesar să fi vorbit cu cineva? Nu crezi că aş fi putut ajunge independent la o concluzie în privinţa asta, sau în oricare altă privinţă? Numai pentru că nu înţeleg fizica teoretică pe care tu o înţelegi, nu înseamnă că sunt retardat sau lipsit de creier.

— Nu, Crile, răspunse Wendel. Niciodată n-am crezut că ai fi, şi nici n-am avut intenţia să insinuez aşa ceva. Spune-mi ce crezi *tu* despre Rotor.

— Nimic teribil de profund sau de subtil. M-am gândit însă că nu există nimic în pustietatea spaţiului cosmic, care să fi putut distruge Colonia Rotor. E simplu să susţii că am putea găsi doar carcasa moartă a unei Colonii, dacă acum aceasta a ajuns la Steaua Vecină, dar ce a putut să o distrugă pe drum până acolo sau chiar o dată ajunsă acolo?

Te desfid să-mi oferi un scenariu precis al distrugerii lor, orice ar implica asta: coliziuni, inteligenţe extraterestre şi aşa mai departe.

Wendel răspunse cu sinceritate:

— Nu pot, Crile. Nu am niciun fel de viziuni mistice a ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Dar este vorba de hiperasistenţă. Este o tehnologie nesigură, Crile. Crede-mă pe cuvânt. Nu se foloseşte nici de spaţiu, nici de hiperspaţiu într-un mod stabil, ci numai alunecă la interfaţă, bâjbâind de o parte sau de alta a acesteia pentru intervale scurte şi trecând din spaţiu în hiperspaţiu şi invers, de câteva ori pe minut poate. De aceea, e posibil ca tranziţia sau saltul respectiv să fi avut loc de un milion de ori, sau chiar mai mult, pe parcursul călătoriei de aici la Steaua Vecină.

— Şi?…

— Şi, întâmplarea face ca tranziţia să fie mult mai periculoasă decât zborul uniform în spaţiu sau hiperspaţiu. Nu pot şti cât de temeinic şi amănunţit reuşiseră rotorienii să pună bazele teoriei hiperspaţiului, dar este foarte probabil să se fi rezumat la aspecte rudimentare, altminteri ar fi ajuns cu siguranţă să se afle în posesia tehnologiei zborului cu viteze superluminice. Elaborând teoria hiperspaţiului în mare profunzime şi amănunţime în cadrul proiectului nostru, am reuşit să aflăm care este efectul trecerii din spaţiu în hiperspaţiu, şi invers, asupra obiectelor materiale. Dacă obiectul este un punct, saltul nu implică niciun fel de tensiuni asupra acestuia. Dacă obiectul nu este un punct – dacă este un corp material, aşa cum este orice navă – atunci există întotdeauna un interval finit de timp pe durata căruia corpul respectiv se află parte în spaţiu şi parte în hiperspaţiu. Aceasta creează o tensiune – cât de mare, depinde de dimensiunile obiectului, de alcătuirea sa fizică, de viteza cu care se efectuează tranziţia şi aşa mai departe. Chiar şi pentru un obiect de dimensiunile Coloniei Rotor, pericolul pe care-l implică o singură tranziţie – sau o duzină, dacă vrei – este atât de mic încât poate fi ignorat. Când *Superluminica* va călători cu viteze superluminice către Steaua Vecină, este posibil să

efectuăm cam până la douăsprezece astfel de salturi, sau poate numai vreo două. Călătoria se va desfăşura în siguranţă. Într-un zbor dotat numai cu hiperasistenţă, pe de altă parte, pot avea loc milioane de tranziţii pe parcursul aceleiaşi călătorii, înţelegi, iar şansele ca tensiunile antrenate astfel să fie fatale cresc.

Fisher părea îngrozit:

— Şi e sigur că aceste tensiuni pot să fie fatale?

— Nu, nimic nu e sigur. Este o problemă statistică. O navă poate suporta un milion de tranziţii – sau un miliard – fără să se întâmple nimic. Pe de altă parte, chiar primul salt ar putea-o distruge. Dar, în tot cazul, şansele de pericol cresc rapid odată cu numărul de tranziţii. Eu bănuiesc deci că Rotor a pornit la drum cunoscând foarte puţin pericolul acestor salturi. Poate dacă ar fi ştiut mai multe, n-ar mai fi plecat. Există aşadar posibilitatea să fi încercat fie un tip de tensiune suficient de slabă pentru a le putea permite să şontâcăie până la Steaua Vecină, fie una suficient de puternică pentru a-i pulveriza în spaţiu. Aşadar, putem găsi doar rămăşiţe sau chiar nimic, pur şi simplu.

— Sau, am putea găsi o Colonie care a supravieţuit, replică Fisher bătăios.

— E adevărat, reveni Wendel. Sau am putea noi înşine să încercăm tensiuni mult mai mari decât ne-am aştepta şi să fim distruşi, motiv pentru care n-am mai putea, desigur, găsi nimic. Eu nu-ţi cer să fii pregătit pentru certitudini, ci pentru probabilităţi. Şi ţine minte că aceia care încearcă să se gândească la toate astea fără cunoştinţe corecte de teorie a hiperspaţiului nu au şansa de a ajunge la concluzii rezonabile.

Fisher căzu într-o tăcere profund şi clar deprimantă, pe când Wendel îl privea mâhnită.

62

Tessa Wendel era de părere că Staţia Patru era un mediu foarte ciudat. Era ca şi cum cineva ar fi construit o mică Colonie, dar ar fi dotat-o numai pentru a servi drept un fel de combinaţie de laborator, observator şi rampă de lansare. Nu existau ferme, cămine, niciunul dintre lucrurile tipice unei Colonii oricât de mici. Nu era nici măcar echipată cu un sistem de rotaţie care să-i asigure un câmp pseudo-gravitaţional corespunzător.

De fapt, nu era decât o navă spaţială cu acromegalie. Era limpede că, deşi ar fi putut fi permanent ocupată, cu condiţia să existe un sistem de împrospătare permanentă a proviziilor de hrană, aer şi apă (exista un mecanism de reciclare, dar nu era prea eficient), nimeni nu putea rămâne prea mult acolo.

Crile Fisher făcuse o remarcă sarcastică: Staţia Patru i se părea o staţie spaţială de modă veche, de la începuturile Erei Spaţiale, care supravieţuise nu se ştie cum şi intrase inexplicabil în secolul douăzeci şi trei.

Totuşi, într-o anumită privinţă, era unică. Prezenta o vedere panoramică a sistemului Pământ-Lună. De pe Coloniile care orbitau în jurul Pământului, cele două corpuri cereşti puteau fi numai arareori văzute cu adevărat împreună. Dar, privite de pe Staţia Patru, Pământul şi Luna nu erau niciodată despărţite de mai mult de cincisprezece grade. De vreme ce Staţia Patru îşi desfăşura mişcarea de revoluţie în jurul centrului de gravitaţie al sistemului respectiv (în mare măsură cam acelaşi lucru cu a orbita în jurul Pământului), relaţia schimbătoare a celor două – atât ca poziţie, cât şi în diversele faze – precum şi dimensiunile schimbătoare ale Lunii depindeau de poziţia ei faţă de Pământ (de aceeaşi parte cu Staţia sau de partea opusă). Toate acestea ofereau un spectacol miraculos şi fără de sfârşit.

Lumina Soarelui era automat blocată de dispozitivul Eclartif (Wendel trebui să întrebe ca să afle că numele

venea de la Eclipsă Artificială) astfel că priveliştea nu era deteriorată decât atunci când Soarele se afla aproape fie de Lună, fie de Pământ.

Acum ieşea la lumină adevărata natură de locuitor al Coloniilor care o caracteriza pe Wendel; femeia urmărea cu încântare interacţiunea dintre Pământ şi Lună, mai ales pentru că (explica ea) îi oferea dovada clară că nu se mai afla pe Pământ. Îi spuse asta şi lui Fisher, care zâmbi acru pentru că observase privirea ei rapidă în stânga şi-n dreapta.

— Văd, spuse el, că nu te deranjează să-mi spui *mie* aşa ceva, deşi sunt pământean şi s-ar putea să nu-mi placă s-o aud. Dar nu te teme, n-am să mai spun nimănui.

— N-am încredere în tine în nicio privinţă, Crile. Îi zâmbi fericită. Atitudinea lui se schimbase considerabil de la acea discuţie crucială pe care o avuseseră când ajunseseră la Staţia Patru. Era el cam posomorât, e adevărat, dar mai bine aşa decât aşteptând febril ceva ce nu era cu putinţă.

— Chiar crezi, întrebă el, că ajunşi în acest stadiu al jocului, îi mai deranjează că eşti locuitoarea unei Colonii?

— Bineînţeles că îi deranjează. Nu vor uita asta niciodată. Sunt înguşti la minte ca şi mine, care nu sunt în stare să uit nicio clipă că ei sunt pământeni.

— Dar în mod evident uiţi că şi eu sunt pământean.

— Asta pentru că tu eşti Crile, şi nu încapi în nicio altă categorie decât „Crile”. Iar eu sunt Tessa. Şi cu asta, basta.

Fisher spuse gânditor:

— Te-a deranjat vreodată gândul, Tessa, că ai pus la punct zborul superluminic pentru Pământ în loc s-o faci pentru Colonia ta natală, Adelia?

— Dar nu pentru Pământ am făcut-o şi n-aş fi făcut-o, în alte împrejurări, nici pentru Adelia. În ambele cazuri am făcut-o (sau aş fi făcut-o) pentru mine. Aveam o problemă de rezolvat şi am rezolvat-o cu succes. Acum voi intra în istorie ca inventatoare a zborului superluminic, şi asta pentru mine am făcut-o. Poate sună pompos, dar am făcut-o şi pentru omenire. Nu contează pe ce planetă s-a făcut descoperirea, ştii. O persoană sau mai multe de pe Rotor au

descoperit hiperasistenţa, dar acum suntem şi noi în posesia ei şi tot astfel sunt toate Coloniile. Într-un târziu, toate Coloniile vor deţine tehnologia zborului cu viteze superluminice. Oriunde ar avea loc o nouă descoperire, un progres, în cele din urmă toată omenirea beneficiază de el.

— Cu toate acestea, Pământul are mai mare nevoie acum de descoperirea ta decât restul Coloniilor.

— Vrei să spui din cauza apropierii Stelei Vecine, de care Coloniile se pot feri cu uşurinţă plecând, dacă este nevoie, ceea ce Pământul nu poate face. Ei bine, voi lăsa această problemă conducătorilor Pământului. Eu le-am pus la dispoziţie unealta, iar ei pot pune la punct metodele de a o folosi cât mai avantajos.

— Înţeleg că mâine plecăm, spuse Crile.

— Da, în sfârşit. Ne vor face înregistrările holografice şi ne vor administra tratamentul complet. Totuşi n-avem cum să ştim când vor face publice înregistrările respective publicului larg şi Coloniilor.

— Nu cred c-o vor face înainte de întoarcerea noastră, spuse Fisher. N-ar avea niciun rost să le facă publice atâta vreme cât nu sunt siguri că ne vom întoarce. Vor avea parte de o adevărată agonie a aşteptării, de vreme ce nu vor putea fi în contact cu noi, în niciun fel. Când primii astronauţi au pus piciorul pe Lună, au fost în contact permanent cu Pământul.

— Adevărat, replică Wendel, dar când Columb a traversat Atlanticul, monarhii Spaniei n-au mai ştiut nimic de el până când s-a întors, şapte luni mai târziu.

— Da, dar Pământul are acum în joc mult mai multe decât a avut Spania, cu şapte secole şi jumătate în urmă. Este mare păcat că nu avem o modalitate de comunicare superluminică, de vreme ce stăpânim tehnologia zborului cu viteze superluminice.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere. Şi tot astfel e şi Koropatsky, care mă pisează de mult să pun la punct tehnologia respectivă. Dar, aşa cum i-am spus şi lui, eu nu sunt o minunată forţă supranaturală care poate oferi oricui ceea ce îi este necesar. Una este să împingi o masă prin

hiperspaţiu şi cu totul altceva să împingi nu ştiu ce fel de radiaţie prin hiperspaţiu. Chiar şi în spaţiul obişnuit acestea au regimuri diferite, astfel că Maxwell nu a reuşit să-şi pună la punct ecuaţiile electromagnetice decât abia la două secole după ce Newton a scris ecuaţia gravitaţională. Ei bine, şi în hiperspaţiu masa şi radiaţia se supun unor legi diferite, iar legile radiaţiei ne depăşesc încă puterea de înţelegere. Cândva îi vom da de capăt şi comunicaţiei cu viteze superluminice, dar deocamdată n-am reuşit.

— E păcat, repetă Crile gânditor. E posibil ca fără un sistem de comunicare, zborul cu viteze superluminice să nici nu fie practic.

— De ce nu?

— Pentru că e ca şi cum cordonul ombilical ar fi tăiat. Coloniile ar putea trăi departe de Pământ, de restul omenirii, ar putea supravieţui izolate timp îndelungat?

Wendel se încruntă.

— Ce-i cu această nouă direcţie filosofică pe care ai apucat-o?

— Mă gândeam şi eu. Fiind locuitoare a unei Colonii şi obişnuită cu asta, Tessa, s-ar putea să nu-ţi dai seama că traiul într-o Colonie nu este deloc firesc pentru oameni.

— Ce vorbeşti? Mie nu mi s-a părut niciodată nefiresc.

— Asta pentru că n-ai trăit într-o Colonie izolată. Ai trăit într-un sistem de Colonii organizate în jurul unei planete mari, cu miliarde de oameni pe ea. Dar rotorienii, o dată ajunşi la Steaua Vecină, n-au găsit oare că viaţa într-o Colonie izolată nu e satisfăcătoare? În acest caz, desigur că ar dori să se întoarcă în vecinătatea Pământului, dar, cu toate astea, n-au făcut-o. Ar putea asta să se datoreze faptului că au găsit o planetă locuibilă acolo?

— O planetă locuibilă orbitând în jurul unei pitice roşii? Foarte puţin probabil.

— Natura are totuşi felul ei de a ne surprinde şi de a ne da peste cap presupusele noastre certitudini. Să considerăm deci că acolo *există* o planetă locuibilă. N-ar trebui aceasta studiată cu grijă?

Wendel răspunse:

— Aha, încep să înţeleg unde vrei să ajungi. Crezi că nava ar putea ajunge la Steaua Vecină şi ar putea descoperi nu ştiu ce fel de planetă acolo. Atunci am nota-o, am decide de la distanţă că este nelocuită şi ne-am vedea mai departe de explorarea noastră. Dar tu vrei să asolizăm şi să efectuăm o căutare mult mai amănunţită, astfel încât să putem măcar încerca să-ţi găsim fiica. Dar dacă detectorul nostru neuronic nu găseşte niciun semn de inteligenţă nicăieri în sistemul acesta planetar ipotetic al Stelei Vecine? Trebuie totuşi să cercetăm planetă cu planetă?

Fisher ezită.

— Da. Dacă par locuibile, trebuie să le studiem, mie aşa mi se pare. Ar trebui să ştim tot ce se poate despre orice astfel de planetă. Am putea fi puşi în situaţia de a începe în curând evacuarea Pământului şi trebuie să ştim unde să ne ducem oamenii. Tu poţi scăpa foarte uşor aşa ceva din vedere, de vreme ce Coloniile o pot pur şi simplu lua din loc, fără a fi nevoite să evac…

— Crile! Nu începe să mă tratezi de parcă aş fi un duşman! Nu începe brusc, acum, să te gândeşti la mine exclusiv ca la un locuitor al unei Colonii. Eu sunt Tessa. Dacă există într-adevăr o planetă, o vom investiga cât de mult ne va sta în puteri, îţi promit. Dar dacă această planetă există şi este ocupată de rotorieni, atunci… Tu ai petrecut câţiva ani pe Rotor, Crile. Îl cunoşti desigur – trebuie să-l cunoşti – pe Janus Pitt.

— Am auzit de el. Nu l-am cunoscut personal niciodată dar so… fosta mea soţie lucra cu el. Dacă ar fi să mă iau după ce spunea ea, este un om foarte capabil, foarte inteligent şi foarte autoritar.

— *Foarte* autoritar. În alte Colonii i se dusese vestea. Şi, în general, nimeni nu-l prea agrea. Dacă a fost planul lui să găsească pentru Rotor un loc ascuns de restul omenirii, atunci cea mai bună soluţie a fost plecarea spre Steaua Vecină, de vreme ce era atât de aproape şi, de vreme ce, la momentul respectiv, existenţa ei nu era cunoscută de nimeni în afară de Rotor. Iar dacă, dintr-un motiv sau altul,

şi-a dorit un sistem întreg numai pentru el, s-ar fi temut, fiind Janus Pitt, de posibilitatea de a fi urmărit şi de a-i fi distrus monopolul. Dacă a avut norocul să găsească o planetă utilă, pe care Rotor s-o poată folosi, ar fi încă şi mai deranjat de intruziunea noastră.

— Unde vrei să ajungi? fu rândul lui Fisher să întrebe, cu o expresie tulburată, de parcă ar fi bănuit răspunsul.

— Păi, mâine plecăm şi într-un timp destul de scurt ne vom găsi în preajma Stelei Vecine. Şi dacă acolo există într-adevăr o planetă, aşa cum pari tu să crezi că ar fi posibil, şi dacă descoperim că este ocupată de rotorieni, totul nu se va putea rezuma la o simplă coborâre pe planetă şi la a spune: „Bună! V-am făcut o surpriză!” Mă tem că de îndată ce ne vor observa, ne vor răspunde la salut în stilul lui Janus Pitt şi ne vor pulveriza în uitare, ştergându-ne de pe faţa… Universului.

29. INAMICUL

63

Ranay D'Aubisson – ca şi toţi ceilalţi locuitori ai Domului de pe Erythro aflaţi în perioada de rezidenţă pe planetă – vizita periodic Colonia Rotor. Era un lucru necesar: senzaţia de „acasă", reîntoarcerea la rădăcini, împrospătarea forţelor.

Totuşi, de data aceasta, D'Aubisson „urcase" (aceasta era expresia folosită în mod obişnuit pentru a descrie trecerea de pe Erythro pe Rotor) ceva mai devreme decât prevedea programul ei. De fapt, fusese convocată de Guvernatorul Pitt.

Stătea în biroul lui Janus Pitt, observând cu ochii ei exersaţi micile semne ale înaintării în vârstă care se acumulaseră pe chipul bărbatului de când îl văzuse ea ultima oară, cu mai mulţi ani în urmă. Desigur, în cursul activităţilor ei obişnuite, nu avea ocazia de a-l vedea prea des.

Dar, în ciuda înaintării lui în vârstă, vocea îi era la fel de puternică, privirea la fel de pătrunzătoare ca întotdeauna şi femeia nu remarcă niciun declin în ceea ce priveşte tăria de caracter.

— Am primit raportul dumneavoastră cu privire la incidentul din afara Domului, spuse Pitt, şi apreciez prudenţa cu care aţi abordat un posibil diagnostic al situaţiei. Dar acum, neoficial şi strict confidenţial, ce i s-a întâmplat exact lui Genarr? Această încăpere este izolată printr-un ecran de protecţie, aşa că puteţi vorbi deschis.

D'Aubisson replică pe un ton sec:

— Mă tem că raportul meu, precaut cum spuneţi că este, se întâmplă să fie adevărat şi complet. Nu ştim cu precizie ce s-a întâmplat cu domnul Comandant Genarr. Scanarea cerebrală a prezentat urmele unor schimbări, dar acestea erau extrem de mici şi nu corespundeau niciunui fenomen înregistrat de noi în trecut. Şi s-au dovedit a fi reversibile de vreme ce, într-adevăr, au dispărut în scurt timp, situaţia revenind la normal.

— Dar *ceva* i s-a întâmplat totuşi?

— Da, dar acesta este miezul problemei. Nu putem caracteriza ceea ce i s-a întâmplat cu mai mult de un cuvânt: „ceva”.

— Vreo formă a maladiei, poate?

— Niciunul dintre simptomele detectate în trecut n-a fost descoperit în acest caz.

— Dar în zilele de început ale maladiei, scanarea cerebrală era încă destul de primitivă. În trecut, n-aţi fi detectat nici măcar simptomele pe care le-aţi detectat acum, aşa că ar putea fi totuşi vorba de o formă uşoară a maladiei, nu?

— Am putea spune, dar n-am putea aduce dovezi clare în sprijinul acestei ipoteze şi, în tot cazul, acum, Genarr este complet restabilit.

— *Pare* normal, presupun, dar nu avem cum să ştim dacă nu cumva va avea loc o revenire a bolii.

— Dar nici nu avem vreun motiv să credem că se va întâmpla aşa ceva.

Pe chipul Guvernatorului trecu o umbră rapidă de nerăbdare şi nervozitate.

— Vă jucaţi cu mine, doamnă doctor D’Aubisson. Ştiţi foarte bine că poziţia lui Genarr este de o importanţă considerabilă. Situaţia în Dom este permanent precară, de vreme ce nu ştim când şi dacă maladia va izbucni din nou. Valoarea lui Genarr consta în faptul că părea a fi imun la boală, dar acum nu mai putem să-l considerăm astfel. Ceva s-a întâmplat şi ar trebui să fim pregătiţi pentru a-l înlocui.

— Aceasta este o decizie pe care numai dumneavoastră o puteţi lua, domnule Guvernator. Dar eu nu sugerez înlocuirea sa din motive medicale.

— Dar îl veţi avea sub observaţie atentă şi permanentă şi veţi păstra în minte şi eventualitatea unei astfel de necesităţi, sper.

— Consider asta ca făcând parte din îndatoririle mele medicale.

— Bun. Mai ales pentru că, dacă o astfel de înlocuire va deveni necesară, eu m-am gândit la dumneavoastră.

— La *mine*? Un mic fulger de emoţie şi surpriză îi traversă chipul, înainte de a şi-l putea reprima.

— Da, sigur, de ce nu? Este foarte bine cunoscut faptul că proiectul colonizării planetei Erythro nu m-a entuziasmat niciodată. Am considerat întotdeauna că este strict necesar să ne păstrăm mobilitatea şi să nu ne mai lăsăm atraşi în capcana de a ne simţi înrobiţi de o planetă mare. Cu toate acestea, ar fi înţelept să colonizăm planeta neconsiderând-o în primul rând un loc destinat locuirii, cât mai ales un uriaş rezervor de resurse, cam aşa cum era considerată Luna în Sistemul Solar. Dar nu putem face asta cu ameninţarea maladiei plutind deasupra capetelor noastre, nu?

— Nu, într-adevăr nu putem, domnule Guvernator.

— Aşa că, pentru început, sarcina noastră este să rezolvăm această problemă. Până acum n-am reuşit. Maladia a încetat, iar noi am acceptat acest fapt, dar recentul incident ne demonstrează că pericolul nu a dispărut cu totul. Indiferent dacă Genarr a fost sau nu atins de maladie, ceva i s-a întâmplat, iar eu doresc ca acum problema să devină prioritatea numărul unu. Dumneavoastră aţi fi cea mai potrivită persoană care să conducă un astfel de proiect.

— M-aş simţi onorată de o astfel de responsabilitate. Ar însemna să fac ceea ce oricum încerc să fac, numai că m-aş bucura de o mai mare autoritate. Totuşi, ezit să cred că pentru asta ar trebui să fiu Comandantul Domului de pe Erythro.

— Aşa cum aţi spus, asta este o decizie pe care numai eu o pot lua. Dar înţeleg că n-aţi refuza postul, dacă v-ar fi oferit?

— Nu, domnule Guvernator, aş fi foarte onorată.

— Da, sunt convins, replică Pitt sec. Şi cu fata ce s-a întâmplat?

Pentru o clipă, D'Aubisson păru zăpăcită de brusca schimbare a subiectului. Fu cât pe-aci să se bâlbâie când repetă:

— Fata?

— Da, fata care a fost în afara Domului cu Genarr, cea care şi-a dat jos costumul de protecţie.

— Marlene Fisher?

— Da, aşa o cheamă. Ce s-a întâmplat cu ea?

D'Aubisson ezită.

— Nu s-a întâmplat nimic cu fata, domnule Guvernator.

— Aşa am văzut că scrie şi în raport. Dar acum vă întreb *eu* pe dumneavoastră. *Nimic?*

— Nimic ce ar putea fi detectat prin intermediul unei scanări cerebrale sau altminteri.

— Vreţi să spuneţi că, în timp ce Genarr, purtând costum de protecţie, a fost atât de afectat încât şi-a pierdut cunoştinţa, această fată, această Marlene Fisher, fără costum fiind, n-a păţit nimic?

D'Aubisson ridică din umeri.

— Absolut nimic, din câte ne putem noi da seama.

— Şi nu consideraţi că este ciudat?

— Ea însăşi este o tânără ciudată. Rezultatul scanării ei cerebrale…

— Ştiu despre scanarea ei cerebrală. Mai ştiu şi că are unele capacităţi ciudate. Aţi observat asta?

— Oh, da, într-adevăr am observat.

— Şi cum vi se par aceste capacităţi? Sunt telepatice, credeţi?

— Nu, domnule Guvernator, asta este imposibil. Conceptul de telepatie este o simplă fantezie. De fapt, chiar aş vrea să fie vorba de o capacitate de a citi gândurile,

pentru că asta ar fi, de fapt, mai puţin periculos. Gândurile pot fi controlate.

— Dar ce e mai periculos în legătură cu fata asta?

— Se pare că este capabilă să citească limbajul gesturilor, iar acest lucru nu este controlabil. Fiecare mişcare îi spune ceva. – Spuse aceste cuvinte cu un aer de amărăciune care nu-i scăpă lui Pitt.

— Ati avut cumva o experienţă personală în privinţa asta? întrebă el.

— Sigur. – D’Aubisson avea o expresie mohorâtă. – Este imposibil să te afli în preajma tinerei respective fără a avea ocazia să te trezeşti într-o situaţie jenantă, cauzată de obiceiul ei de a studia comportamentul tuturor.

— Da, dar ce s-a întâmplat?

— Nimic de o importanţă copleşitoare, dar suficient de agasant. – D’Aubisson roşi şi, pentru moment, buzele i se strânseră de parcă s-ar fi gândit să sfideze interogatoriul la care o supunea interlocutorul. Dar momentul trecu. Răspunse, aproape în şoaptă: – După ce l-am examinat pe Comandantul Domului, domnul Genarr, Marlene m-a întrebat cum se simte. I-am spus că nu fusese serios afectat şi că aveam toate speranţele că-şi va reveni complet. Ea mi-a replicat: „De ce vă dezamăgeşte asta?” Eu am fost complet uluită şi luată prin surprindere şi i-am răspuns: „Nu sunt dezamăgită. Sunt bucuroasă.” Dar ea a insistat: „Dar *sunteţi* dezamăgită. Este foarte clar. Iar acum sunteţi pe punctul de a vă pierde răbdarea.” Eram pentru prima dată confruntată direct cu aşa ceva, deşi mai auzisem despre asta de la alţii, şi nu am găsit altceva mai bun de făcut decât s-o provoc: „De ce să-mi fi pierdut răbdarea?” S-a uitat la mine solemn, cu ochii ei mari, întunecaţi, neliniştitori. Apoi a spus: „Pare să fie în legătură cu unchiul Siever…”

Pitt o întrerupse:

— Unchiul Siever? Există vreo relaţie de rudenie între ei?

— Nu, nu este decât un apelativ afectuos. Marlene a continuat: „Pare să fie în legătură cu unchiul Siever şi mă

întreb dacă nu cumva vă doriţi să-i luaţi locul la conducerea Domului.” Iar la asta n-am mai fost în stare decât să-i întorc spatele şi să plec de-acolo.

Pitt întrebă:

— Cum v-aţi simţit când v-a spus asta?

— Am fost furioasă. Natural.

— Pentru că v-a jignit? Sau pentru că avea dreptate?

— Ei bine, într-un fel…

— Nu. Nu vă eschivaţi, doamnă doctor. Se înşela sau avea dreptate? Eraţi destul de dezamăgită de revenirea lui Genarr pentru ca fata să observe, sau toată povestea a fost doar rodul imaginaţiei ei prea bogate?

Vorbele părură să iasă din gura lui D’Aubisson parcă împotriva voinţei ei:

— Fata a sesizat ceva care se afla într-adevăr acolo. – Îl privi pe Pitt cu trufie, sfidător. – Nu sunt decât o fiinţă omenească şi am şi eu impulsurile mele. Chiar dumneavoastră înşivă aţi spus adineauri că s-ar putea să mi se ofere postul, ceea ce ar părea să însemne că mă consideraţi calificată pentru el.

— Sunt sigur că încă vă mai simţiţi jignită, în mod abstract dacă nu concret, spuse Pitt fără urmă de umor. Acum gândiţi-vă: această tânără ciudată, stranie, după cum arată atât comportamentul, cât şi rezultatul scanării ei cerebrale, nici măcar nu pare afectată de maladia erythrotică. Mi se pare evident că trebuie să existe o legătură între tiparul ei neuronal şi rezistenţa la maladie. N-ar putea fi un instrument folositor pentru studiul maladiei?

— Nu pot spune. Presupun că este posibil.

— N-ar trebui să încercăm?

— Poate că da, dar cum?

Pitt spuse calm:

— Lăsaţi-o să se expună cât mai mult cu putinţă influenţei planetei Erythro.

D’Aubisson răspunse, gânditoare:

— Întâmplarea face că tocmai asta îşi doreşte şi ea să facă, iar domnul Comandant Genarr pare dispus s-o lase.

— Bun. Atunci dumneavoastră vă veţi ocupa de partea medicală a problemei.

— Înţeleg. Dar dacă tânăra contractează maladia?

— Trebuie să avem permanent în vedere că soluţia problemei este mult mai importantă decât bunăstarea unui singur individ. Avem de câştigat o lume, iar pentru aceasta am putea fi nevoiţi să plătim un preţ foarte trist, dar necesar.

— Dar dacă Marlene este distrusă şi asta tot nu ne va fi ajutat să înţelegem şi să contracarăm maladia?

Pitt rosti inflexibil:

— Trebuie să înfruntăm acest risc. La urma urmei, este posibil şi ca fata să rămână neatinsă, iar această imunitate a ei, atent studiată, să ne creeze posibilitatea de a face un uriaş progres în înţelegerea fenomenului maladiei. În acest caz, am câştiga fără nicio pierdere.

Abia mai târziu, după ce D'Aubisson se retrăsese în apartamentul ei rotorian, hotărârea de fier a lui Pitt îi permise acestuia să se gândească la el însuşi ca la inamicul declarat al Marlenei Fisher. Adevărata victorie ar fi ca planeta aceea monstruoasă s-o distrugă pe Marlene, fără ca misterul maladiei să poată fi dezlegat. S-ar fi descotorosit dintr-o singură lovitură şi de o tânără incomodă, care altminteri ar putea, într-o bună zi, să dea naştere unei progenituri cu aceleaşi caracteristici neobişnuite, şi de o planetă incomodă, care altminteri ar putea, într-o bună zi, să dea naştere unei populaţii la fel de indezirabile, de dependente şi de imobile cum fusese cea a Pământului.

64

Cei trei stăteau împreună în Domul de pe Erythro: Siever Genarr atent, Eugenia Insigna adânc îngrijorată, iar Marlene Fisher în mod evident nerăbdătoare.

Insigna spuse:

— Ţine minte, Marlene, să nu te uiţi fix la Nemesis. Ştiu că ai fost avertizată în legătură cu radiaţia infraroşie şi este, de asemenea, adevărat că Nemesis are o strălucire molcomă. Dar la intervale repetate, deşi rare, pe suprafaţa ei are loc o explozie însoţită de o izbucnire de lumină albă. Nu durează decât un minut sau două, dar este suficient pentru a-ţi şoca retina şi nu poţi prevedea când se va întâmpla.

— Astronomii pot prevedea când au loc aceste explozii? întrebă Genarr.

— Până acum, nu. Este unul dintre multele aspecte haotice ale naturii. Nu am dat încă de capătul legilor care guvernează turbulenţa stelară şi există chiar printre noi unii care cred că aceste legi nici nu vor putea fi lămurite complet vreodată. Sunt pur şi simplu prea complexe.

— Interesant, spuse Genarr.

— Nu că n-am fi recunoscători pentru aceste explozii. Trei la sută din energia care ajunge pe Erythro de la Nemesis este datorată lor.

— Nu pare a fi prea mult.

— Cu toate acestea, este. Fără exploziile respective, Erythro ar fi o lume îngheţată pe care ar fi mult mai greu de trăit. Exploziile provoacă oarecare probleme Coloniei Rotor, care este nevoită să-şi adapteze foarte rapid nivelul luminii de zi când ele au loc şi, mai mult decât atât, să-şi consolideze câmpul de absorbţie de particule.

Marlene se uita de la unul la altul în timp ce vorbeau, până când, în cele din urmă, izbucni, cu o mică undă de exasperare în glas:

— Cât aveţi de gând s-o mai ţineţi aşa? O faceţi doar ca să mă ţineţi pe mine aici. Îmi pot da seama cu uşurinţă de asta.

Insigna întrebă repede:

— Şi unde o să te duci, când vei fi afară?

— Pe-aici, prin preajmă. Până la râul acela, sau pârâu, sau ce-o fi el.

— De ce?

— Pentru că este interesant. Apă curgătoare în aer liber, şi nu-i poţi vedea capetele, şi ştii că nu este pompată înapoi de unde a venit.

— Dar este, spuse Insigna, de către căldura stelei Nemesis.

— Asta nu contează. Eu vreau să spun că nu oamenii o fac. Şi apoi, eu vreau doar să stau acolo, să mă uit la râu.

— Să nu bei din el, zise Eugenia Insigna cu severitate.

— Nici nu am intenţia. Pot rezista o oră fără să beau ceva. Dacă mi se face foame sau sete sau altceva, o să vin înapoi în Dom. Zău, faci atâta caz pentru nimic.

— Cred că vrei ca totul să fie reciclat aici, în Dom, zâmbi Genarr.

— Da, bineînţeles. Nu aşa ar vrea oricine?

Zâmbetul lui Genarr se lărgi. Spuse:

— Ştii, Eugenia, sunt aproape definitiv convins că viaţa în Colonii a schimbat pentru totdeauna mentalitatea umană. Necesitatea reciclării ne este acum profund inoculată. Pe Pământ, pur şi simplu aruncam o grămadă de lucruri, presupunând că se vor recicla de la sine, natural, şi bineînţeles că nu totdeauna se întâmpla astfel.

— Genarr, spuse Insigna, eşti un visător. Poate că o fi cu putinţă ca oamenii să capete deprinderi bune când se află sub presiune, dar scoate-i de sub presiune şi obiceiurile rele se vor întoarce numaidecât. E mai uşor să cobori decât să urci. Se numeşte a doua lege a termodinamicii, iar dacă vom ajunge vreodată să colonizăm această planetă, prezicerea mea este că o vom murdări imediat de la un capăt la altul.

— Ba nu, o contrazise Marlene laconic.

Genarr întrebă, pe un ton de curiozitate întâmplătoare, dar politicoasă:

— De ce nu, draga mea?

Marlene însă, pierzându-şi răbdarea, răspunse cu intensitate:

— Pentru că n-o vom face. Acum pot ieşi?

Genarr privi la Insigna şi zise:

— Am putea s-o lăsăm, Eugenia. N-o putem ţine aici cu forţa şi nici n-o putem amâna la nesfârşit. Şi apoi, dacă asta te consolează, Ranay D'Aubisson, care tocmai s-a întors de pe Rotor, a parcurs ieri toate analizele Marlenei de la începuturi şi până în prezent şi mi-a spus că rezultatele scanării cerebrale dovedesc o astfel de stabilitate, încât e convinsă că Marlene nu va păţi nimic ieşind pe suprafaţa planetei.

Marlene, care se întorsese spre uşă, de parcă ar fi fost gata să păşească spre ieşirea din Dom, se răsuci din nou spre ei.

— Stai, unchiule Siever, aproape că uitasem. Trebuie să fii prevăzător în ceea ce o priveşte pe doamna doctor D'Aubisson.

— De ce? E un neurofizician excelent.

— Nu la asta mă refer. S-a bucurat când ai avut probleme după ieşirea din Dom şi a fost cam dezamăgită când ţi-ai revenit.

Insigna păru şocată şi întrebă automat:

— Ce te face să spui asta?

— O spun pentru că *ştiu*.

— Dar nu înţeleg de ce ar fi adevărat. Siever, nu te înţelegi bine cu doamna doctor D'Aubisson?

— Sigur că mă înţeleg bine. Chiar foarte bine. N-am avut niciodată nicio altercaţie. Dar dacă Marlene spune…

— Dar Marlene nu s-ar putea înşela?

Marlene replică imediat:

— Nu mă înşel.

— Sunt sigur că ai dreptate, Marlene, spuse Genarr. – Apoi se întoarse către Insigna: Doamna doctor D'Aubisson este o femeie ambiţioasă. Dacă mie mi se întâmplă ceva, ea este succesorul meu logic. Are foarte multă experienţă în privinţa Domului şi, în mod sigur, este cea mai indicată persoană care să înfrunte maladia, dacă se întâmplă cumva ca aceasta să izbucnească din nou. Mai mult, e mai în vârstă decât mine şi s-ar putea să se gândească la cât timp i-a mai rămas. N-aş putea să-i fac o vină din nerăbdarea de a mă înlocui şi deci din faptul că inima i-a bătut ceva mai

repede când m-a văzut bolnav. Dar există o foarte mare probabilitate ca ea să nu fie nici măcar conştientă că are aceste sentimente.

— Ba este, spuse Marlene pe un ton rău-prevestitor. Ştie tot. Fii atent, unchiule Siever.

— Bine, am să fiu. Acum eşti gata?

— Sigur că sunt gata.

— Atunci, hai să te conduc spre ieşire. Eugenia, vino şi tu cu noi şi încearcă să nu faci o mutră aşa tragică.

Şi aşa se făcu că Marlene păşi, pentru prima dată, singură şi neprotejată, pe suprafaţa planetei Erythro. Era, după calendarul terestru, 15 ianuarie 2237 ora 9:20 p.m. După calendarul planetei Erythro era, pur şi simplu, dimineaţă.

30. TRANZIŢIE

65

Crile Fisher încerca să-şi reprime tulburarea, încerca să-şi menţină pe chip aceeaşi expresie de calm pe care o afişau toţi ceilalţi.

Nu ştia unde se afla în momentul acela Tessa Wendel. Nu putea fi prea departe, deoarece *Superluminica* era relativ mică, deşi împărţită astfel încât cineva dintr-un compartiment să poată fi în afara razei de vedere a cuiva dintr-altul.

Ceilalţi trei membri ai echipajului erau doar nişte perechi de mâini pentru Fisher, fiecare dintre ei avea ceva de făcut şi asta şi făcea. Numai Fisher însuşi n-avea nimic anume de făcut, exceptând poate grija de a nu sta în calea celorlalţi (doi bărbaţi şi o femeie).

Le arunca priviri aproape furişe. Îi cunoştea destul de bine, stătuseră adeseori de vorbă. Erau cu toţii tineri. Cel mai în vârstă era Chao-Li Wu, care avea treizeci şi opt de ani şi era specialist în hiperspaţiu. Apoi mai era Henry Jarlow, care avea treizeci şi cinci de ani, şi Merry Blankowitz, mezina echipei, de numai douăzeci şi şapte de ani şi cu ştampila încă nezvântată pe diploma de doctorat.

Wendel, la cei cincizeci şi cinci de ani ai ei era, prin comparaţie, bătrână, dar ea era inventatoarea, proiectantul şi semizeiţa acestei călătorii.

Fisher era… a cincea roată la căruţă. La următoarea aniversare, care nu era atât de îndepărtată, avea să împlinească vârsta de cincizeci de ani şi, cu toate acestea, nu avea nicio pregătire specială. Dacă s-ar fi avut în vedere

numai competenţa şi tinereţea, el n-ar fi avut niciun drept să se afle pe navă.

Dar el mai fusese pe Rotor. Asta conta. Iar Wendel dorise să-l aibă alături, iar asta conta încă şi mai mult. Şi tot astfel doriseră Tanayama şi Koropatsky, ceea ce conta cel mai mult.

Nava îşi vedea de drumul ei, străbătând greoi spaţiul. Fisher îşi dădea seama, deşi nu exista niciun indiciu fizic, că asta se întâmpla. O putea simţi în stomac. Îşi spuse cu orgoliu: „Eu am călătorit prin spaţiu mai mult decât ceilalţi la un loc, de mai multe ori, pe mai multe nave. Îmi pot da seama că această navă n-are niciun pic de supleţe, numai după cum o simt. Ei nu pot."

Superluminica era nevoită să se lipsească de supleţe. Sursele normale de energie, care menţineau în mişcare prin vid navele cosmice obişnuite, erau în cazul *Superluminicei* mult reduse şi înghesuite. Nici nu puteau fi altfel, pentru că majoritatea spaţiului navei era destinat motoarelor hiperspaţiale.

Era ca un pinguin care se descurca stângaci şi greoi pe uscat, pentru că a fost făcut să se poată deplasa uşor prin apă.

Wendel apăru brusc lângă el. Avea părul ciufulit şi părea cam transpirată.

— Totul e în regulă, Tessa? întrebă Fisher.

— Da. Totul este perfect. Se rezemă cu spatele de una din foarte convenabilele scobituri din pereţi (foarte folositoare având în vedere pseudo-gravitaţia slabă menţinută pe navă). Nicio problemă.

— Când facem saltul în hiperspaţiu?

— În câteva ore. Trebuie să ajungem în coordonatele adecvate, cu toate sursele gravitaţionale potrivite, deformând spaţiul exact cum am calculat noi.

— Astfel încât saltul să fie precis?

— Exact.

— Dacă ar fi să mă iau după ceea ce spui, aş zice că zborul hiperspaţial nu e prea practic. Ce se întâmplă dacă nu ştii unde sunt toate? Ce se întâmplă dacă te grăbeşti şi

nu dispui de timpul necesar calculării tuturor aspectelor gravitaţionale?

Wendel ridică privirea spre Fisher, cu un zâmbet subit:

— Până acum n-ai pus astfel de întrebări. De ce le pui acum?

— Pentru că până acum nu am mai fost într-un zbor hiperspaţial. Şi de aceea, întrebările mi se par importante, înţelegi.

— Mie, întrebările acestea şi nenumărate altele ca ele îmi cer imperios răspunsuri de ani de zile.

— Dar răspunde-mi.

— Cu plăcere. În primul rând, există dispozitive care măsoară intensitatea gravitaţională totală în orice punct al spaţiului, indiferent că tu cunoşti sau nu împrejurimile. Rezultatul nu este chiar atât de precis cum ar fi cel pe care l-ai obţine dacă ai măsura cu trudă fiecare sursă gravitaţională în parte şi le-ai aduna apoi, dar este destul de apropiat, mai ales dacă eşti în criză de timp. Şi dacă eşti într-o criză gravă de timp şi trebuie să apeşi pe butonul care declanşează saltul în hiperspaţiu – ca să folosesc o figură de stil – şi nu-ţi poţi permite decât să speri ca providenţa să te ajute şi gravitaţia să nu fie semnificativă, dacă într-o astfel de situaţie se întâmplă, în plus, să te şi înşeli puţin în privinţa gravitaţiei, atunci tranziţia va fi acompaniată de ceva echivalent cu o poticnire, ca şi cum te-ai împiedica la trecerea peste un prag. Dacă putem evita aşa ceva, cu atât mai bine, dar dacă nu reuşim, nu înseamnă că e neapărat fatal. Fireşte, în primul punct de tranziţie am vrea ca totul să decurgă cât mai lin cu putinţă, pentru liniştea noastră psihică, dacă nu de altceva.

— Dar dacă te grăbeşti şi crezi că gravitaţia e neglijabilă, dar nu e?

— Trebuie să sperăm că aşa ceva nu se va întâmpla.

— Mi-ai spus de tensiunile care apar în timpul tranziţiei. Asta înseamnă că prima noastră tranziţie ar putea fi fatală, chiar dacă s-a calculat şi prevăzut gravitaţia.

— *Ar putea* fi, dar probabilitatea unui accident fatal în cazul tranziţiei este infimă.

— Şi chiar dacă nu este fatală, e posibil să fie neplăcută, nu?

— Asta e mai greu de spus, pentru că necesită o judecată subiectivă. Aş vrea să înţelegi că nu este implicată aici niciun fel de acceleraţie. În tehnologia hiperasistenţei, nava trebuie să-şi amplifice viteza până la cea a luminii, uneori, pentru scurte intervale, chiar dincolo de această limită, folosindu-se de un câmp hiperspaţial cu energie redusă. Eficienţa este mică, vitezele sunt mari, riscurile sunt şi ele mari şi, la drept vorbind, nu am idee ce neplăceri pot apărea. În călătorii ca a noastră, cu viteze superluminice, tranziţia se face la viteză normală, datorită folosirii unui câmp hiperspaţial cu energie mare. Într-un moment am putea avea o viteză de o mie de kilometri pe secundă, iar în clipa următoare am putea să ne deplasăm cu o mie de milioane de kilometri pe secundă, fără niciun fel de acceleraţie. Şi, de vreme ce acceleraţia nu există, n-o simţim.

— Dar cum e posibil să nu existe acceleraţie dacă mărim viteza de un milion de ori într-o clipă?

— Pentru că tranziţia este echivalentul matematic al acceleraţiei. Cu toate acestea, în vreme ce trupul tău reacţionează la acceleraţie, el nu reacţionează la tranziţie.

— Dar cum îţi poţi da seama? De unde ştii?

— Pentru că am trimis animale prin hiperspaţiu. Se află în hiperspaţiu numai pentru o fracţiune dintr-o microsecundă, dar pe noi ne preocupă tranziţia din spaţiu în hiperspaţiu şi invers – şi aceasta există în fiecare direcţie, chiar şi în cazul celui mai scurt salt prin hiperspaţiu.

— Şi aţi trimis animalele?

— Sigur. O dată ajunse la punctul de recepţie, nu prea au putut ele să povestească mare lucru despre cum a fost, dar erau totuşi acolo, calme şi neafectate de nimic. Era clar că nu li se întâmplase nimic. Am încercat cu zeci de animale de toate felurile. Am încercat chiar şi cu maimuţe şi toate au supravieţuit în condiţii perfecte, cu o singură excepţie.

— Aha. Şi ce s-a întâmplat în cazul acelei excepţii?

— Animalul era mort, mutilat în mod grotesc, dar asta s-a datorat unei greşeli de programare. Nu a fost de vină tranziţia, câtuşi de puţin. Aşa ceva ni se poate întâmpla şi nouă. Nu este probabil, dar posibilitatea există. Ar fi echivalent cu a încerca să păşeşti peste un prag, a te împiedica de el, a-ţi pierde echilibrul, a cădea şi a-ţi rupe gâtul. Astfel de lucruri s-au întâmplat, dar nu ne aşteptăm să se întâmple de fiecare dată când păşim peste un prag, nu? Înţelegi?

— Cred că nu am încotro, răspunse Fisher sumbru. Înţeleg.

Două ore şi douăzeci şi şapte de minute mai târziu, nava efectua saltul în hiperspaţiu în perfectă siguranţă, fără ca vreunul dintre cei de la bord să încerce vreo senzaţie oarecare. Astfel avu loc primul zbor hiperspaţial desfăşurat cu viteze mult mai mari decât viteza luminii.

Evenimentul a avut loc în data de 15 ianuarie 2237, ora 9:20 p.m., după calendarul terestru.

31. NUMELE

66

Era linişte!

Marlene se desfăta cu această linişte, mai ales pentru că o putea întrerupe dacă dorea. Se aplecă să culeagă o pietricică şi o aruncă ţintind o stâncă. Zgomotul fu destul de uşor, după care pietricica rămase nemişcată pe sol.

Pentru că părăsise Domul nepurtând mai multe haine decât ar fi purtat pe Rotor, se simţea perfect liberă. Ieşind din Dom, mersese drept înainte, spre pârâu, fără ca măcar să se obosească să verifice dacă a apucat-o în direcţia corectă.

Ultimele cuvinte ale mamei fuseseră o cerere scâncită: „Te rog, Marlene, adu-ţi aminte că ai promis să nu te îndepărtezi de Dom şi să rămâi în raza noastră vizuală.”

Marlene zâmbise scurt, dar de fapt nu-i acordase nicio atenţie. Era posibil să rămână în raza vizuală a Domului, dar era posibil să n-o facă. Nu avea câtuşi de puţin intenţia de a se lăsa ţinută sub papuc, indiferent câte promisiuni fusese obligată să facă pentru a face pace. La urma urmei, purta cu ea un emiţător. Putea fi localizată în orice moment. Ea putea folosi partea de recepţie a acestui dispozitiv pentru a-şi da seama de direcţia în care se afla emiţătorul Domului.

Dacă i se întâmpla cine ştie ce accident – dacă ar fi căzut sau ar fi fost rănită – cei din Dom ar fi venit s-o ia.

Dacă ar lovi-o un meteorit, ei bine, atunci ar muri. Nimeni n-ar mai putea face nimic în privinţa asta, chiar dacă ea rămânea în raza vizuală a Domului. Dar, chiar şi

gândindu-se la meteoriţi, totul era atât de liniştit şi minunat pe Erythro. Pe Rotor erau totdeauna zgomote. Oriunde te-ai fi dus, aerul era tremurător, fremătător, şi îţi sâcâia auzul obosit cu unde sonore. Probabil că şi mai rău era pe Pământ, unde locuiau opt miliarde de oameni şi sute de miliarde de animale, şi unde erau furtuni şi răzvrătiri sălbatice ale apelor din ocean şi din cer. Odată încercase să asculte o înregistrare care se numea „Sunetele Pământului”, dar de la primele sunete se crispase, şi se săturase în foarte scurt timp.

Dar aici, pe Erythro, era o linişte minunată.

Marlene ajunse la pârâu şi privi apa care curgea pe lângă ea, susurând şi gângurind uşor. Culese iar de pe jos o pietricică de formă neregulată şi o aruncă în apă, ascultând plescăitul uşor pe care-l provocase. Pe Erythro sunetele nu lipseau complet, ci erau numai molcomite, făcând ca liniştea învăluitoare să pară mai preţioasă.

Îşi apăsă o talpă în argila moale de la malul pârâului. Auzi o mică bufnitură şi jos apăru forma vagă a piciorului ei. Se aplecă, luă apă în pumni şi o aruncă în faţa ei. Solul se umezi şi apărură pete mai întunecate, roşu închis pe fond roz. Mai adăugă apă şi apoi îşi aşeză piciorul drept pe pata întunecată, apăsând. Când ridică piciorul, urma tălpii pantofului ei era imprimată adânc şi clar.

Matca pârâului era presărată cu pietre şi fata le folosi pentru a traversa apa.

Apoi continuă să meargă, înaintând viguros, legănându-şi braţele, trăgând adânc aer în piept. Ştia foarte bine că procentajul de oxigen era ceva mai scăzut aici decât pe Rotor. Dacă ar fi fugit, ar fi obosit repede, numai că îi lipsea impulsul de a o lua la fugă. Dacă ar fi fugit, şi-ar fi consumat mai repede lumea ei cea nouă.

Şi voia atât de tare să nu-i scape nimic!

Privi în urmă, la Domul care era încă vizibil pe dealul său, mai ales cupola de sticlă, ca un balon de săpun. Asta o irita. Ar fi vrut să fie atât de departe încât să nu vadă în jur decât orizontul, ca un cerc perfect – chiar dacă uşor

neregulat – fără vreo altă intruziune sau vreun alt semn că mai există pe undeva, în afară de ea, oameni.

(Să cheme oare Domul? S-o avertizeze pe mama sa că vrea să iasă o vreme din raza lor vizuală? Nu, n-ar fi făcut decât să se certe cu ea. Doar îi puteau primi semnalul de emisie şi astfel îşi puteau da seama că e încă vie, sănătoasă şi perfect capabilă de a-şi continua plimbarea. Dacă aveau s-o cheme ei, se hotărî, avea să-i ignore. Ce naiba! Doar trebuiau o dată şi-o dată să o lase în pace!)

Ochii începuseră să i se obişnuiască acum cu roşeaţa stelei Nemesis şi a solului care o înconjura din toate direcţiile. Nu era, pur şi simplu, o nuanţă monotonă; existau lumini şi umbre, tonuri violacee şi portocalii, aproape galbene pe alocuri. În timp, avea să devină o întreagă paletă nouă de culori pentru simţurile ei ascuţite, la fel de bogată ca pe Rotor, dar mai liniştitoare.

Ce s-ar întâmpla dacă, într-o bună zi, oamenii aveau să se stabilească pe Erythro, să construiască oraşe? Ar strica oare toată această frumuseţe? Sau, amintindu-şi de Pământ, ar proceda altfel, luând această lume nouă şi neatinsă şi transformând-o în ceva apropiat de visele lor?

Ale cui vise?

Asta era problema. Oameni diferiţi urmau să aibă idei diferite şi urmau să apară dispute interminabile şi scopuri ireconciliabile, pe care aveau să şi le urmărească disperat. N-ar fi oare mai bine ca Erythro să rămână aşa cum era, nepopulată?

Dar ar fi drept aşa ceva, când oamenii s-ar putea bucura de ea atât de mult? Marlene ştia prea bine că ea una n-ar fi vrut s-o mai părăsească niciodată. Îi plăcea nespus să se afle aici. Nu-şi prea putea da seama de ce, dar se simţea mai acasă aici decât se simţise vreodată pe Rotor.

Să fi fost cine ştie ce îndepărtată amintire atavică a Pământului? Să fi existat în genele ei setea de o lume imensă, fără margini, un dor pe care un mic şi artificial oraş spaţial rotitor nu i-l putea satisface? Cum s-ar putea oare aşa ceva? Cu siguranţă că Pământul era mult diferit de Erythro din toate punctele de vedere, mai puţin în ceea ce

priveşte dimensiunile. Iar dacă Pământul era în genele ei, n-ar fi fost normal ca el să existe în genele tuturor fiinţelor omeneşti?

Dar trebuia să existe o *explicaţie*. Marlene scutură din cap, ca pentru a-şi limpezi gândurile, şi se răsuci în câteva piruete, simţindu-se în mijlocul unei imensităţi minunate. Era ciudat că Erythro nu i se părea pustie, stearpă. Pe Rotor puteai vedea câmpii de grâne, livezi şi pomi fructiferi şi o ceaţă uşoară, verde-chihlimbarie, precum şi structurile geometrice din linii şi unghiuri, specifice locuinţelor omeneşti. Aici, pe Erythro, nu se vedeau decât spinările rotunde ale dealurilor, presărate cu stânci de toate dimensiunile, pe care parcă le-ar fi cernut o mână gigantică şi nepăsătoare. Forme ciudate, tăcute, printre care se strecurau fire subţiri de apă curgătoare, ici şi colo, prelingându-se alene în jurul lor. Şi nici urmă de altfel de viaţă, cu excepţia miliardelor de celule minuscule care menţineau atmosfera plină de oxigen, datorită energiei oferite de lumina roşie a stelei Nemesis.

Iar Nemesis, ca orice pitică roşie, continua să-şi reverse fluxul de energie, de câteva sute de milioane de ani, canalizându-l şi având grijă ca Erythro şi minusculele sale procariote să se bucure de confort şi căldură în tot acest timp. Mult după ce Soarele Pământului avea să moară şi alte stele strălucitoare, născute încă şi mai târziu, aveau să moară şi ele, Nemesis avea să strălucească în continuare, neschimbată, iar Erythro avea să se învârtă în jurul lui Megas, iar procariotele aveau să-şi vadă de viaţa şi moartea lor, de asemenea, în esenţă, neschimbate.

Cu siguranţă că fiinţele omeneşti n-aveau niciun drept să dea buzna pe această lume neschimbătoare şi s-o schimbe. Dar dacă ea urma totuşi să rămână aici, ar fi avut nevoie de hrană şi de companie.

S-ar putea întoarce, din când în când, la Dom pentru provizii sau pentru a-şi potoli nevoia de a vedea alţi oameni, dar cea mai mare parte a timpului şi-ar putea-o petrece totuşi cu Erythro. Dar dacă alţii ar fi venit după ea, indiferent cât de puţini, Raiul ar fi fost inevitabil distrus, nu?

Oare nu era deja distrus pentru că ea pătrunsese în el, *ea* singură?

— Nu! strigă Marlene. Strigă cât putu de tare, la ideea subită de a încerca să vadă dacă putea face această atmosferă străină să vibreze şi să-i aducă sunetul până la urechi.

Îşi auzi propria voce, dar pe terenul plat care o înconjura nu se produse niciun ecou. Strigătul ei dispăru de îndată ce fu rostit.

Se răsuci din nou într-o piruetă. Acum, Domul nu mai era decât o umbră vagă la orizont. Aproape că putea fi ignorat, deşi nu cu desăvârşire. Şi-ar fi dorit să nu-l mai vadă deloc. Nu voia să mai aibă nimic în faţa ochilor, în afară de Erythro.

Auzi zgomotul slab al vântului şi ştiu că viteza acestuia crescuse. Nu era destul de intens pentru a fi simţit, temperatura nu scăzuse, nimic nu era neplăcut.

Doar un slab „Ah-h-h-h”.

Marlene îl imită vesel: „Ah-h-h-h-h.”

Privi în sus la cer, curioasă. Meteorologii prognozaseră o zi frumoasă şi senină. Era oare cu putinţă ca pe Erythro furtunile să izbucnească din senin, pe neaşteptate? Avea, oare, vântul să se intensifice şi să devină neplăcut? Oare aveau norii să acopere cerul şi ploaia să se dezlănţuie înainte de a ajunge ea înapoi la Dom?

Dar astea erau presupuneri stupide, la fel de stupide ca aceea cu meteoriţii. Bineînţeles că şi pe Erythro ploua, dar acum, deasupra Marlenei nu se aflau decât câţiva norişori roz, subţiri, răzleţi, care se plimbau alene pe cerul întunecat, dar senin. Nu părea a exista niciun semn de furtună.

— Ah-h-h-h-h, şopti vântul. Ah-h-h-h-h e-e-e.

Era un sunet dublu şi Marlene se încruntă. Ce ar putea produce un astfel de sunet? Cu siguranţă că nu putea fi doar vântul. Ar fi trebuit ca acesta să treacă printr-o barieră şi să fluiere strecurându-se. Dar nu se zărea nimic de felul ăsta prin apropiere.

— Ah-h-h-h e-e-e eh-h-h-h.

Acum era un sunet triplu, cu accentul pe cel de-al doilea fragment. Marlene privi în jur, minunându-se. Nu-şi dădea seama de unde putea veni. Pentru a produce sunetele, ceva ar fi trebuit să vibreze, dar ea nu vedea şi nu simţea nimic. Erythro *părea* pustie şi tăcută. Nu putea produce niciun sunet.

— Ah-h-h-h e-e-e eh-h-h-h.

Din nou. Mai clar ca înainte. Era ca şi cum sunetul n-ar fi existat decât în mintea ei, iar la acest gând inima i se strânse şi o scutură un fior. Simţi că i se face pielea de găină, nici n-avu nevoie să-şi privească braţele ca să fie sigură.

Dar nu era nimic în neregulă cu mintea ei. Nimic!

Ascultă ca să-l audă din nou şi sunetul nu se lăsă prea mult aşteptat. De data asta şi mai tare. Şi mai clar. Brusc, părea să fi căpătat un aer de autoritate de parcă până acum ar fi făcut repetiţii şi ar fi ştiut că a progresat.

Repetiţii? Progres? În legătură cu ce?

Şi, fără să vrea, complet fără voia ei, fata gândi: „E aproape ca şi cum cineva, care nu poate pronunţa consoanele, încearcă să-mi rostească numele.” Şi, ca şi cum acesta ar fi fost un semnal, sau ca şi cum gândul ei i-ar fi dat un nou impuls de putere sau poate numai de intensificare a imaginaţiei, fata auzi:

— Mah-h-h le-e-e neh-h-h.

Automat, fără să-şi dea prea bine seama ce face, ridică mâinile şi-şi acoperi urechile.

„Marlene”, gândi ea, mut.

Apoi se auzi sunetul, imitând-o: „Mah-leh-neh.”

Fata fu scuturată de încă un fior când recunoscu vocea. Era a lui Aurinel, Aurinel de pe Rotor, pe care nu-l mai văzuse din acea zi de pe Rotor, când ea îi spusese că Pământul avea să fie distrus. De atunci se mai gândise numai foarte rar la el, dar întotdeauna când o făcuse, o duruse. Oare de ce îi auzea ea vocea într-un loc unde el nu exista şi, la urma urmei, de ce auzea ea o voce într-un loc unde aşa ceva nu exista?

— Marlene.

Şi atunci se dădu bătută. Era maladia erythrotică, despre care fusese atât de sigură că n-ar putea-o atinge.

Acum alerga orbeşte, orbeşte, către Dom, fără să se oprească pentru a-şi da seama în ce direcţie era acesta. Nici nu-şi dăduse seama că ţipa.

67

O aduseseră înăuntru. Îi simţiseră apropierea bruscă, în fugă. Doi gardieni în costume E, cu căşti, ieşiseră din Dom de îndată ce o auziseră ţipând.

Dar ţipătul se oprise înainte ca ei să ajungă la fată. Şi fuga se încetinise şi apoi, Marlene se oprise înainte să fi părut a-şi da seama de venirea lor.

Când ajunseră la ea, îi privi şi îi ului întrebându-i: „S-a întâmplat ceva?”

Nimeni nu-i răspunse. O mână se întinse după ea s-o apuce de cot, iar ea se smulse într-o parte.

— Nu mă atingeţi, spuse. O să merg în Dom, dacă asta vreţi, dar pot să merg şi singură.

Şi parcurse tăcută drumul de întoarcere alături de ei. Era foarte calmă.

68

Eugenia Insigna, cu buzele uscate şi palide, încerca să nu pară tulburată.

— Ce s-a întâmplat acolo, Marlene?

Marlene răspunse, cu pupilele ei întunecate dilatate uşor, dar de nepătruns:

— Nimic. Absolut nimic.

— Nu spune asta. Ai luat-o la fugă şi ţipai.

— Poate că da, dar pentru scurt timp, pentru foarte scurt timp. Vezi tu, acolo, afară, este linişte, atâta linişte încât, după un timp, mi-a fost teamă că am asurzit. Doar

linişte, ştii. Aşa că am tropăit puţin din picioare şi am alergat numai ca să aud zgomotele şi am ţipat…

— Numai ca să-ţi auzi propriul glas? întrebă Insigna, încruntându-se.

— Da, mamă.

— Şi vrei să cred asta, Marlene? Pentru că îţi spun de pe acum că nu te cred. Noi am auzit ţipete şi nu erau ţipete produse de cineva doar pentru a-şi auzi propriul glas, erau ţipete de groază. Ceva te-a speriat.

— Ţi-am spus. Tăcerea. Posibilitatea de a fi surzit. – Marlene se întoarse către D'Aubisson. – Este posibil, doamnă doctor, ca, nemaiauzind ceva, orice sunet, dar fiind obişnuit să-l auzi tot timpul, urechilor tale să li se năzare că-l aud şi când nu există, doar pentru a se simţi utile?

D'Aubisson îşi impuse un zâmbet subţire.

— E un fel foarte colorat de a o spune, dar e adevărat că privarea simţurilor poate duce la halucinaţii.

— Presupun că asta m-a deranjat. Dar, după ce mi-am auzit propriul glas şi proprii paşi, m-am liniştit. Întrebaţi-i pe cei doi gardieni care au venit să mă ia. Eram perfect calmă când au ajuns la mine şi i-am urmat în Dom fără să mă opun. Întreabă-i, unchiule Siever.

Genarr aprobă din cap.

— Mi-au povestit asta. Şi, în afară de asta, şi noi am văzut ce s-a întâmplat când v-aţi întâlnit. Bine, atunci. Asta e.

— Nu, nu asta e, interveni Insigna cu chipul încă palid de teamă, sau de mânie, sau de amândouă. Nu mai are voie să iasă afară din Dom. Experimentul a luat sfârşit.

— Nu, mamă, strigă Marlene revoltată.

D'Aubisson ridică glasul, de parcă ar fi vrut să pună capăt unei posibile ciocniri de ambiţii între mamă şi fiică. Spuse:

— Experimentul *nu* a luat sfârşit, doamnă doctor Insigna. Dacă mai iese afară din Dom sau nu, este, deocamdată, irelevant. Acum trebuie să facem faţă consecinţelor a ceea ce s-a întâmplat.

— Ce vreţi să spuneţi? ceru Insigna să ştie.

— Vreau să spun că e foarte frumos să vorbim despre cum îşi imaginează omul că aude voci pentru că auzul nu-i este obişnuit cu liniştea, dar cu siguranţă că un alt motiv posibil pentru a-ţi imagina că auzi voci este începutul unei anumite instabilităţi psihice.

Insigna păru şocată. Marlene spuse tare:

— Vă referiţi la maladia erythrotică?

— Nu mă refer numai la ea în mod special, Marlene, răspunse D'Aubisson. Nu avem dovezi; este numai o posibilitate. Aşa că avem nevoie de o nouă scanare cerebrală. Este pentru binele tău.

— Nu, spuse Marlene.

— Nu spune asta, i-o întoarse D'Aubisson. Este obligatorie. Nu avem încotro. Este ceva imperios necesar.

Marlene o privi pe D'Aubisson, cu ochii ei întunecaţi şi pătrunzători.

— *Speraţi* să fiu bolnavă, să fi contractat maladia. Dumneavoastră chiar *vreţi* să fiu bolnavă, spuse Marlene.

D'Aubisson deveni ţeapănă, iar vocea îi răsună neplăcut:

— E ridicol. Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva?

Dar acum Genarr o studia atent cu privirea pe D'Aubisson.

— Ranay, spuse el, am mai discutat despre acest aspect caracteristic Marlenei, iar dacă ea spune că tu vrei ca ea să fi contractat maladia, atunci înseamnă că te-ai trădat într-un fel sau altul. Asta, bineînţeles, dacă Marlene e serioasă şi n-o spune numai de teamă sau de furie.

— Sunt serioasă, spuse Marlene. Adineauri dădea pe dinafară de nerăbdare, speranţă şi bucurie.

— Ei bine, Ranay, spuse Genarr ceva mai rece. Aşa este?

— Înţeleg ce vrea să spună fata, răspunse D'Aubisson, încruntându-se. N-am mai studiat un caz de maladie avansată de ani de zile. Şi în zilele când o făceam, când Domul abia fusese ridicat şi era primitiv, nu aveam aproape niciun instrument adecvat de studiu şi investigaţie. Din punct de vedere profesional, aşadar, aş considera drept

foarte binevenită o şansă de a studia maladia cu noile tehnologii şi instrumente, pentru a găsi, poate, adevărata cauză a bolii, adevăratul ei tratament şi adevăratele măsuri profilactice. Este un motiv de nerăbdare şi speranţă, într-adevăr. Este însă vorba de nerăbdare şi speranţă profesională pe care această tânără domnişoară, neputând citi gândurile şi lipsită de experienţă într-o astfel de privinţă, le interpretează drept simplă bucurie. Nu este simplă deloc.

— N-o fi simplă, reveni Marlene, dar este răuvoitoare. Şi în această privinţă nu mă înşel.

— *Ba da*, te înşeli. Scanarea cerebrală trebuie să aibă loc şi va avea.

— Ba *nu* va avea loc! spuse Marlene răspicat, aproape strigând. Va trebui să mă obligaţi sau să mă sedaţi şi atunci rezultatul nu va mai fi relevant.

Insigna interveni şi spuse cu voce tremurândă:

— Nu vreau să se facă nimic împotriva voinţei ei.

— Asta este ceva care depăşeşte ce vrea sau nu vrea ea..., începu D'Aubisson şi apoi se clătină, făcând câţiva paşi în spate, cu mâna pe stomac.

Genarr întrebă automat:

— Ce s-a întâmplat?

Apoi, fără a mai aştepta un răspuns, lăsând-o pe Insigna s-o ajute pe D'Aubisson să ajungă la cea mai apropiată canapea şi s-o convingă să se întindă puţin, se întoarse către Marlene şi spuse repede:

— Marlene, fii de acord cu scanarea.

— Nu vreau. O să spună că sunt bolnavă.

— N-o va face. Îţi garantez. În afară de cazul în care eşti, într-adevăr, bolnavă.

— Nu sunt.

— Sunt sigur că nu eşti, iar scanarea cerebrală va dovedi asta. Ai încredere în mine, Marlene. Te rog.

Marlene se uită de la Genarr la D'Aubisson şi înapoi.

— Şi voi mai putea ieşi din Dom pe Erythro?

— Sigur. Cât de des doreşti. Dacă eşti normală, şi tu eşti sigură că eşti, nu?

— Da, mai sigură ca oricând.

— Atunci scanarea cerebrală nu va face decât s-o dovedească.

— Da, dar ea va spune că nu mai pot ieşi afară din Dom.

— Mama ta?

— Şi doctoriţa.

— Nu, nu vor îndrăzni să te oprească. Acum hai, spune că accepţi scanarea.

— Bine, s-o facă.

Ranay D'Aubisson se ridică anevoie în picioare.

69

D'Aubisson studia cu atenţie analiza computerizată a scanării cerebrale, iar Siever Genarr o urmărea.

— Un rezultat neobişnuit, murmură D'Aubisson.

— Dar asta am ştiut de la bun început, spuse Genarr. Este o tânără neobişnuită. Ceea ce ne interesează este dacă există vreo schimbare.

— Niciuna, spuse D'Aubisson.

— Pari dezamăgită.

— Nu începeţi iarăşi, domnule Comandant. Fireşte că există o anumită doză de dezamăgire profesională. Mi-ar plăcea să pot studia un caz de maladie.

— Cum te simţi?

— Tocmai v-am spus.

— Vreau să zic din punct de vedere fizic. Ai avut o cădere ciudată.

— Nu a fost o cădere. A fost tensiune nervoasă. Nu mi se întâmplă prea des să fiu acuzată că-mi *doresc* ca un om să fie grav bolnav şi, pe deasupra, acuzaţia să pară a fi *crezută* de ceilalţi.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? O indigestie?

— Posibil. Dureri abdominale, în tot cazul. Şi ameţeală.

— Ţi se întâmplă des aşa ceva, Ranay?

— Nu, fireşte, replică ea sever. Şi nici nu mi se întâmplă des să fiu acuzată de comportament lipsit de etică profesională.

— E numai o tânără domnişoară temperamentală. De ce ai luat-o în serios?

— Vă deranjează dacă schimbăm subiectul? Nu prezintă niciun semn de modificare a scanării cerebrale. Dacă până acum a fost normală, atunci este normală în continuare.

— În acest caz, opinia ta profesională este că fata poate continua explorarea planetei Erythro, în exteriorul Domului?

— De vreme ce se pare că nu a fost afectată, n-aş avea niciun temei să-i interzic ieşirea din Dom.

— Eşti dispusă să mergi mai departe de atât şi s-o trimiţi chiar tu afară?

Atitudinea lui D'Aubisson deveni ostilă.

— Ştiţi că am avut o întrevedere cu domnul Guvernator Pitt.

Nu suna deloc a întrebare.

— Da, ştiu, răspunse Genarr calm.

— M-a rugat să conduc un proiect nou al cărui scop este studierea maladiei erythrotice şi vor exista fonduri generoase pentru sprijinirea acestui studiu.

— Cred că este o idee foarte bună şi că dumneata eşti cea mai potrivită persoană care putea fi aleasă pentru conducerea proiectului.

— Mulţumesc. Cu toate acestea, domnul Guvernator nu m-a numit comandant în locul dumneavoastră. Aşadar, depinde numai de dumneavoastră, domnule Comandant, să decideţi dacă i se poate permite Marlenei Fisher să mai iasă din Dom. Eu mă voi rezuma la câte o scanare cerebrală în cazul în care apar semne de anormalitate.

— Intenţionez să-i dau Marlenei permisiunea de a explora planeta Erythro în mod liber, de câte ori doreşte. Am acordul dumitale în această privinţă?

— De vreme ce v-am adus la cunoştinţă opinia mea medicală conform căreia fata nu este bolnavă de maladia erythrotică, eu nu voi încerca să mă opun, dar ordinul respectiv va trebui să vă aparţină în exclusivitate. Iar dacă

apare nevoia unui document scris, va trebui să-l semnaţi dumneavoastră.

— Dar dumneata nu vei încerca să mă opreşti.

— Nu am niciun motiv.

70

Cina luase sfârşit şi o muzică plăcută se auzea în surdină. Siever Genarr, care până acum avusese grijă să sporovăiască despre tot felul de lucruri, verzi şi uscate, pentru a o ajuta pe Eugenia Insigna, crispată şi încordată, să se relaxeze, spuse în cele din urmă:

— Vorbele sunt ale lui Ranay D'Aubisson, dar puterea din spatele lor este a lui Janus Pitt.

Tulburarea Eugeniei Insigna crescu:

— Chiar crezi asta?

— Da, cred, şi tu ar trebui să crezi la rândul tău. Cred că-l cunoşti pe Janus mai bine decât mine. E grav şi e păcat. Ranay este un medic competent, are o minte pătrunzătoare şi este un om bun, dar este ambiţioasă – cum suntem de altfel cu toţii, într-un fel sau altul – şi de aceea poate fi coruptă. Îşi doreşte foarte mult să intre în istorie ca medicul care a învins maladia erythrotică.

— Şi ar fi gata să rişte viaţa Marlenei pentru asta?

— Nu gata în sensul că îşi doreşte asta, sau că ar fi nerăbdătoare s-o facă, dar în sensul că… mă rog, dacă nu avem încotro…

— Dar trebuie să mai existe şi alte căi. A o trimite pe Marlene în calea pericolului, ca pe un mecanism experimental, e ceva monstruos.

— Nu din punctul ei de vedere şi în mod sigur nici dintr-al lui Pitt. O unică minte este pierdută pentru o cauză dreaptă dacă salvează o lume şi o transformă într-un posibil habitat, cu capacitatea de a adăposti milioane de oameni. E o modalitate dură şi împietrită de a pune problema, dar generaţiile viitoare ar putea să o considere pe Ranay o

eroină pentru că a fost dură şi cu inima împietrită şi ar putea fi de acord cu ea că totul a meritat sacrificarea unei minţi omeneşti, sau a mii de minţi, dacă de asta ar fi nevoie.

— Sigur, dacă nu e vorba de minţile *lor*.

— Bineînţeles. În toată istoria omenirii, fiinţele umane au fost dispuse să facă sacrificii pe seama altora. Sunt sigur că şi Pitt ar face-o. Sau poate nu eşti de acord?

— În ceea ce-l priveşte pe Pitt, da, sunt, răspunse Insigna energic. Şi când mă gândesc că am colaborat cu el atâţia ani.

— Atunci ştii bine în ce lumină moralizatoare ar pune el problema. Cel mai bun lucru pentru majoritate, ar spune. Ranay a recunoscut că a avut o întrevedere cu el, cu ocazia vizitei ei recente pe Rotor, iar eu sunt sigur că asta este ceea ce i-a spus, cu aceste cuvinte sau cu altele. Sunt tot atât de sigur de asta cum sunt de faptul că acum stau pe acest scaun.

— Şi ce-ar spune, rosti Insigna cu amărăciune, dacă Marlene ar fi expusă acestui risc, ar contracta maladia şi ar fi distrusă, iar misterul maladiei ar rămâne neatins? Ce ar avea oare Janus de spus dacă viaţa fiicei mele ar fi redusă la neant în mod inutil? Şi D'Aubisson, ea ce-ar avea de spus?

— D'Aubisson s-ar simţi, probabil, nefericită. Sunt încredinţat de asta.

— Pentru că nu s-ar putea bucura de meritul cuvenit celui care a descoperit leacul maladiei?

— Desigur. Dar s-ar simţi nefericită şi din cauza Marlenei şi chiar, îndrăznesc să cred, vinovată. Nu este un monstru. Cât despre Pitt…

— El *este* un monstru.

— Nici măcar asta n-aş spune, dar are o perspectivă ciudată, ca a celor cu vedere tubulară, lipsiţi total de vizibilitate periferică. Nu este în stare să vadă decât planul lui pentru viitorul Coloniei Rotor. Dacă se întâmplă ceva rău, din punctul lui de vedere, el îşi va spune, fără îndoială, că oricum Marlene ar fi stat în calea realizării planurilor lui

şi va considera că „fiecare rău cu binele său” – totul este spre binele Coloniei Rotor. Nu va avea conştiinţa împovărată, în niciun caz.

Insigna clătină uşor din cap.

— Aş vrea să pot crede că ne înşelăm, că Pitt şi D’Aubisson nu sunt în stare de astfel de lucruri, că nu sunt vinovaţi.

— Şi eu doresc asta, dar, pe de altă parte, sunt dispus s-o cred pe Marlene, să am încredere în intuiţia şi percepţiile ei, fără rezerve. Ea a spus că Ranay era *bucuroasă* când a crezut că s-a ivit şansa de a studia maladia. Eu sunt pregătit să accept verdictul Marlenei în acest caz.

— D’Aubisson a explicat că era bucuroasă din motive profesionale, spuse Insigna. La urma urmei, aşa ceva aproape că pot crede şi înţelege. Doar şi eu sunt om de ştiinţă.

— Bineînţeles că eşti, spuse Genarr şi faţa sa banală, dar plăcută se încreţi într-un surâs. Ai fost dispusă să părăseşti Sistemul Solar şi să pleci într-o călătorie nemaiîncercată, peste ani-lumină, pentru a acumula cunoştinţe astronomice, deşi ştiai foarte bine că ai fi putut muri, alături de toţi cei de pe Rotor.

— Mie mi s-a părut că probabilitatea era foarte mică.

— Destul de mică pentru a risca să o iei cu tine şi pe fiica ta, în vârstă de numai un an. Ai fi putut s-o laşi cu soţul tău care rămăsese acasă, pentru ca astfel să fii sigură că este în siguranţă, deşi ar fi însemnat să n-o mai vezi niciodată. În loc de asta, i-ai riscat viaţa.

Insigna interveni:

— Încetează, Siever. E foarte crud ce spui.

— Încerc doar să-ţi demonstrez că orice problemă poate fi privită din cel puţin două unghiuri complet diferite şi poate genera cel puţin două seturi de interpretări şi păreri diferite, cu condiţia să dispui de destulă inventivitate. Da, D’Aubisson numeşte plăcere profesională posibilitatea de a studia un caz de maladie, dar Marlene a mai adăugat şi că D’Aubisson era răuvoitoare, iar eu am din nou încredere în Marlene în ceea ce priveşte folosirea acestui cuvânt.

— Atunci, spuse Insigna, cu colţurile gurii încovoindu-se în jos, presupun că este nerăbdătoare s-o vadă pe Marlene că pleacă din nou din Dom, pe suprafaţa planetei.

— Şi eu bănuiesc că este nerăbdătoare, dar a fost destul de precautǎ să insiste ca eu să dau ordinul, ba chiar mi-a sugerat să-l dau în scris. Vrea să se asigure că eu (şi nu ea) voi fi cel învinuit dacă se întâmplă ceva. Începe să gândească asemănător cu Pitt. Prietenul nostru Janus este contagios.

— În acest caz, Siever, nu poţi s-o trimiţi pe Marlene afară. De ce te-ai da de bunăvoie pe mâna lui Pitt?

— Dimpotrivă, Eugenia. Lucrurile nu sunt atât de simple. Suntem chiar nevoiţi s-o trimitem afară.

— *Cum?*

— Nu avem de ales, Eugenia. Iar pentru ea nu există niciun pericol. Vezi tu, sunt de acord cu tine acum şi cred că ai avut dreptate să sugerezi că există o formă de viaţă care a pătruns peste tot pe planetă şi care îşi poate exercita puterile asupra noastră. Tu mi-ai atras atenţia că am fost afectat, şi tu ai fost, apoi gardianul, şi în toate aceste situaţii Marlene întâmpinase dezacordul nostru. Iar eu am văzut cu ochii mei exact acelaşi lucru întâmplându-i-se doctoriţei Ranay. Când aceasta încerca s-o oblige pe Marlene să suporte o scanare cerebrală pe care fata n-o dorea, s-a încovoiat de durere. Iar când am convins-o pe Marlene să accepte scanarea, starea lui Ranay s-a îmbunătăţit imediat.

— Ei bine, Siever, atunci asta e. Dacă pe planetă există o formă de viaţă răuvoitoare…

— Stai, Eugenia, aşteaptă. Eu n-am spus că ar fi răuvoitoare. Chiar dacă această formă de viaţă, orice ar fi ea, a declanşat maladia, aşa cum sugerezi tu, totuşi, boala a încetat. Tu spuneai că asta s-a întâmplat pentru că, de la un moment dat încolo, ne-am mulţumit să rămânem în Dom, dar, dacă forma asta de viaţă ar fi cu adevărat răuvoitoare, ne-ar fi exterminat pe toţi şi nu ar fi ajuns la ceea ce mie mi se pare a fi un compromis civilizat.

— Nu cred că e înţelept să încerci să înţelegi acţiunile unei forme de viaţă complet străine de noi şi să deduci din ele ce emoţii sau intenţii o animă. Ce gândeşte ar putea foarte bine să fie peste puterile noastre de înţelegere.

— Sunt de acord, Eugenia, dar asta n-o afectează pe Marlene. Tot ce a făcut până acum a fost cu scopul de a o *proteja* pe Marlene, de a o apăra de intervenţii nedorite.

— Dacă ar fi aşa, insistă Insigna, atunci de ce a fost biata fată atât de speriată, de ce a luat-o la goană, ţipând, către Dom? Povestea ei despre cum ar fi stânjenit-o liniştea aceea şi despre cum a încercat ea doar să facă zgomot şi să-şi audă propria voce, eu n-o cred nicio secundă.

— Pentru că este *într-adevăr* greu de crezut. Dar esenţial este că panica ei a luat sfârşit foarte repede. Când aşa-zişii ei salvatori au ajuns la ea, fata părea perfect normală. Aş îndrăzni să presupun că forma asta de viaţă a făcut ceva care a speriat-o pe Marlene – bănuiesc că este la fel de puţin probabil ca ea să ne înţeleagă emoţiile, cum este şi ca noi să le înţelegem pe ale ei – dar, realizând ce efect a avut, a schimbat macazul şi a liniştit-o cât a putut de repede. Asta ar explica tot ce s-a întâmplat şi, încă o dată, ar dovedi natura binevoitoare a acestei forme de viaţă.

Insigna se încruntă din nou.

— Necazul cu tine, Siever, este că ai această tendinţă aproape obsesivă, de a gândi frumos despre oricine şi orice. Nu pot avea încredere în interpretarea ta.

— Indiferent dacă ţi se pare sau nu plauzibil ceea ce am spus, vei vedea că nu ne vom putea în niciun fel opune Marlenei. Ea va face orice vrea să facă, iar cei ce se opun vor rămâne în urma ei, suspinând de durere sau chiar căzuţi pe jos, fără cunoştinţă.

Insigna mai găsi puterea de a întreba:

— Dar ce anume *este* această formă de viaţă?

— Nu ştiu, Eugenia.

— Şi ce mă îngrozeşte acum mai mult decât orice altceva este: ce vrea de la Marlene?

Genarr scutură din cap.

— Nu ştiu, Eugenia.
Şi rămaseră privindu-se lung unul pe altul, neajutoraţi.

32. PIERDUŢI

71

Crile Fisher privea gânditor steaua cea strălucitoare.

La început, fusese prea strălucitoare pentru a putea fi propriu-zis privită. Din când în când însă, îi arunca în treacăt câte o privire şi de fiecare dată rămânea cu o imagine strălucitoare în dosul pleoapelor. Tessa Wendel, disperată, îl dojenise şi pomenise de deteriorări ale retinei, aşa că Fisher opacizase hubloul micii punţi-observator şi coborâse strălucirea stelei la un nivel suportabil. Asta însă estompase şi celelalte stele, făcându-le să rămână doar cu un luciu vag, patinat.

Steaua cea strălucitoare era, bineînţeles, Soarele.

Era mult mai departe decât îl văzuse vreodată o fiinţă omenească (cu excepţia celor de pe Rotor, în călătoria *lor* de plecare din Sistemul Solar), era de două ori mai departe decât putea fi văzut de pe Pluto, când acesta se afla într-o poziţie extremă, aşa că nu prezenta niciun fel de aură şi strălucea ca orice altă stea. Totuşi, era încă de o sută de ori mai strălucitor decât luna plină văzută de pe Pământ, iar această strălucire era condensată, compactată într-un singur punct orbitor. Nu era de mirare că încă nu putea fi privit fix printr-un hublou neopacizat.

Din cauza asta, toate erau diferite. În mod obişnuit, Soarele nu era ceva de care să te minunezi privindu-l. Era prea strălucitor pentru a fi privit şi era lipsit de rivali în poziţia în care se afla. Acea minoră parte a strălucirii sale care era difuzată de atmosferă şi transformată în lumină albastră, era suficientă pentru a ascunde vederii – prin

estompare – celelalte stele, şi chiar când stelele nu erau estompate (ca pe Lună, de exemplu), erau atât de mult depăşite în strălucire de Soare, încât nicio comparaţie nu-şi avea locul.

Aici, în acest punct îndepărtat al spaţiului, Soarele pălise cel puţin suficient pentru a îndura comparaţii. Wendel spusese că, din acest punct de observaţie, Soarele era de o sută de ori mai strălucitor decât Sirius, care era următorul obiect ca strălucire pe cer. Era, probabil, de douăzeci de milioane de ori mai strălucitor decât stelele şterse pe care le putea vedea cu ochiul liber. Iar comparaţia făcea ca Soarele să pară şi mai uimitor decât când strălucea fără rival, pe cerul Pământului.

Crile Fisher nu prea avea mare lucru de făcut decât să privească la cer, pentru că *Superluminica* plutea în derivă. O făcea de două zile, două zile de rătăcire prin spaţiu, cu viteza banală a unei nave obişnuite.

Cu o astfel de viteză, aveau nevoie de treizeci şi cinci de mii de ani ca să ajungă la Steaua Vecină, *dacă* se îndreptau în direcţia corectă. Şi n-o făceau.

Asta era ceea ce o transformase pe Wendel, cu două zile în urmă, într-un tablou al disperării, palidă ca varul.

Până atunci nu avuseseră probleme. Când fuseseră pe punctul de a face saltul în hiperspaţiu, Fisher se încordase, înspăimântat de posibila durere, de agonia fulgerătoare, de valul subit de beznă veşnică.

Nu se întâmplase însă nimic de acest fel. Totul fusese prea rapid pentru a-şi putea da seama de ceva. Intraseră şi ieşiseră din hiperspaţiu în aceeaşi clipă. Stelele clipiseră, pur şi simplu, aranjându-se altfel, fără ca momentul în care îşi pierduseră primul aranjament sau momentul în care-l câştigaseră pe al doilea să fi fost perceptibile.

Fusese o uşurare în două sensuri. Nu numai că era încă viu, dar realiză, în plus, că, dacă s-ar fi întâmplat ceva rău şi ar fi murit, moartea ar fi venit atât de fulgerător, pe negândite, în afara timpului, încât el n-ar fi putut în niciun caz să simtă că moare. Ar fi fost pur şi simplu mort.

Senzaţia de uşurare era atât de intensă încât abia dacă mai fu conştient că Tessei i se tăiase răsuflarea de tulburare şi durere şi se repezise cu un strigăt, în sala motoarelor. Se întoarse arătând răvăşită – niciun fir de păr nu i se clintise, dar părea răvăşită *interior*. Privirea îi era parcă rătăcită şi îl privi pe Fisher ciudat, fix, de parcă nici nu l-ar fi recunoscut. Spuse:

— Aranjamentul stelelor n-ar fi trebuit să se schimbe.

— Nu?

— Nu ne-am deplasat destul de departe pentru asta. Sau cel puţin nu am prevăzut o astfel de deplasare, ea n-ar fi trebuit să se întâmple aşa. Nu planificasem să ne deplasăm decât o treime de mili-an-lumină. Asta n-ar fi fost suficient pentru a modifica aranjamentul stelar într-atât încât să fie evident pentru ochiul liber. Cu toate acestea – şi femeia trase brusc şi adânc aer în piept – nu e nici pe departe atât de rău cum ar fi putut fi. Mă temeam că ne-am deplasat cu mii de ani-lumină mai mult decât prevăzusem.

— Ar fi fost cu putinţă aşa ceva, Tessa?

— Bineînţeles că ar fi fost. Dacă trecerea noastră prin hiperspaţiu nu ar fi sever controlată, o mie de ani-lumină sunt la fel de uşor de parcurs ca unul.

— În acest caz, înseamnă că am putea cu uşurinţă să…

Wendel îi anticipă concluzia:

— Nu, n-am putea să ne întoarcem. Dacă la primul salt comenzile au fost eronate, fiecare nou salt pe care l-am face ar fi la fel de necontrolat şi am sfârşi în cine ştie ce punct aleator, din care n-am mai găsi niciodată calea de întoarcere.

Fisher se încruntă. Euforia constatării că rezistase, că supravieţuise transferului în hiperspaţiu şi înapoi începu să dispară, puţin câte puţin.

— Dar în zborurile de probă, când ai trimis obiecte în hiperspaţiu, le-ai adus întotdeauna înapoi, în condiţii de siguranţă.

— Aveau însă masa mult mai mică şi fuseseră trimise la distanţe mult mai mici. Dar, aşa cum am spus, nu e chiar

atât de rău. Se pare că, totuşi, distanţa parcursă a fost cea corectă. Stelele se află în aranjamentul adecvat.

— Dar aranjamentul s-a schimbat. Eu l-am văzut schimbându-se.

— Pentru că suntem altfel orientaţi. Axa longitudinală a navei a fost reorientată sub un unghi de peste douăzeci şi opt de grade. Pe scurt, am urmat o traiectorie curbă în loc de una liniară, dintr-un motiv sau altul.

Aşa cum se vedea în acel moment prin hublou, stelele se mişcau lent, constant.

— Ne vom răsuci, spuse Wendel în continuare, pentru a fi din nou cu faţa la Steaua Vecină, numai pentru valoarea psihologică a orientării în direcţia corectă a destinaţiei, dar apoi va trebui să aflăm de ce în timpul saltului am urmat o traiectorie curbă.

Steaua cea strălucitoare, steaua călăuzitoare intră din nou în câmpul de vizibilitate al hubloului şi-l traversă. Fisher clipi.

— Da, este Soarele, spuse Wendel, răspunzând privirii uimite a lui Fisher.

— Există vreo explicaţie rezonabilă a traiectoriei curbe urmate de navă în timpul saltului? întrebă acesta. Dacă şi Rotor a urmat astfel de traiectorii curbe, cine ştie unde a ajuns…

— Sau unde vom ajunge noi. Pentru că nu dispunem de nicio explicaţie rezonabilă. Nu acum. – Îl privi, în mod evident tulburată. – Dacă presupunerile noastre au fost corecte, atunci ar fi trebuit să ne schimbăm poziţia, dar nu direcţia. Ar fi trebuit să ne deplasăm pe o traiectorie dreaptă, o linie dreaptă, euclidiană, în ciuda curbei relativiste spaţiu-timp, pentru că noi nu eram în spaţiu-timp, vezi tu. Ar putea fi o eroare de programare a calculatorului sau o greşeală în presupunerile noastre. Eu sper să fie vorba de cea dintâi. Aşa ceva ar putea fi corectat cu uşurinţă.

Trecură cinci ore. Wendel reveni în încăpere, frecându-se la ochi. Fisher ridică privirea spre ea, îngrijorat. Încercase să urmărească un film, dar îşi pierduse repede

interesul. Apoi se mulţumise să privească stelele, lăsându-se hipnotizat de ele.

— Ei bine, Tessa? întrebă el.

— Nu era nimic în neregulă în ceea ce priveşte programarea, Crile.

— Atunci înseamnă că v-aţi înşelat în presupunerile voastre?

— Da, dar cum anume? Există un număr infinit de presupuneri pe care le-am putea face. Care sunt corecte? Nu le putem încerca rând pe rând. N-am isprăvi niciodată şi am rămâne pierduţi fără speranţă.

Tăcerea se aşternu între ei o vreme, apoi Wendel reluă:

— Dac-ar fi fost programarea, ar fi fost o greşeală stupidă. Am fi corectat-o, fără să aflăm nimic nou, dar am fi fost în siguranţă. Acum, dacă suntem nevoiţi să ne întoarcem la elementele de bază, avem şansa de a descoperi ceva cu adevărat important, dar, dacă greşim iar, s-ar putea să nu mai găsim niciodată drumul de întoarcere. – Îl smuci pe Fisher de mână. – Înţelegi, Crile? Ceva nu e în regulă şi dacă nu aflăm ce anume, nu există nicio şansă – cu excepţia unui accident incredibil de norocos – care să ne permită să ne găsim drumul spre casă. Indiferent cât am încerca, am putea continua să ne trezim în locuri greşite şi să ne adâncim constant în greşeală. Ceea ce, în cele din urmă, înseamnă moarte, când nu va mai funcţiona reciclarea sau când nu vom mai avea o sursă de energie funcţională, sau când disperarea ne va secătui dorinţa de a continua să trăim. Eu sunt cea care v-a făcut asta. Şi adevărata tragedie ar fi pierderea unui vis. Dacă nu ne vom întoarce, ei nu vor şti niciodată că nava a fost totuşi o reuşită. Ar putea trage concluzia că tranziţia ne-a fost fatală şi ar fi posibil să nu mai încerce niciodată.

— Dar trebuie să încerce, dacă vor să evacueze Pământul la timp.

— Ar putea să se dea bătuţi. Ar putea sta resemnaţi locului, aşteptând ca Steaua Vecină să-şi împlinească fatala călătorie, să se apropie şi apoi să se îndepărteze, ar putea, pur şi simplu, să aştepte să moară puţin câte puţin. – Ea

privi în sus la el, clipind repede şi având pe chip semnele unei teribile oboseli.

— Şi ar fi şi sfârşitul visului tău, Crile.

Fisher strânse din buze fără a spune nimic. Aproape cu timiditate, Wendel continuă:

— Dar de ani de zile, Crile, mă ai pe mine. Dacă fata ta, visul tău, ar fi sfârşit, ai putea spune că *eu* ţi-am fost de ajuns?

— La rândul meu te-aş putea întreba, dacă zborul superluminic s-ar dovedi până la urmă imposibil, ai putea spune că *eu* ţi-am fost suficient?

De niciuna din părţi nu păru că ar exista un răspuns uşor de dat, dar apoi Wendel zise:

— E-adevărat că eşti pe locul doi pentru mine, Crile, după zborul superluminic. Dar ţin mult la tine şi îţi mulţumesc.

Fisher se foi, stânjenit.

— Este la fel de valabil şi pentru mine, Tessa, şi n-aş fi crezut, mai ales la început. Dacă n-aş fi avut niciodată o fiică, ai fi existat numai tu. Aproape că-mi doresc…

— Nu-ţi dori asta. Pe locul doi este suficient.

Şi se ţinură de mână. În tăcere. Şi priviră lung la stele. Până când Merry Blankowitz îşi arătă chipul în pragul uşii.

— Doamnă căpitan Wendel, Wu are o idee. A spus că a avut-o de la bun început, dar a avut reţineri s-o pomenească.

Wendel sări în picioare:

— De ce a avut reţineri?

— Zicea că v-a pomenit odată despre posibilitatea respectivă şi dumneavoastră i-aţi spus să nu-şi piardă vremea cu prostii.

— Aşa i-am spus? Şi ce l-a convins pe el că eu nu m-aş putea înşela niciodată? Am să-l ascult acum şi dacă e o idee bună am să-i frâng gâtul pentru că nu m-a obligat să-l ascult mai devreme.

Şi ieşi în fugă.

72

Urmă o zi şi jumătate în care Fisher nu putu face altceva decât să aştepte. Mâncară cu toţii împreună, aşa cum o făceau de obicei, dar în tăcere. Fisher nu ştia dacă vreunul dintre ei dormise. El însuşi aţipise doar în reprize răzleţe şi se trezise de fiecare dată într-o stare de disperare reînnoită.

„Cât mai putem rezista astfel?” se gândi el în cea de-a doua zi, pe când privea la frumuseţea acelui punct intangibil de pe cer, care, cu atât de puţin timp în urmă, îl încălzise şi-i luminase calea pe Pământ.

Mai devreme sau mai târziu, aveau să moară. Tehnologia spaţială modernă putea prelungi viaţa. Sistemul de reciclare era foarte eficient. Chiar şi hrana ar fi putut să le ajungă un timp îndelungat, dacă erau dispuşi să se mulţumească să consume algele presate, fără gust, la care s-ar fi ajuns. Motoarele cu microfisiune aveau, de asemenea, să le furnizeze energie pentru multă vreme. Dar, cu siguranţă că nimeni n-ar vrea să prelungească viaţa în aceste condiţii.

Având certitudinea unei morţi îndepărtate, dar inevitabile în singurătate, singura cale raţională era folosirea demetabolizatoarelor reglabile.

Pe Pământ, asta era metoda preferată pentru sinucidere; de ce n-ar fi şi la bordul unei nave? Puteai – dacă doreai – să reglezi doza pentru o singură zi de viaţă normală, pe care s-o trăieşti cât de bine şi vesel puteai, o ultimă zi, trăită în cunoştinţă de cauză. La sfârşitul acestei zile ţi se făcea somn în mod natural. Căscai şi renunţai să te trezeşti, trecând într-un somn liniştit, cu vise odihnitoare. Acest somn se adâncea treptat, visele păleau treptat şi nu te mai trezeai. Nu fusese născocită vreodată o moarte mai blândă.

Şi apoi, cu puţin înainte de ora 5 p.m., timpul navei, în cea de-a doua zi după ce saltul urmase o traiectorie curbă în locul uneia drepte, Tessa dădu buzna în încăpere. Avea o

privire strălucitoare, era emoţionată şi respira greu. Părul ei negru care, în ultimul an, încărunţise din plin, era puţin ciufulit.

Fisher se ridică în picioare, consternat:

— E de rău?

— Nu, de bine! spuse ea, mai degrabă aruncându-se într-un scaun decât aşezându-se pe el.

Fisher nu era sigur că auzise corect, nu era sigur că femeia nu vorbise ironic doar. O privi lung şi fix, cântărind-o, în timp ce ea încerca în mod evident să se adune.

— De bine, repetă ea. De foarte bine! Extraordinar! Crile, ai în faţa ta o idioată. Nu cred că-mi voi mai reveni vreodată după toată povestea asta.

— Ei bine, ce s-a întâmplat?

— Chao-Li Wu avea răspunsul. L-a avut tot timpul. Mi-a spus. Îmi aduc aminte că mi-a mai spus. Cu luni în urmă. Poate cu un an în urmă. Şi eu n-am luat în seamă posibilitatea. Nici n-am ascultat, de fapt. – Făcu o pauză pentru a-şi recăpăta suflul. Emoţia îi răvăşise complet ritmul natural al vorbirii. – Necazul a fost că m-am crezut autoritatea supremă în problema zborului cu viteze superluminice şi am fost convinsă că nimeni nu-mi poate spune în această privinţă ceva ce să nu ştiu sau la care să nu mă fi gândit deja. Iar dacă se întâmpla să-mi sugereze cineva ceva ce mi se părea ciudat, atunci ideea era, pur şi simplu, greşită şi, probabil, stupidă. Înţelegi ce vreau să spun?

Fisher răspunse posomorât:

— Am cunoscut astfel de oameni.

— Toţi suntem aşa, din când în când, răspunse Wendel, în anumite condiţii. Presupun însă că savanţii bătrâni sunt mai cu seamă predispuşi la un astfel de comportament. De aceea tinerii şi îndrăzneţii revoluţionari ai ştiinţei devin, după câteva decade, nişte fosile bătrâne. Imaginaţia li se plafonează pentru că se iubesc prea mult pe ei înşişi şi ăsta le e sfârşitul. Acum mi-a venit şi mie sfârşitul… Dar ajunge cu asta. Ne-a luat mai mult de o zi să-i dăm cu adevărat de capăt, să modificăm ecuaţiile, să programăm calculatorul şi

să trecem prin simulările necesare, să parcurgem toate pistele incorecte care nu duceau nicăieri şi să le eliminăm, să ne redresăm. În mod normal, ar fi trebuit să ne ia o săptămână, dar ne-am împins unii pe alţii din urmă, ca nişte maniaci.

Wendel făcu o pauză, ca pentru a-şi recăpăta suflarea. Fisher o aşteptă să continue, încurajând-o cu aprobări din cap şi întinzându-se s-o apuce de mână.

— E foarte complex, reluă ea. Să încerc să-ţi explic. Uite… Noi trecem dintr-un punct din spaţiu în hiperspaţiu şi înapoi în alt punct în spaţiu, în timp zero. Dar, pentru a face asta, urmăm totuşi o traiectorie, o cale, care e diferită de fiecare dată, în funcţie de punctul de plecare şi de cel de sosire. Noi nu putem observa calea respectivă, n-o simţim, de fapt nici n-o urmăm într-un mod compatibil cu călătoriile în spaţiu-timp. Ea există într-un fel greu de înţeles, aproape de neînţeles. Este ceea ce noi numim o „cale virtuală”. Eu am pus la punct acest concept.

— Dacă nu este observabilă şi perceptibilă, de unde ştii că există într-adevăr?

— Pentru că poate fi calculată prin intermediul ecuaţiilor pe care le folosim pentru a descrie mişcarea prin hiperspaţiu. Ecuaţiile ne dau calea.

— Cum poţi şti că ecuaţiile descriu ceva real? Ar putea fi doar… matematică.

— Ar putea fi. Şi eu am crezut că este. Am ignorat problema. Wu a fost cel care a sugerat că problema ar putea avea însemnătate, cu aproape un an în urmă, iar eu, ca o idioată desăvârşită, n-am luat în seamă sugestia lui. O cale virtuală, am zis eu, nu se bucură decât de o existenţă virtuală. Nu poate fi măsurată, înseamnă că nu intră în domeniul ştiinţei. Am fost atât de… mioapă! Nici nu suport să mă gândesc ce superficială am fost!

— Bine. Să presupunem că această cale virtuală există, într-un fel sau altul. Şi atunci?

— În cazul respectiv, dacă această cale virtuală este trasată în apropierea unui corp ceresc de dimensiuni apreciabile, nava suportă efecte gravitaţionale. Acesta a

fost primul concept cu adevărat surprinzător de valabil şi folositor: că gravitaţia se poate face simţită de-a lungul căii virtuale. – Wendel îşi agită pumnul în aer, mânioasă. – Într-un fel, înţelesesem şi eu asta, dar mi-am spus că, de vreme ce nava se va deplasa cu o viteză de multe ori superioară vitezei luminii, gravitaţia nu va dispune de timp suficient pentru a se putea face simţită într-o măsură în care să poată fi… măsurată. Iar de aceea, conform presupunerii mele, traiectoria parcursă avea să fie o dreaptă euclidiană.

— Dar nu a fost.

— Evident că nu. Iar Wu a explicat de ce. Imaginează-ţi că viteza luminii este un punct zero. Toate vitezele mai mici decât viteza luminii vor fi negative, iar toate cele superioare ei vor fi pozitive. Prin urmare, în Universul primar în care trăim noi, toate vitezele sunt negative prin această convenţie matematică şi, de fapt, chiar *trebuie* să fie. Dar Universul este clădit pe principiul simetriei. Dacă un lucru atât de fundamental, precum viteza deplasării, este întotdeauna negativ, atunci altceva, tot atât de fundamental, ar trebui să fie întotdeauna pozitiv, iar Wu a sugerat că acest altceva ar fi gravitaţia. În Universul obişnuit, există întotdeauna o atracţie. Orice obiect cu masă atrage orice alt obiect cu masă. Dar dacă un obiect începe să se deplaseze cu o viteză superioară vitezei luminii, atunci această viteză ar avea o valoare pozitivă, iar acel altceva care avea o valoare pozitivă trebuie să capete valoare negativă. Cu alte cuvinte, la viteze superluminice, gravitaţia devine o forţă de respingere. Orice obiect cu masă respinge alt obiect cu masă. Wu mi-a sugerat, cu mult timp în urmă, că aşa ar putea sta lucrurile, iar eu nici măcar nu l-am ascultat. Pe-o ureche mi-a intrat şi pe cealaltă mi-a ieşit.

Crile întrebă:

— Dar care e diferenţa, Tessa? Când ne deplasăm cu viteze superluminice şi atracţia gravitaţională nu are timp să ne afecteze mişcarea, acelaşi lucru ar fi valabil şi pentru respingerea gravitaţională.

— Dar nu e aşa, Crile. Asta e frumuseţea. Şi asta se inversează. În Universul obişnuit al vitezelor negative, cu cât viteza de deplasare faţă de un corp care exercită atracţie gravitaţională este mai mare, cu atât mai puţin afectează atracţia respectivă direcţia de deplasare. În Universul vitezelor pozitive, în hiperspaţiu, cu cât ne deplasăm mai repede faţă de un corp care exercită respingere gravitaţională, cu atât mai mult afectează aceasta direcţia de deplasare. Pentru noi, toată povestea pare lipsită de sens, pentru că suntem obişnuiţi cu situaţia aşa cum există ea în Universul obişnuit, dar, odată ce eşti obligat să schimbi semnele şi-n loc de minus să pui plus şi invers, descoperi că totul se înlănţuie logic.

— Matematic. Dar câtă încredere poţi avea în ecuaţii?

— Îţi verifici calculele cu realitatea şi cu datele reale de care dispui. Atracţia gravitaţională este cea mai slabă dintre forţe şi tot astfel este şi respingerea gravitaţională de-a lungul căilor virtuale. În navă şi în noi, fiecare particulă le respinge pe toate celelalte atâta timp cât ne aflăm în hiperspaţiu, dar această respingere nu poate face nimic împotriva tuturor celorlalte forţe care menţin ansamblul compact şi care *nu* şi-au schimbat semnul. Cu toate acestea, calea noastră virtuală de la Staţia Patru până aici ne-a adus în apropierea lui Jupiter. Respingerea pe parcursul căii virtuale hiperspaţiale a fost atât de puternică, pe cât ar fi fost atracţia pe parcursul unei căi spaţiale non-virtuale. Am calculat modul în care respingerea gravitaţională a lui Jupiter ne-ar fi afectat calea prin hiperspaţiu şi traiectoria respectivă s-a curbat exact aşa cum am observat noi că a făcut-o. Cu alte cuvinte, modificarea pe care a adus-o Wu ecuaţiilor mele nu numai că le simplifică, dar le face să *funcţioneze*.

Fisher rosti:

— Şi i-ai frânt gâtul, Tessa, aşa cum te jurai c-o s-o faci?

Wendel izbucni în râs, la amintirea ameninţării respective.

— Nu, nu i l-am frânt. De fapt, chiar l-am pupat.

— Te înţeleg.

— Bineînţeles, acum a devenit mai important ca niciodată să ne întoarcem acasă în siguranţă, Crile. Acest progres în domeniul zborului cu viteze superluminice trebuie făcut public, iar lui Wu trebuie să i se acorde onorurile corespunzătoare. A clădit pe bazele puse de mine, sunt de acord, dar a făcut ceva ce poate că eu nu m-aş fi gândit niciodată să fac. Încearcă să ai în vedere consecinţele.

— Înţeleg, spuse Fisher.

— Nu, nu înţelegi, replică Wendel sever. Ascultă-mă. Rotor nu a întâmpinat probleme cu gravitaţia pentru că ei abia dacă atingeau viteza luminii – uneori puţin sub ea, alteori puţin peste – astfel încât efectele gravitaţionale, fie ele pozitive sau negative, de atracţie sau de respingere, au avut asupra lui o influenţă insignifiantă, prea mică pentru a fi măsurată măcar. Numai zborul nostru, cu adevărat superluminic, desfăşurat cu o viteză de câteva ori mai mare decât viteza luminii, face imperativă luarea în considerare a respingerii gravitaţionale. Ecuaţiile mele sunt inutile. Ele permit navelor să treacă prin hiperspaţiu, dar nu după traiectorii previzibile, controlabile. Şi asta nu e totul. Întotdeauna m-am temut că există un anumit pericol inevitabil, legat de ieşirea din hiperspaţiu, de a doua jumătate a tranziţiei. Dacă ieşirea se face prin contopirea cu un obiect care există deja în locul cu pricina? S-ar produce o explozie fantastică, ce ar distruge nava cu tot ce conţine ea, într-o milionime de milionime de secundă. Fireşte, nu ne vom trezi înăuntrul unei stele, pentru că ştim unde sunt localizate ele şi le putem evita. Cu timpul, poate vom şti şi poziţiile planetelor din sistemul unei stele, astfel încât să le putem evita şi pe ele. Dar, în vecinătatea fiecărei stele mai există şi asteroizi, cu zecile de mii şi comete, cu zecile de miliarde. Dacă ne trezim că, la ieşirea din hiperspaţiu, ne suprapunem ca poziţie cu vreun asteroid sau cu vreo cometă, ar fi o coliziune nu mai puţin fatală. Singurul lucru care ne putea salva într-o astfel de situaţie, aşa cum gândisem până azi, erau legile probabilităţii. Spaţiul cosmic este imens, încât posibilitatea

de a lovi un obiect mai mare decât un atom, sau cel mult un grăunte de praf, este extraordinar de mică. Cu toate acestea, luând în considerare destule călătorii prin hiperspaţiu, suprapunerea accidentală a materiei este doar o catastrofă care aşteaptă să se întâmple. Dar, în condiţiile pe care le cunoaştem acum, probabilitatea respectivă este zero. Nava noastră şi orice alt obiect de dimensiuni demne de luat în seamă se vor respinge şi vor avea tendinţa de a se îndepărta. Nu există posibilitatea să ne ciocnim de ceva. Toate se vor da automat la o parte din calea noastră.

Fisher se scărpină pe frunte:

— Dar nu ne vom abate şi noi de la calea respectivă? Şi asta nu ne va afecta pe neaşteptate traiectoria?

— Ba da, dar micile obiecte pe care le întâlnim ne vor modifica traiectoria destul de puţin şi o vom putea corecta cu uşurinţă. Este un preţ destul de mic pe care-l plătim pentru siguranţa noastră.

Wendel trase adânc aer în piept şi se întinse cu voluptate.

— Mă simt minunat. Ce senzaţie vor face toate astea când ne vom întoarce pe Pământ!

Fisher chicoti:

— Ştii, Tessa, înainte să intri pe uşă cu aceste veşti, tocmai începusem să-mi imaginez un scenariu morbid, în care eram inevitabil pierduţi, nava în derivă prin spaţiu, pentru totdeauna, cu cinci cadavre la bord, urmând să fie găsită, într-o bună zi, de fiinţe inteligente care să deplângă evidenta tragedie spaţială…

— Ei bine, nu se va întâmpla aşa, poţi conta pe asta, dragul meu, spuse Wendel zâmbind şi se îmbrăţişară.

33. MINTEA

73

Eugenia Insigna părea dezolată.

— Chiar te-ai hotărât să ieşi din Dom, Marlene?

— Mamă – începu Marlene pe un ton încă răbdător, dar obosit – dacă ar fi să mă iau după felul cum o spui, aş crede că am luat această hotărâre acum nu mai mult de cinci minute, după o lungă perioadă de incertitudine. Dar eu sunt sigură de ceea ce vreau să fac, de multă vreme. Sunt sigură că afară, pe suprafaţa planetei Erythro, este locul unde vreau să fiu. Şi nu m-am răzgândit şi nici nu mă voi răzgândi curând.

— Ştiu că eşti convinsă că eşti în siguranţă şi recunosc că până acum nu ţi s-a întâmplat nimic, dar…

— Mă simt în siguranţă pe Erythro, o întrerupse Marlene. Mă *atrage*. Unchiul Siever înţelege.

Eugenia se uită la fata ei, parcă pregătită să-şi reia protestele, dar în loc de asta se mulţumi să clatine doar din cap. Marlene este hotărâtă şi era evident că nu putea fi oprită.

74

E mai cald pe Erythro de data asta, gândi Marlene, chiar suficient de cald pentru ca briza să fie binevenită. Norii cenuşii se mişcau pe cer ceva mai repede şi păreau ceva mai denşi.

Pentru ziua următoare se prognozase ploaie, iar Marlene se gândea că ar fi plăcut să iasă în ploaie, să vadă ce se întâmplă. Ploaia ar trebui să plescăie în pârâul din apropiere, să ude pietrele şi să facă solul noroios şi îmbibat de apă.

Se apropie de o piatră plată de lângă pârâu. O şterse cu mâna şi se aşeză pe ea cu grijă, privind cu nesaţ apa curgătoare învolburându-se în jurul pietrelor care o ţintuiau parcă din loc în loc. Se gândi că ploaia ar fi ca un duş.

Ar fi ca un duş curgând din tot cerul, aşa încât să nu poţi ieşi de sub el. Se întrebă brusc: oare ar avea dificultăţi în respiraţie?

Nu, nu se putea. Şi pe Pământ ploua tot timpul – sau, în orice caz, frecvent – şi nu auzise deloc cum că oamenii s-ar fi înecat din cauza asta. Nu, ar fi ca un duş. Sub duş poţi respira.

Totuşi, ploaia n-ar fi fierbinte, iar ei îi plăceau duşurile fierbinţi. Se gândi cu o oarecare lene la asta. Aici afară era atât de plăcut, de linişte şi se putea odihni, n-o vedea nimeni, n-o supraveghea nimeni, nu trebuia să interpreteze limbajul gesturilor nimănui. Era grozav să nu aibă pe nimeni de examinat.

Ce temperatură ar avea? Ploaia, adică. De ce n-ar avea aceeaşi temperatură confortabilă ca şi Nemesis însăşi? Bineînţeles, avea să se ude şi întotdeauna când ieşi complet ud de sub duş ţi-e puţin frig. Iar ploaia avea să-i ude şi hainele. Dar ar fi o prostie să porţi haine pe ploaie. Doar sub duş nu purtai, nu făcea nimeni duş îmbrăcat. Dacă ploua, probabil că ideea cea mai bună ar fi fost să te dezbraci. Ar fi fost singurul lucru logic.

Dar… unde să pui hainele? Când făceai duş, le puneai în curăţător. Dar aici, pe Erythro, poate le putea pune sub un bolovan sau poate că ar fi posibil să-şi construiască un mic adăpost în care să-şi lase hainele într-o zi ploioasă. La urma urmei, de ce să porţi haine dacă plouă?

De ce să le porţi chiar dacă era senin?

Sigur, dacă era frig, da, era de înţeles de ce ai vrea să le porţi. Dar în zilele calde…

Dar atunci de ce purtau oamenii de pe Rotor haine, pe Rotor unde întotdeauna era cald şi curăţenie? La piscine nu purtau, ceea ce îi aminti Marlenei că tinerii cu trupuri zvelte şi cu forme frumoase erau întotdeauna primii care îşi lepădau hainele şi ultimii care şi le puneau la loc.

Dar oamenii ca Marlene pur şi simplu nu se dezbrăcau în public. Poate de asta purtau oamenii haine. Ca să-şi ascundă trupurile.

De ce n-aveau oare şi minţile forme cu care să te poţi făli? Ba aveau într-un fel, dar oamenilor nu le plăcea asta câtuşi de puţin. Oamenilor le plăcea să privească trupuri cu forme frumoase, dar când era vorba de minţi bine formate întorceau capul în altă parte şi strâmbau din nas. De ce oare?

Dar aici, pe Erythro, nu existau alţi oameni, aşa că îşi putea scoate hainele oricând era vreme blândă şi se putea simţi liberă. N-ar fi avut cine să o arate cu degetul sau să râdă de ea.

De fapt, putea face orice-i poftea inima, pentru că avea o întreagă lume confortabilă, o lume pustie, unde era complet singură, o lume care s-o învăluie ca o uriaşă pătură moale… şi atâta tăcere.

Simţea cum începe să se relaxeze, de parcă ar fi alunecat într-o stare de semi-visare. Tăcere. Mintea ei şopti cuvântul astfel încât să nu tulbure atmosfera.

Tăcere.

Apoi însă, aproape că sări în sus. Tăcere?

Dar venise afară cu scopul precis de a asculta vocea din nou. Şi de data asta n-avea să mai ţipe. N-avea să-i mai fie frică. Unde era vocea? De parcă ar fi strigat-o, de parcă simpla ei dorinţă ar fi fost suficientă ca s-o scoată la lumină…

— Marlene!

Inima îi sări din piept.

Se ţinu însă tare. Nu trebuie să dea semne de teamă sau tulburare. Pur şi simplu privi în jur şi apoi spuse, foarte cald:

— Unde eşti, te rog?

— Nu este… ne-ce-necesar… să vi-vibrezi aerul… să vorbeşti.

Vocea era a lui Aurinel, dar nu vorbea câtuşi de puţin ca Aurinel. Părea că vorbitul i se pare dificil, dar şi că avea să-şi îmbunătăţească performanţele în curând, că o să fie mai bine.

— O să fie mai bine, confirmă vocea.

Marlene nu spusese nimic. Nu spuse nici acum nimic. Se mulţumi să gândească nişte cuvinte: „N-am nevoie să vorbesc. N-am nevoie decât să gândesc.”

„N-ai nevoie decât să-ţi adaptezi tiparul. Şi asta şi faci.”

„Dar te aud vorbind.”

„Îţi adaptez eu tiparul şi e ca şi cum m-ai auzi.”

Marlene îşi umezi uşor buzele. Nu trebuie să-şi îngăduie să se simtă speriată, trebuie să se simtă calmă.

„Nu ai de care… de cine… de ce să fii speriată”, spuse vocea, care nu era tocmai vocea lui Aurinel.

Ea gândi: „Tu auzi totul, nu-i aşa?”

„Te deranjează asta?”

„Da, mă deranjează.”

„De ce?”

„Nu vreau să ştii chiar totul. Vreau să-mi păstrez anumite gânduri doar pentru mine.” (Încercă să nu se gândească la faptul că, probabil, aşa se simţeau şi ceilalţi faţă de ea, că probabil doreau să-şi păstreze sentimentele numai pentru ei, dar gândul acesta, Marlene ştia, avea să „transpire” de îndată ce ar fi făcut efortul de a nu-l gândi.)

„Dar tiparul tău e altfel decât al celorlalţi.”

„Tiparul meu?”

„Tiparul tău mental. Celelalte sunt încâlcite… încurcate. Al tău e splendid.”

Marlene îşi umezi din nou buzele şi surâse. Dacă îi era sondată, oricine-şi putea da seama că mintea ei era splendidă. Se simţi triumfătoare şi se gândi cu dispreţ la fetele care aveau numai… exteriorul.

Vocea din mintea ei întrebă: „Acest gând e personal?”

Marlene aproape că răspunse cu voce tare: „Da!”

„Pot detecta o deosebire. Nu voi mai răspunde gândurilor tale personale.”

Marlene se simţi, însă, din nou flămândă de laude. „Ai văzut multe tipare?”

„Am sondat multe de când aţi venit voi, oa… menii, aici.”

„Nu e sigură de cuvânt”, gândi Marlene. Dar vocea nu răspunse şi Marlene fu surprinsă. Surpriza fusese o senzaţie personală, acum că o analiza, deşi n-o marcase în mod făţiş ca atare faţă de ea însăşi. Dar probabil că orice gând personal era marcat în vreun fel, indiferent că ea se gândea la asta sau nu. Mintea spusese că poate detecta deosebirea şi era evident că putea. Probabil că apărea în tipar.

Vocea nu răspunse însă nici de data asta. Avea să fie nevoită să întrebe precis pentru a arăta că nu era un gând personal.

„Te rog, apare în tipar?” Nu fusese nevoie să precizeze ce anume. Vocea ştia despre ce era vorba.

„Apare în tipar. Totul apare în tiparul tău, pentru că este atât de bine făcut.”

Marlene aproape că începuse să toarcă de plăcere, ca o pisică. Acum, că fusese lăudată, era politicos să întoarcă şi ea complimentul.

„Dar şi al tău trebuie să fie foarte bine făcut.”

„Este altfel. Tiparul meu este foarte întins. Este simplu în fiecare punct al său şi complex numai când este luat cu totul. Al tău e complex de la bun început. Nu există nimic simplu în el. Şi este diferit de toate celelalte de felul ăsta. Celelalte sunt… încâlcite. Nu este posibil să intri în contact cu ele, să comunici. Iar o rearanjare a tiparului le face rău, pentru că tiparul e fragil. Nu ştiam. Tiparul meu nu e fragil.”

„Dar al meu este?”

„Nu. Se adaptează.”

„Ai încercat să comunici şi cu alţii, nu?”

„Da.”

„Maladia erythrotică,” gândi Marlene. (Nu urmă niciun răspuns. Gândul era personal.)

Fata închise ochii, încercând să caute cu propria ei minte, să localizeze sursa celeilalte minţi. O făcea într-un fel pe care nici ea nu-l înţelegea, poate cu totul greşit, poate că nici n-o făcea. Mintea ar fi putut râde de stângăcia ei, dacă ştia să facă aşa ceva, să râdă.

Nu urmă niciun răspuns.

Marlene gândi: „Gândeşte ceva.”

Inevitabil, răspunsul veni: „Ce să gândesc?”

Nu venea de nicăieri. Nu venea de aici sau de acolo sau de dincolo. Venea din interiorul minţii ei.

Gândi (furioasă pe propria ei incapacitate): „Când mi-ai simţit prima dată tiparul mental?”

„Când erai pe noul container de fiinţe umane.”

„Pe Rotor?”

„Pe Rotor.”

Ea se lumină brusc, înţelegând.

„Tu m-ai vrut. Tu m-ai chemat.”

„Da.”

Bineînţeles! Altminteri de ce şi-ar mai fi dorit într-atât să vină pe Erythro? De ce s-ar mai fi uitat cu atât de mult nesaţ la Erythro, în ziua în care Aurinel venise să-i spună că o căuta mama sa?

Strânse din dinţi. Trebuia să continue întrebările.

„Unde eşti?”

„Peste tot.”

„Esti planeta?”

„Nu.”

„Arată-mi-te!”

„Poftim.” Şi, brusc, vocea avu o direcţie.

Marlene privea lung pârâul şi, dintr-o dată, realiză că, în timp ce comunicase cu vocea în mintea ei, pârâul fusese singurul lucru pe care-l simţise, de care fusese conştientă. De nimic altceva din jurul ei nu-şi dăduse seama. Era ca şi cum mintea ei s-ar fi izolat de alte tentaţii, pentru a-şi accentua sensibilitatea la unicul lucru care o preocupase.

Iar acum vălul se ridicase. Apa trecea printre pietre, învolburându-se peste ele, răsucindu-se şi curgând într-un mic şuvoi spre un loc marcat de câteva mici bule. Acestea

se împrăştiau, pe măsură ce altele noi se năşteau, alcătuind un tipar care, în esenţă, nu se schimba, dar în amănunţime nu se repeta niciodată.

Apoi, una câte una, bulele se sparseră fără zgomot şi apa rămase lină şi fără caracteristici, dar încă răsucindu-se. Cum de o putea vedea răsucindu-se dacă era fără caracteristici? Pentru că lucea slab în lumina roşcată a stelei Nemesis. Se răsucea, iar ea o putea vedea răsucindu-se pentru că licăririle se arcuiau şi se uneau în spirale, contopindu-se. Nu-şi putea lua ochii de la ea, urmărind încet micile şuvoaie răsucite care se adunau acum într-o caricatură de chip omenesc, cu două găuri întunecate în loc de ochi şi o despicătură în loc de gură.

Portretul deveni mai clar, pe când Marlene privea fascinată.

În curând, contrastul crescu şi învolburarea deveni un chip limpede, privind-o cu ochi goi, totuşi, destul de real pentru a-l recunoaşte.

Era chipul lui Aurinel Pampas.

75

Siever Genarr spuse gânditor, rar, cu un efort de a trata problema cu calm:

— Şi atunci ai plecat.

Marlene aprobă printr-o înclinare a capului.

— Data trecută am plecat când am auzit vocea lui Aurinel. De data asta am plecat când i-am văzut chipul.

— Te înţeleg…

— Eşti prevenitor cu mine, unchiule Siever…

— Şi ce vrei să fac, să te bat? Lasă-mă să fiu prevenitor, dacă îmi face plăcere. Mintea, cum îi spui tu, a găsit vocea şi chipul lui Aurinel în mintea ta, evident. Trebuie să fi fost foarte clare în memoria ta. Cât de apropiată ai fost de Aurinel?

Fata îl privi suspicioasă:

— Cum adică? Ce vrei să spui cu „cât de apropiată”?

— Nu mă refer la nimic groaznic. Eraţi prieteni?

— Da, sigur.

— Erai îndrăgostită de el?

Marlene nu răspunse, ci se mulţumi doar să strângă din buze. Apoi se hotărî:

— Da, cred că am fost.

— O spui la timpul trecut. Nu mai e valabil în prezent?

— Păi, la ce bun? El mă consideră doar… o fetiţă. Poate o soră mai mică.

— Într-un fel ai dreptate, având în vedere împrejurările. Dar încă te mai gândeşti la el şi păstrezi vii în memorie vocea şi chipul lui, de aceea le-ai invocat.

— Ce vrei să spui cu „invocat”? A fost o voce reală şi un chip real.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles că sunt sigură.

— Mamei tale i-ai povestit ceva din toate astea?

— Nu, nicio vorbă.

— De ce nu?

— Of, unchiule Siever, doar o ştii. N-aş putea suporta toată… crisparea, neliniştea. Ştiu. O să-mi spui că toate sunt din cauză că mă iubeşte, dar asta nu le face mai uşor de îndurat.

— Dar mie ai fost dispusă să-mi povesteşti, Marlene, şi eu ţin în mod sigur la tine, foarte tare.

— Ştiu, unchiule Siever, dar tu nu eşti atât de impresionabil. Tu priveşti lucrurile logic, pur şi simplu.

— Să iau asta drept un compliment?

— Eu aşa am avut intenţia.

— În acest caz, hai să analizăm logic descoperirile tale.

— Bine, unchiule Siever.

— Bun. În primul rând, există ceva viu pe planeta asta.

— Da.

— Şi nu este planeta însăşi.

— Nu, precis. A negat asta.

— Dar se pare că este o fiinţă vie.

— Eu aşa am impresia, că este o fiinţă vie. Problema, unchiule Siever, este că felul în care comunicăm nu este cum am crezut eu că ar fi telepatia. Nu este ca şi cum ai citi o minte şi i-ai auzi gândurile. E vorba şi de senzaţii care te copleşesc, e ca şi cum ai putea privi întreg tabloul, nu doar punctele luminoase sau întunecate care îl alcătuiesc.

— Iar impresia este că ai de-a face cu o fiinţă vie.

— Da.

— Şi inteligentă.

— Foarte inteligentă.

— Dar nedezvoltată din punct de vedere tehnologic. Noi n-am găsit niciodată nimic tehnologic pe planetă. Această fiinţă invizibilă locuieşte pur şi simplu pe planetă, gândeşte, raţionează, dar nu face nimic. Aşa e?

Marlene ezită.

— Nu-mi pot da seama cu precizie, dar s-ar putea să ai dreptate.

— Şi apoi am venit noi. Când crezi că a devenit conştientă de venirea noastră?

Marlene clătină din cap:

— N-aş putea spune.

— Păi, draga mea, era conştientă de tine când tu erai încă pe Rotor. Trebuie că a devenit conştientă şi că alte inteligenţe invadau Sistemul stelei Nemesis când noi eram încă destul de departe. Ai avut impresia asta?

— Nu cred, unchiule Siever. *Eu cred* că nu ştia de noi până am venit pe Erythro. Asta i-a atras atenţia şi apoi a privit în jur şi a descoperit şi Colonia Rotor.

— Poate că ai dreptate. Apoi a făcut experimente cu minţile pe care le-a detectat pe Erythro. Erau probabil primele minţi diferite de a sa pe care le întâlnea. Cât este de bătrână fiinţa, Marlene? Ai idee?

— Nu prea, unchiule Siever, dar *impresia* mea este că e foarte bătrână, poate de-o vârstă cu planeta.

— Poate. În orice caz, cât de mult ar fi trăit, asta a fost prima dată când s-a trezit înconjurată de atât de multe alte minţi, foarte diferite de a sa. Cum ti se pare că sună asta, Marlene, adevărat?

— Da.

— Aşa că a încercat să coopereze cu aceste minţi şi, pentru că nu ştia aproape nimic despre ele, le-a deteriorat. Asta a fost maladia erythrotică.

— Da, aprobă Marlene cu o însufleţire bruscă. N-a spus nimic direct despre maladie, dar am avut această puternică impresie. Experimentele de început au fost cauza.

— Şi când a realizat că le face rău, s-a oprit.

— Da, de asta a încetat maladia erythrotică acum.

— Şi din asta am putea deduce că această minte este binevoitoare, că are o noţiune de etică pe care o înţelegem şi cu care putem fi de acord, că nu doreşte să facă rău altor minţi.

— Da! spuse Marlene cu încântare. Sunt sigură de asta.

— Dar ce este această formă de viaţă? Este un spirit? Ceva ce depăşeşte puterile de percepţie ale simţurilor noastre?

— Nu pot să-mi dau seama, unchiule Siever, oftă Marlene.

Genarr continuă:

— Ei bine, lasă-mă să-ţi repet ce ţi-a spus şi dacă greşesc corectează-mă. Ţi-a spus că tiparul său este „întins”; că este „simplu în orice punct al său şi complex numai luat cu totul”; că „nu este fragil”. Aşa e?

— Da, aşa e.

— Şi singura formă de viaţă pe care am depistat-o vreodată pe Erythro sunt procariotele, micile celule asemănătoare bacteriilor. Dacă nu accept că ar fi vorba de ceva spiritual şi imaterial, numai ele îmi rămân. Este, oare, posibil ca aceste mici celule, care par separate, să fie, de fapt, parte dintr-un organism întins pe toată planeta? Atunci tiparul mental ar fi „întins”. Ar fi „simplu în orice punct al său” şi n-ar fi complex decât „luat cu totul”. Şi n-ar fi nici fragil, pentru că, şi dacă porţiuni mari din el sunt ucise, acest organism planetar abia dacă ar fi atins în întregul său.

Marlene îl privi lung pe Genarr:

— Vrei să spui că am stat de vorbă cu microbii?

— Nu pot spune cu certitudine, Marlene. Este numai o ipoteză, dar se potriveşte minunat şi nu-mi trece prin cap nimic altceva care ar putea explica lucrurile atât de bine. Şi apoi, Marlene, dacă ne gândim la cele o sută de miliarde de celule care alcătuiesc creierul tău, fiecare dintre ele, luată individual, nu reprezintă, de fapt, foarte mult. Tu eşti un organism în care toate celulele creierului sunt strânse la un loc. Dacă stai de vorbă cu un alt organism în care toate celulele creierului sunt împrăştiate şi legate între ele, să zicem, prin unde radio minuscule, crezi că e aşa o mare diferenţă?

— Nu ştiu, spuse Marlene, în mod evident tulburată.

— Dar hai să ne punem o altă întrebare, una foarte importantă. Ce vrea această formă de viaţă, orice ar fi ea, de la tine?

Marlene păru mirată, chiar contrariată:

— Poate vorbi cu mine, unchiule Siever. Îmi poate transmite idei.

— Şi atunci, tu eşti de părere că-şi doreşte doar un interlocutor? Crezi că, odată cu venirea noastră, a oamenilor, a realizat pentru prima oară că e singură şi-i e urât?

— Nu ştiu.

— N-ai nicio impresie în această direcţie?

— Nu.

— Ne-ar putea distruge. – Acum Genarr vorbea cu el însuşi deja. – Ne-ar putea distruge fără probleme, dacă s-ar plictisi de tine sau dacă ai agresa-o.

— *Nu*, unchiule Siever.

— Dar pe mine, nu se lăsă Siever, m-a afectat foarte clar când am vrut să te împiedic să stabileşti o conexiune cu mintea planetei. Şi a afectat-o pe D'Aubisson, pe mama ta şi încă pe unul dintre gardieni.

— Da, dar v-a afectat doar cât să vă oprească să vă mai împotriviţi. Nu a mers mai departe de atât.

— Şi, deci, face toate acestea doar ca să ţi se permită să ieşi afară din Dom, pe suprafaţa planetei, să aibă cu cine

sta de vorbă, să aibă companie. Nu mi se pare un motiv suficient de convingător.

— Poate că motivul este ceva ce nu putem înţelege. Poate că această minte este atât de diferită de ale noastre, încât nu ne poate explica motivul său, sau, dacă l-ar explica, pentru noi n-ar fi de înţeles.

— Dar nu este totuşi o minte atât de diferită încât să nu poată conversa cu tine. Primeşte idei de la tine şi îţi transmite ţie altele, nu? Voi două comunicaţi.

— Da.

— Şi te înţelege destul de bine pentru a încerca să-ţi facă pe plac, luând vocea şi chipul lui Aurinel.

Marlene lăsă capul în pământ şi-şi fixă privirea pe podea, în faţa ei. Genarr spuse cu blândeţe:

— Aşadar, de vreme ce ne înţelege, poate că am putea şi noi s-o înţelegem şi dacă este aşa, trebuie să afli de ce te vrea atât de mult. Ar putea fi extrem de important să aflăm aşa ceva, pentru că nu putem şti ce pune la cale. Şi n-avem alt mod de a afla decât prin tine, Marlene.

Marlene tremura.

— Dar nu ştiu cum să fac asta, unchiule Siever.

— Fă tot ce ai făcut şi până acum. Mintea pare a-ţi fi prietenă şi s-ar putea să fie dispusă să-ţi explice.

Marlene ridică privirea şi-l studie pe Genarr.

— Ţi-e teamă, unchiule Siever, constată ea.

— Fireşte. Avem de-a face cu o minte mult mai puternică decât a noastră. Ar putea, dacă se hotărăşte că nu ne vrea, ar putea să ne desfiinţeze pe toţi.

— Nu la asta mă refer, unchiule Siever. Ţi-e teamă *pentru mine*.

Genarr ezită:

— Încă mai eşti sigură că te afli în siguranţă pe Erythro, Marlene? Eşti în siguranţă când vorbeşti cu mintea asta?

Marlene se ridică în picioare şi spuse, aproape cu trufie:

— Sigur că sunt. Nu există niciun risc. Nu-mi va face rău.

Părea extrem de încrezătoare, dar lui Genarr i se strânse inima. Ceea ce credea ea, abia dacă mai conta,

pentru că tiparul mental îi fusese ajustat de mintea planetei Erythro. „Oare mai putea avea încredere în ea acum?” se întreba.

La urma urmei, de ce n-ar avea această minte, alcătuită din sute şi sute de miliarde de procariote, un scop al ei, cum avea, de exemplu, Pitt? Pe scurt, dacă mintea o minţea pe Marlene, pentru motive pe care numai ea le ştia?

În aceste condiţii, era oare bine s-o trimită pe Marlene iar afară?

Dar oare mai conta dacă el făcea bine sau nu? Mai avea de ales?

34. APROAPE

76

— Perfect, spuse Tessa Wendel. Perfect, perfect, perfect. – Făcu un gest de parcă ar fi fixat ceva pe perete cu un cui pe care tocmai îl bătea, cu hotărâre şi putere. – Perfect.

Crile Fisher ştia despre ce era vorba. Încă de două ori mai trecuseră până acum prin hiperspaţiu, în direcţii diferite. Încă de două ori mai putuse Crile urmări uşoara schimbare a aranjamentului stelelor. Încă de două ori mai căutase din ochi Soarele, prima dată găsindu-l puţin mai şters, a doua oară puţin mai strălucitor. Începea deja să se simtă ca un bătrân veteran al hiperspaţiului. Spuse:

— Să înţeleg că Soarele nu ne deranjează.

— A, ba da, dar într-un fel perfect previzibil, calculabil, astfel încât interferenţa sa fizică este chiar o plăcere psihică, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Fisher încercă să joace rolul de avocat al diavolului:

— Soarele e destul de departe, ştii. Efectul lui gravitaţional trebuie să fie foarte aproape de zero.

— Sigur, răspunse Wendel, dar foarte aproape de zero nu înseamnă totuşi zero. Efectul său este măsurabil. Am trecut încă de două ori prin hiperspaţiu, calea virtuală apropiindu-se de Soare întâi oblic, apoi depărtându-se sub un alt unghi. Wu a făcut toate calculele înainte, iar calea pe care am parcurs-o se înscria perfect în calcule, până la nivelul zecimalelor, ceea ce este tot ce putem cere deocamdată, în mod rezonabil. Omul e un geniu. Îşi ţese

scurtăturile prin programul calculatorului cu o măiestrie incredibilă.

— Sunt convins, murmură Fisher.

— Aşa că acum nu mai e nicio îndoială, Crile. Am putea ajunge la Steaua Vecină şi mâine. Ba chiar şi azi, dacă ne-am grăbi într-adevăr. Sigur, nu foarte aproape. Probabil va fi nevoie să zăbovim o anumită perioadă de timp la o oarecare distanţă de Stea, nu prea departe, dar nici prea aproape, ca măsură de precauţie. Şi, de altfel, nici nu cunoaştem cu prea mare precizie masa Stelei Vecine, aşa că nu ne putem permite să riscăm apropiindu-ne prea mult. Doar nu vrem să ne trezim zvârliţi cât colo şi să fim nevoiţi să ne croim cu greu drum înapoi. – Clătină din cap admirativ: Ce tip, Wu ăsta. Sunt atât de mulţumită de el că nici n-am cuvinte să-ţi spun.

Fisher spuse precaut:

— Eşti sigură că nu te calcă puţin pe nervi?

— Să mă calce pe nervi? De ce? – Făcu ochii mari, surprinsă, şi-l întrebă pe Fisher: Crezi că ar trebui să fiu invidioasă?

— Păi, nu ştiu. Există vreo şansă ca Chao-Li Wu să primească toată recunoaşterea pentru meritul de a fi pus la punct zborul cu viteze superluminice, vreau să spun, în amănunt, în detaliile importante şi ca tu să fii uitată, sau ca lumea să-şi mai aducă aminte de tine doar ca de un înaintaş, care a netezit doar drumul?

— Nu, câtuşi de puţin, Crile. E drăguţ din partea ta să-ţi faci griji pentru mine în privinţa asta, dar lucrurile sunt în regulă, sigure. Munca mea este înregistrată şi cunoscută în amănunţime. Calculele matematice de bază ale zborului cu viteze superluminice îmi aparţin. Am avut, de asemenea, şi o contribuţie importantă la elaborarea unor detalii de inginerie, deşi creditul pentru proiectarea navei aparţine de drept altora, care se vor şi bucura de el. Ceea ce a făcut Wu a fost să adauge un factor de corecţie ecuaţiilor de bază. Foarte important, desigur, şi acum ne-am putut da seama că fără el zborul cu viteze superluminice n-ar fi utilizabil, dar este, totuşi, numai glazura tortului. Tortul este al meu.

— Bun. Dacă eşti sigură de asta, sunt mulţumit.

— Ca să-ţi spun drept, Crile, eu chiar sper că Wu va prelua acum conducerea în dezvoltarea zborurilor cu viteze superluminice. Adevărul este că eu nu mai sunt în cea mai înfloritoare perioadă a vieţii – din punct de vedere ştiinţific, desigur. Numai din punct de vedere ştiinţific, Crile.

Fisher zâmbi amuzat:

— Ştiu asta.

— Da, din punct de vedere ştiinţific, am trecut de apogeu. Munca mea a fost, toată, consacrată elaborării, dezvoltării şi exploatării unor idei şi concepte pe care le-am avut încă din perioada imediat următoare studenţiei. E vorba aici de peste douăzeci şi cinci de ani de concluzii şi am ajuns cam cât de departe mi-a stat în puteri să ajung. Ceea ce ne este necesar acum sunt idei noi-nouţe, concepte cu totul noi, o mişcare de diversificare şi cucerire de teritorii virgine. Eu nu mai pot face aşa ceva.

— Hai, Tessa, nu te subestima.

— Nu cred că am suferit vreodată de acest cusur, Crile. Avem nevoie de tineri tocmai pentru idei noi. Oamenii tineri nu au minţile doar tinere, ci şi *noi*. Wu are un genom unic, ce n-a mai existat până acum în istoria genetică a omenirii. Are o experienţă care este numai a sa, în mod crucial a sa, a nimănui altcuiva. El *poate* avea idei noi. Bineînţeles, şi le-ar baza pe ceea ce am făcut eu înaintea lui şi datorează mult învăţăturilor mele. Este studentul meu, Crile, învăţăcelul, ucenicul meu, fiul meu spiritual într-un fel. Şi tot ceea ce face bine îmi face cinste. Invidioasă? Dimpotrivă, sunt foarte mândră de el. Ce este, Crile? Nu arăţi prea mulţumit.

— Ba sunt mulţumit dacă tu eşti, Tessa, indiferent cum arăt. Problema este că am impresia că-mi reciţi *teoria* progresului ştiinţific. Dar n-au fost cazuri în istoria ştiinţei, ca în orice alt domeniu, de altfel, când invidia a existat într-adevăr şi profesorii au ajuns să-şi urască elevii care i-au depăşit?

— Bineînţeles. Aş putea să-ţi enumăr chiar acum cel puţin şase cazuri celebre, fără să stau pe gânduri, dar

acestea sunt excepţii, rarităţi şi adevărul este că nu asta e ceea ce simt eu acum. Nu spun că e de neconceput să-mi pierd, la un moment dat, răbdarea în ceea ce-l priveşte pe Wu şi Universul, dar deocamdată nu s-a întâmplat şi intenţionez să savurez momentul atâta vreme cât... Ce-o mai fi, acum?

Apăsă butonul marcat „Recepţie” şi chipul tânăr al lui Merry Blankowitz apăru pe ecranul tridimensional al transmiţătorului.

— Doamnă căpitan, spuse ea cu voce nesigură. Avem o discuţie aici şi ne întrebăm dacă am putea să ne consultăm şi cu dumneavoastră.

— E ceva în neregulă cu zborul?

— Nu, doamnă căpitan. E doar o discuţie legată de strategie.

— Înţeleg. Ei bine, nu-i nevoie să veniţi încoace. Am să vin eu în sala motoarelor.

Wendel şterse chipul tinerei de pe ecran. Fisher mormăi:

— Blankowitz nu e de obicei atât de gravă. Oare ce nu le-o fi dând pace?

— N-am de gând să fac presupuneri. Mă voi duce, pur şi simplu, acolo şi voi afla. Şi-i făcu semn lui Fisher s-o urmeze.

77

Cei trei erau acolo, în sala motoarelor, aşezaţi pe podea, în ciuda faptului că nivelul de gravitaţie era zero. Ar fi putut la fel de bine să stea fiecare pe câte un perete, dar asta ar fi putut distrage atenţia şi nu s-ar fi potrivit cu gravitatea situaţiei, arătând în plus lipsă de respect faţă de funcţia căpitanului. Exista un sistem complex de norme de etichetă, care fusese elaborat de multă vreme pentru situaţiile cu gravitaţie zero.

Lui Wendel nu-i plăcea gravitaţia zero şi dacă ar fi vrut să forţeze nota şi să-şi impună privilegiile de căpitan, ar fi putut insista ca nava să se afle permanent în rotaţie, pentru că efectul centrifugal ar fi produs o *oarecare* senzaţie de gravitaţie. Ştia însă foarte bine că traiectoria unei călătorii putea fi calculată mai uşor dacă nava se găsea în repaus faţă de Univers ca întreg, atât din punct de vedere al mişcării de translaţie, cât şi din cel al mişcării de rotaţie. Dar mai ştia şi că mişcarea constantă de rotaţie a navei nu ridica prea mult nivelul de dificultate al calculului traiectoriei navei. Cu toate acestea, a insista în favoarea mişcării de rotaţie ar fi însemnat o lipsă de respect faţă de omul de la calculator. Din nou, eticheta.

Tessa Wendel îşi ocupă locul, iar Crile Fisher nu putu să nu remarce (cu un zâmbet tainic) că stătea uşor într-o rână, clătinându-se. Cu tot trecutul ei de locuitoare a Coloniilor, era evident că nu se obişnuise niciodată complet cu zborurile spaţiale. El, pe de altă parte, (şi aici urmă un al doilea zâmbet tainic, de satisfacţie de data asta) deşi era pământean, se putea deplasa de colo-colo la gravitaţie zero, de parcă ar fi cunoscut-o de la naştere.

Chao-Li Wu trase aer adânc în piept. Avea o faţă rotundă, de felul celor ce păreau să sugereze că ţin de un trup bondoc, dar se dovedi, de fapt, mai înalt decât media când se ridică în picioare. Părul îi era închis la culoare şi fără nici cea mai mică buclă sau ondulaţie, iar ochii, evident, înguşti. Spuse încetişor:

— Doamnă căpitan.

— Ce este, Chao-Li? întrebă Wendel. Dacă ai de gând să-mi spui că a apărut o problemă în privinţa programării, aş putea fi tentată să te strâng de gât.

— Nu există nicio astfel de problemă, doamnă căpitan. Deloc. Dar, faptul că nu mai avem probleme pare să sugereze că misiunea noastră s-a încheiat şi că ar trebui să ne întoarcem pe Pământ. Aş dori să fac această propunere.

— Să ne întoarcem pe Pământ? – Wendel făcuse o pauză înainte de a repeta aceste vorbe, îngăduind unei

expresii de stupoare să-i cuprindă faţa. – De ce? Nu ne-am îndeplinit încă misiunea până la capăt.

— Eu cred că ne-am îndeplinit-o, doamnă căpitan, spuse Wu şi chipul său îşi pierdu orice expresie. Când am plecat, nici nu ştiam care ne era misiunea. Acum însă am pus la punct un sistem practic de zbor cu viteze superluminice şi aşa ceva n-aveam când am plecat de pe Pământ.

— Da, ştiu, şi ce-i cu asta?

— Nu avem niciun mijloc de comunicare cu Pământul. Dacă ne ducem acum spre Steaua Vecină şi ni se întâmplă ceva pe drum, vreun accident, Pământul va rămâne fără cunoştinţele practice asupra zborului superluminic şi nu putem şti când le vor descoperi. Asta ar putea avea un efect grav asupra necesarelor proceduri de evacuare a Pământului. Eu cred că este extrem de important să ne întoarcem şi să le explicăm ce am aflat din experienţa acestei călătorii.

Wendel ascultase cu gravitate toate acestea.

— Înţeleg. Şi tu, Jarlow, ce părere ai despre toate astea?

Henry Jarlow era înalt, blond şi posomorât. Exista pe chipul său o melancolie bine întipărită în trăsături, care dădea o impresie cu totul greşită asupra caracterului său, iar degetele sale lungi (care, la prima vedere, n-aveau nimic delicat) erau în stare de adevărate minuni când lucrau în interiorul unui calculator sau, în general, cu aproape orice instrument de la bordul navei.

— Cred, spuse el, că Wu are dreptate, ca să fiu sincer. Dacă am dispune de comunicaţie superluminică, am putea transmite informaţiile pe Pământ şi ne-am vedea de drum. După aceea, ce ni s-ar putea întâmpla n-ar mai conta decât pentru noi. Dar aşa cum stau lucrurile în realitate, nu ne putem permite să păstrăm descoperirea corecţiei gravitaţionale numai pentru noi.

— Şi tu, Blankowitz? întrebă Wendel calm.

Merry Blankowitz se foi jenată. Era o femeie scundă, cu breton negru şi tăiat drept chiar deasupra sprâncenelor. Din cauza lui, a delicatei structuri osoase şi a mişcărilor rapide şi nervoase, părea o Cleopatra în miniatură.

— Nu prea ştiu, spuse ea într-un târziu. Nu am nişte opinii foarte precise în legătură cu toate astea, dar colegii mei aproape că m-au convins. Nu credeţi că e important ca informaţiile să ajungă pe Pământ? În această călătorie am reuşit să punem la punct aspecte cruciale ale zborului superluminic şi avem nevoie de nave mai multe şi mai bune, echipate cu calculatoare proiectate să ţină automat seama de corecţia gravitaţională. Poate vom ajunge astfel să putem călători între Soare şi Steaua Vecină dintr-o singură tranziţie, sub influenţa unor gravitaţii intense, astfel încât să putem începe mai aproape de Soare şi să terminăm mai aproape de Steaua Vecină, fără a mai fi nevoie să petrecem săptămâni întregi de pregătire la ambele capete ale călătoriei. Mi se pare că Pământul ar trebui să cunoască aceste descoperiri recente ale noastre.

— Înţeleg, spuse Wendel. Problema pare să fie dacă nu cumva ar fi înţelept să facem în aşa fel încât informaţiile asupra corecţiei gravitaţionale să ajungă înapoi pe Pământ chiar acum. Wu, este acest aspect atât de esenţial cum ţi se pare? Nu aici, pe navă, ţi-a venit ideea corecţiei. Mi se pare că am mai discutat-o în urmă cu câteva luni. – Se gândi puţin. – Cu aproape un an în urmă.

— N-am discutat-o, de fapt, doamnă căpitan. Aţi fost destul de nerăbdătoare cu mine atunci, dacă-mi aduc bine aminte, şi nu m-aţi ascultat cu adevărat.

— Da, şi am recunoscut că am făcut o greşeală. Dar tu ai pus oricum pe hârtie observaţiile tale. Te-am rugat, atunci, să redactezi un raport oficial pe care să mă uit când voi avea timp. – Femeia ridică o mână. – Ştiu că n-am avut – până la urmă – timpul necesar pentru a-ţi parcurge raportul şi nici măcar nu-mi amintesc dacă l-am primit sau nu, dar îmi închipui, Wu, că tu – fiind tu – ai pregătit raportul respectiv în amănunţime, cu toate raţionamentele şi calculele pe care şi-ar putea dori cineva să le găsească într-un astfel de raport. Nu aşa ai făcut, Wu, şi nu-i aşa că raportul respectiv este înregistrat?

Wu păru să se crispeze uşor, dar tonul vocii nu i se schimbă.

— Da, am pregătit într-adevăr un raport, dar era doar o speculaţie şi nu cred că îi va acorda cineva atenţie, mai multă decât i-aţi acordat dumneavoastră, doamnă căpitan.

— De ce nu? Nu toată lumea e atât de proastă ca mine, Wu.

— Şi chiar dacă i-ar acorda atenţie, tot n-ar fi mai mult decât speculaţii. Dar dacă noi ne-am întoarce acum, am putea prezenta dovezi.

— Odată ce speculaţia există, *cineva* va obţine şi dovezile. Ştii doar cum progresează ştiinţa.

Wu articulă răspicat, pe un ton sec şi semnificativ:

— *Cineva*.

— Abia acum aflăm, în sfârşit, adevărata natură a neliniştii tale, Wu. Nu eşti îngrijorat că Pământul nu va obţine metoda practică a zborului cu viteze superluminice. Eşti îngrijorat că o va obţine, şi meritul nu va fi al tău, şi deci, nici recunoaşterea. Aşa este?

— Doamnă căpitan, nu văd ce e rău în asta. Orice om de ştiinţă are toate drepturile să fie preocupat de problema priorităţii recunoaşterii meritelor sale.

Wendel sări ca arsă:

— Ai uitat că eu sunt căpitanul acestei nave şi eu sunt autorizată să iau orice hotărâre?

— Nu, nu am uitat asta, replică Wu, dar nu navigăm pe un vas cu pânze din secolul al optsprezecelea. În primul rând, suntem cu toţii oameni de ştiinţă şi trebuie să luăm hotărârile într-un mod democratic. Dacă majoritatea doreşte să se întoarcă…

— Staţi, interveni Fisher brusc, înainte să ajungeţi prea departe, îmi permiteţi să spun şi eu ceva? Eu sunt singurul care nu şi-a spus până acum părerea şi dacă vreţi să fim democratici, aş vrea să iau şi eu cuvântul. Pot, doamnă căpitan?

— Spune, îi acordă Wendel permisiunea, cu mâna dreaptă încleştându-i-se şi descleştându-i-se de parcă ar fi fost nerăbdătoare să înhaţe pe cineva de gât.

Fisher începu:

— Cu aproape şapte secole şi jumătate în urmă, Cristofor Columb a pornit din Spania să navigheze către apus şi, în cele din urmă, a descoperit America, deşi el însuşi n-a ştiut niciodată că asta a făcut de fapt. Pe drum, a observat că deviaţia acului magnetic al busolei de la nordul real, aşa-numita „declinaţie magnetică” se schimba cu longitudinea. Aceasta a fost o descoperire extrem de importantă, de fapt prima descoperire pur ştiinţifică făcută în cursul unei călătorii pe ocean. Dar câţi ştiu astăzi că variaţia numită „declinaţie magnetică” a fost descoperită de Columb? Aproape nimeni. Câţi ştiu că America a fost descoperită de Columb? Aproape toată lumea. Dar să presupunem că, descoperind declinaţia magnetică, Columb s-ar fi hotărât, la jumătatea drumului, să se întoarcă acasă şi să anunţe minunata veste Regelui Ferdinand şi Reginei Isabella, asigurându-şi astfel prioritatea recunoaşterii sale ca descoperitor al fenomenului. Descoperirea, putem să ne închipuim, ar fi fost primită cu mult interes, iar monarhii ar fi putut trimite în cele din urmă o altă expediţie, condusă de, să zicem, Amerigo Vespucci, care ar fi ajuns primul pe coasta Americii. În acest caz, cine şi-ar mai fi amintit că un oarecare Columb a făcut nu ştiu ce fel de descoperire legată de busolă? Aproape nimeni. Dar cine şi-ar aminti că Vespucci a descoperit America? Aproape toată lumea. Aşa că vreţi, într-adevăr, să vă întoarceţi? Vor fi câţiva care-şi vor aminti, vă asigur, de descoperirea corecţiei gravitaţionale ca de un mic efect secundar al zborului cu viteze superluminice. Dar echipajul următoarei nave care va ajunge la Steaua Vecină va fi ovaţionat drept primul echipaj care a ajuns la o stea prin intermediul zborului cu viteze superluminice. Iar voi trei şi chiar tu, Wu, abia dacă veţi fi amintiţi într-o notă de subsol. Poate credeţi că, drept răsplată pentru această descoperire grozavă a lui Wu, voi sunteţi cei care vor fi trimişi în cea de-a doua expediţie, dar eu mă tem că nu va fi deloc aşa. Vedeţi voi, Igor Koropatsky, care este Directorul Biroului Terestru de Investigaţii, şi care ne aşteaptă la întoarcere, pe Pământ, este în mod special interesat de informaţiile despre Steaua

Vecină şi despre sistemul ei planetar. Va exploda ca un vulcan când va afla că am fost atât de aproape de acestea şi totuşi ne-am întors. Bineînţeles că, în acest caz, doamna căpitan Wendel va fi nevoită să explice că voi trei v-aţi răzvrătit, ceea ce este o abatere destul de gravă, chiar dacă nu navigăm pe un vas cu pânze din secolul al optsprezecelea. Departe de a putea face parte din următoarea expediţie, cred că nu vi se va mai permite nici să mai vedeţi interiorul unui laborator. Puteţi conta pe asta. Iar ceea ce vi se va permite să vedeţi, în ciuda faptului că sunteţi savanţi eminenţi, va fi interiorul unei puşcării. Nu subestimaţi furia lui Koropatsky. Aşa că mai reflectaţi la toate astea. Spre Steaua Vecină? Sau înapoi, acasă?

Se lăsă tăcerea. O vreme, nimeni nu spuse nimic.

— Ei bine, spuse Wendel cu severitate, cred că Fisher a explicat foarte clar situaţia. N-are nimeni nimic de spus?

Blankowitz spuse cu voce joasă:

— Eu cred că, de fapt, nu am analizat complet situaţia de la bun început. Cred că trebuie să ne vedem de drum.

Jarlow mormăi:

— Şi eu cred la fel.

— Dar tu, Chao-Li? întrebă Wendel.

Wu ridică din umeri:

— Nu m-aş putea împotrivi majorităţii.

— Mă bucur să aud asta. Faţă de autorităţile terestre, acest incident nu a existat, dar ar fi bine să nu se mai repete, să nu mai aibă loc nicio astfel de acţiune, asemănătoare cu o revoltă.

78

— Sper că nu te-ai supărat că am intervenit, spuse Fisher când se aflau în cabina lor. M-am temut că-ţi vei ieşi din fire fără a rezolva situaţia.

— Nu, a fost foarte bine. Mie nu mi-ar fi venit ideea analogiei cu Columb, care a fost perfectă. Mulţumesc, Crile. Îi luă mâna şi i-o strânse.

El zâmbi scurt.

— Trebuia să-mi justific şi eu într-un fel prezenţa pe navă.

— Ai făcut chiar mai mult decât atât. Şi n-ai idee ce dezgustată am fost să-l văd pe Wu reacţionând astfel, tocmai când nici nu isprăvisem bine să-ţi spun ce mândră eram de el, de descoperirile lui şi de recunoaşterea de care se va bucura. Mă simţeam chiar foarte nobilă în dorinţa de a împărţi meritele cu altul, în credinţa mea într-o etică a cercetării ştiinţifice care îi acordă fiecăruia recunoaşterea meritată. Şi apoi el îşi pune mândria personală mai presus de proiect.

— Cu toţii suntem oameni, Tessa.

— Ştiu. Şi faptul că am putut vedea că omul ăsta are în interiorul său zone întunecate, nu schimbă cu nimic faptul că are o inteligenţă ştiinţifică teribil de precisă.

— Mă tem că va trebui să recunosc şi că argumentele mele se bazau pe dorinţe personale, mai degrabă decât pe grija binelui public, ca să zic aşa. Şi eu vreau să ajungem la Steaua Vecină, din motive care nu au nicio legătură cu proiectul.

— Înţeleg asta, dar tot îţi sunt recunoscătoare.

Pe Fisher îl surprinse şi se simţi jenat să observe că femeia avea lacrimi în ochi şi că se uita în altă parte, clipind cu disperare, ca el să nu vadă. O sărută tandru.

79

Era doar o stea, încă prea palidă pentru a ieşi în vreun fel în evidenţă. De fapt, Crile Fisher ar fi pierdut-o cu uşurinţă din vedere dacă nu ar fi folosit memoria sistemului de observare.

— Arată aproape dezamăgitor de banal, ca o stea obişnuită, nu-i aşa? spuse Fisher şi chipul său luă o expresie posomorâtă, care părea obişnuită pentru el.

Merry Blankowitz, singura care mai era cu el la pupitrul de observaţie, spuse:

— Dar asta şi este, Crile, o stea.

— Vreau să zic: *arată* ca o stea slabă... şi suntem atât de aproape.

— Aproape, e un fel de a spune. Ne desparte încă o zecime de an-lumină, ceea ce nu înseamnă că suntem *chiar atât* de aproape. Dar doamna căpitan este prevăzătoare. Eu aş fi adus *Superluminica* mult mai aproape, în locul ei. Chiar acum îmi doresc să fi fost mai aproape. Abia aştept.

— Înainte de această ultimă tranziţie, erai pornită să te întorci acasă, Merry.

— Nu chiar. Mă convinseseră ei, că sunt buni de gură. Dar odată ce ai ţinut tu acel scurt discurs, m-am simţit ca o idioată. Mi se păruse de la sine înţeles că, dacă ne întoarcem, vom participa cu toţii la o a doua expediţie, dar bineînţeles că lucrurile stau cu totul altfel, aşa cum ai clarificat tu situaţia. Ah, dar abia mai am răbdare, atât de mult doresc să folosesc DN-ul!

Fisher ştia ce însemna DN: detectorul neuronic. Simţi şi el nerăbdarea, emoţia. Să detecteze inteligenţă ar fi însemnat să aibă certitudinea că au descoperit ceva infinit mai important decât toate metalele, rocile, gheaţa şi vaporii pe care-i descoperi în mod obişnuit.

— Poţi să detectezi ceva de la distanţa asta? – întrebă el cu o voce nesigură.

Femeia clătină din cap.

— Nu. Ar trebui să fim mult mai aproape. Şi nu putem intra pe orbită de la distanţa asta. Ne-ar lua aproximativ un an. Dar, odată ce doamna căpitan este satisfăcută cu ce putem afla despre Steaua Vecină de la această distanţă, vom face un nou salt. Eu mă aştept ca, în maximum două zile, să ne aflăm la o distanţă de doar câteva unităţi astronomice de Steaua Vecină şi atunci voi putea începe

observarea şi voi deveni şi eu utilă. Este o mare plictiseală să simţi că eşti o povară inutilă pentru ceilalţi.

— Ştiu, spuse Fisher sec. Ştiu.

O expresie de îngrijorare se ivi pe chipul lui Blankowitz.

— Îmi pare rău, Crile. Nu mă refeream la tine.

— Dar e ca şi cum ai fi făcut-o: vorbele tale mi se potrivesc. Indiferent cât de mult ne apropiem de Steaua Vecină, eu tot n-aş putea fi de niciun folos.

— Dar vei fi dacă vom detecta inteligenţă. Vei putea vorbi cu ei. Eşti rotorian şi vom avea nevoie de asta.

Fisher surâse mohorât.

— Am fost rotorian doar pentru câţiva ani.

— Dar e suficient, nu-i aşa?

— Rămâne de văzut. – Schimbă subiectul cu bună ştiinţă. – Eşti sigură că detectorul neuronic va funcţiona?

— Absolut sigură. Am putut urmări orice Colonie aflată pe orbita sa numai după radiaţia de plexoni.

— Ce sunt plexonii, Merry?

— E un nume inventat de mine pentru caracteristicile complexului de fotoni al creierelor de mamifere. Ştii, dacă nu suntem prea departe, putem detecta şi cai, dar putem detecta mase mari de fiinţe omeneşti de la distanţe astronomice.

— De ce „plexoni”?

— De la „complexitate”. Cândva – ai să vezi – cândva se va lucra cu plexonii nu numai pentru a detecta viaţa inteligentă, ci şi pentru a studia funcţiile profunde ale creierului. Şi pentru asta am inventat un nume: „plexopsihologie”. Sau poate „plexoneuronică”.

— Crezi că numele sunt importante? întrebă Fisher.

— Da, sigur. Te ajută să vorbeşti concis şi cu precizie. Nu mai e nevoie să spui „acel domeniu ştiinţific care presupune relaţia dintre cutare şi cutare”. Spui pur şi simplu „plexoneuronică”. Da, sună mai bine. E ca o scurtătură, care-ţi permite să-ţi păstrezi puterea de concentrare şi analiză pentru subiecte mai importante. Şi, de altfel… se întrerupse, ezitând.

— De altfel? Da?

Vorbele veniră şuvoi.

— Dacă inventez un nume care prinde şi rezistă, va fi suficient ca să apar într-o notă de subsol în istoria ştiinţei. Ştii: „Cuvântul «plexon» a fost folosit pentru prima oară de Merrilee Augina Blankowitz în anul 2237, cu ocazia zborului de pionierat al navei *Superluminica*, primul zbor hiperspaţial cu viteze superluminice din istoria omenirii.” Nu prea am şanse să fiu menţionată în altă parte sau pentru alt motiv, aşa că mă mulţumesc şi numai cu atât.

— Dar dacă detectezi plexonii ăştia ai tăi, Merry, fără să existe nici urmă de fiinţe omeneşti?

— Vrei să spui dacă detectăm forme de viaţă extraterestre? Ar fi şi mai tulburător decât dacă am detecta prezenţe umane. Dar, la drept vorbind, nu prea avem mari şanse în direcţia asta. Am fost în repetate rânduri dezamăgiţi. Am crezut că vor exista măcar forme primitive de viaţă pe Lună, pe Marte, pe Callisto, pe Titan. N-am găsit niciodată, nimic. Oamenii au făcut speculaţii pe tema a tot soiul de forme de viaţă ciudate: galaxii vii, nori de praf stelar vii, viaţă pe suprafaţa unei stele neutronice, tot felul de presupuneri. Dar nu există dovezi în sprijinul vreuneia. Nu, dacă voi detecta ceva, va fi viaţă omenească. Sunt convinsă de asta.

— Dar nu vei detecta plexonii emişi de cei cinci oameni de la bordul acestei nave? Nu vom acoperi noi orice altceva ce ai putea detecta pe o rază de miliarde de kilometri în jur?

— Asta este *într-adevăr* o complicaţie, Crile. Trebuie să calibrăm DN-ul astfel încât să nu ne detecteze pe noi cinci, iar asta e o treabă delicată. Chiar şi o mică diferenţă ar fi suficientă pentru a bruia complet orice am detecta în altă parte. Într-o bună zi, Crile, DN-urile automate vor fi trimise prin hiperspaţiu în tot felul de locuri, pentru a detecta plexoni. Nu vor exista prezenţe umane în preajma lor şi asta va fi suficient să le amplifice sensibilitatea cu cel puţin câteva ordine de magnitudine în plus faţă de cea de acum, cu noi prezenţi pe navă şi imposibil de neglijat. Vom afla

atunci unde există inteligenţă, cu mult înainte de a ne deplasa noi înşine la destinaţia respectivă.

Chao-Li Wu apăru şi el în încăpere. Îi aruncă lui Fisher o privire în care se putea citi doar o undă vagă de dispreţ şi spuse cu indiferenţă:

— Ce mai face Steaua Vecină?

— Nu mare lucru, de la distanţa asta, răspunse Blankowitz.

— Păi, probabil că mâine sau poimâine vom face o altă tranziţie prin hiperspaţiu şi atunci ne vom lămuri.

Blankowitz spuse:

— Va fi emoţionant, nu?

— Va fi, fu Wu de acord, dacă îi găsim pe rotorieni. Se uită din nou la Fisher. Dar oare îi vom găsi?

Dacă întrebarea îi fusese adresată lui Fisher, ea rămase fără răspuns. Fisher nu făcu decât să-l privească pe Wu fix, fără expresie.

„Oare îi vom găsi?” se întrebă şi el.

Lunga aşteptare avea să ia sfârşit, curând.

35. CONVERGENŢE

80

Aşa cum am mai remarcat, Janus Pitt nu-şi permitea decât foarte rar luxul autocompătimirii. La oricine altcineva ar fi considerat asta drept un semn dezgustător de slăbiciune şi ar fi etichetat persoana respectivă drept una care se complace cu voluptatea „suferinţei” în situaţii neplăcute. Cu toate acestea, existau momente când Janus Pitt se revolta la gândul că rotorienii erau foarte dornici să lase în seama lui toate deciziile neplăcute.

Exista un Consiliu, da, ales cum se cuvine şi implicat meticulos în elaborarea de legi şi luarea de hotărâri, toate, în afară de cele cu adevărat importante şi anume cele care aveau de-a face cu viitorul Coloniei Rotor.

Astea îi erau lăsate lui.

Şi nu-i erau nici măcar lăsate în mod conştient. Problemele cu adevărat de importanţă majoră erau, pur şi simplu, ignorate, considerate inexistente printr-un acord tacit general.

Iată-l aici, într-un sistem planetar neocupat, clădind fără grabă noi Colonii, cu convingerea absentă că timpul le stătea, infinit, la dispoziţie. Peste tot domina siguranţa calmă că, odată ce vor fi umplut această nouă centură de asteroizi (generaţii întregi de acum înainte şi, oricum, fără vreo legătură cu oricare dintre cei vii în prezent), tehnologia de hiperasistenţă se va fi îmbunătăţit până la punctul în care va fi relativ uşor să plece în căutarea unor noi planete de colonizat.

Timp era din belşug. Timpul se confunda, de fapt, cu eternitatea.

Numai lui Pitt însuşi îi era dat să fie obligat de a lua în considerare faptul că timpul era scurt, că în orice moment, fără avertisment, timpul putea lua sfârşit.

Când avea Nemesis să fie descoperită în Sistemul Solar? Când avea cine ştie ce Colonie să ia hotărârea de a urma exemplul dat de Rotor?

Trebuia să se întâmple într-o zi. Nemesis, deplasându-se inexorabil în direcţia Soarelui, avea, în cele din urmă, să ajungă într-un punct încă îndepărtat, desigur, dar destul de aproape – în care oamenii din Sistemul Solar ar trebui să fie orbi să n-o vadă.

Calculul lui Pitt, cu ajutorul unui programator convins că lucra la rezolvarea unei probleme de interes exclusiv academic, estimase că nu mai târziu de o mie de ani descoperirea stelei Nemesis de către cei rămaşi în Sistemul Solar avea să devină inevitabilă şi că, la scurt timp după aceea, Coloniile aveau să înceapă să se împrăştie.

Apoi Pitt pusese întrebarea crucială: „Vor veni Coloniile în Sistemul stelei Nemesis?”

Răspunsul fusese negativ. La vremea la care se vor întâmpla toate astea, hiperasistenţa va fi devenit mult mai eficientă şi mai ieftină. Coloniile vor şti mai mult despre stelele apropiate, care dintre acestea aveau planete şi ce fel de planete. Nu se vor deranja să ia în seamă o pitică roşie, ci s-ar orienta spre stele asemănătoare Soarelui.

Şi atunci nu mai rămânea decât Pământul, care avea să fie disperat, îngrozit de spaţiul cosmic, în mod evident deja degenerat şi continuând să se scufunde în mizerie şi agonie, pe măsură ce prima mie de ani s-ar fi scurs şi ameninţarea stelei Nemesis ar fi devenit evidentă, ce avea să facă oare Pământul? Nu puteau porni în călătorii lungi. Erau doar pământeni. Dependenţi de senzaţia pământului sub picioare. N-aveau altă soluţie decât să spere ca Nemesis să nu se apropie prea mult.

Pitt era chinuit de viziunea unei lumi în paragină, încercând să se pună la adăpost în sistemul mai unit şi mai

stabil al stelei Nemesis, încercând să-şi găsească refugiu în preajma unei stele cu un sistem destul de strâns construit pentru a rămâne neclintit, în vreme ce îl distrugea pe cel al Soarelui, pe lângă care avea să treacă.

Era un scenariu îngrozitor şi, cu toate astea, inevitabil.

Oare de ce, în loc să se apropie, nu se depărta Nemesis de Soare? Totul ar fi altfel. Descoperirea stelei în Sistemul Solar ar deveni din ce în ce mai puţin probabilă cu timpul şi chiar dacă ar avea loc, Nemesis ar deveni din ce în ce mai puţin dezirabilă şi din ce în ce mai puţin potrivită ca loc de refugiu. Dacă s-ar îndepărta, Pământul nici măcar n-ar mai fi nevoit să-şi caute un refugiu.

Dar lucrurile nu stăteau deloc astfel. Pământenii aveau să vină; pământeni degeneraţi şi arhaici, de toate varietăţile, rasele şi culturile anormale, aveau să vină puhoi. Ce altă soluţie ar fi avut rotorienii decât să-i distrugă când erau încă în spaţiu? Dar oare aveau să aibă rotorienii atunci un Janus Pitt care să le arate că nu exista altă soluţie? Şi până în acel moment viitor avea oare să mai aibă Colonia Rotor alţi Janus Pitt, care să se asigure că rotorienii dispun de armele şi de hotărârea de a se pregăti pentru inevitabila confruntare şi de a-i *face faţă* când avea să vină vremea?

Dar analiza calculatorului era, la urma urmei, înşelător de optimistă. Descoperirea stelei Nemesis de către Sistemul Solar *trebuia* să aibă loc în cel mult o mie de ani, spusese calculatorul. Dar când anume? În acest interval, descoperirea ar fi putut avea loc şi mâine. Şi dacă ar fi fost aşa? Dacă ar fi avut loc deja cu trei ani în urmă? Era oare posibil ca vreo Colonie, bâjbâind în căutarea celei mai apropiate stele, neştiind nimic folositor despre cele mai îndepărtate, să urmeze calea Coloniei Rotor chiar *acum*?

În fiecare zi, Pitt se trezea întrebându-se: „Asta să fie ziua?”

Oare de ce-i fusese dată tocmai lui această agonie? De ce toţi ceilalţi dormeau liniştiţi în poala eternităţii, în timp ce numai lui îi era dat să se confrunte, în fiecare zi, cu posibilitatea unui astfel de apocalips?

Fireşte, luase deja unele măsuri. Înfiinţase un Serviciu de Supraveghere în întreaga centură de asteroizi, un organism a cărui funcţie consta în scanarea permanentă a receptoarelor automate care monitorizau cerul fără întrerupere, mai precis, să detecteze de la o distanţă cât mai mare cu putinţă imensele deşeuri de energie ale unei Colonii care s-ar apropia.

Durase ceva timp până când totul funcţionase corespunzător, dar trecuseră deja vreo doisprezece ani de când orice fărâmă de informaţie dubioasă era cercetată cu atenţie şi, din când în când, se ivea ceva care părea suficient de neclar pentru a fi necesară consultarea lui Pitt. Şi, de fiecare dată când se întâmpla aşa ceva, în capul lui Pitt se declanşa dangătul unui clopot de alarmă.

De fiecare dată se dovedise a nu fi nimic – până acum – şi uşurarea iniţială era întotdeauna urmată de o revoltă împotriva personalului Staţiilor de Supraveghere. Dacă era ceva nesigur, se spălau pur şi simplu pe mâini, se descotoroseau de informaţiile respective, aruncându-le în spinarea lui Pitt. N-avea decât să se descurce *el*, n-avea decât să sufere *el*, n-avea decât să ia *el* deciziile dificile.

În astfel de momente, Pitt îşi îngăduia accese de autocompătimire plângăreaţă şi, în acelaşi timp, devenea neliniştit la gândul că ar putea da semne de slăbiciune.

Uite, de exemplu, această informare. Pitt răsfoi raportul decodificat de calculatorul său, care îi declanşase această trecere în revistă plină de autocompătimire a propriilor sale sacrificii pentru poporul rotorian – permanente, insuportabile şi neapreciate.

Acesta era primul raport care îi fusese trimis spre consultare şi decizie de patru luni încoace şi i se părea de o importanţă minoră. Se apropia o sursă suspectă de energie, dar, ţinând cont de distanţa probabilă la care se afla aceasta, era o sursă neobişnuit de mică, o sursă cam de patru ordine de mărime mai mică decât s-ar fi aşteptat cineva să detecteze, cineva care stătea cu ochii în patru căutând Colonii. Era atât de mică această sursă încât era aproape de neobservat printre celelalte unde sonore.

Puteau să-l fi scutit de asta. Ideea din raport, cum că sursa avea un model ciudat de lungimi de undă, care părea să fie de origine umană, era ridicolă. Cum ar fi putut observa ceva despre o sursă atât de slabă – cu excepţia faptului că nu era o Colonie şi, deci, nu putea fi de origine umană, indiferent de modelul lungimilor de undă?

„Idioţii ăştia de la Staţiile de Supraveghere n-ar trebui să mă sâcâie cu aşa ceva”, gândi Pitt.

Aruncă raportul cât colo, cu un gest agasat, şi apucă ultimul raport de la Ranay D'Aubisson. Nici până acum fata aia, Marlene, nu se molipsise de maladie. Insista nebuneşte să se expună pericolului, în feluri din ce în ce mai complicate şi cu toate astea rămânea neatinsă.

Pitt oftă. Poate că nici n-avea importanţă. Fata părea să vrea să rămână pe Erythro şi dacă rămânea, era la fel de bine ca şi dacă ar fi contractat maladia. Ba chiar, această variantă avea s-o oblige şi pe Eugenia Insigna să rămână pe Erythro şi el ar fi scăpat de amândouă. Cu certitudine că s-ar fi simţit mai stăpân pe situaţie dacă D'Aubisson s-ar fi aflat la conducerea Domului în locul lui Genarr şi le-ar fi putut astfel supraveghea atât pe mamă, cât şi pe fiică. Şi, într-un fel sau altul, acest lucru trebuie aranjat în viitorul apropiat, într-un fel care să nu facă din Genarr un martir.

Ar fi fost, oare, înţelept să-l facă Guvernator pe Noul Rotor? Ar fi fost considerată o avansare şi ar fi puţin probabil ca omul să refuze noul post, mai ales de vreme ce, cel puţin teoretic, ar fi însemnat că îl plasează la acelaşi nivel cu Pitt însuşi. Dar nu cumva asta i-ar fi dat lui Genarr ceva prea multă putere adevărată, în loc doar de aparenţa acesteia? Ce altă soluţie ar mai fi existat?

Trebuia să se mai gândească.

Ridicol! Cât de uşor ar fi fost totul dacă fata aia, Marlene, ar fi avut bunăvoinţa să facă un lucru atât de simplu: să contracteze maladia.

Cu un spasm de iritare faţă de refuzul Marlenei de a o face, apucă din nou raportul asupra sursei de energie din spaţiu.

Uite la ei! O mică răbufnire de energie şi îl sâcâiau pe el cu asta. N-avea să tolereze aşa ceva. Începu să tasteze un mesaj pe care calculatorul îl transmitea instantaneu. Nu aveau voie să-l mai deranjeze cu nimicuri. Trebuiau doar să ţină ochii larg deschişi după vreo Colonie!

81

La bordul *Superluminicei* descoperirile sosiseră ca o succesiune de lovituri de teatru, la intervale scurte.

Se aflau încă la o distanţă destul de mare de Steaua Vecină când deveni evident că aceasta avea o planetă.

— O planetă! strigă Crile Fisher, cu o intensă senzaţie de triumf. Ştiam eu...

— Nu, spuse Tessa Wendel repede, nu e ce crezi. Înţelege, Crile, că sunt planete şi planete. Aproape orice stea are un fel de sistem planetar. La urma urmei, peste jumătate dintre stelele din Galaxie fac parte din sisteme de stele multiple, iar planetele sunt doar stele prea mici pentru a fi *într-adevăr* stele, înţelegi? Această planetă, pe care o vedem, nu este locuibilă. Dacă ar fi fost, n-am fi văzut-o de la o astfel de distanţă, mai ales în lumina slabă a Stelei Vecine.

— Vrei să spui că e doar o gigantică sferă de gaze.

— Sigur că da. Aş fi fost mai surprinsă dacă n-ar fi existat aşa ceva.

— Dar dacă există o planetă uriaşă, ar putea exista şi planete mai mici.

— Poate, făcu Wendel o concesie, dar unele despre care nu pot crede că ar fi locuibile. Ar fi ori prea reci pentru a oferi condiţii de viaţă, ori rotaţia lor ar fi blocată într-un tipar fix, în care nu ar arăta stelei decât o singură faţă tot timpul, ceea ce le-ar face prea reci pe o faţă şi prea calde pe cealaltă. Tot ce ar fi putut face Rotor – dacă ar fi aici – ar fi fost să se plaseze pe orbită în jurul stelei sau poate în jurul gigantei gazoase.

— Şi asta ar putea fi exact ceea ce au făcut.

— De atâţia ani? ridică Wendel din umeri. Presupun că ne putem închipui şi aşa ceva, dar nu conta pe asta, Crile.

82

Următoarele descoperiri, însă, fură mult mai surprinzătoare.

— Un satelit? spuse Tessa Wendel. Ei bine, de ce nu? Doar Jupiter are patru destul de mărişori. De ce ar fi o surpriză că această gigantă gazoasă are şi ea unul?

— Nu este un satelit similar vreunuia din Sistemul Solar, doamnă căpitan, spuse Henry Jarlow. Este aproximativ de dimensiunile Pământului, aşa reiese din măsurătorile pe care le-am putut face.

— Ei bine, spuse Wendel, păstrându-şi aerul de indiferenţă, şi ce consecinţe logice ar avea asta?

— Niciuna, poate, spuse Jarlow, dar satelitul prezintă caracteristici deosebite. Aş vrea să fi fost astronom.

— Acum şi eu îmi doresc să fi fost *cineva* de pe navă astronom, dar, te rog, continuă. Nu eşti complet ignorant în domeniu…

— Problema este că, de vreme ce îşi efectuează mişcarea de revoluţie în jurul gigantei gazoase, îi arată acesteia doar o singură faţă, ceea ce înseamnă că, în timpul mişcării de revoluţie, toate părţile satelitului sunt văzute de Steaua Vecină. Iar orbita este de aşa natură încât, pe cât pot eu să-mi dau seama, temperatura acestei lumi asigură existenţa apei lichide. Şi are o atmosferă. Desigur, nu pot jongla cu toate subtilităţile. După cum am spus, nu sunt astronom. Totuşi, mi se pare că există o şansă serioasă ca satelitul să fie o lume locuibilă.

Crile Fisher primi vestea cu un zâmbet larg. Spuse:

— Nu mă surprinde. Igor Koropatsky a prezis existenţa unei planete locuibile. Şi a făcut-o fără a avea niciun fel de informaţii. A fost pentru el doar un execiţiu de deducţie.

— A făcut Koropatsky asta? Şi când a stat de vorbă cu tine, mă rog?

— La un moment dat, înaintea plecării noastre. A dezvoltat un raţionament conform căruia Coloniei Rotor nu i s-a întâmplat nimic pe drumul spre Steaua Vecină şi, de vreme ce nu s-au întors, e probabil să fi găsit o planetă pe care au colonizat-o. Şi acum, iat-o!

— Şi de ce ţi-a spus el ţie toate acestea, Crile?

Crile făcu o pauză şi păru a reflecta, apoi răspunse:

— Era preocupat să se asigure că planeta va fi explorată, având în vedere o posibilă viitoare utilizare a ei de către pământeni, în momentul când bătrâna noastră planetă va necesita evacuarea.

— Şi de ce crezi că nu mi-a spus *mie* asta? Ai idee?

— Presupun, Tessa, spuse Crile cu băgare de seamă, că şi-a închipuit că eu voi fi cel mai impresionabil dintre noi doi şi mai nerăbdător să insist pentru explorarea planetei…

— Din cauza fiicei tale.

— El cunoştea situaţia, Tessa.

— Şi de ce nu mi-ai spus *tu* despre toate astea?

— N-am fost sigur că era ceva de spus. M-am gândit că aş putea la fel de bine să aştept şi să mă conving că Igor Koropatsky a avut într-adevăr dreptate. Şi de vreme ce a avut, iată că acum îţi spun. Planeta, conform raţionamentului lui, trebuie să fie locuibilă.

— Este un satelit, spuse Wendel, în mod evident cu capsa pusă.

— O distincţie care nu aduce, de fapt, o diferenţiere.

— Uite ce este, Crile. Nimeni nu pare a se gândi în ce situaţie sunt eu în toată povestea asta. Koropatsky îţi umple mintea cu bazaconii, pentru a se asigura că vom explora acest sistem şi că apoi ne vom întoarce pe Pământ cu veştile. Wu a fost nerăbdător să ne întoarcem cu noutăţile, încă înainte de a ajunge la sistemul Stelei Vecine. Tu eşti nerăbdător să te întâlneşti cu familia ta, indiferent de alte considerente mai înalte. În toată povestea asta, foarte puţini par să se mai gândească şi la faptul că eu sunt căpitanul şi că eu voi lua hotărârile.

Vocea lui Fisher deveni prevenitoare:

— Fii rezonabilă, Tessa. Ce hotărâri ar fi de luat? Ce, ai de ales? Spui că mi-a umplut Koropatsky mintea cu bazaconii, dar nu e adevărat. Există o planetă. Sau un satelit, dacă preferi. *Trebuie* explorat. Existenţa sa ar putea însemna viaţă pentru Pământ. Acesta ar putea fi viitorul cămin al omenirii. De fapt, o parte a omenirii s-ar putea să se afle deja aici.

— *Tu* să fii rezonabil, Crile. O lume poate avea dimensiunile şi temperatura corespunzătoare şi totuşi să fie nelocuibilă dintr-o mulţime de motive. La urma urmei, să presupunem că are o atmosferă otrăvitoare, sau că are o activitate vulcanică foarte bogată, sau că are un nivel ridicat de radioactivitate. Nu este decât o pitică roşie pentru a o lumina şi încălzi şi se află în vecinătatea imediată a unei gigante gazoase. Nu este o ambianţă normală pentru o lume de tipul Pământului şi cine poate şti cum este afectat satelitul acesta de o astfel de ambianţă anormală?

— Cu toate acestea, trebuie totuşi explorat, chiar şi numai pentru a afla cu certitudine că este nelocuibil.

— Pentru asta s-ar putea să nu fie necesar să asolizăm, spuse Wendel morocănoasă. Ne vom apropia mai mult şi ne vom putea da seama mai bine. Încearcă, te rog, Crile, încearcă să nu pierzi din vedere datele problemei. N-aş suporta să te văd dezamăgit.

Fisher dădu din cap aprobator:

— Voi încerca… Şi totuşi, Koropatsky a dedus existenţa unei planete locuibile când toată lumea îi spunea că aşa ceva nu e cu putinţă. Chiar şi tu mi-ai spus asta, Tessa. Mi-ai repetat-o de multe ori. Dar uite că planeta e acolo şi *s-ar putea* să fie locuibilă. Aşa că îngăduie-mi să sper acum, cât încă se mai poate. Poate că rotorienii se află acum acolo şi poate că şi fiica mea e acolo, cu ei.

83

Chao-Li Wu spuse cu destulă indiferenţă:

— Doamna căpitan este foarte furioasă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să găsească o planetă aici – o lume, vreau să zic, de vreme ce nu ne permite să-i spunem planetă – care ar putea fi locuită. Asta înseamnă că va trebui să fie explorată şi apoi să ne întoarcem acasă şi să raportăm. Ştii doar că nu asta îşi doreşte. Este prima şi unica ei şansă de a se afla în spaţiul cosmic îndepărtat. Când se va termina această călătorie, se va termina şi viaţa ei profesională. Alţii îi vor continua munca asupra tehnicii zborului cu viteze superluminice, alţii vor explora spaţiul. Ea va ieşi la pensie şi nu va mai avea decât o funcţie onorifică de consilier. Şi asta nu-i va plăcea deloc.

— Dar tu, Chao-Li? Tu ai mai pleca în spaţiu, dacă ţi s-ar da ocazia? întrebă Blankowitz.

Wu nu ezită:

— Nu sunt deloc convins că mi-ar plăcea să rătăcesc prin spaţiu. Nu am microbul explorării. Dar, ştii… Azi-noapte mi-a venit o idee ciudată: că mi-ar plăcea să mă stabilesc aici, dacă satelitul este locuibil. Ce părere ai?

— Să mă stabilesc aici? Bineînţeles că n-aş vrea. Nu spun că mi-ar plăcea să rămân legată de Pământ pentru tot restul vieţii, dar aş vrea să mai petrec o bucată de vreme acolo, în orice caz, înainte de a porni din nou la drum.

— Eu m-am gândit. Acest satelit este unul la… cât? La zece mii? Cine poate calcula probabilitatea de a întâlni o lume locuibilă în sistemul unei pitice roşii? Ar *trebui* explorat. Sunt chiar dispus să petrec un timp pe el şi să las pe altcineva să se întoarcă pe Pământ, să aibă grijă să-mi fie recunoscute meritele descoperirii efectului de respingere gravitaţională. Tu mi-ai apăra interesele, nu-i aşa, Merry?

— Sigur că da, Chao-Li. Şi tot astfel ar face şi doamna căpitan Wendel. Doar are toate informaţiile, notate şi demonstrate.

— Ei, poftim, deci n-am de ce să-mi fac griji. Şi cred că doamna căpitan se înşală în dorinţa ei de a explora Galaxia. Ar putea vizita o sută de stele, fără a mai întâlni o lume atât de specială ca asta. De ce să-ţi baţi capul cu cantitatea, când ai la îndemână calitatea?

— Eu, personal, spuse Blankowitz, cred că o deranjează copilul lui Fisher. Dacă Fisher îşi găseşte fiica?

— Ce-are a face? O poate lua înapoi pe Pământ cu el. Cu ce ar putea s-o deranjeze asta pe doamna căpitan?

— Există şi o soţie în toată povestea asta, ştii.

— Şi l-ai auzit vreodată pomenind-o?

— Dar asta nu înseamnă neapărat că…

Femeia închise brusc gura când auzi un sunet de afară. Crile Fisher intră şi îi salută pe cei doi printr-o înclinare a capului. Blankowitz spuse repede, parcă pentru a şterge urmele conversaţiei anterioare:

— A terminat Henry analiza spectroscopică?

Fisher clătină din cap:

— Nu-mi pot da seama. Bietul de el e tare surescitat. Îi e teamă ca nu cumva să interpreteze ceva greşit, presupun.

Wu spuse:

— Haida-de! Calculatorul este cel care interpretează datele. Se poate ascunde comod în spatele unei astfel de scuze.

— Nu, nu poate! spuse Blankowitz cu fervoare. Îmi place, ştii? Voi, teoreticienii, credeţi că tot ce facem noi, observatorii, este să avem grijă de un calculator, să-l mângâiem pe cap, să-i spunem: „cuminte, cuţu-cuţu” şi apoi să citim rezultatele. Nu e deloc aşa. Ceea ce spune calculatorul depinde de datele pe care i le pui la dispoziţie şi n-am auzit niciodată un teoretician care, confruntat cu nişte rezultate care nu-i convin, să nu dea vina pe observator. Nu am auzit niciodată un teoretician spunând: „Trebuie să fie ceva în neregulă cu calculatorul.”

— Stai puţin, o întrerupse Wu. Hai să nu exagerăm cu reproşurile. Pe *mine* m-ai auzit vreodată dând vina pe observatori?

— Dacă nu ţi-ar plăcea observaţiile lui Henry…

— Le-aş lua în considerare oricum. Nu am niciun fel de teorii despre această lume.

— Păi de-asta ai accepta orice ţi-ar pune la dispoziţie.

În acel moment, Henry Jarlow intră, însoţit de Tessa Wendel. Arăta ca un nor care tocmai s-a hotărât să sloboadă ploaia.

Wendel luă cuvântul:

— În regulă, Jarlow, suntem toţi de faţă. Acum, spune-ne. Cum e?

— Problema e, spuse Jarlow, că nu există destulă radiaţie ultravioletă în lumina acestei stele slabe, nici măcar câtă ar fi necesară pentru a cauza arsuri solare unui albinos. Am fost nevoit să lucrez cu microunde şi astfel mi-am dat seama, imediat, că există vapori de apă în atmosfera acestei lumi.

Wendel ridică din umeri, cu aerul că lipsa de importanţă a comunicării o face să-şi piardă răbdarea.

— Nu e nevoie să ne mai spui asta. O lume de dimensiunile Pământului, aflată în stadiul de temperatură care permite existenţa apei în stare lichidă, va avea, în mod sigur, apă şi, deci, şi vapori de apă. Asta echivalează cu încă un pas spre concluzia că este o planetă locuibilă, dar nu mai mult decât un mic, previzibil, pas.

— O, nu! spuse Jarlow, cu aerul că nu se simţea deloc în largul lui. Este locuibilă. Nu există nicio îndoială.

— Din pricina vaporilor de apă?

— Nu. Am ceva mai grozav decât asta.

— Ce?

Jarlow se uită în jurul lui, la cei patru, cu o privire cam nehotărâtă, spunând:

— Aţi zice că o lume este locuibilă dacă, în realitate, chiar este locuită?

— Da, cred că atunci aş putea fi convins să cred că este, spuse Wu calm.

— Vrei să-mi spui că-ţi poţi da seama dacă e locuită, de la distanţa asta? întrebă Wendel cu asprime.

— Da, exact despre asta e vorba, doamnă căpitan. Există oxigen în stare liberă în atmosferă şi încă în cantităţi

apreciabile. Puteţi să-mi spuneţi cum ar fi posibil aşa ceva fără fotosinteză? Şi puteţi să-mi explicaţi cum ar putea exista fotosinteză în absenţa vieţii? Şi puteţi să-mi spuneţi cum poate fi nelocuibilă o planetă care are pe suprafaţa ei viaţă producătoare de oxigen?

O clipă se lăsă o tăcere deplină, ca de criptă, apoi Wendel interveni:

— Este atât de puţin probabil, Jarlow. Eşti sigur că nu ai greşit ceva în programarea calculatorului?

Blankowitz îşi arcui ironic, în tăcere, sprâncenele, privindu-l pe Wu cu un nerostit: „Vezi?”

Jarlow replică înţepat:

— N-am dat greş niciodată, ca să folosesc expresia dumneavoastră, cel puţin nu în materie de programare a calculatorului, dar, fireşte, sunt pe deplin de acord să fiu corectat dacă vreunul dintre cei aici de faţă se simte mai stăpân decât mine pe cunoştinţele sale despre analiza atmosferică în infraroşu. Acest domeniu nu este specialitatea mea, dar am folosit cu grijă observaţiile şi îndrumările lui Blanc şi Nkrumah asupra subiectului.

Crile Fisher, care, de la incidentul legat de dorinţa lui Wu de a se întoarce acasă, căpătase mai multă încredere în el însuşi, nu ezită să-şi spună părerea:

— Ascultaţi, spuse el. Aceste observaţii vor fi confirmate sau infirmate pe măsură ce ne apropiem, dar de ce n-am presupune că analiza domnului doctor Jarlow este corectă şi să vedem ce consecinţe ar avea asta? Dacă există oxigen în atmosfera acestei lumi, n-am putea presupune că a fost terraformată?

Toţi ochii se întoarseră în direcţia lui.

— Terraformată? întrebă Jarlow alb la faţă.

— Da, terraformată. De ce nu? Iată o lume potrivită pentru a susţine viaţa, numai că are atmosfera aceea de dioxid de carbon şi hidrogen pe care o au lumile lipsite de viaţă – ca Marte şi Venus. Arunci alge în ocean şi, în curând, poţi spune „Adio, dioxid de carbon” şi „Bună ziua, oxigen”. Sau, poate mai sunt şi alte căi. Eu nu sunt specialist.

Ceilalţi continuau să-l privească, muţi.

— Motivul pentru care mă gândesc la asta este faptul că-mi amintesc că au existat discuţii despre terraformare la fermele de pe Rotor. Eu am lucrat acolo. S-au ţinut chiar şi nişte seminarii despre terraformare, la care am participat pentru că am crezut că ar putea avea vreo legătură cu programul de hiperasistenţă. Până la urmă s-a dovedit că nu avea nicio legătură, dar cel puţin am aflat despre terraformare.

În cele din urmă, Jarlow zise:

— Şi din tot ce-ai auzit despre terraformare, Fisher, îţi aminteşti cumva dacă a precizat cineva şi cam cât ar dura?

Fisher îşi desfăcu braţele într-un gest dezolat.

— Spune-mi dumneata, domnule doctor Jarlow. Sunt sigur că asta ar scurta discuţia.

— Bine. Rotor a avut nevoie de doi ani ca să ajungă aici, *dacă* a ajuns într-adevăr. Asta înseamnă că se află de treisprezece ani aici. Dacă întreaga Colonie s-ar fi creat numai din alge, care ar fi fost aruncate în ocean, ar fi supravieţuit şi ar fi produs oxigen, atunci, pentru a ajunge la nivelul actual, şi anume unul la care eu estimez procentul de oxigen la 18%, iar urmele de dioxid de carbon nu sunt decât vagi, îmi imaginez că ar fi fost necesare câteva mii de ani. Poate sute, dacă ar fi existat condiţii extrem de favorabile. Dar în mod *sigur* ar fi nevoie de mai mult de treisprezece ani. Şi, ca să vă spun drept, algele terestre sunt adaptate destul de strict la condiţiile de pe Pământ. Pe o altă lume, algele nu ar creşte sau ar face-o într-un ritm foarte lent până s-ar adapta. Treisprezece ani ar fi mult prea puţin.

Fisher părea netulburat.

— Bine, dar există totuşi cantităţi mari de oxigen şi nici urmă de dioxid de carbon, şi dacă acest lucru nu este rezultatul acţiunii rotorienilor, cum poate fi el explicat? Nu vi se pare necesar, în acest caz, să presupunem că există viaţă non-terestră pe acest satelit?

— Este ceea ce *am presupus* şi eu, spuse Jarlow.

Wendel interveni:

— Este ceea ce trebuie să presupunem. Vegetaţia locală emană oxigen în urma procesului de fotosinteză. Nu înseamnă nicio clipă că rotorienii sunt şi ei acolo, sau că măcar au ajuns vreodată în acest sistem.

Fisher păru agasat.

— Ei bine, doamnă căpitan, spuse pe un ton voit oficial, trebuie să remarc faptul că nici nu înseamnă că rotorienii *nu sunt* acolo, sau că *nu au ajuns* vreodată în acest sistem. Dacă planeta are propria sa vegetaţie, asta nu înseamnă decât că nu a fost necesară terraformarea şi că rotorienii au putut coloniza direct satelitul.

— Nu ştiu, spuse Blankowitz, m-aş aştepta să nu existe posibilitatea ca vegetaţia care s-a dezvoltat pe o planetă străină să poată sluji drept hrană fiinţelor omeneşti. Mă îndoiesc că ar putea-o digera sau că ar putea-o asimila, chiar dacă ar digera-o. Mai degrabă aş înclina să cred că probabilitatea e mai mare ca vegetaţia respectivă să fie otrăvitoare. Iar dacă există floră, ar trebui să existe şi faună şi nu putem şti ce consecinţe ar antrena acest lucru.

— Chiar şi într-un astfel de caz, spuse Fisher, este totuşi în continuare posibil ca rotorienii să-şi fi îngrădit o porţiune de teren de pe care să fi ucis viaţa băştinaşă şi să fi răsădit propriile plante. Îmi imaginez că aceste răsaduri străine – dacă le putem spune astfel – s-ar fi întins de-a lungul anilor.

— Supoziţii peste supoziţii, bombăni Wendel.

— În orice caz, spuse Fisher, este absolut inutil să stăm aici şi să inventăm scenarii, când cea mai logică soluţie este să explorăm această lume cât putem mai bine şi dintr-un punct cât mai apropiat cu putinţă. Chiar de pe suprafaţa ei, dacă asta pare posibil de făcut.

Iar Wu replică prompt şi cu o convingere surprinzătoare:

— Sunt întru totul de acord.

Blankowitz spuse:

— Eu sunt biofizician şi, dacă există viaţă pe planetă, atunci orice altceva ar avea sau n-ar avea, eu sunt de părere că ar trebui s-o cercetăm.

Wendel privi de la unul la altul şi, îmbujorându-se uşor, conchise:

— Bănuiesc că n-avem încotro.

84

— Cu cât ne apropiem mai mult, spuse Tessa Wendel, şi cu cât dispunem de mai multă informaţie, cu atât mai neclar este totul. Mai e vreo îndoială că aceasta este, cel puţin în aparenţă, o planetă moartă? Pe emisfera întunecată nu există iluminare aproape deloc, nu sunt semne de vegetaţie sau de vreo altă formă de viaţă.

— Nu sunt semne *evidente*, spuse Wu calm, nonşalant, dar *ceva* trebuie că se întâmplă de vreme ce oxigenul există în aer. Nefiind chimist, nu-mi trece prin cap niciun alt proces chimic care ar putea avea acelaşi rezultat: degajarea de oxigen în atmosferă. Ştie cineva un astfel de proces?

Dar abia dacă aşteptă un răspuns.

— De fapt, continuă el, eu mă îndoiesc serios că un chimist ne-ar putea oferi o explicaţie a ceea ce există aici, bazându-se doar pe un proces chimic. Dacă există oxigen, atunci sursa care-l produce trebuie să fie un proces biologic. Numai că în afară de fotosinteză noi nu cunoaştem altul.

Wendel spuse:

— Când spunem asta, judecăm în baza cunoştinţelor noastre despre o singură atmosferă care conţine oxigen: cea a Pământului. Într-o bună zi, cândva, cineva ar putea râde de noi. S-ar putea dovedi că Galaxia este plină de planete cu atmosfere care conţin oxigen fără a avea vreo formă de viaţă şi am putea intra în anale drept cei care s-au păcălit numai şi numai pentru că experienţa lor cuprindea o unică planetă, care este de fapt o anomalie, fiindcă are o sursă biologică pentru oxigenul atmosferic.

— Nu, răspunse Jarlow mânios. Nu puteţi scăpa astfel din discuţie, doamnă căpitan. Puteţi imagina tot soiul de scenarii, dar nu vă puteţi aştepta ca legile naturii să se

schimbe de dragul dumneavoastră. Dacă doriţi să susţineţi ipoteza unei noi surse non-biologice, care să justifice o atmosferă cu conţinut de oxigen, va trebui să sugeraţi un mecanism.

— Dar, se apără Wendel, nu există nici urmă de clorofilă în lumina reflectată de această lume.

— De ce ar trebui să existe? contracară Jarlow. Probabil că o moleculă întrucâtva diferită a evoluat aici, sub presiunea selectivă a luminii radiate de o pitică roşie. Pot să sugerez o ipoteză?

— Te rog, replică Wendel cu amărăciune. Mi se pare că numai asta faci.

— Bun. Nu ne putem da, deocamdată, seama decât de faptul că porţiunile de uscat ale acestei lumi par complet lipsite de viaţă. Asta nu înseamnă nimic. Până în urmă cu patru sute de milioane de ani, şi porţiunile de uscat ale Pământului erau la fel, dar planeta avea o atmosferă ce conţinea oxigen şi exista viaţă din belşug.

— Viaţă acvatică.

— Da, doamnă căpitan. Nu e nimic rău în asta. Iar viaţa acvatică ar include şi alge sau un echivalent, plante microscopice, care ar putea funcţiona perfect ca generatoare de oxigen. Algele din oceanul planetar terestru produc 80% din oxigenul prezent în atmosferă în fiecare an. Asta explică oare totul? Explică oxigenul din atmosferă şi mai explică şi aparenta lipsă de viaţă a porţiunilor de uscat. Şi mai înseamnă şi că putem explora planeta în siguranţă, asolizând pe porţiunea pustie de uscat şi studiind oceanul cu instrumentele de care dispunem, lăsând în sarcina expediţiei următoare – care va fi echipată corespunzător – să facă munca în detaliu.

— Da, dar fiinţele umane sunt fiinţe de uscat. Dacă Rotor a ajuns în acest sistem, în mod sigur ar fi încercat să colonizeze porţiunile de uscat, ori nu există niciun indiciu al unei colonizări. Este, oare, necesar să mai investigăm această lume, în cazul de faţă? întrebă Wendel.

— De bună seamă că da, răspunse Wu repede. Nu ne putem întoarce numai cu o mână de deducţii. Avem nevoie

şi de câteva informaţii precise. Cine ştie ce surprize ne aşteaptă?!

— Te aştepţi la surprize? îl hărţui Wendel, cu o undă de enervare în glas.

— Nu are nicio importanţă dacă eu mă aştept sau nu la surprize. Putem, însă, să ne întoarcem pe Pământ şi să le spunem că – fără a fi coborât pentru a arunca o privire – suntem siguri că nu există niciun fel de surprize pe această planetă? Nu cred că ar fi cel mai înţelept din partea noastră.

— Mi se pare că ţi-ai schimbat atitudinea destul de radical, atacă Wendel din nou. *Tu* eşti cel care era gata să se întoarcă fără a se fi apropiat măcar de Steaua Vecină.

— Din câte îmi aduc aminte, spuse Wu, am fost ajutat să mă răzgândesc, să-mi schimb atitudinea. În orice caz, acum, mi se pare necesar să explorăm această lume. Ştiu, doamnă căpitan, că există tentaţia de a profita de ocazie şi de a vizita câteva alte sisteme planetare, dar acum, că suntem în apropierea unei lumi aparent locuibile, trebuie să ne întoarcem pe Pământ cu maximum de informaţii despre ceva ce s-ar putea dovedi de departe mult mai important pentru planeta noastră – în sens practic – decât orice cantitate de informaţii de catalogare cu privire la stelele din apropiere. În plus, şi arătă spre hublou cu o expresie aproape de surpriză pe chip, eu chiar *vreau* să observ această lume mai de aproape. Am senzaţia că vom fi în perfectă siguranţă.

— O senzaţie? îl cită Wendel, cu un surâs sardonic.

— Am dreptul la propriile mele presimţiri, doamnă căpitan.

Merry Blankowitz spuse, cu o voce răguşită de emoţie:

— Şi eu am nişte presimţiri, doamnă căpitan, şi sunt îngrijorată.

Wendel o privi pe tânăra femeie, cu surprindere bruscă.

— Plângi, Blankowitz?

— Nu, nu chiar, doamnă căpitan. Dar sunt foarte mâhnită.

— De ce?

— Am folosit DN-ul.

— Detectorul neuronic? Pe această lume pustie? De ce?

— Pentru că *am venit* aici ca să-l folosesc. Aceasta este funcţia mea.

— Şi rezultatele sunt negative, anticipă Wendel. Îmi pare rău, Blankowitz, dar dacă vom mai vizita şi alte sisteme planetare, poate vei avea mai multe şanse.

— Dar tocmai despre asta e vorba, doamnă căpitan. Rezultatele *nu* sunt negative. Am detectat prezenţa inteligenţei pe această planetă şi de aceea sunt mâhnită. Este un rezultat ridicol şi nu-mi dau seama ce nu e în regulă.

— Poate că dispozitivul nu funcţionează corect, oferi Jarlow o sugestie. Este atât de nou, încât nici n-ar fi o surpriză dacă n-ar fi de încredere.

— Dar de ce să nu funcţioneze? Fiindcă detectează prezenţa noastră de aici, de pe navă? Sau, pur şi simplu, indică un fals rezultat pozitiv? Am verificat. Ecranarea noastră este perfectă şi dacă ar fi vorba de un rezultat fals, ar trebui să mai apară şi în altă parte. Dar nu sunt semne de rezultate pozitive în privinţa gigantei gazoase de exemplu, sau a Stelei Vecine, sau a unor puncte aleatorii din spaţiu. De fiecare dată însă când permit detectorului să analizeze satelitul, obţin un rezultat pozitiv.

— Vrei să spui că pe această lume, unde noi nu putem detecta prezenţa vieţii, *tu* ai detectat existenţa inteligenţei? întrebă Wendel.

— Este un semnal *foarte* slab. Abia dacă îl pot detecta.

Crile Fisher spuse:

— De fapt, doamnă căpitan, ce părere aveţi de ideea lui Jarlow? Dacă există viaţă în oceanul planetar al acestei lumi şi noi n-o detectăm fiindcă apa este opacă, ar putea totuşi fi vorba de viaţă inteligentă şi poate că *asta* detectează doctor Blankowitz.

— Iată o observaţie bună, zise Wu. La urma urmei, viaţa acvatică – oricât de inteligentă – este puţin probabil să se afle într-o fază tehnologică. Focul nu e disponibil în apă. Viaţa non-tehnologică nu este atât de evidentă, dar poate fi

inteligentă. Şi o specie, oricât de inteligentă, nu este de temut în absenţa tehnologiei, mai ales dacă nu poate părăsi apa, iar noi rămânem pe uscat. Dar lucrurile devin astfel şi mai interesante, iar pentru noi cercetarea devine imperativă.

Blankowitz spuse uşor agasată:

— Vorbiţi atât de repede şi atât de mult încât eu nu mai apuc să spun nimic. Vă înşelaţi cu toţii. Dacă ar exista viaţă acvatică inteligentă, aş obţine rezultate numai în privinţa oceanelor. Dar rezultatele mele vin de *pretutindeni*, în mod omogen. De pe uscat şi din apă. Nu înţeleg deloc.

— Şi de pe uscat? repetă Wendel, evident, nevenindu-i să creadă. Atunci *trebuie* să fie ceva în neregulă.

— Dar eu nu reuşesc să găsesc nimic în neregulă, insistă Blankowitz. Tocmai asta este atât de enervant. Pur şi simplu nu înţeleg. – Apoi adăugă, parcă extenuată: Rezultatul este foarte slab, dar există.

— Cred că am o posibilă explicaţie, rosti Fisher.

Toate privirile se întoarseră spre el.

— Eu nu sunt om de ştiinţă, dar asta nu înseamnă că nu pot vedea ceva care se află, limpede, în faţa ochilor mei. În ocean există inteligenţă, dar n-o vedem pentru că o ascunde apa. Bun, e logic. Dar există inteligenţă şi pe uscat. Şi tot ascunsă. Atunci nu poate fi decât subterană.

— *Subterană?* explodă Jarlow. De ce ar fi subterană? Doar nu e nimic în neregulă cu aerul, sau cu temperatura, sau cu altceva ce mai putem detecta. De ce s-ar ascunde?

— În primul rând de lumină, spuse Fisher cu convingere. Vorbesc despre rotorieni. Să presupunem că au colonizat *totuşi* planeta. De ce ar fi preferat să rămână în lumina roşie a Stelei Vecine, lumină sub care flora rotoriană nu putea înflori şi sub care ei înşişi deveneau deprimaţi? Sub sol ar putea beneficia de lumină artificială şi ar duce-o mai bine şi ei, şi flora lor. În plus…

Făcu o mică pauză, în care Wendel interveni:

— Continuă. În plus, ce?

— Ei bine, ar trebui să-i puteţi înţelege pe rotorieni. Ei trăiesc în interiorul unei lumi. Este ceva cu care sunt

obişnuiţi şi li se pare normal. Nu li s-ar părea confortabil să trăiască pe suprafaţa exterioară a unei lumi. A săpa ar fi pentru ei ceva firesc.

— Atunci ipoteza ta, zise Wendel, este că detectorul neuronic al lui Blankowitz detectează prezenţa fiinţelor omeneşti sub suprafaţa planetei.

— Da. De ce nu? Iar grosimea stratului de sol dintre suprafaţă şi cavernele lor este cea care face ca semnalul captat de detectorul neuronic să fie atât de slab.

Wendel spuse:

— Dar Blankowitz are, mai mult sau mai puţin, acelaşi rezultat şi în apă şi pe uscat.

— Pe întreaga suprafaţă a planetei, confirmă Blankowitz. Este foarte omogen.

— Foarte bine, repetă Fisher. Inteligenţă băştinaşă în apele oceanului planetar şi rotorieni sub sol, pe uscat. De ce nu?

— Staţi, interveni Jarlow. Primeşti acelaşi rezultat de peste tot, Blankowitz, nu-i aşa?

— De peste tot. Am detectat unele intensificări sau diminuări, dar rezultatul este atât de slab, încât nu pot fi sigură de-a binelea de el. Nu pot afirma cu siguranţă decât că pare a exista o formă de viaţă inteligentă, răspândită uniform pe toată suprafaţa planetei.

Jarlow continuă:

— Presupun că aşa ceva ar fi posibil în apă, dar pe uscat, cum ar putea? Putem bănui că rotorienii, în treisprezece ani, în *treisprezece* ani, au săpat o reţea de tunele care se întind în subteran, sub toată suprafaţa uscatului planetei? Dacă ai fi avut o zonă de rezultate concentrate, sau poate chiar două – mici, ocupând numai o fracţiune restrânsă din teritoriul planetei – am putea lua în considerare ipoteza rotorienilor transformaţi în cârtiţe. Dar întreaga arie a uscatului? Vă rog! Aşa ceva n-ar crede niciun copil de grădiniţă…

— Să înţeleg, Henry, că susţii ipoteza existenţei unei forme de viaţă inteligente care ocupă întreaga arie a uscatului planetei, în subteran? întrebă Wu.

— Nu văd la ce altă concluzie am putea ajunge, replică Jarlow, afară doar de cazul în care am vrea să credem că detectorul lui Blankowitz este complet inutil.

— În acest caz, zise Wendel, mă întreb dacă este recomandabil din punct de vedere al siguranţei noastre să coborâm pe planetă pentru a investiga. O inteligenţă extraterestră nu este neapărat una prietenoasă, iar *Superluminica* nu este echipată pentru confruntări armate.

— Nu cred că putem renunţa la aşa ceva, insistă Wu. Trebuie să aflăm despre ce fel de formă de viaţă inteligentă este vorba şi în ce fel ar putea ea influenţa – dacă ar putea influenţa – eventualele noastre planuri de a evacua Pământul şi de a coloniza această planetă.

Blankowitz spuse:

— Există *un loc* unde rezultatul este mai puţin intens decât oriunde în altă parte. Nu cu mult. Să încerc să-l localizez din nou?

— Sigur, aprobă Wendel. Încearcă. Vom examina apoi cu multă grijă împrejurimile punctului respectiv şi vom hotărî dacă vom coborî sau nu.

Wu zâmbi calm.

— Sunt sigur că vom fi în absolută siguranţă dacă vom coborî.

Wendel nu răspunse decât printr-o strâmbătură vagă de nemulţumire.

85

Cel mai ciudat lucru în privinţa lui Saltade Leverett (după părerea lui Janus Pitt) era că îi plăcea în centura de asteroizi. Se pare că existau totuşi oameni cărora chiar le plăcea pustietatea, care iubeau locurile neînsufleţite, sterpe.

— Nu pot spune că nu-mi plac oamenii, explica Leverett. Dar holoviziunea mă ajută suficient în direcţia asta: îi pot vedea, le pot vorbi, îi pot asculta şi pot râde cu ei. Prin

intermediul holoviziunii pot face totul, mai puţin să le simt prezenţa fizică şi mirosul – şi cui îi place aşa ceva? Şi apoi, noi construim acum cinci Colonii în centura de asteroizi şi eu o pot vizita pe oricare dintre ele, ocazie cu care pot vedea – şi mirosi – oameni până mă satur, dacă asta e o realizare…

Apoi, când sosi în cele din urmă pe Rotor – „metropola”, cum se încăpăţâna el s-o numească – se uita tot timpul în toate părţile de parcă s-ar fi aşteptat în permanenţă ca oamenii să dea năvală peste el.

Chiar şi la scaune se uita cu suspiciune şi se aşeza pe ele cu o uşoară foială, de parcă ar fi sperat să şteargă de acolo aura şezutului care ocupase anterior scaunul respectiv.

Janus Pitt fusese întotdeauna de părere că omul era ideal pentru funcţia de Guvernator Provizoriu pentru Proiectul Asteroid. Această funcţie îi dădea, de fapt, mână liberă în tot ceea ce era legat de frontiera Sistemului Nemesian, iar asta includea nu numai Coloniile în curs de construcţie, ci şi Serviciul de Supraveghere.

Terminaseră de prânzit în intimitatea apartamentului lui Pitt, căci Saltade mai degrabă ar fi răbdat de foame decât să ia masa într-o încăpere destinată marelui public (ceea ce putea însemna chiar şi o a treia persoană, necunoscută lui). Ba, Pitt fusese surprins că Leverett acceptase să ia masa chiar şi numai cu *el*.

Pitt îl studia nonşalant. Leverett era atât de slab şi de osos şi avea un aer atât de rigid şi colţuros, încât nu părea să fi fost vreodată tânăr, după cum nu părea că va îmbătrâni vreodată. Avea ochii de un albastru spălăcit, decolorat şi părul de un blond spălăcit, decolorat.

— Când ai fost ultima dată pe Rotor, Saltade?

— Acum aproape doi ani şi, să ştii, Janus, că sunt de părere că e o cruzime să mă tratezi astfel.

— De ce, ce am făcut? Nu eu te-am convocat aici, dar, de vreme ce eşti aici, prietene, eşti binevenit.

— E ca şi cum m-ai fi convocat. Ce e cu mesajul ăsta pe care l-ai trimis, să nu mai fii sâcâit cu mărunţişuri? Ai

devenit cumva atât de mare încât nu mai poţi discuta decât despre lucruri măreţe?

Zâmbetul lui Pitt deveni uşor încordat.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Saltade.

— Ţi-au trimis un raport. Au detectat o radiaţie venind din afară, de la o sursă mică. Ţi-au trimis raportul şi tu le-ai răspuns că nu trebuie să fii sâcâit.

— A, asta! (Pitt îşi aducea aminte. Fusese unul dintre acele momente de iritare şi autocompătimire. Doar îşi putea permite şi el, din când în când, să fie iritat.) Ei bine, oamenii tăi au sarcina de a supraveghea eventualele apariţii ale unor Colonii. N-ar trebui să mă deranjeze cu probleme minore.

— Dacă asta este atitudinea ta, bine. Dar întâmplarea face că au descoperit ceva ce nu este o Colonie şi despre care nu vor să-ţi mai dea un raport. Mi-au raportat mie şi m-au rugat să-ţi transmit eu despre ce este vorba, în ciuda ordinului tău că nu permiţi să mai fii deranjat cu amănunte. Ei cred că a şti cum să te iau face parte din atribuţiile mele, dar eu aş prefera să nu fie aşa, Janus. Nu cumva devii un tip ţâfnos la bătrâneţe?

— Nu bate câmpii, Saltade. Ce ţi-au raportat? întrebă Pitt, cu ceva mai mult decât o undă de ţâfnă.

— Au localizat o navă.

— Cum adică o navă? Nu o Colonie?

Leverett ridică în aer o mână încovoiată ca o gheară.

— Nu o Colonie. Am spus o navă.

— Nu înţeleg.

— Ce e de înţeles? Ai nevoie de un calculator? Dacă da, al tău e la îndemână. O navă este un vehicul care-şi croieşte drum prin spaţiu şi are la bord un echipaj.

— Cât de mare?

— Presupun că ar încăpea vreo cinci-şase oameni.

— Atunci e una de-a noastră.

— Nu, nu e. Ştim unde se află ale noastre şi cu ce misiuni. Aceasta, pur şi simplu, nu este de fabricaţie rotoriană. Serviciul de Supraveghere s-o fi sfiit să-ţi pomenească de ea, dar a făcut totuşi unele investigaţii.

Niciun calculator din sistem nu a fost implicat în construirea unei nave ca aceasta şi nimeni n-ar fi putut construi o astfel de navă fără ajutorul calculatorului.

— Şi atunci, concluzia ta…

— Este că nu este o navă rotoriană. Vine din altă parte. Atâta vreme cât a existat şi cea mai mică şansă să fi fost produsă de noi, băieţii mei şi-au ţinut gura şi nu te-au deranjat, conform instrucţiunilor tale. Dar când a devenit evident că nu este de-a noastră, mi-au pasat mie răspunderea şi mi-au spus că ar trebui să fii înştiinţat, deşi ei n-o pot face şi nici nu vor s-o facă. Ştii, Janus, dincolo de o anumită limită, bruftuluirea oamenilor devine neproductivă, şi-ţi face un deserviciu.

— Taci din gură, spuse Pitt acru. Cum ar putea să nu fie de fabricaţie rotoriană? De unde ar putea veni atunci?

— Presupun că nu poate veni decât din Sistemul Solar.

— Imposibil! O navă de dimensiunile celei pe care o descrii, cu cinci-şase oameni la bord, n-ar fi supravieţuit călătoriei din Sistemul Solar până aici. Chiar dacă ar fi descoperit hiperasistenţa, şi este probabil că au făcut-o, cinci-şase oameni, timp de peste doi ani, aşa îngrămădiţi, nu ar putea termina vii călătoria. Poate că există echipaje exemplare, foarte bine pregătite şi neobişnuit de adecvate acestui tip de misiune, care ar putea face călătoria şi s-o sfârşească, măcar în parte, sănătoşi mental, dar nimeni din Sistemul Solar n-ar risca aşa ceva. Nimic mai mic decât o Colonie – adică o lume de sine-stătătoare, ocupată de oameni care sunt de la naştere obişnuiţi cu ea – n-ar putea porni într-o călătorie interstelară pe care s-o termine cu bine.

— Cu toate acestea, spuse Leverett, suntem confruntaţi cu apariţia unei nave mici, care nu este de fabricaţie rotoriană. Este o realitate şi nu ai încotro, trebuie s-o accepţi, pe cuvânt. De unde crezi *tu* că vine? Cea mai apropiată stea e Soarele şi asta e o realitate. Dacă nu vine din Sistemul Solar, atunci înseamnă că vine din alt sistem şi că i-au trebuit mult mai mult decât doi ani şi ceva pentru a face călătoria.

Pitt spuse:

— Să presupunem că nici nu este o navă omenească. Poate că sunt alte forme de viaţă, cu altă psihologie, care pot rezista la călătorii lungi, într-o navă aglomerată şi prea puţin spaţioasă.

— Sau poate că sunt nişte fiinţe uite atâtica – şi Leverett îşi ţinu arătătorul şi degetul mare la distanţă de câţiva centimetri – şi că nava *este* pentru ei o Colonie. Ei bine, nu-i aşa. Nu sunt extraterestri. Nu sunt pitici minusculi. Nava aceasta nu este rotoriană, dar *este* omenească. Ne aşteptăm ca extraterestrii să arate complet diferiţi de fiinţele omeneşti şi să construiască nave complet diferite de cele ale fiinţelor omeneşti. Această navă a fost integral construită de oameni, inclusiv codul de înscriere de pe carenă, care este în alfabetul terestru.

— Asta nu mi-ai spus!

— N-am crezut că va fi necesar.

— Ar putea fi o navă omenească, dar ar putea fi automată. Ar putea avea roboţi la bord.

— Ar putea, spuse Leverett. În acest caz, crezi că ar trebui s-o aruncăm în aer? Dacă nu sunt fiinţe omeneşti la bord, nu sunt nici probleme etice. Distrugi proprietatea altcuiva, dar, la urma urmei, şi ei au încălcat un teritoriu care nu le aparţine.

— Trebuie să mă gândesc.

Leverett zâmbi larg.

— Nu e nevoie. Nava aceasta n-a petrecut doi ani călătorind prin spaţiu.

— Ce vrei să spui?

— Ai uitat în ce stare era Rotor când am ajuns aici? Noi *am petrecut* peste doi ani în drumul nostru prin spaţiu şi jumătate din timp am călătorit prin spaţiul obişnuit, cu o viteză cu foarte puţin mai mică decât viteza luminii. La acea viteză, suprafaţa Coloniei a fost corodată de coliziunile cu atomi, molecule şi particule de praf. A fost nevoie de reparaţii când am ajuns, din câte ţin minte. Nu-ţi aminteşti?

— Şi această navă? întrebă Pitt, fără a se deranja să răspundă întrebării legate de amintirile sale.

— Este lucioasă de parcă n-ar fi călătorit decât câteva milioane de kilometri, cu viteză obişnuită.

— E imposibil. Nu mă mai sâcâi cu glume şi jocuri.

— Nu e imposibil. Câteva milioane de kilometri cu o viteză obişnuită este tot ce au parcurs. Restul călătoriei a fost făcut prin hiperspaţiu.

— Ce tot spui acolo? Răbdarea lui Pitt se apropia de sfârşit.

— Zbor cu viteze superluminice. Deţin această tehnologie.

— Dar este teoretic imposibil.

— Este, oare? Bine, dacă tu poţi găsi o altă explicaţie, te rog.

Pitt se holbă la el, cu gura căscată.

— Dar…

— Ştiu. Fizicienii spun că e imposibil, dar uite că ei o pot face. Şi lasă-mă să-ţi spun un lucru: Dacă stăpânesc tehnologia zborului cu viteze superluminice, atunci precis au şi posibilitatea de a comunica prin hiperspaţiu. Şi atunci Sistemul Solar ştie că sunt aici şi ştie ce se petrece. Dacă aruncăm nava în aer, Sistemul Solar va şti asta şi, după un timp, va sosi în vizită o întreagă flotă de astfel de nave şi vor veni deschizând focul asupra noastră.

— Atunci tu ce-ai face? Pitt se trezi, deodată, incapabil să gândească.

— Ce altceva ar fi de făcut decât să-i întâmpinăm într-o manieră prietenoasă, să aflăm ce sunt, cine sunt, ce fac şi ce vor? Părerea mea este că vor să asolizeze pe Erythro, unde va trebui să mergem şi noi ca să stăm de vorbă cu ei.

— Pe Erythro?

— Dacă ei sunt pe Erythro, Janus, noi unde vrei să fim? Trebuie să-i întâmpinăm acolo. Trebuie să ne asumăm riscurile.

Pitt începu să simtă cum i se dezmorţeşte mintea şi cum ideile i se succed din nou cu rapiditate. Spuse:

— De vreme ce asta ţi se pare necesar, ai fi dispus s-o faci chiar tu? Cu o navă şi un echipaj, desigur.

— Vrei să spui că tu nu eşti?

— Ca Guvernator? Nu mă pot coborî să întâmpin o navă necunoscută.

— Nu ar fi de demnitatea ta, în calitate de persoană oficială, înţeleg. Aşa că va trebui să dau eu ochii cu extraterestrii, sau piticii minusculi, sau roboţii, sau ce-or fi ei, singur, fără tine.

— Vom rămâne, fireşte, în contact permanent, Saltade. Vizual şi sonor.

— De la distanţă.

— Da, dar la urma urmei este o misiune a cărei îndeplinire cu succes îţi va aduce o frumoasă şi binemeritată răsplată.

— Aşa, deci? În acest caz…

Leverett îi aruncă o privire lungă lui Pitt. Acesta aşteptă puţin, apoi zise:

— Ai de gând să-mi spui cât mă costă?

— Îţi voi *sugera* cât te costă. Dacă vrei să întâmpin această navă pe Erythro, atunci vreau planeta Erythro.

— Adică? Ce vrei să spui?

— Vreau ca Erythro să fie căminul meu. M-am săturat de asteroizi. M-am săturat de supraveghere. M-am săturat de *oameni*. Mi-ajunge. Vreau o lume mare şi pustie, unde să-mi construiesc o casă frumoasă, să mă aprovizionez din Dom cu cele necesare traiului, să am propria mea fermă şi să-mi cresc propriile animale, dacă reuşesc să le păcălesc să crească.

— De când îţi doreşti aşa ceva?

— Nu ştiu. Cred că ideea a lucrat în subconştient până acum, fără să-mi dau seama. Şi, de când am venit aici şi am avut ocazia să mă uit bine la Rotor, cu aglomeraţia şi zgomotul său, Erythro mi se pare o planetă mai atractivă ca niciodată.

Pitt se încruntă.

— Acum sunteţi doi. Vorbeşti ca fata aia nebună.

— Care fată nebună?

— Fata Eugeniei Insigna. O ştii pe Insigna, presupun.

— Astronom, nu? Sigur. Dar pe fata ei n-am cunoscut-o.

— Complet nebună. Vrea să rămână pe Erythro.

— Nu cred că asta e o nebunie. Dimpotrivă, e o opţiune foarte rezonabilă, cred eu. La urma urmei, dacă vrea să rămână pe Erythro, cred că aş putea suporta o femeie…

Pitt ridică un deget:

— Am spus „fată”.

— Câţi ani are?

— Cincisprezece.

— A, da? Ei bine, va îmbătrâni şi ea cu timpul. Din păcate, nici eu nu voi rămâne aşa cum sunt acum.

— Nu e deloc o frumuseţe care să-ţi taie răsuflarea.

— Dacă ai să te uiţi mai bine, Janus, ai să vezi că nici eu nu sunt. Iar condiţiile mele astea sunt.

— Vrei să le introducem, în mod oficial, în calculator?

— Da, aşa, doar ca formalitate, nu, Janus?

Pitt zâmbi.

— Bine. Vom încerca să urmărim nava, să aflăm unde asolizează şi te vom pregăti pentru Erythro.

36. ÎNTÂLNIREA

86

Eugenia Insigna spuse pe un ton care părea s-o plaseze la jumătatea drumului între nedumerire şi nemulţumire:

— Azi-dimineaţă, Marlene cânta. Un cântec care zicea ceva cu „Acasă, acasă printre stele, unde lumile se leagănă libere în spaţiu…”

— Da, ştiu cântecul, confirmă din cap Siever Genarr. Ţi l-aş cânta, dar sunt teribil de afon.

Tocmai terminaseră de prânzit. Acum luau masa împreună, în fiecare zi, fapt care era pentru Genarr un eveniment pe care-l aştepta cu o mulţumire calmă, deşi subiectul de discuţie era, invariabil, Marlene deşi Genarr credea că era posibil ca Insigna să i se confeseze doar din disperare, de vreme ce n-avea cui altcuiva să-i poată vorbi liber despre acest subiect. Dar nu-i păsa. Oricare ar fi fost motivul…

— N-am mai auzit-o niciodată cântând, spuse Insigna. Am fost întotdeauna convinsă că nu poate, că nu ştie să cânte. Şi, de fapt, are o voce chiar plăcută.

— Probabil e un semn că acum e fericită, sau emoţionată, sau mulţumită, ceva de bine, oricum, Eugenia. Părerea mea personală este că şi-a găsit locul în Univers, că şi-a găsit raţiunea de a trăi, una foarte specială, unică. Nu ne e dat tuturor să descoperim aşa ceva. Majoritatea dintre noi, Eugenia, trăiesc pur şi simplu în virtutea inerţiei, căutându-şi sensul vieţii, negăsindu-l şi sfârşind între o disperare revoltată şi o resemnare tăcută. Eu, de exemplu, sunt de tipul tăcut şi resemnat.

Insigna reuşi să zâmbească.

— Ceva îmi spune că nu crezi acelaşi lucru şi despre mine.

— Tu nu eşti revoltată în disperare, Eugenia, dar ai tendinţa de a continua să lupţi când bătălia a fost pierdută.

Eugenia plecă brusc privirea.

— Te referi la Crile?

Genarr răspunse:

— Dacă tu crezi că la el mă refer, atunci aşa e. Dar, de fapt, mă gândeam la Marlene. A ieşit deja din Dom de vreo zece ori. Îi place la nebunie. O face fericită şi, totuşi, tu stai aici şi te lupţi cu groaza. Ce te deranjează aşa de tare în această privinţă, Eugenia?

Insigna păru să se gândească adânc, în timp ce plimba la întâmplare furculiţa prin farfurie. Apoi se hotărî să vorbească:

— Senzaţia că o pierd. Nedreptatea pierderii. Crile a făcut o alegere şi l-am pierdut. Marlene a făcut şi ea o alegere şi iată că o pierd şi pe ea. Dacă nu mi-o răpeşte maladia, mi-o răpeşte Erythro.

— Ştiu. Întinse mâna după mâna ei, iar ea i-o oferi, cam absentă.

— Marlene este din ce în ce mai nerăbdătoare să se afle acolo, afară, în sălbăticia aceea absolută şi din ce în ce mai puţin interesată să stea cu noi, continuă Insigna. În cele din urmă, va găsi, probabil, o metodă de a locui acolo şi de a se întoarce în Dom la intervale din ce în ce mai mari, după care nu se va mai întoarce deloc.

— Ai, probabil, dreptate, dar asta e viaţa: o simfonie de pierderi succesive. Îţi pierzi tinereţea, părinţii, iubirile, prietenii, consolările, sănătatea şi, în cele din urmă, viaţa. A nega pierderea nu înseamnă a nu pierde, pentru că oricum pierzi totul, ci înseamnă a-ţi pierde în plus liniştea sufletească şi capacitatea de a-ţi fi propriul stăpân.

— N-a fost niciodată un copil fericit, Siever.

— Şi crezi că tu eşti vinovată pentru asta?

— Poate că ar fi trebuit să fiu mai înţelegătoare.

— Nu e niciodată prea târziu să încerci. Marlene şi-a dorit o lume întreagă numai pentru ea şi acum o are. A vrut să-şi poată converti o capacitate care întotdeauna i-a fost o povară într-o metodă de comunicare directă cu o altă inteligenţă şi acum dorinţa i-a fost îndeplinită. Ai fi în stare s-o obligi să renunţe la aşa ceva? Ai fi în stare ca, pentru a evita să pierzi tu prezenţa ei, mai mult sau mai puţin continuă în Dom, să-i provoci ei suferinţa unei pierderi mai grave decât putem eu sau tu concepe: a adevăratei posibilităţi de a-şi folosi mintea ei neobişnuită?

Aici Insigna râse uşurel, deşi ochii îi erau scăldaţi în lacrimi:

— Tu ai fi în stare să convingi şi un iepure, vorbindu-i, să iasă din vizuină în bătaia puştii şi să se lase vânat, Siever.

— Oare? Discursul meu n-a fost niciodată atât de eficient precum tăcerile lui Crile.

— Au mai existat şi alte influenţe, spuse Insigna. – Se încruntă. – Nu contează. Tu eşti aici, acum, Siever, şi asta mă consolează.

Genarr spuse, cu ironie tristă:

— Este cel mai sigur semn că am ajuns la o vârstă înaintată faptul că mă consolează să ştiu că-ţi pot sluji drept consolare. Focul nu mai arde cu vâlvătaie când am ajuns să cerem doar consolare.

— Dar nu cred că e nimic rău în asta.

— Absolut nimic. Bănuiesc că există multe cupluri care să fi trecut prin pasiuni nestăpânite şi extazuri aproape rituale împreună, fără ca vreunul dintre cei doi să-şi fi găsit vreodată consolarea în celălalt şi cred că, în cele din urmă, e posibil să fi fost dispuşi amândoi să renunţe la tot în schimbul consolării. Nu ştiu. Victoriile tăcute sunt *atât* de tăcute. Esenţiale, dar trecute totuşi cu vederea.

— Ca tine, bietul meu Siever?

— Atenţie, Eugenia, mi-am consacrat întreaga viaţă încercării de a evita capcana autocompătimirii şi n-ar trebui să mă tentezi să cad în ea numai ca să mă poţi privi zvârcolindu-mă.

— Of, Siever, nu vreau să te văd zvârcolindu-te.

— Bun, asta am vrut să te aud spunând. Vezi ce abil sunt? Dar să ştii că, dacă ai nevoie de cineva în absenţa Marlenei, eu sunt dispus să mă aflu prin preajmă când ai nevoie de consolare. Nici chiar posibilitatea de a avea o lume întreagă numai pentru mine nu ar fi o tentaţie suficientă ca să mă smulgă de lângă tine, asta, bineînţeles, dacă ai dori să rămân.

Ea îl strânse uşor de mână.

— Nu te merit, Siever.

— Nu folosi această idee ca pe o scuză de a nu mă accepta, Eugenia. Sunt dispus să mă irosesc cu tine şi nu-i frumos să mă opreşti din avântul meu de a face sacrificiul suprem.

— N-ai găsit pe nimeni mai demn de tine?

— N-am căutat. Şi nici n-am simţit că aş avea mare căutare printre femeile de pe Rotor. Şi apoi, ce-aş face cu cineva mai demn? Ar fi atât de plicticos să mă ofer ca un dar meritat. Este mult mai romantic să fii un dar nemeritat, ca o mană cerească.

— De o condescendenţă divină în aplecarea ta asupra celor ce nu te merită.

Genarr aprobă, prin câteva înclinări rapide şi ferme ale capului.

— Îmi place cum ai zis-o. Da. Da. Este exact imaginea care mi se potriveşte.

Insigna râse din nou, mai liber de data aceasta.

— Mai eşti şi nebun. Ştii, n-am remarcat asta niciodată până acum.

— Am profunzimi nebănuite şi calităţi ascunse. Pe măsură ce ai să ajungi să mă cunoşti mai bine – fireşte, fără să te grăbeşti…

Fu întrerupt de soneria bruscă a receptorului de mesaje. Se încruntă.

— Ei poftim, Eugenia, reuşesc să te aduc până la punctul – şi nici nu mai ştiu cum am făcut-o – când eşti gata să mi te topeşti în braţe şi atunci suntem întrerupţi. Of! –

Apoi vocea i se schimbă complet. – E de la Saltade Leverett.

— Cine e?

— Nu-l cunoşti. Aproape nimeni nu-l cunoaşte. Este aproape un pustnic. Lucrează în centura de asteroizi pentru că îi place acolo. Nu l-am mai văzut pe excentricul ăsta bătrân de ani de zile. Şi nici nu ştiu de ce zic „bătrân”, doar e de vârsta mea… Uite, mesajul este şi sigilat. Aşa încât nu-l pot deschide decât cu amprentele degetelor mele mari. Mda, asta înseamnă că este destul de secret ca să fiu nevoit să te rog să pleci înainte să-l deschid.

Insigna se ridică pe dată, dar Genarr îi făcu semn să se aşeze la loc.

— Fii serioasă, Eugenia! Mania secretelor este o boală a oficialităţilor. Eu nu sufăr de ea.

Îşi apăsă degetele mari pe foaia cu mesajul şi literele începură să apară. Apoi comentă:

— M-am gândit, adeseori, ce-ar fi dacă i-ar lipsi cuiva degetele mari… Apoi tăcu brusc.

Păstrând tăcerea, îi înmână mesajul.

— Am voie să citesc şi eu?

Genarr clătină din cap:

— Bineînţeles că nu, dar cui îi pasă? Citeşte, oricum.

Ea citi, aproape dintr-o singură privire, apoi ridică din nou ochii.

— O navă străină? Pe punctul de a asoliza *aici*?

Genarr aprobă cu o mişcare a capului.

— Cel puţin aşa scrie acolo.

Insigna spuse îngrozită:

— Şi Marlene? E afară…

— Erythro o va apăra.

— De unde ştii? Ar putea fi vorba de o navă extraterestră. Cu extraterestri adevăraţi la bord. Non-umanoizi. Şi mintea planetară s-ar putea să n-aibă nicio putere asupra lor.

— Pentru Erythro, şi noi suntem străini şi totuşi ne poate controla cu uşurinţă.

— Trebuie să ies.

— La ce bun…

— Trebuie să fiu cu ea. Vino cu mine. Ajută-mă. S-o aducem înapoi în Dom.

— Dacă avem de-a face cu nişte invadatori atotputernici şi răuvoitori, nu vom fi în siguranţă nici înăuntru…

— Oh, Siever, crezi că este momentul pentru exerciţii logice? *Te rog.* Trebuie să fiu cu fata mea!

87

Făcuseră fotografii şi acum le studiau. Tessa Wendel clătină din cap.

— De necrezut. Întreaga planetă este absolut pustie. Cu această excepţie.

— Inteligenţa, însă, e peste tot, replică Merry Blankowitz, încruntându-se. Nu e nicio îndoială acum, când ne-am apropiat atât de mult. Pustie sau nu, inteligenţa este acolo.

— Dar cea mai intensă, în zona cupolei aceleia, nu?

— Cea mai intensă, doamnă căpitan. Cea mai uşor de observat. Şi cea mai familiară. În afara cupolei există unele mici diferenţe şi nu sunt sigură de semnificaţia lor.

Wu spuse:

— N-am întâlnit niciodată inteligenţă superioară în formă non-umană, aşa că e firesc…

Wendel se răsuci spre el:

— Părerea ta este că inteligenţa din afara cupolei este non-umană?

— De vreme ce suntem de acord cu toţii că fiinţele omeneşti n-ar fi putut săpa pe sub tot solul planetei în numai treisprezece ani, la ce altă concluzie am mai putea ajunge?

— Şi cupola? Este umană?

Wu spuse:

— Este cu totul altceva şi nu cred că depinde de plexonii lui Blankowitz. Sunt vizibile instrumente astronomice. Cupola – sau o parte a ei – este un observator astronomic.

— Dar fiinţele extraterestre n-ar putea fi şi ele astronomi? întrebă Jarlow, puţin ironic.

— Bineînţeles, răspunse Wu, dar cu instrumente de-ale lor. Când văd ceva ca un scaner computerizat cu infraroşii, exact de tipul celor pe care le poţi vedea pe Pământ… Ei bine, hai s-o luăm altfel. Să lăsăm deoparte natura inteligenţei. Ceea ce văd sunt instrumente care, ori au fost fabricate în Sistemul Solar, ori au fost construite pe baza unor proiecte făcute în Sistemul Solar. În privinţa asta, n-am niciun dubiu. Nu-mi pot închipui că nişte inteligenţe străine, fără contacte anterioare cu fiinţe omeneşti, ar fi putut construi astfel de instrumente.

— Foarte bine, zise Wendel, sunt de acord cu tine, Wu. Orice ar exista pe această planetă, sub cupola aceea au fost sau sunt fiinţe omeneşti.

— Nu spuneţi doar „fiinţe omeneşti”, doamnă căpitan, preciză Crile. Sunt rotorieni. Nu pot exista alte fiinţe pe această lume, în afara noastră.

— Nici la asta nu se poate răspunde, interveni Wu.

Blankowitz adăugă:

— E o construcţie atât de mică. Rotor trebuie să fi avut zeci de mii de locuitori.

— Şaizeci de mii, murmură Fisher.

— N-ar putea încăpea atâţia sub cupolă.

— În primul rând, ar mai putea exista şi altele de acest fel. Chiar dacă am survola această lume de o mie de ori, tot există şansa să ne scape din vedere obiecte de tot felul.

— Nu există decât un singur loc, acesta, unde e evident că avem de-a face cu o schimbare a tipului plexonilor. Dacă ar mai fi şi alte cupole ca asta, le-aş fi localizat, sunt sigură, spuse Blankowitz.

— Sau, nu se lăsă Fisher, o altă posibilitate este ca această construcţie să fie doar o mică parte dintr-o structură care s-ar putea întinde mii de kilometri în subteran…

— Rotorienii au venit cu o Colonie, zise Wu. Colonia aceea s-ar putea să mai existe încă. Ar putea exista chiar mai multe. Această cupolă ar putea fi un avanpost.

— Dar n-am văzut nicio Colonie, spuse Jarlow.

— Nici n-am *căutat* vreuna, replică Wu. Ne-am concentrat toată atenţia numai asupra acestei lumi.

— N-am detectat prezenţa inteligenţei nicăieri altundeva în afara acestei lumi, le atrase Blankowitz atenţia.

— Dar nici tu n-ai căutat şi în alte părţi, repetă Wu. Ar fi trebuit, de fapt, să scanăm cerul acestui sistem pentru a detecta vreo Colonie sau două, dar, odată ce ai detectat emisia de plexoni a acestei lumi, nu ai mai căutat în altă parte.

— Dar pot s-o fac dacă voi credeţi că este necesar.

Wendel ridică o mână în aer.

— Dacă există Colonii, cum de nu ne-au detectat *ele* pe noi? N-am făcut nicio încercare de a ne masca emisiile de energie. La urma urmei, eram destul de siguri că acest sistem planetar are să fie pustiu.

— Poate că şi ei suferă de aceeaşi încredere exagerată, doamnă căpitan, spuse Wu. Nici ei nu ne-au căutat pe noi, aşa că, pur şi simplu, le-am trecut pe sub nas. Sau, dacă ne-au detectat totuşi, s-ar putea să nu fie deloc siguri cine – sau ce – suntem şi să ezite în alegerea unei linii de acţiune, întocmai ca şi noi. Ceea ce vreau eu să subliniez însă, este că acum cunoaştem un loc pe suprafaţa acestui mare satelit, unde e probabil să existe fiinţe omeneşti, iar eu cred că ar trebui să coborâm şi să stabilim un contact cu ele.

— Crezi că am fi în siguranţă? întrebă Blankowitz.

— Senzaţia mea, răspunse Wu cu fermitate, este că am fi. Doar nu ne pot ataca din senin. Este firesc să dorească să ştie mai multe despre noi, înainte de a ne ucide. Şi apoi, dacă tot ce îndrăznim să facem este să stăm aici şi să şovăim neputând lua o hotărâre, vom fi în situaţia de a ne întoarce acasă fără a fi descoperit nimic. Pământul va trimite apoi în spaţiu o întreagă flotă de nave superluminice, dar în mod sigur nu ne vor fi deloc

recunoscători dacă ne întoarcem cu informaţii minimale. Vom intra în istorie ca expediţia care a ratat. – Zâmbi inexpresiv. – Vedeţi, doamnă căpitan, am învăţat lecţia de la Fisher.

Wendel zise:

— Şi atunci, crezi că ar trebui să asolizăm şi să intrăm în contact cu ei.

— Absolut, răspunse Wu prompt.

— Şi tu, Blankowitz?

— Sunt curioasă. Nu în privinţa cupolei, ci în legătură cu posibila formă de viaţă extraterestră. Şi eu aş vrea să ştiu mai multe despre toate acestea.

— Jarlow?

— Aş vrea să fi avut arme adecvate şi posibilitatea de a comunica prin hiperspaţiu. Dacă vom fi ucişi toţi, Pământul nu va afla nimic – absolut nimic – în urma călătoriei noastre. Apoi poate vor mai veni aici şi alţii, la fel de nepregătiţi ca noi şi la fel de nesiguri. Totuşi, dacă supravieţuim contactului, ne vom întoarce acasă cu informaţii şi cunoştinţe importante. Presupun că ar trebui să încercăm.

Fisher interveni, cu voce neutră:

— Aveţi de gând să-mi cereţi şi mie părerea, doamnă căpitan?

— Presupun că doreşti să asolizezi pentru a-i vedea pe rotorieni.

— Exact, aşa că, dacă-mi este permis, aş vrea să fac următoarea sugestie: haideţi să asolizăm cât mai în linişte, cât mai pe neobservate, iar eu mă ofer să plec în recunoaştere. Dacă se întâmplă ceva rău, decolaţi şi vă întoarceţi pe Pământ, lăsându-mă pe mine în urmă. De mine vă puteţi lipsi, dar nava trebuie să se întoarcă.

Wendel răspunse imediat, cu o expresie vag crispată:

— De ce tu?

— Dacă nu de altceva, măcar pentru că îi cunosc pe rotorieni, spuse Fisher. Şi pentru că... doresc să mă duc.

— Şi eu, adăugă Wu. Trebuie să merg cu tine.

— De ce am risca doi? întrebă Fisher.

— Pentru că doi sunt mai în siguranţă decât unul. Pentru că, în caz că apar probleme, unul dintre noi ar putea scăpa, în vreme ce celălalt abate ameninţarea sau măcar o amână printr-o diversiune. Şi mai ales pentru că, aşa cum spui, îi cunoşti pe rotorieni. Judecata ta ar putea fi subiectivă.

Wendel interveni:

— Atunci vom asoliza. Fisher şi Wu vor părăsi nava. Dacă se întâmplă să nu cadă de acord asupra a ceea ce au de făcut, Wu va fi cel care va lua hotărârile.

— De ce? întrebă Fisher indignat.

— Wu a spus că îi cunoşti pe rotorieni şi deciziile tale ar putea fi subiective, spuse Wendel, privindu-l cu fermitate pe Fisher, iar eu sunt de acord cu el.

88

Marlene era fericită. Se simţea de parcă ar fi fost ţinută cu blândeţe în braţe, apărată, ocrotită. Putea vedea lumina roşiatică a stelei Nemesis şi putea simţi vântul mângâindu-i obrajii. Se putea uita la norii care acopereau din când în când globul mai mare al stelei Nemesis, aşa încât lumina pălea şi devenea cenuşie.

Dar putea distinge totul în jur, cu aceeaşi uşurinţă şi când lumina era cenuşie, şi când era roşiatică; putea deosebi nuanţe şi tonuri care alcătuiau combinaţii fascinante. Şi, deşi vântul devenea mai rece când lumina stelei Nemesis era ascunsă, ei nu-i era frig niciodată. Era ca şi cum Erythro i-ar fi amplificat cumva acuitatea vizuală, ar fi încălzit cumva aerul din jurul ei, când era necesar, i-ar fi purtat de grijă în toate felurile.

Şi putea vorbi cu Erythro. Se hotărâse să se gândească la celulele care alcătuiau viaţa pe Erythro chiar sub acest nume: Erythro. Planeta. De ce nu? Cum altfel ar fi putut să se gândească la interlocutorul ei? Luate individual, celulele erau doar atât: celule, la fel de primitive, ba chiar mai primitive, de fapt, decât celulele propriului ei corp. Numai

totalitatea procariotelor alcătuia un organism care învăluia planeta într-o reţea, în care erau interconectate miliarde şi miliarde de piese minuscule, reţea care într-atât umplea planeta şi răzbătea peste tot şi o ţinea *în puterea* ei, încât putea fi considerată ca fiind planeta *însăşi*.

Ce ciudat, gândi Marlene. Această formă gigantică de viaţă trebuie că habar n-avusese, până la venirea Coloniei Rotor, că mai exista şi altceva viu în Univers, în afara sa.

Nu era obligată să-şi păstreze întrebările şi senzaţiile numai în propria ei minte. Uneori, Erythro se înălţa în faţa ei ca un uşor abur fumuriu, închegându-se într-o fantomatică siluetă umană, cu contururi tremurătoare. Şi întotdeauna această siluetă avea ceva din senzaţia de plutire pe care ţi-o dă privitul unei ape curgătoare. Bineînţeles că, de fapt, nu asta vedea Marlene, dar simţea, dincolo de orice posibilitate de îndoială, că milioane de celule invizibile părăseau, în fiecare secundă, silueta, pentru a fi înlocuite de altele. Nicio procariotă nu putea supravieţui prea mult în afara peliculei sale de apă, aşa că fiecare dintre ele făcea parte doar vremelnic din silueta respectivă, deşi silueta putea fi prezentă atât de mult timp cât îşi dorea, fără a-şi pierde vreodată identitatea.

Erythro nu mai luă niciodată forma lui Aurinel. Înţelesese, fără a i se spune direct, că nu era o idee bună. Acum, apariţiile ei erau neutre, schimbându-se uşor, în funcţie de variaţiile gândurilor Marlenei. Fata ajunsese la concluzia că Erythro îi putea urmări schimbările delicate ale tiparului mental mult mai bine decât era în stare ea însăşi, iar silueta la asta se adapta, arătând, la un moment dat, asemănător cu cine ştie ce siluetă pe care o vizualiza fata cu ochii minţii, pentru ca apoi, pe măsură ce Marlene încerca să se concentreze asupra ei şi s-o identifice, silueta să se modifice uşor, alunecând parcă, devenind altceva. Din când în când însă, Marlene surprindea, cu coada ochiului, fragmente recognoscibile: conturul obrazului mamei sale, nasul puternic al unchiului Siever, trăsături disparate ale unor fete şi băieţi pe care-i avusese colegi de şcoală.

Era o simfonie interactivă. Nu era atât o conversaţie, cât un soi de balet mental, pe care nu-l putea descrie, ceva infinit de liniştitor, de variat – în parte schimbarea aspectului, în parte schimbarea vocii, în parte schimbarea gândului.

Era un soi de conversaţie în atâtea dimensiuni, încât întoarcerea la o comunicare constând numai din cuvinte vorbite o făcea să se simtă plată şi lipsită de viaţă. Darul ei de a sesiza şi interpreta limbajul gesturilor înflorise acum în ceva ce mai demult nici nu-şi închipuise că poate exista. Gândurile puteau fi împărtăşite mult mai repede – şi mai profund – decât prin intermediul procedeului rudimentar al vorbirii.

Erythro îi explică, sau mai bine zis o umplu de surpriza întâlnirii altor minţi. *Minţi.* Mai multe. O singură altă minte poate că ar fi fost mai uşor de conceput, de înţeles. O altă lume. O altă minte. Dar să întâlneşti *mai multe* minţi, aglomerate la un loc, fiecare diferită de toate celelalte, adunate toate într-un spaţiu restrâns. Inimaginabil.

Gândurile care pătrundeau în mintea Marlenei, pe măsură ce Erythro se exprima, nu puteau fi traduse decât vag şi nesatisfăcător în cuvinte. În spatele cuvintelor, revărsându-se şi acoperindu-le, erau emoţiile, senzaţiile, vibraţiile neuronice care o determinaseră pe Erythro să-şi reordoneze ideile sfărâmate, contrazise de realitate. Experimentase asupra unora dintre aceste minţi, sondându-le. Nu sondându-le în sensul în care ar folosi cuvântul o fiinţă omenească, ci într-un cu totul alt mod, de care cuvântul şi gândul omenesc nu se apropiau decât foarte vag. Şi unele dintre minţile sondate se prăbuşiseră, se descompuseseră, deveniseră neplăcute. Erythro renunţă să mai sondeze minţi aleator şi începu să le caute pe cele care puteau rezista contactului.

— Şi m-ai găsit pe mine? zise Marlene.

— Te-am găsit pe tine.

— Dar de ce? De ce m-ai căutat? întrebă ea, nerăbdătoare.

Silueta tremură şi deveni fumurie.

— Ca să te găsesc.

Nu era un răspuns.

— De ce vrei să fiu cu tine?

Silueta începu să se destrame şi gândul fu trecător, fugar.

— Ca să fii cu mine.

Şi silueta dispăru. Dar numai silueta. Marlene îi simţea însă, în continuare, protecţia, felul cald în care o învăluia. Dar de ce dispăruse? Fuseseră de vină întrebările ei?

Auzi un sunet.

Pe o lume pustie, este posibil să cataloghezi uşor sunetele, pentru că nu sunt multe. Există sunetul apei care curge şi freamătul mai delicat al vântului. Există zgomote previzibile pe care le faci chiar tu, paşii, foşnetul hainelor sau şuieratul respiraţiei.

Marlene auzi ceva ce nu era nimic din toate acestea şi se întorsese în direcţia din care venise zgomotul. Pe deasupra stâncii din stânga ei apăru capul unui om.

Primul ei gând, fireşte, fu că era cineva din Dom, care venise s-o ia, şi simţi un val de furie. De ce se mai încăpăţânau încă s-o caute? De acum înainte va refuza să mai poarte emiţătorul şi nu vor mai avea nicio posibilitate de a o localiza, decât dacă ies ei înşişi s-o caute, la întâmplare.

Dar nu recunoscu acel chip şi, până acum, crezuse că a ajuns să cunoască pe toată lumea din Dom. Poate că nu cunoştea numele tuturor şi nu ştia aproape nimic despre mulţi dintre ei, dar ar fi ştiut dacă mai văzuse vreodată sau nu chipul respectiv.

Iar acest chip nu-l mai văzuse niciodată, nicăieri în Dom.

Ochii aceia se holbau la ea. Gura era puţin deschisă, de parcă persoana respectivă ar fi gâfâit. Şi apoi acel cineva, cine-o fi fost, sări peste vârful stâncii şi porni alergând spre ea.

Fata nu se clinti. Protecţia pe care o simţea în jurul ei era fermă şi puternică. Nu-i era teamă.

Bărbatul se opri la vreo doi-trei metri în faţa ei, cu ochii mari, cu braţele întinse, de parcă ar fi ajuns la o barieră de

care nu putea trece şi care-i răpise posibilitatea de a se mai apropia.

Într-un târziu, rosti cu voce sugrumată:

— Roseanne!

89

Marlene continuă să-l privească fix, studiindu-l cu atenţie. Gesturile lui aproape imperceptibile erau nerăbdătoare şi radiau o senzaţie de posesiune, apropiere, apartenenţă… a mea, a mea, a mea.

Marlene făcu un pas înapoi. Să fie oare cu putinţă? De ce ar reacţiona el…

O amintire înceţoşată a unei holograme pe care o văzuse cândva, în copilărie…

Şi, în cele din urmă, nu mai putu refuza să vadă adevărul. Oricât de imposibil ar fi părut, oricât de inimaginabil…

Fata se „ghemui” în învelişul ei protector şi întrebă:

— Tată?

El se repezi înainte, de parcă ar fi vrut s-o ia în braţe, dar ea mai făcu un pas înapoi. El se opri, clătinându-se, apoi duse o mână la frunte, de parcă s-ar fi luptat cu ameţeala. Spuse:

— Marlene. Am vrut să zic Marlene.

Îi pronunţa numele incorect, observă Marlene. În două silabe. Dar pentru el era, probabil, corect. De unde să ştie?

Un al doilea bărbat apăru lângă primul. Avea părul drept şi negru, un chip larg, cu ochi înguşti şi ten gălbui. Marlene nu mai văzuse niciodată pe cineva asemănător. Rămase puţin cu gura căscată, dar făcu efortul de a o închide.

Cel de-al doilea om i se adresă primului, pe un ton scăzut şi cu aerul că nu-i vine să creadă:

— Asta e *fiica ta*, Fisher?

Ochii Marlenei se deschiseră larg. Fisher. *Era* tatăl ei. Tatăl ei nu se uită la celălalt bărbat. Numai la ea.

— Da.

Celălalt spuse, şi mai încet:

— Servit din prima mână, nu, Fisher? Vii aici şi prima persoană pe care o întâlneşti e chiar fiica ta?

Fisher păru a face un efort să-şi ia ochii de la fiică-sa, dar nu izbuti.

— Cred că ai dreptate, Wu. Marlene, numele tău de familie e Fisher, nu-i aşa? Mama ta este Eugenia Insigna. Am dreptate? Numele meu este Crile Fisher şi sunt tatăl tău. – Întinse braţele spre ea.

Marlene era perfect conştientă de faptul că expresia de jind de pe chipul tatălui ei era reală, dar făcu încă o dată un pas înapoi şi spuse rece:

— Cum se face că te afli aici?

— Am venit de pe Pământ să te găsesc. Să *te găsesc* pe tine. După toţi aceşti ani.

— De ce ai vrut să mă găseşti? M-ai părăsit când eram bebeluş.

— Am fost obligat atunci, dar am avut întotdeauna intenţia de a mă întoarce după tine.

Şi o altă voce – aspră, oţelită – interveni, spunând:

— Deci ai venit pentru Marlene? Pentru nimic altceva?

Eugenia Insigna stătea acolo, cu chipul palid, cu buzele aproape lipsite de culoare, golite de sânge, cu mâinile tremurând. În spatele ei se afla Siever Genarr, cu o expresie uluită, dar rămânând pe planul doi. Niciunul dintre ei nu purta costum de protecţie. Insigna continuă, cu o voce sacadată, repezită, pe jumătate isterică:

— Am crezut că, poate, sunt oameni dintr-o altă Colonie, oameni din Sistemul Solar. Am crezut că, poate, e vreo formă de viaţă extraterestră. M-am gândit la fiecare posibilitate care mi-a trecut prin cap, dar printre toate gândurile care au dat năvală peste mine, după ce mi s-a spus că o navă străină asolizează, niciunul nu a fost că poate s-a întors Crile Fisher. Şi încă după Marlene!

— Am venit împreună cu alţi câţiva într-o misiune importantă. Acesta este Chao-Li Wu, unul dintre membrii echipajului. Şi… Şi…

— Şi iată că ne întâlnim. Ţi-a trecut vreo clipă prin cap că s-ar putea să dai ochii şi cu mine? Sau nu te-ai mai gândit decât la Marlene? Care este acea misiune importantă? S-o găseşti pe Marlene?

— Nu. Nu asta este misiunea. Asta este doar dorinţa mea.

— Şi eu?

Fisher plecă ochii.

— Am venit după Marlene.

— Ai venit *după* ea? S-o iei cu tine?

— M-am gândit că… începu Fisher şi apoi se poticni.

Wu îl privi mirat. Genarr se încruntă, gânditor şi mânios. Insigna se răsuci spre fiica ei.

— Marlene, ai vrea să pleci undeva cu acest om?

— Nu plec nicăieri cu nimeni, mamă, răspunse Marlene calmă.

Insigna spuse răstit:

— Ăsta ţi-e răspunsul, Crile. Nu poţi să mă părăseşti cu copilul de un an şi să te întorci, cincisprezece ani mai târziu, cu un „Apropo, de-acum o preiau eu”. Şi la mine nici măcar nu ţi-a trecut prin cap să te gândeşti. Este şi fiica ta, din punct de vedere biologic, dar nimic mai mult. Este a mea în toate sensurile, cu dreptul pe care mi-l dau cincisprezece ani de dragoste şi grijă pe care i le-am purtat.

Marlene interveni:

— Nu are rost să vă certaţi pe mine, mamă.

Chao-Li Wu făcu un pas înainte.

— Iertaţi-mă că intervin. Eu v-am fost prezentat, dar mie nu mi s-a prezentat nimeni. Dumneavoastră sunteţi doamna…?

— Eugenia Insigna Fisher. Arătă cu degetul acuzator spre Fisher. Soţia lui, *cândva*.

— Şi aceasta este fiica dumneavoastră, doamnă?

— Da. Aceasta este Marlene Fisher.

Wu făcu o mică plecăciune.

— Şi domnul de colo?

Genarr rosti:

— Sunt Siever Genarr, Comandantul Domului pe care îl vedeţi în spatele meu, la orizont.

— A, bun. Domnule Comandant, aş dori să vă vorbesc. Îmi pare rău că am nimerit în mijlocul unei dispute familiale, dar aceasta nu are nicio legătură cu misiunea noastră.

— Şi care este această misiune? mârâi fioros o altă voce. De ei se apropia, acum, un bărbat cu părul cărunt, cu colţurile gurii răsfrânte în jos şi cu ceva în mână care semăna cu o armă.

— Bună, Siever, zise el când trecu pe lângă Genarr.

Genarr păru luat prin surprindere.

— Saltade. Tu de ce eşti aici?

— Îl reprezint pe Guvernatorul Coloniei Rotor, Janus Pitt. Repet întrebarea mea către dumneavoastră, domnule. Care este misiunea dumneavoastră? Şi care este numele dumneavoastră?

— Numele meu, zise Wu, e uşor de comunicat. Este doctor Chao-Li Wu. Şi al dumneavoastră, domnule?

— Saltade Leverett.

— Bine v-am găsit. Venim cu gânduri paşnice, adăugă Wu, fără a pierde din ochi arma.

— Sper, răspunse Leverett, posomorât. Am şase nave cu mine şi toate sunt atente la nava dumneavoastră.

— Adevărat? zise Wu. Această cupolă mică să aibă o flotă?

— Acest Dom este doar un mic avanpost, spuse Leverett. Eu am adus cu mine flota. Să nu credeţi că este o cacealma.

— Vă voi crede pe cuvânt, spuse Wu. Dar unica noastră navă vine de pe Pământ. Am ajuns aici cu ea pentru că deţinem tehnologia zborului cu viteze superluminice. Ştiţi la ce mă refer? Călătoria prin hiperspaţiu cu viteze mai mari decât viteza luminii.

— Ştiu la ce vă referiţi.

Genarr interveni brusc.

— Domnul doctor Wu spune adevărul, Marlene?

— Da, unchiule Siever, răspunse fata.

— Interesant, murmură Genarr.

Wu continuă, calm:

— Sunt încântat că această tânără domnişoară mi-a confirmat spusele. Să înţeleg că dânsa este specialista Coloniei Rotor în probleme de zbor cu viteze superluminice?

— Nu este nevoie să înţelegeţi nimic, replică Leverett, cu aerul că şi-a pierdut răbdarea. De ce vă aflaţi aici? N-aţi fost invitaţi.

— Nu, n-am fost. N-am ştiut că se află cineva aici care să aibă obiecţii legate de prezenţa noastră. Dar vă rog insistent să nu cedaţi în mod inutil unui acces de nervozitate. La orice mişcare greşită din partea dumneavoastră, nava noastră va dispărea, pur şi simplu, în hiperspaţiu.

Marlene interveni rapid:

— Nu e sigur de asta.

Wu se încruntă:

— Sunt suficient de sigur. Şi chiar dacă reuşiţi să distrugeţi nava, baza noastră de pe Pământ ştie unde ne aflăm şi primeşte în mod regulat rapoartele noastre. Dacă ni se întâmplă ceva, următoarea expediţie va fi una de cincizeci de nave superluminice de luptă. V-aş sfătui să nu riscaţi aşa ceva, domnule.

Marlene interveni din nou:

— Nu e adevărat.

— Ce nu e adevărat, Marlene? întrebă Genarr.

— Nu e adevărat că baza de pe Pământ ştie unde sunt, şi el *ştie* că nu e adevărat.

Genarr decise:

— Pentru mine e suficient. Saltade, aceşti oameni nu dispun de comunicaţii prin hiperspaţiu.

Expresia lui Wu nu se schimbă.

— Vă bazaţi pe speculaţiile unei adolescente?

— Nu este o speculaţie. Este o certitudine. Saltade, îţi voi explica mai târziu. Acum, crede-mă pe cuvânt.

Marlene spuse brusc:

— Întrebaţi-l pe tatăl meu. El vă va spune.

Nu înţelegea prea bine cum ar fi putut tatăl ei să ştie de capacitatea ei, pentru că, în mod sigur n-o avusese sau cel puţin n-o manifestase la vârsta de un an, dar faptul că el înţelegea era limpede pentru ea. Adevărul îi sărea în ochi, deşi ceilalţi n-aveau cum să-şi dea seama.

Fisher rosti:

— N-are rost, Wu. Marlene poate vedea prin noi ca prin sticlă.

Pentru prima dată, sângele rece păru să-l părăsească pe Wu. Se încruntă şi spuse răutăcios:

— Cum ai putea să ştii ceva despre fata asta, chiar dacă este fiica ta? Doar n-ai mai văzut-o de când era în faşă.

— Cândva, am avut o soră mai mică, explică Fisher, pe un ton scăzut.

Genarr deveni brusc interesat şi spuse cu aerul că a dezlegat enigma:

— Aşadar, e ceva ereditar. Interesant. Ei bine, domnule Wu, vedeţi că dispunem aici de un instrument care nu dă greş, nepermiţând nicio cacealma. Haideţi, aşadar, să fim sinceri unii cu alţii. De ce aţi venit pe această planetă?

— Pentru a salva Sistemul Solar. Întrebaţi-o pe tânăra domnişoară – de vreme ce ea este autoritatea absolută – dacă de *data asta* spun adevărul.

Marlene răspunse:

— Fireşte că spuneţi adevărul, domnule Wu. Cunoaştem şi noi pericolul. Mama mea l-a descoperit.

Wu replică:

— Ei bine, l-am descoperit şi noi, stimată domnişoară, şi nu datorită ajutorului mamei dumitale.

Saltade Leverett privi de la unul la altul.

— Pot să întreb şi eu despre ce vorbiţi?

Genarr îi răspunse:

— Crede-mă, Saltade, Janus Pitt este la curent, în completă cunoştinţă de cauză. Îmi pare rău că nu ţi-am spus, dar, dacă iei legătura cu el, acum îţi va spune. Spune-i că avem de-a face cu oameni care dispun de cunoştinţele şi tehnologia necesare pentru a călători cu viteze

superioare vitezei luminii şi că s-ar putea să cădem la o învoială.

90

Cei patru şedeau în apartamentul lui Siever Genarr din Dom, acesta din urmă încercând să nu se lase copleşit de senzaţia că istoria se scria chiar sub ochii săi. În istoria omenirii, aceasta era prima negociere interstelară. Dacă fiecare dintre cei patru nu avea să mai cucerească vreodată faima pentru nimic altceva şi tot aveau să le rămână numele în analele istoriei galactice doar pentru ceea ce făceau acum.

Doi şi doi.

Din partea Sistemului Solar se aflau Chao-Li Wu şi Crile Fisher (din partea Pământului, de fapt, şi cine şi-ar fi închipuit că tocmai decadentul Pământ avea să reprezinte Sistemul Solar, că pământenii, şi nu locuitorii vreunei Colonii moderne, aveau să intre în posesia zborului superluminic).

Wu era vorbăreţ şi subtil, aluziv, era matematician, dar unul înzestrat, în mod evident, cu o doză bună de pragmatism. Fisher, pe de altă parte (şi Genarr nu se putuse obişnui cu ideea că îl vedea într-adevăr din nou), stătea tăcut, pierdut în gânduri şi doar foarte rar deschidea gura să-şi aducă şi el contribuţia.

De partea lui Siever Genarr se afla Saltade Leverett, bănuitor şi încordat pentru că era în contact apropiat cu trei inşi deodată, dar, cu toate acestea, foarte hotărât, lipsindu-i fluenţa cu care vorbea Wu şi totuşi neîntâmpinând probleme în a se face înţeles cu claritate.

Cât despre Genarr, el era la fel de tăcut ca Fisher, dar aştepta momentul potrivit să intervină în discuţie, de vreme ce el singur ştia ceva ce ceilalţi trei nu ştiau.

Venise deja noaptea, trecuseră ore în şir. Fuseseră servite mai întâi prânzul, apoi cina. Existaseră şi pauze

pentru destinderea atmosferei şi, în timpul uneia dintre ele, Genarr ieşise din apartamentul său şi se dusese să le vadă pe Eugenia Insigna şi pe Marlene.

— Nu merge rău deloc, le spuse el. Ambele părţi au mult de câştigat.

— Şi Crile? întrebă Insigna surescitată. A adus vorba de Marlene?

— Zău, Eugenia, ăsta nu e câtuşi de puţin subiectul discuţiilor noastre. Nu a adus vorba despre ea. Cred însă că este foarte mâhnit în această privinţă.

— Aşa-i trebuie, replică Insigna, cu un soi de satisfacţie amară.

Genarr ezită.

— Tu ce părere ai, Marlene?

Marlene îl privi cu ochii ei întunecaţi, de nepătruns.

— Am depăşit această etapă, unchiule Siever.

— Cu inima împietrită, murmură Genarr ca pentru sine.

Dar Insigna se răsti la el imediat:

— Şi de ce n-ar fi? Doar a fost părăsită în leagăn.

— Nu am inima împietrită, spuse Marlene gânditoare. Dacă voi putea face ceva să-l liniştesc, o voi face. Dar locul meu nu e cu el, înţelegeţi? Nici cu tine nu e, mamă. Îmi pare rău, dar locul meu e aici, pe Erythro. Unchiule Siever, îmi *vei spune* şi mie ce s-a hotărât, da?

— Ţi-am promis doar.

— Este foarte important.

— Ştiu.

— Ar trebui să fiu prezentă şi eu la negocieri, în calitate de reprezentantă a lui Erythro.

— Îmi închipui că Erythro e deja acolo, dar vei lua şi tu parte la discuţii înainte să se termine. Şi chiar dacă nu te-aş asigura eu de asta, aşa cum am făcut, Marlene, cred că Erythro va avea grijă să se întâmple întocmai.

Apoi se întoarse la discuţii. Chao-Li Wu se lăsase pe spate în scaunul său, iar chipul lui nu prezenta nicio urmă de oboseală.

— Permiteţi-mi să recapitulez, zise el. În absenţa zborului superluminic, această Stea Vecină – o voi numi în

continuare Nemesis, cum îi spuneţi dumneavoastră – este steaua cea mai apropiată de Sistemul Solar, astfel încât orice navă, aflată în drum spre stele, se va opri cu siguranţă întâi aici. Cu toate acestea, odată ce toată omenirea dispune de tehnologia zborului cu viteze superluminice, distanţa nu va mai fi considerată un factor decisiv, iar fiinţele omeneşti nu vor mai căuta cea mai apropiată stea, ci pe cea mai confortabilă. Va începe căutarea unor stele de tipul Soarelui, care să aibă pe orbita lor cel puţin o planetă de tipul Pământului. Nemesis va fi uitată, dată de-o parte. Rotor, care se pare că până acum şi-a făcut un fetiş din păstrarea secretului poziţiei sale, pentru a-i împiedica pe alţii să-l descopere şi a-şi putea rezerva întreg acest sistem planetar, nu mai este nevoit s-o facă. Nu numai că restul Coloniilor nu vor dori acest sistem, dar s-ar putea ca nici măcar Colonia Rotor însăşi să nu-l mai considere dezirabil. Ar putea alege, dacă asta-i este dorinţa, să pornească în căutarea unor stele de tipul Soarelui. Există miliarde de astfel de stele în braţele spiralei Galaxiei noastre. Pentru ca Rotor să dispună de tehnologia zborului cu viteze superluminice v-ar putea veni ideea că este suficient să îndreptaţi o armă asupra mea şi să-mi cereţi să vă spun tot ce ştiu. Eu sunt matematician, şi încă teoretician, iar informaţiile de care dispun sunt limitate. Chiar dacă aţi reuşi să ne capturaţi nava, aţi afla foarte puţine astfel. Ceea ce ar trebui să faceţi, ar fi să trimiteţi o delegaţie de ingineri şi oameni de ştiinţă pe Pământ, acolo unde i-am putea pregăti adecvat. În schimb, noi vă cerem această planetă, pe care voi o numiţi Erythro. Din câte am înţeles, nu ocupaţi la ora actuală planeta, cu excepţia acestui Dom, care este folosit pentru cercetări astronomice şi de alte feluri. Trăiţi în Colonii. Dar, în vreme ce Coloniile Sistemului Solar pot pleca, pur şi simplu, în căutarea unor stele asemănătoare Soarelui, oamenii de pe Pământ nu pot face la fel. Suntem miliarde de suflete care trebuie evacuate în câteva mii de ani şi, pe măsură ce Nemesis se apropie din ce în ce mai mult de Sistemul Solar, Erythro va putea servi din ce în ce mai uşor drept escală pentru

pământenii evacuaţi, până când vom descoperi planete de tip terestru pe care să transportăm populaţia respectivă. Ne vom întoarce pe Pământ ducând cu noi un locuitor rotorian, pe care îl veţi alege dumneavoastră, ca dovadă că am fost, într-adevăr, aici. Vom construi mai multe nave care se vor întoarce aici şi puteţi fi siguri că vom reveni, fiindcă avem nevoie de Erythro. Atunci vom lua cu noi oameni de ştiinţă de-ai voştri, care vor învăţa pe Pământ tot ce trebuie să ştie în privinţa tehnologiei zborului cu viteze superluminice, tehnologie pe care, de altfel, o vom pune şi la dispoziţia celorlalte Colonii. Am reuşit să fac sumarul a tot ceea ce-am hotărât?

Leverett spuse:

— Nu este chiar atât de simplu. Erythro va trebui terraformată dacă dorim să poată oferi adăpost unui număr apreciabil de pământeni.

— Da, am lăsat deoparte amănuntele, spuse Wu. Vor trebui şi ele lămurite, dar nu de către noi.

— E adevărat, Guvernatorul Pitt şi Consiliul vor trebui să decidă în numele Coloniei Rotor.

— Iar Parlamentul Globului va decide în numele Pământului, dar, când este atât de mult în joc, nu cred că se va întâmpla nimic neplăcut de niciuna din părţi.

— Vor trebui să existe şi nişte garanţi. Cât de multă încredere putem avea în Pământ?

— Cam tot atâta cât poate avea şi Pământul în Rotor, îmi închipui. Vor trece, probabil, un an-doi până se vor pune la punct toate măsurile de prevedere şi garanţiile. Sau poate cinci ani. Poate chiar zece. În orice caz, sunt necesari ani buni până la construirea unui număr suficient de nave cu care să începem, dar vom avea un program care va dura câteva mii de ani, unul care va lua sfârşit odată cu necesara abandonare a Pământului şi începerea colonizării Galaxiei.

— Presupunând că nu există alte inteligenţe concurente care trebuie luate în considerare, mârâi Leverett.

— Este o presupunere pe care o putem face până la proba contrarie, când vom fi obligaţi să renunţăm la ea. Dar

asta este ceva de viitor. Acum, vreţi să vă consultaţi cu Guvernatorul? Vreţi să alegeţi un rotorian care să ne însoţească şi să ne permiteţi să plecăm înapoi spre Pământ, cât mai curând cu putinţă?

Fisher se aplecă înainte:

— Aş putea sugera, dacă-mi e permis, ca fiica mea, Marlene, să fie cea care…

Dar Genarr nu permise ca fraza să fie dusă la bun sfârşit.

— Îmi pare rău, Crile. Am întrebat-o. Nu doreşte să părăsească această lume.

— Dacă ar însoţi-o şi mama ei, atunci…

— Nu, Crile, mama ei n-are nicio legătură cu hotărârea Marlenei. Chiar dacă, într-adevăr, ai dori ca Eugenia să vină cu tine şi ea ar dori şi hotărî acelaşi lucru, Marlene tot pe Erythro ar rămâne. Şi nici dacă te-ai hotărî să rămâi aici, pentru a fi cu ea, nu s-ar schimba nimic. Este pierdută, atât pentru tine, cât şi pentru mama ei.

Fisher rosti mânios:

— E doar un copil. Nu poate lua astfel de hotărâri.

— Din păcate pentru tine şi pentru Eugenia, precum şi pentru noi toţi aici de faţă, ba chiar pentru tot restul omenirii, ea poate lua aceste hotărâri. De fapt, chiar i-am promis că, atunci când ne vom fi apropiat de finalul discuţiei, şi cred că pot spune că ne-am apropiat, îi vom aduce la cunoştinţă hotărârile noastre.

— Nu cred că este necesar, spuse Wu.

Leverett îl susţinu:

— Haide, Siever, doar nu trebuie să cerem permisiunea unei fetişcane.

— Vă rog să mă ascultaţi, spuse Genarr. *Este* necesar şi *trebuie* s-o consultăm. Permiteţi-mi să încercăm un experiment. Eu sunt de părere că Marlene trebuie adusă aici, astfel încât să-i putem spune ce am hotărât. Dacă vreunul dintre dumneavoastră crede că aşa ceva nu este de dorit, să părăsească încăperea. Să se ridice, vă rog, şi să iasă.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile, Siever, spuse Leverett. Nu am câtuşi de puţin intenţia de a mă juca acum cu o adolescentă. Vreau să-l contactez pe Pitt. Unde este transmiţătorul?

Se ridică şi, aproape instantaneu, se clătină şi căzu. Wu se ridică, pe jumătate alarmat:

— Domnule Leverett…

Leverett se răsuci pe-o parte şi ridică un braţ:

— Să mă ajute cineva să mă ridic.

Genarr îl ajută să se ridice şi să ia loc pe scaunul lui.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă el.

— Nu sunt sigur, răspunse Leverett. M-a lovit o durere de cap insuportabilă, pentru o clipă.

— Aşa încât nu ai putut părăsi încăperea. – Genarr se răsuci către Wu. – De vreme ce nici dumneavoastră nu consideraţi că este necesar s-o încunoştinţăm pe Marlene de nimic, nu doriţi să părăsiţi încăperea?

Foarte atent, cu ochii aţintiţi asupra lui Genarr, Wu se ridică încet de pe scaunul său, se crispă şi se aşeză la loc. Spuse politicos:

— Poate că ar fi mai bine să ne consultăm cu tânăra domnişoară.

Genarr replică:

— N-avem încotro. Pe această planetă cel puţin, dorinţa tinerei domnişoare e lege.

91

— *Nu!* spuse Marlene cu atâta putere, încât vocea ei atinse aproape intensitatea unui ţipăt. Nu se poate!

— Ce nu se poate? întrebă Leverett şi sprâncenele lui albe se apropiară de cuta adâncă săpată între ele.

— Să o folosiţi pe Erythro ca escală, sau ca orice altceva.

Leverett se uită la ea lung şi furios şi deschise gura ca pentru a vorbi, dar Wu interveni:

— De ce nu, stimată domnişoară? Doar e o lume pustie, nefolosită.

— *Nu* este pustie. *Nu* este nefolosită. Unchiule Siever, *spune-le*!

Genarr începu:

— Marlene vrea să spună că Erythro este ocupată de nenumărate celule procariote capabile de fotosinteză. De aceea există oxigen în atmosfera planetei.

— Foarte bine, spuse Wu. Şi ce mare deosebire e asta?

Genarr îşi drese vocea şi continuă:

— Luate individual, celulele sunt atât de primitive pe cât poate fi o formă de viaţă care a depăşit cu puţin stadiul de virus, dar se pare că nu pot fi tratate individual. Luate laolaltă, alcătuiesc un organism de o extremă complexitate. Este un organism care învăluie toată suprafaţa planetei.

— Un organism? întrebă Wu politicos.

— Un organism unic, iar Marlene se referă la el sub acelaşi nume ca al planetei, de vreme ce sunt atât de strâns legate.

— Vorbiţi serios? întrebă Wu. Dar cum de ştiţi de existenţa unui asemenea organism?

— În principal, prin intermediul Marlenei.

— Prin intermediul acestei tinere care ar putea fi isterică, zise Wu?

Genarr ridică un deget în aer, în semn de avertisment.

— Nu spuneţi nimic împotriva ei. Nu sunt sigur dacă Erythro – organismul – are simţul umorului. Ştim de existenţa sa *în principal* datorită Marlenei, dar nu numai ei. Când Saltade Leverett s-a ridicat să plece, a fost trântit la podea. Cu puţin timp în urmă, când dumneavoastră v-aţi ridicat pe jumătate de pe scaun, poate tot ca să părăsiţi camera, a fost evident că nu v-aţi simţit bine. Acestea sunt reacţii provocate de Erythro. O protejează pe Marlene, acţionând direct asupra minţilor noastre. În zilele de început ale existenţei noastre pe această planetă, organismul a cauzat, fără voia sa, o mică epidemie a unei boli mintale, pe care noi am numit-o maladia erythrotică. Mă tem că, dacă doreşte, poate cauza o deteriorare mintală

irecuperabilă, iar dacă doreşte, poate ucide. *Vă rog*, nu o puneţi la încercare.

Fisher spuse:

— Vrei să spui că nu Marlene este cea care…

— Nu, Crile. Marlene are anumite capacităţi ieşite din comun, dar acestea nu se întind până la a fi dăunătoare celor din jurul ei. Erythro este cea periculoasă.

— Şi cum o oprim? întreabă Fisher.

— Ascultând politicoşi ce are Marlene de spus, pentru început. Apoi, lăsaţi-mă pe mine să-i vorbesc. Cel puţin pe mine Erythro mă cunoaşte. Şi credeţi-mă când spun că vreau să salvăm Pământul. Nu am nici cea mai mică dorinţă de a cauza moartea a miliarde de suflete.

Se întoarse spre Marlene.

— Înţelegi, Marlene, nu-i aşa, că Pământul este în pericol? Mama ta ţi-a explicat că apropierea prea mare a stelei Nemesis ar putea distruge Pământul.

— *Ştiu* asta, unchiule Siever, spuse Marlene, cu o voce care trăda agonia interioară, dar Erythro îşi aparţine sieşi.

— Poate vrea să împartă planeta cu noi, Marlene. A permis existenţa Domului aici. Nu părem s-o deranjăm.

— Dar în Dom sunt mai puţin de o mie de oameni, care *rămân* în Dom. Pe Erythro n-o deranjează Domul, pentru că îi oferă ocazia de a studia minţile omeneşti.

— Va putea studia minţile omeneşti şi mai bine când vor sosi aici şi pământeni.

— Opt miliarde?

— Nu, nu toate cele opt miliarde. Vor veni şi se vor stabili numai temporar, urmând apoi să plece în altă parte. La un moment dat, nu va exista aici decât o parte din populaţia terestră.

— Vor fi milioane. Sunt sigură că vor fi. Nu-i puteţi înghesui pe toţi într-un Dom şi să le asiguraţi hrana şi apa de care au nevoie. Va trebui să-i împrăştiaţi pe planetă şi s-o terraformaţi. Erythro n-ar supravieţui. Ar fi nevoită să se apere.

— Eşti sigură de asta?

— Da, ar trebui să se apere. Tu n-ai face-o?

— Dar ar însemna moartea a miliarde de oameni.

— Ştiu, dar nu pot face nimic. – Fata tăcu o vreme strângând din buze, apoi spuse brusc: Mai este o cale.

Lui Leverett i se trezi imediat interesul:

— Ce tot spune fata? întrebă el, ţâfnos. Ce altă cale?

Marlene aruncă o privire scurtă în direcţia lui Leverett, apoi se întoarse spre Genarr:

— Eu nu ştiu. Erythro ştie. Cel puţin… Cel puţin, spuse ea, cunoştinţele sunt aici, dar nu le poate explica.

Genarr ridică ambele braţe în aer, pentru a opri ploaia de întrebări.

— Lăsaţi-mă *pe mine* să vorbesc. – Apoi reveni foarte calm la Marlene: Marlene, fii liniştită. Dacă eşti îngrijorată pentru Erythro, este inutil. Ştii bine că se poate apăra de orice. Spune-mi la ce te referi când spui că Erythro nu poate explica.

Marlene gâfâia, cu răsuflarea tăiată.

— Erythro ştie că soluţia se află aici, dar nu dispune de experienţa omenească, de ştiinţa omenească, de felul oamenilor de a gândi. Nu înţelege.

— Cunoştinţele se află în minţile prezente aici?

— Da, unchiule Siever.

— Şi Erythro nu le poate sonda?

— Le-ar deteriora. Numai mintea *mea* poate fi sondată fără a fi afectată.

— Sper că aşa e, zise Genarr, dar eşti tu cea care deţine cunoştinţele respective?

— Nu, bineînţeles că nu. Dar ar putea folosi mintea mea pentru a le sonda pe ale celorlalţi prezenţi aici. A ta. A tatălui meu. Toate.

— Şi minţile noastre ar fi astfel în siguranţă?

— Erythro crede că da, dar… Unchiule Siever, mi-e frică.

— Asta e o nebunie, şopti Wu, şi Genarr duse repede un deget la buze.

Fisher se ridicase în picioare:

— Marlene, nu trebuie să…

Genarr îi făcu furios semn să se aşeze la loc.

— Nu poţi face nimic, Crile. E în joc soarta a miliarde de fiinţe omeneşti – doar repetăm asta la nesfârşit de câteva ore – iar organismului trebuie să i se permită să facă tot ce poate. Marlene!

Ochii Marlenei se răsuciseră spre tavan. Parcă era deja într-o transă.

— Unchiule Siever, şopti ea. Ţine-mă.

Pe jumătate împiedicându-se, pe jumătate căzând, se îndreptă spre Genarr, care o prinse în braţe şi o ţinu strâns.

— Marlene. Relaxează-te. O să fie bine…

Se aşază cu grijă la loc pe scaun, ţinând în braţe trupul ei rigid.

92

Fu ca o explozie mută de lumină, care făcu întreg Universul să dispară. Nimic altceva nu mai exista.

Genarr nici măcar nu mai era conştient că este Genarr. Nici eul nu mai exista. Nu mai exista decât o ceaţă luminoasă, de o mare complexitate, care se întindea şi se desfăcea în fâşii care, chiar în clipa separării lor, preluau şi ele aceeaşi complexitate.

Un vârtej care se apropia, apoi se diminua şi iar se extindea apropiindu-se. Şi iar, şi iar, hipnotic, ca ceva ce a existat dintotdeauna şi va exista întotdeauna, fără sfârşit.

O cădere infinită într-o deschidere care se lărgea pe măsură ce se apropia, fără a deveni, totuşi, vreodată mai amplă. O schimbare continuă, fără modificări. Mici impulsuri desfăşurându-se în noi şi noi complexităţi.

Iar şi iar. Fără vreun sunet. Fără vreo senzaţie. Fără măcar vreo imagine. Numai conştienţa existenţei a ceva care avea proprietăţile luminii, fără a fi totuşi lumină. Era mintea devenind conştientă de sine.

Şi apoi, dureros – dacă ar fi existat în Univers ceva numit durere – şi cu un suspin – dacă ar fi existat în Univers ceva numit suspin – totul începu să scadă şi să se învârtă şi

să se răsucească, tot mai repede şi mai repede, devenind un punct luminos care mai clipi o dată şi dispăru.

93

Universul era dureros de evident în existenţa sa.

Wu se întinse şi întrebă:

— A mai simţit cineva asta?

Fisher aprobă printr-o înclinare a capului.

Leverett spuse:

— Ei bine, eu sunt convins. Dacă e o nebunie, suntem cu toţii la fel de nebuni.

Dar Genarr o mai ţinea încă în braţe pe Marlene, aplecat asupra ei, îndurerat. Fata abia mai respira.

— Marlene! Marlene!

Fisher se ridică greoi în picioare.

— E bine?

— Nu-mi dau seama, murmură Genarr. E în viaţă, dar asta nu e destul.

Ochii fetei se deschiseră. Se uită fix la Genarr, cu o privire goală şi nefocalizată.

— Marlene, şopti Genarr cu disperare.

— Unchiule Siever, răspunse Marlene tot în şoaptă.

Genarr îşi permise să răsufle. Cel puţin îl recunoscuse.

— Nu te mişca, spuse el. Aşteaptă să se termine.

— *S-a terminat.* Sunt atât de *bucuroasă* că s-a terminat.

— Dar eşti bine?

Ea făcu o pauză, apoi spuse:

— Da, mă simt bine. Erythro zice că sunt bine.

— Ai găsit cunoştinţele ascunse pe care presupunea că le avem? întrebă Wu.

— Da, domnule doctor Wu. Le-am găsit. Îşi trecu o mână peste fruntea asudată. De fapt, chiar dumneavoastră eraţi cel care le avea.

— Eu? ridică vocea Wu, nevenindu-i să creadă. Despre ce e vorba?

— *Eu* nu înţeleg, spuse Marlene. Dar poate dumneavoastră veţi înţelege când am să încerc să vă descriu.

— Să-mi descrii ce?

— Ceva care este gravitaţie, dar care împinge lucrurile în loc să le atragă.

— Respingerea gravitaţională, da, confirmă Wu. Este un fenomen care face parte din zborul cu viteze superluminice. Trase adânc aer în piept şi se îndreptă de spate. Este o descoperire a mea.

— Atunci, spuse Marlene, dacă treci foarte aproape de Nemesis într-un zbor cu viteză superluminică, se va crea acest efect de respingere gravitaţională. Cu cât treci mai repede, cu atât mai mare e şi respingerea.

— Da, nava ar fi deviată din drum, împinsă într-o parte.

— Dar Nemesis n-ar fi, şi ea, împinsă în direcţia opusă?

— Ba da, invers proporţional cu masa, dar deplasarea stelei ar fi aproape insesizabilă, extrem de mică.

— Dar dacă procedura s-ar repeta, iar şi iar, timp de sute de ani?

— Chiar şi atunci deplasarea stelei Nemesis ar fi foarte mică.

— Dar traiectoria sa ar fi uşor modificată şi, peste ani-lumină, deviaţia s-ar amplifica suficient ca Nemesis să treacă prin Sistemul Solar la o distanţă destul de mare de Pământ pentru a nu-l afecta.

Wu îngână:

— Păi…

Leverett fu mai rapid:

— S-ar putea face, într-adevăr, aşa ceva?

— Am putea încerca. Un asteroid, având o viteză normală şi făcând saltul în hiperspaţiu pentru o frântură infinitezimală dintr-o secundă, întorcându-se apoi în spaţiu şi la viteză normală, la milioane de kilometri distanţă. Asteroizi orbitând în jurul stelei Nemesis, totdeauna efectuând saltul în hiperspaţiu pe aceeaşi parte. – O clipă, rămase pierdut în gânduri. Apoi, parcă apărându-se: Dacă

aş fi avut puţin timp la dispoziţie, sunt sigur că mi-ar fi venit şi mie ideea asta.

Genarr spuse:

— Puteţi să vă bucuraţi de meritele descoperirii. La urma urmei, Marlene a cules-o doar din mintea dumneavoastră – Privi circular la ceilalţi trei şi completă: Ei bine, domnilor, în afară de cazul că se întâmplă ceva într-adevăr grav şi neaşteptat care să ne dea planurile peste cap, vă propun să uităm de ideea folosirii planetei Erythro pe post de staţie de tranzit, lucru pe care oricum nu ni l-ar fi permis. Nu mai este nevoie să ne facem griji în legătură cu evacuarea Pământului, dacă învăţăm să ne folosim deplin şi eficient de respingerea gravitaţională. Consider că situaţia s-a îmbunătăţit remarcabil datorită prezenţei Marlenei printre noi.

— Unchiule Siever, şopti Marlene.

— Da, dragă.

— Mi-e tare somn.

94

Tessa Wendel îl privi pe Crile Fisher cu gravitate.

— Îmi tot repet: „Te-ai întors.” Într-un fel, parcă nu-mi venea să cred că te vei mai întoarce, încă din clipa când a devenit clar că i-am găsit pe rotorieni.

— Marlene a fost prima persoană, chiar prima persoană pe care am întâlnit-o.

Privea undeva în neant şi Wendel îl lăsă în pace. Omul avea, evident, nevoie să se împace cu gândul. Iar ei aveau destule preocupări acum.

Luau cu ei un locuitor rotorian: Ranay D’Aubisson, neurofizician. Cu douăzeci de ani în urmă, aceasta lucrase într-un spital de pe Pământ. Trebuia să existe, dincolo de orice posibilitate de îndoială, oameni care să-şi amintească de ea şi s-o recunoască. Trebuia să existe acte care să

servească la identificarea ei. Iar ea însăşi avea să fie dovada vie a ceea ce realizaseră ei.

Şi Wu se schimbase mult, era alt om. Era plin de planuri legate de folosirea respingerii gravitaţionale pentru a influenţa traiectoria stelei Nemesis. (Acum îi spunea Nemesis, dar, dacă izbutea să elaboreze un plan de a-i modifica traiectoria oricât de puţin, existau şanse ca steaua să nu-şi mai merite numele.)

Wu devenise şi modest. Nu voia să fie considerat unicul descoperitor al soluţiei salvatoare, ceea ce pentru Wendel părea complet de necrezut. El susţinea însă că proiectul fusese elaborat în cursul întâlnirii la care anticipase, cu contribuţia tuturor celor prezenţi, deşi refuza să dea amănunte în această privinţă.

Mai mult decât atât, era hotărât să revină în Sistemul Nemesian şi nu numai pentru a supraveghea proiectul. Voia să *fie* acolo. „Şi dacă va trebui să mă întorc pe jos…” spunea el.

Wendel deveni conştientă de faptul că Fisher o privea cu o uşoară încruntare.

— De ce credeai că nu mă mai întorc, Tessa?

Ea se hotărî să trateze problema cu sinceritate.

— Soţia ta este mai tânără decât mine, Crile, şi nu vrea să se despartă de fiica ei. Eram sigură că aşa va fi. Şi, disperat cum erai s-o ai din nou pe fata ta, m-am gândit…

— Că voi rămâne cu Eugenia, fiindcă n-aş fi avut încotro?

— Ceva de felul ăsta.

Fisher scutură din cap.

— N-ar fi mers niciodată, indiferent de situaţie. La început, am crezut că era Roseanne, sora mea. În primul rând din cauza ochilor, dar avea şi un aer asemănător cu al Roseannei, din alte puncte de vedere. Numai că este mult mai mult decât era Roseanne. Tessa, ea nu a fost ca un om, nu este ca un om. O să-ţi explic mai târziu. O să… Clătină din cap.

— Lasă, Crile, spuse Wendel. Îmi explici când vei vrea.

— N-a fost o pierdere totală. Am văzut-o. E în viaţă. E bine, sănătoasă. Şi cred că, de fapt, nici nu voiam să aflu mai mult, mă pot mulţumi cu atât. Cumva după... experienţa aceea... Marlene a devenit... pur şi simplu, Marlene. Pentru restul vieţii mele, Tessa, *tu* eşti tot ceea ce îmi doresc.

— Încerci să te adaptezi situaţiei, Crile?

— O situaţie excelentă, Tessa. Voi fi în curând divorţat oficial. Şi noi ne vom putea căsători oficial. Voi părăsi Colonia Rotor şi steaua Nemesis, le voi lăsa lui Wu, iar noi doi ne vom putea stabili pe Pământ sau în orice altă Colonie doreşti. Vom avea amândoi pensii bune şi vom putea în sfârşit să lăsăm Galaxia şi problemele ei în grija altora. Am făcut destule, Tessa. Fireşte, dacă eşti şi tu de aceeaşi părere, dacă asta îţi doreşti şi tu.

— Abia aştept, Crile.

O oră mai târziu erau încă îmbrăţişaţi.

95

Eugenia Insigna zise:

— Mă bucur că n-am fost acolo. Mă tot gândesc la asta. Biata Marlene! Ce speriată trebuie să fi fost!

— Da, a fost. Dar a făcut-o. Ea a făcut posibilă salvarea Pământului. Nici chiar Pitt nu mai poate face nimic acum. Într-un anumit sens, munca lui de-o viaţă a devenit inutilă, lipsită de înţeles. Nu numai că întregul său proiect de construire în secret a unei civilizaţii noi nu mai are sens, dar mai este şi nevoit să ajute la supravegherea proiectului pentru salvarea Pământului. *Trebuie* s-o facă, n-are încotro. Colonia Rotor nu mai este ascunsă, misterioasă. Se poate ajunge la ea oricând şi, oricine de pe Pământ, sau de aiurea, se va întoarce împotriva noastră dacă nu ne alăturăm din nou rasei umane. Şi toate astea nu s-ar fi putut întâmpla fără Marlene.

Insigna nu se gândea însă la aşa ceva.

— Dar când a fost speriată, zise ea, cu adevărat speriată, la *tine* a apelat, nu la Crile.

— Da.

— Şi *tu* ai ţinut-o în braţe, nu Crile.

— Da, Eugenia, dar nu fă ceva mistic din asta. Pe mine mă cunoştea, pe Crile nu.

— Eram sigură că vei găsi tu o explicaţie foarte rezonabilă, Siever. Aşa eşti tu. Dar eu mă bucur că la tine a apelat. El n-o merita.

— E drept. N-o merita. Dar acum, te rog, Eugenia, las-o baltă. Crile pleacă. Nu se va mai întoarce niciodată. Şi-a văzut fiica. A asistat la strădania ei de a oferi o cale de salvare Pământului. Nu mă deranjează asta, era dreptul lui, şi nu cred că ar trebui să te deranjeze nici pe tine. Aşa că, dacă nu te superi, voi schimba subiectul. Ştiai că doamna doctor Ranay D'Aubisson este cea care pleacă înapoi cu echipa?

— Da, toată lumea vorbeşte despre asta. Nu ştiu cum se face, dar nu cred c-o să-i duc dorul deloc. Nu mi s-a părut niciodată prea înţelegătoare cu Marlene.

— Nici tu n-ai fost aşa întotdeauna, Eugenia. Pentru Ranay această plecare e ceva extraordinar. Odată ce a realizat că aşa-zisa maladie erythrotică nu era, de fapt, un domeniu folositor de studiu, munca ei aici şi-a pierdut sensul, scopul, pe când pe Pământ poate introduce sistemul nostru de scanare cerebrală şi poate avea, aşadar, o viaţă profesională împlinită.

— Foarte bine. Cu atât mai bine pentru ea.

— Dar Wu se va întoarce. Un om neobişnuit de inteligent. Creierul lui a pus la dispoziţie soluţia salvării Pământului. Ştii, sunt sigur că la întoarcere, când va veni să lucreze la efectul de respingere, adevărata lui dorinţă va fi să rămână pe Erythro. Organismul de pe Erythro l-a ales aşa cum a ales-o şi pe Marlene. Şi ce e încă şi mai nostim, cred că l-a ales şi pe Leverett.

— Dar ce sistem crezi că foloseşte, Siever?

— Adică de ce l-a ales pe Wu, şi nu pe Crile? De ce îl vrea pe Leverett, şi nu pe mine?

— Ei bine, înţeleg că Wu este un om dotat cu o inteligenţă mult mai complexă, superioară oricum celei a lui Crile, dar, Siever, tu eşti *mult* mai bun ca Leverett. Nu cred că aş vrea să te pierd.

— Mulţumesc. Presupun că organismul de pe Erythro are un criteriu al său. Şi cred că am chiar o idee vagă despre care ar putea fi acesta.

— Într-adevăr?

— Da. Când ne-a sondat mintea, asta a însemnat că, prin intermediul Marlenei, organismul de pe Erythro a pătruns el însuşi în minţile noastre. Am impresia că am surprins nişte fragmente din gândurile organismului, atunci. Nu în mod conştient, desigur, dar, când totul s-a terminat, mi s-a părut că ştiu lucruri pe care înainte nu le ştiusem. Marlene are straniul dar care-i permite să comunice cu organismul şi care îi permite acestuia să folosescă mintea Marlenei pentru sondarea altor minţi, dar cred că ăsta e doar un avantaj practic. Însă, de ales a ales-o pentru un motiv mult mai neobişnuit.

— Care ar fi acela?

— Închipuie-ţi că eşti o bucată de sfoară, Eugenia. Cum te-ai simţi dacă brusc, pe neaşteptate, ai întâlni o bucată de dantelă? Închipuie-ţi că eşti un cerc. Ce-ai simţi când te-ai întâlni cu o sferă colorată? Erythro nu cunoştea decât o singură minte: a sa. Mintea sa era uriaşă, dar… banală. Este ceea ce este, numai pentru că este alcătuită din miliarde de unităţi celulare, toate slab conectate. Apoi a întâlnit minţi omeneşti, în care unităţile celulare sunt mai puţine în comparaţie cu organismul, dar în care există un număr incredibil de interconectări, o incredibilă complexitate. Dantelă în loc de sfoară. Probabil organismul a fost copleşit de frumuseţea spectacolului. Iar mintea Marlenei trebuie că i s-a părut cea mai frumoasă dintre toate. *De asta* a acaparat-o astfel. Tu n-ai face la fel, dacă ai avea şansa să pui mâna pe un Rembrandt sau un Van Gogh autentic? De asta a protejat-o cu atâta ardoare. Tu n-ai fi apărat o mare operă de artă? Şi totuşi, ai expus-o riscului de dragul omenirii. N-a fost uşor pentru Marlene,

dar din partea organismului a fost un gest… nobil. Mă rog, asta consider eu că este organismul de pe Erythro. Îl consider un cunoscător de artă, un colecţionar de minţi frumoase.

Insigna râse:

— Conform acestei teorii, înseamnă că Wu şi Leverett ar trebui să aibă minţi foarte frumoase.

— Probabil că au, din punctul de vedere al lui Erythro. Şi va continua să colecţioneze când vor sosi savanţii de pe Pământ. Ştii, va sfârşi prin a aduna aici un grup de fiinţe omeneşti foarte diferite. Grupul de pe Erythro. I-ar putea ajuta să găsească noi cămine în spaţiu, astfel încât, într-un târziu, Galaxia ar putea avea două feluri de lumi: lumi populate de pământeni şi lumi de pionieri mai eficienţi, adevăraţii Călători Spaţiali. Mă întreb cum ar funcţiona aşa ceva. Sunt sigur că viitorul ar fi al lor, al celor din urmă. Şi parcă, într-un fel, îmi pare rău.

— Nu te gândi la asta, îl îndemnă Insigna însufleţită. Lasă-i pe oamenii viitorului să se confrunte cu viitorul, la timpul lor. Acum însă, tu şi cu mine suntem doar fiinţe omeneşti, care se judecă una pe alta, în funcţie de standarde omeneşti.

Genarr zâmbi, plin de bucurie, şi chipul său, plăcut şi cumsecade, se lumină.

— Mă bucur, fireşte, de acest lucru şi cred că mintea ta este frumoasă şi poate că şi tu o găseşti pe a mea tot atât de frumoasă.

— Of, Siever, întotdeauna am fost de această părere. Întotdeauna.

Surâsul lui Genarr se estompă puţin:

— Dar mai sunt şi alte feluri de frumuseţe, ştii.

— Pentru mine, de-acum înainte, nu. Tu ai toată frumuseţea care mă interesează. Siever, am pierdut dimineaţa, tu şi cu mine. Dar mai avem încă după-amiaza.

— În acest caz, ce mi-aş mai putea dori altceva, Eugenia? Dimineaţa a fost pierdută cu folos, dacă, măcar, ne putem bucura de după-amiază împreună.

Şi mâinile lor se atinseră.

EPILOG

Din nou, Janus Pitt stătea închis în biroul său, singur.

Pitica roşie nu mai reprezenta acum un motor al morţii. Era, pur şi simplu, o pitică roşie, care avea să fie împinsă la o parte de o omenire din ce în ce mai arogantă, a cărei putere creştea.

Dar Nemesis exista încă, deşi nu sub chipul stelei.

De miliarde de ani, viaţa pe Pământ fusese izolată, ca un experiment de sine stătător, cu urcuşurile şi coborâşurile ei, cu perioadele ei de înflorire sau de vaste exterminări. Poate mai erau şi alte lumi unde exista viaţă, fiecare izolată de miliarde de ani. Toate experimentele însă, toate sau aproape toate, erau sortite a fi eşecuri în cele din urmă, mai devreme sau mai târziu. Dar dintre ele avea să se aleagă una, sau poate două, care să merite sacrificiul tuturor celorlalte. Asta, însă, putea fi adevărat numai cu condiţia ca Universul să fie suficient de mare pentru a izola toate experimentele. Dacă Rotor ar fi fost izolată, ca Pământul şi ca Sistemul Solar, poate că ar fi fost unul dintre experimentele reuşite.

Dar acum…

Îşi încleştă pumnii de furie… şi de disperare. Acum ştia că omenirea avea să treacă de la o stea la alta cu aceeaşi uşurinţă cu care trecuse pe vremuri de pe un continent pe altul şi, mai demult, de la o regiune la alta. Nu va mai exista izolare, nu vor mai exista experimente de sine stătătoare. Marele *lui* experiment fusese descoperit şi distrus.

Aceeaşi anarhie, aceeaşi degenerare, aceeaşi gândire necumpătată şi lipsită de perspectivă, toate disonanţele

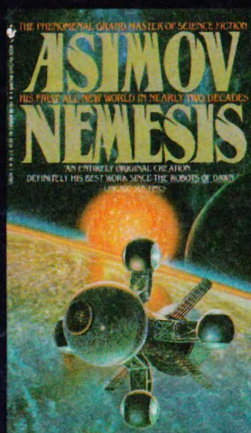
sociale şi culturale aveau să continue să existe şi să domine orice altceva, de data aceasta la scara întregii Galaxii.

Oare ce se va întâmpla de acum înainte? Aveau să apară imperii galactice? Toate păcatele şi nebuniile aveau oare să se extindă de la nivelul unei singure lumi la cel a milioane de lumi? Toate durerile şi greutăţile aveau să fie oribil amplificate?

Cine va mai putea înţelege o Galaxie, când nimeni nu fusese în stare să înţeleagă o singură lume? Cine va mai putea învăţa cum să interpreteze tendinţele şi să prevadă viitorul unei întregi Galaxii plină până la refuz de omenire?

Venise, într-adevăr, clipa răzbunării divine, Nemesis.

Cuprins

Despre NEMESIS, Orson Scott Card scria că este „cu certitudine, unul dintre cele mai bune romane ale SF-ului mondial".

În secolul douăzeci și trei, pionierii spațiului au evadat din „închisoarea" prea aglomerată a Pământului pentru a-și duce viața în așezări orbitale independente. Una dintre aceste Colonii, Rotor, s-a desprins complet de Sistemul Solar, stabilindu-se pe orbita unei stele roșii necunoscute, aflată la o distanță de doi ani-lumină de Pământ, pe care au denumit-o Nemesis.

O adolescentă în vârstă de cincisprezece ani de pe Rotor a aflat despre cumplita amenințare pe care o reprezintă Nemesis pentru pământeni. Fata este, însă, în imposibilitate de a-i preveni pe aceștia de pericolul care-i paște. În scurt timp, ea își va da seama că Nemesis reprezintă un pericol și pentru Rotor. În curând, va depinde numai de ea, singură, să salveze atât Pământul, cât și Colonia Rotor, în vreme ce acestea, atrase inexorabil de Nemesis, steaua morții, alunecă din ce în ce mai repede pe calea dezastrului.

ISBN 973-601-614-5

Editura **Teora**
SF NEMESIS, ASIMOV
Cod 614
Lei 99.000